

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

СТИВЪН КАНЕЛ

ХРАНА ЗА АКУЛИ

Мащабен политически трилър за механиката на предизборните трикове, за силата на мръсните пари и техния поход към най-високите стъпала на властта.

СТИВЪН КАНЕЛ ХРАНА ЗА АКУЛИ

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Екшън трилър, който не те оставя на мира — от убийството на един американски сенатор до страшния заговор за използването на една телевизионна мрежа, в опит да се открадне президентската институция.

От ярко осветените телевизионни студия, където действителността се прекроява за масова консумация, до задимените задни стаи, в които се вземат истинските решения.

„Храна за акули“ е правдоподобно пътешествие в най-лошия кошмар на нацията и сензационно приключение от първата сцена до изпълнената с насилие кулминация.

*На Марша,
която ми помогна да преодоля трудностите, и на
Дерек, Найа, Ен 'Гей и Гарет, които ни напуснаха твърде
рано.*

ПРИЗНАТЕЛНОСТ

Искам да благодаря на няколко човека, които изиграха важна роля в замисъла, оформянето и публикуването на този роман. Без тях никога не бих достигнал финалната линия.

Ранди Прайър ми даде пръв зародиша на идеята. Насърчи ме да започна и после неуморно действаше като мой изследовател.

Грейс Кърчио, моя помощничка от почти двайсет години, която ми посочваше грешките и ме подтикваше да работя, когато увереността ме напускаше, и направи първото написване на романа така, както исках аз.

Кристин Трепчик, която беше до мен през цялото време, включително в събота и неделя, и работеше неуморно, за да прехвърли напечатаните ми бръщолевения на компютъра.

Патрик Кадел, който ми позволи да надникна в блестящия му ум, помогна ми да видя сложността на политиката и ме въоръжи с прозрения в политическия процес, за които така и нямаше да знам.

Уейн С. Уилямс, най-големият ми вдъхновител, който вярваше в книгата дори в най-мрачните часове, отваряше врати и й осигуряваше достъп до подходящи ръце, и работеше неуморно, за да ми помогне да я издам.

Джо Суърлинг младши, който придаде достоверност на романа, насърчаваше ме и не престана да ми помага.

Морт Янклоу и Ерик Симоноф, моите литературни агенти, които ме окуражаваха и държаха ръката ми, когато книгата беше пусната на пазара, а телефонът още не беше извънлял.

Пол Бресник, издателят ми в Мороу, който беше ентузиазизиран и чудесен критик и ми помогна да направя романа по-хубав.

Пол Ливайн и Ричард Крисчън Матесън, колеги писатели, които държаха фенерчетата, когато се препъвах.

ПРОЛОГ

Ден на благодарността
Садълбек, Ню Джърси
1974

— За една бройка не чуках Тина миналото лято. Скъсах я от натискане. Тъкмо щях да ѝ го вкарам и баща ѝ се прибра — хвалеше се Мики. — Казвам ти, Райън, бях на пет сантиметра от главата линия.

Черните очи и закръгленото му лице блестяха като излъскан плод. Той прокара дебели пръсти през мазните си къдрици и се ухили на съученика си.

Седяха в спалнята на Мики под огромния кафяв пластмасов вентилатор, който висеше от тавана на една жица. Двама петнайсетгодишни юноши, обсипани от хормонална градушка, пълни с енергия, заредили бомбите и устремени към зрелостта.

Мики Ало беше поканил Райън за ваканцията по случай Деня на благодарността в огромната къща на родителите си в Садълбек, Ню Джърси. Райън беше от Калифорния и иначе трябваше да остане в пансиона. На външен вид момчетата бяха напълно противоположни. Мики беше нисък, смугъл и пълен, а Райън — висок, русокос и кокалест. Райън беше красавец и повечето младежи можеха само да мечтаят да изглеждат като него. Ала Мики беше водачът. Липсата на красота се компенсираше от излъчването и енергията му. Винаги беше готов за действие — едно бузесто съзряващо камикадзе, което водеше приятен живот.

— А аз какво ще правя? Ще ви снимам, докато го правите, така ли? — попита Райън.

— Нищо подобно. Сестра ѝ Джина е една година по-голяма и има ей такива цици. Мама и татко ще посрещат гости на летището. Няма да са тук най-малко три часа. Ще откраднем олдсмобила, ще закараме момичетата край езерото Фрейзър и ще ги оправим.

— Да вземем колата на баща ти? Но ние нямаме шофьорски книжки. Ами ако ни спрат?

— Не можем да отидем с велосипеди и да се надяваме, че ще чукаме. Хайде, ще им се обадя.

— Имаш ли презервативи?

Райън се опитваше да се държи така, сякаш знаеше какво ще върши.

— Ще го извадиш, преди да свършиш. Не си ли го правил досега?

Мики скочи от леглото и се приближи до телефона в коридора. Райън се повлече след него. Приключението го плашеше и същевременно привличаше. Ако някой можеше да уреди да бъдат с мадами, това беше Мики. Той беше способен на всичко.

Мики вече разговаряше по телефона с момичето, което за една бройка не бе чукал миналото лято.

— Хей, Тина... аз съм. Да, върнах се. Само за четири дни. Мислех да се поразходим с колата.

Държеше се много самоуверено и говореше без никакво колебание.

— Слушай, сестра ти вкъщи ли е?

Докато Тина отговаряше, Райън затаи дъх и стисна палци.

— Страхотно, защото съм довел съквартиранта си. Той е сърфист от Калифорния. Русокос и адски готин.

Последва мълчание.

Мики закри слушалката с ръка и се обърна към Райън.

— Ще кажа, че си на седемнайсет. Джина не иска да излиза с петнайсетгодишни.

— Няма да повярва.

— Излъжи я. Това е номерът с жените. Казвай им онова, което искат да чуят.

Мики продължи да говори по телефона, без да дочака отговора на приятеля си.

— Той е почти на осемнайсет. Родителите ти там ли са?

Той се заслуша в думите ѝ, а Райън започна да гризе ноктите си.

— Виж какво, кажи на прислужницата, че отивате до магазина. Ще ви взема след няколко минути.

Мики затвори и се ухили на Райън.

— Да тръгваме.

Хукнаха надолу по стълбите, минаха през мраморното преддверие с римски статуи и дорийски колони и излязоха на верандата. Сутринта бе навалил малко сняг и тук-там още имаше бели петна. Седемгодишната сестра на Мики хвърляше снежни топки по градинския зид.

Райън помисли, че Лусинда е най-хубавото момиче, което бе виждал. Тя имаше смугла кожа и съвършени черти. Погледна го с най-забележителните зелени очи на света — с цвят на изумруд.

— Слушай, Лу... Райън и аз ще се поразходим малко с колата. Не казвай на мама и татко.

— Но днес Марта има свободен ден и аз не трябва да стоя сама вкъщи — тихо каза тя.

— Хайде, Лу, имаме важна работа...

— Не трябва да взимаш колата — добави Лусинда, като видя, че в очите му блести пакостливо пламъче.

— Обадиш ли ме на татко, аз ще му кажа, че тайно даваш храна на Рекс. А ти знаеш какво е мнението му за допълнителните дажби за кучетата птичари.

Тя кимна, но не каза нищо.

— Влез вътре и заключи вратата — заповяда той и Лусинда тръгна към къщата.

Мики изкара червено-белия олдсмобил от гаража и натисна газта. Наоколо се разхвърча чакъл.

Джина и Тина потропваха, за да се стоплят, когато Мики спря пред тях. Тина се качи отпред при него, а Джина — на задната седалка, до Райън. Тина целуна Мики, който я прегърна и притисна до себе си.

— Ела по-насам — закачливо рече той.

— Мики — възрази тя, когато той грубо я притегли към себе си.

— Райън, запознай се с Джина и Тина.

Двете сестри изглеждаха по-добре, отколкото си бе представял Райън. Имаха тъмни коси и черни очи. Бяха закръглени, но не дебели и имаха големи гърди.

Джина беше на шестнайсет и му се видя доста похотлива.

— Откъде си по-точно, Райън? — попита Джина.

— От Санта Моника.

Адреналиновите жлези на Райън бяха широко отворени, замъгляваха възприятията му и го възбуждаха. Той прегърна Джина и я притегли към себе си. Тя сложи глава на рамото му, без дори да я моли.

Ще чукам, помисли си той.

Спряха до езерото. Момичетата не носеха сутиени и скоро двойките се вкопчиха в прегръдките си. Мики и Тина се търкаляха като обезумели на предната седалка, а Райън непохватно разкопчаваше ризата на Джина.

— Остави на мен — прошепна тя и бързо се съблече.

Гола до кръста, тя се притисна до него... На оскъдната светлина от небесния свод той видя, че зърната на гърдите ѝ са щръкнали.

Райън не беше срещал такова момиче. Току-що се бяха запознали, а тя вече беше полугола и се търкаше страстно в него. Легнаха на задната седалка и се вкопчиха един в друг. Прозорците се изпотиха. Той протегна ръка да смъкне бикините ѝ, но тя го спря и промълви:

— Още не.

Долепиха бедра и Райън усети, че получава оргазъм. Възбуденият му член спадна като покосен.

— Обичам те — каза Райън на момичето, с което току-що се бе запознал, като се молеше членът му отново да стане твърд.

На предната седалка Мики проникна отвъд главата линия и резултатът беше ознаменуван със стенанието на Тина.

Прибраха се след два часа. Лусинда гледаше телевизия и момчетата се промъкнаха тихо горе, без да я безпокоят.

След един час Пени и Джоузеф Ало се върнаха от летището заедно с Пол Аркет и Майър Лански. Пени надникна в стаята на момчетата, които лежаха и си припомняха преживяванията.

— Лусинда трябваше да бъде в леглото в осем и трийсет — рече Пени.

— Съжалявам, мамо. Забравих.

Тя се намръщи неодобрително. Пени Ало беше висока, с дълга шия, мраморнобяла кожа и същите поразителни зелени очи като на Лусинда. И със същите лъскави черни коси. Приличаше на фотомодел от реклама за сапунена опера.

— Баща ти ще има съвещание в кабинета. Не го безпокой. Хубаво е, че си с нас, Райън. Лягайте си след малко.

Камината долу беше запалена. Джоузеф, бащата на Мики, отиде до барчето, взе кристалната гарафа и напълни три чаши с портвайн. Беше грозен като сина си, на петдесет и една години, смугъл, нисък и дебел в кръста. Но също като петнайсетгодишния си син излъчваше сила. Приблужи се до Пол Аркет и му подаде едната чаша.

— Портвайнът е превъзходен. Изпратиха ми го от Оporto — рече той и поднесе втората чаша на високия аристократичен губернатор на Невада.

Пол Аркет беше облечен в съвършено ушит сив костюм. Пясъчнорусата му коса и манекенска усмивка бяха истинска реклама за щата му. Вече на четирийсет и пет, той беше дългогодишният задкулисен съмишленик на интересите на Ало към казината в Лас Вегас.

Пол взе чашата с портвайн от сицилианеца. Дишайки тежко, Джоузеф седна на голямото кресло до Лански.

Майър беше на седемдесет и няколко години и бе повехнал физически, откакто се бяха видели последния път. Ръцете му трепереха, но остриите като лазерен лъч очи бяха прозорец към проникателността му.

— Не бива да пия алкохол — каза Майър. — Шибаният лекар ми забрани. Рентгеновата ми снимка приличала на коларски път.

Но финансовият гений на мафията взе чашата.

— Кога ще дойде Уолас? — попита Джоузеф.

— В девет и трийсет. Той е точен. Ще бъде тук — отговори Майър.

Заприказваха се за делото, което Майър водеше срещу държавата Израел. Лански се опитваше да емигрира там, за да изживее последните си дни, докато ракът надделее. Ала израелският Върховен съд се позоваваше на една конституционна клауза, която отказваше емигрирането на евреи с криминално досие.

— Какво съм им направил? — оплакваше се Майър. — Да ме зарежат така. Собствените ми сънародници.

В същия миг Пени въведе Уолас Литман в кабинета.

Той беше нисък като Джоузеф Ало, но имаше осанка на пруски генерал. Беше безупречен от главата до петите — от ушития по

поръчка костюм до дребния си ръст. Магьосникът от Уолстрийт вече се бе появявал на корицата на списание „Форчън“, а беше едва на четирийсет години.

— Съвещанието е по предложение на Майър — рече Джоузеф, — но преди да започнем, искам да ви поканя на лова на патици, който организирах за утре. Купих на Мики ново ловджийско куче за рождения ден. От два месеца тук идва дресьор и сутринта ще изпробваме птичаря. Знам, че Майър трябва да се връща в Маями, но се надявам, че Пол и Уолас ще останат.

Пол не искаше да ходи на лов за патици, но нямаше как — Джоузеф му бе уредил да вземе казино в Лас Вегас. Той се усмихна и кимна.

Но Литман се възпротиви.

— В момента извършвам борсова операция, Джоузеф. Трябва да тръгна довечера.

Ало кимна, без да променя изражението си.

— Майър, имаш думата.

Лански започна да говори носово.

— Не е необходимо да ви разказвам какво става, откакто Хувър почина. Бяхме натикали онзи педераст в миша дупка. Трябваше да си затваря очите, инак щях да публикувам снимките от мотела в Детройт. Ала Хувър го няма и нещата се промениха. Във Вашингтон имаме големи неприятности. Незаконните облози, наркотиците, бингото, проституцията — новите копелета завземат всичко. Шефът на ФБР си пъха носа навсякъде и осира всичко. Както и онзи предател, федералният агент от Вегас, Соломон Казоровски. Опитва се да тормози всички. А сега Конгресът ще одобри Закона срещу изнудването и корумпираните организации.

Всички знаеха за този закон. Според него предварителната осведоменост за дадено престъпление те правеше виновен наравно със самия престъпник. Федералните власти само трябваше да спипат един мафиот, който е обсъждал престъпление с дона си и автоматично подвеждаха под отговорност боса. А в Коза Ностра човек не можеше да извърши престъпление, без предварително да уведоми шефа си, така че сега всички донове бяха в опасност. ФБР изготвяше и програма за защита на свидетелите, за да насърчат информаторите. Самата мисъл за този закон действаше потискащо.

— Трябва да намерим начин да спрем тая шибана работа — изхриптя Майър.

— Как ще го направим? Това е федерален закон — рече губернаторът на Невада.

— Джоузеф и аз разговаряхме по въпроса и мисля, че намерихме начин, но трябва да участваш и ти.

Уолас Литман бавно изправи рамене. От 60-те до ден-днешен той беше безмълвна марионетка на Майър Лански. Уолас беше съветник по инвестициите на Теодора Лански в Чикаго. Майър го забеляза как работи със счетоводството на съпругата му и разбра, че Уолас е проникателен и амбициозен. Завербува го преди десет години. Литман основа холдингова компания, наречена „Литстар Индъстрис“. Майър завеждаше мафиотските пари, идващи от чужбина, във фиктивни сметки, откъдето Уолас можеше да ги тегли, за да прави законни сделки. Бизнесът официално се извършваше от „Литстар“, но истинските собственици бяха Майър Лански и Джоузеф Ало. Тримата се срещаха рядко и никой не подозираше, че Уолас Литман е сътрудник и перач на организираната престъпност. Беше се издигнал бързо на крилете на незаконното финансиране.

— Не е разумно да се замесваме в каквото и да било — отбеляза Пол.

— Нашият план е прост, но ще отнеме известно време. Решихме, че ти ще станеш президент на Съединените щати — каза без заобиколки Майър.

Уолас видя, че държанието на губернатора се промени. Сякаш засия от тази перспектива.

— Как ще го направим? — тихо попита Пол.

— Светът се промени — каза Майър и взе чашата с портвайна. — Радиото го направи малък, а телевизията — още по-малък. Политиката се променя. Никсън беше по-умен и с по-добро образование, но Кенеди спечели с бостънските си обноси и шибаната си прическа. Приличаше на филмова звезда и гадовете избраха него. А Никсън изглеждаше така, сякаш продава порнографски списания. Телевизията видя сметката на Никсън. Тя е бъдещето. Контролираш ли телевизията, контролираш и онова, което хората виждат, говорят и мислят.

— Уолас и аз вече започнахме да продаваме недвижимите си имоти и ще купуваме електронна медия — продължи Джоузеф. — Ще станем собственици на телевизионна мрежа и ще я използваме, за да вкараме Пол в Белия дом.

— А щом влезеш там — тихо добави Майър, — ще уволниш онези педерастии от ФБР и от Министерството на правосъдието. Ще назначиш нов министър и нов шеф на ФБР. Ще избереш хора като Хувър, които да си затварят очите. А после ще напълниш съдебните зали със съдии, които не одобряват Закона срещу изнудването и корумпираните организации. Или ще премахнем този закон, или ще го неутрализираме с помощта на приятелски настроени ченгета.

Майър се опита да остави винената чаша на масата, но прецени погрешно разстоянието и я събори.

Всички видяха как капките портвайн се разплисаха като кръв по бежовия килим.

Бледата утринна светлина събуди рано Пол Аркет. Още беше в добро настроение от амбициите си и от мисълта, че ще стане президент. Изкъпа се и преди да слезе на закуска чу, че лимузината на Джоузеф потегли, за да закара Лански на летището.

Трапезарията беше огромна. Имаше мраморна маса, дълга дванайсет метра и столове с високи облегалки, внос от Италия. Мики Ало вече беше там със съученика си. Пол не можеше да откъсне очи от забележително красивото момче. Пени седеше в далечния край на масата.

— Готови ли сте да убивате патици? — попита Джоузеф, който влезе след няколко минути.

Според Пол ловът на патици беше едно от най-недостойните човешки приключения.

— Нахрани ли се добре? — попита Пени.

— Пълен съм догоре — широко се усмихна Пол.

Винаги се удивляваше как Джоузеф е успял да свали жена като Пени. Какво намираше тя у този сицилиански гангстер? Пени произхождаше от богато семейство. Беше възпитана и културна. Приличаше на бисер в тава с чакъл. Джоузеф не беше подходящ за нея.

Но може би Пени намираше излъчването му за прелъстително. Пол се зачуди дали я бива в леглото.

Мъжете влязоха в кабинета. Зад витрината на дъбовия шкаф бяха наредени ловни пушки дванайсети калибър.

Пол избра една английска „Пурди“ с инициали на позлатения приклад.

— Правена е по поръчка — похвали се Джоузеф. — Струва повече от сто хиляди, затова не я изпускай в калта, Пол.

Джоузеф взе една „Берета“ с пълнител за пет патрона и гравирана цев.

После тръгнаха, нарамили скъпоценните пушки. Мики носеше английска „Пурди“, ръчна изработка и със скъсен приклад заради тантурестите му ръце. До него невъоръжен крачеше Райън Болт.

Кучето Рекс беше още малко и игриво. Джафкаше весело и се стрелкаше ту вдясно, ту вляво с щастливи очи и изплезен език. Джоузеф Ало му изкрещя и то наклони глава с дружелюбно изражение, сякаш питаше: „Какво има, момчета?“.

Рекс беше порода „Чесапийк“ и много красив, с шоколаден цвят и нежни кафяви очи.

— Шибано куче — тихо изруга Джоузеф. — Ще изплаши патиците. Ела тук, Рекс.

Псето размаха опашка и изприпка при него.

— Би трябвало да е дресирано. Наех един тип от Ню Джърси да идва тук всеки ден в продължение на три месеца.

Рекс погледна нагоре озадачен. Групата стъпваше тежко по влажната жълта трева, осеяна с червените и златисти багри на есента.

Пол навлезе в блатото. Гумените му ботуши шляпаха във водата.

Изведнъж пред тях се появиха две патици. Размахаха силно криле и се издигнаха на отчайващ ъгъл, протегнали дългите си шици. Джоузеф вдигна пушката и започна да стреля. Едната патица падна, като пърхаше с криле и описваше спирала. Тупна на стотина метра от тях. Другата продължи да лети. Пол вдигна пушката, но сърце не му даваше да я застреля. Прицели се вдясно от нея и натисна спусъка, точно когато дебелият принц стреля... Мики уцели втората патица.

— Носи, Рекс — заповяда Джоузеф.

Кучето хукна, но в друга посока.

— Тук, Рекс! — изкрещя Джоузеф и обърканото куче се обърна и дотича при него.

Джоузеф опита отново.

— Носи, Рекс!

Псето го погледна озадачено.

— Донеси ги, по дяволите!

Джоузеф се зачерви от гняв. Ритна кучето и то изквича и побягна, но се отдалечи само на петнайсет-двайсет крачки, обърна се и пак се вторачи смутено в него.

— Носи — изгубил самообладание изрева Джоузеф.

Рекс скочи във високите треви. Чуха го, че рови наоколо, като чупи тръстиките и лае.

— Кучето не струва пукнат грош, Мики — рече Джоузеф, опитвайки се да овладее гнева си.

— Жалко.

Черните очи на Мики се стрелкаха насам-натам.

Рекс се върна. Носеше едната патица. Пусна я гордо в краката на Джоузеф. Той я взе. По лицето му премина смъртоносна сянка.

— Проклетото куче я е сдъвкало. Натрошило е всичките ѝ кости! Как ще я ядем? — изкрещя той.

Рекс стоеше мирно и дишаше доволно. Джоузеф побесня. Отново се опита да го ритне, но кучето беше по-бързо. Отдръпна се от ботуша му и Джоузеф падна в калната вода.

Рекс се изправи на задните си крака и започна да лае по мафията, който седеше в мръсното мочурище.

После, кипящ от ярост, Джоузеф насочи беретата, прицели се в Рекс, дръпна петлето и стреля.

Рекс отхвъркна назад. Главата му мигновено се превърна в червена мъгла. Строполи се на една страна в жълтата трева. Краката му потрепераха конвулсивно, но не го заведоха никъде.

На Пол Аркет му се догади. Погледна Райън, който ужасен бе закрил устата си с ръка. После забеляза, че Мики се усмихва. Единствените двама, които разбираха смъртта на Рекс, бяха Джоузеф и петнайсетгодишният му син. Неизвестно защо, Мики я намираше за смешна.

Върнаха се премръзнали в къщата, където чакаше Лусинда.

— Къде е Рекс? — попита тя, но никой не отговори. — Татко, къде е кучето?

— Без да искаме го застреляхме — рече Мики.

Лусинда хукна нагоре по стълбите и те чуха риданията ѝ.

„Уолстрийт Джърнъл“

5 февруари 1981

Уолас Литман, който притежава контролния пакет от акции на „Литстар Индъстрис“, холдингова компания, създадена от него през 60-те, днес съобщи, че е купил почти десет процента от Юнайтед Бродкастинг Къмпани. Рейтингът на телевизионната мрежа е висок и тя ще предава летните олимпийски игри през 1984. Уолас Литман каза, че „Литстар“ няма намерение да обсебва цялата телевизионна мрежа.

„Дейли Варайъти“

10 септември 1992

Снощи продължилата дълго церемония по връчването на наградите „Еми“ поднесе малко изненади. Както се очакваше, „Техникът“ грабна повечето награди и спечели в категориите „Най-добър актьор“, „Най-добра актриса“ и „Най-добра драматургия“. Изпълнителният продуцент и създател на сериала Райън Болт прие наградите от името на целия творчески колектив и каза, че силите не му стигат да благодари на всички. „Техникът“, в който се разказва за живота на един обикновен автомобилен монтьор в сини работни дрехи, е провъзгласен за пробив в драматичната телевизия, която се докосва до човечеството и дълбините на човешката душа...

„Лас Вегас СЪН“
8 ноември 1986

**ШЕФЪТ НА ОТДЕЛА ЗА БОРБА С ОРГАНИЗИРАНАТА
ПРЕСТЪПНОСТ ВЪВ ВЕГАС НАПУСНА**

В понеделник Соломон Казоровски подаде заявление за преждевременно пенсиониране. Казоровски, който оглавяваше ударната сила срещу организираната престъпност в Лас Вегас, беше легенда в този град. Той ръководеше елитната си група от един изоставен магазин за облекло на „Калвари стрийт“ и беше известен с упоритото си разобличаване на връзките между мафията и казината, като главната му мишена беше предполагаемият мафиот Джоузеф Ало. Казоровски, прочут с крещящите си хавайски ризи и безразсъден ентузиазъм, наскоро бе притеснен от една сметка във „Фламинго“. Той допуснал казиното да го компрометира с шампанско и храна на стойност над петстотин долара. Последвалият скандал доведе до оставката му.

„Ню Йорк Таймс“
9 март 1982

В петък членовете на Главна прокуратура съобщиха, че Антъни Коломбо ще бъде даден под съд по Закона за изнудването и корумпираните организации. Предполагаемият гангстерски бос беше обвинен в убийство, опит за убийство, изнудване, търговия с наркотици и документна измама. Сред обвиняемите са и тримата синове на покойния глава на семейството Джоузеф Коломбо. Ще бъдат съдени и двацет и двама от по-активните съдружници на фамилията. Източници, близки до прокуратурата, смятат, че неколцина от обвиняемите са се споразумели с правителството да свидетелстват срещу Тони Коломбо и висшите му служители.

„Ню Йорк Таймс“
10 януари 1996

Телевизионният ветеран Коул Харис е освободен от поста си на кореспондент за новините на Ю Би Си в Ню Йорк. Уволнението е явно заради отказа на Коул да свали от ефир репортаж за организираната престъпност в американската политика. Предаването разобличава опитите на подземния свят да влияе на политиците и набляга на връзките им с хотелиерството, хазарта и мафията в Атлантик Сити. Документалният филм трябваше да бъде излъчен в неделя, 9 януари, и според вътрешни източници е бил свален от екрана в последната минута. Стив Израел, шеф на новините в Ю Би Си, каза, че документалният филм, озаглавен „Гласовете на мафията“, е неубедителен и телевизионната мрежа основателно е предпочела да не го излъчва.

„Маями Хералд“
събота, 22 януари 1983

Майър Лански почина на осемдесетгодишна възраст. Смъртта му е повод за странно чувство на тъга, но не за самия Лански, един гангстер, който живя дълго и умря в леглото си, а за всички нас, защото сега ще бъде невъзможно да се разбере пълната история на Съединените щати през настоящия век. Роденият по баща Майер Суковлянски беше важна част от тази история и си отиде, без да наруши закона за мълчанието. Говори се, че именно Майър разобличил Дж. Едгар Хувър. Шефът на ФБР бил хомосексуалист. Лански разбрал това, направил снимки и ги използвал, за да се сдобие с неприкосновеност.

Името му е част от нашата история и легенди. Но когато онзи ден се появи некрологът му, всички останахме с чувството, че истината си отиде завинаги.

1. СПОРТНИЯТ КЛУБ

3 януари 1996

Мики Ало спусна седалката, но не заспа, а се загледа през прозореца на частния си самолет към синьо-зеления риф на четиристотин и петдесет метра отдолу. Пилотът на баща му, Майлоу Дълио, току-що бе съобщил, че ще се приземят на най-големия от Бахамските острови. Мики потърка наболата си брада и се зачуди какво се опитва да направи Пол Аркет. Телефонният разговор беше странен. Гласът на Пол скрибуцаше от разстояние две хиляди и четиристотин километра.

— Не мога да ти кажа по телефона... но е важно. Може да кацнете на изоставеното военно летище на Санд Долар Бийч. Няма да минавате през митническите или емиграционните власти. Никой няма да разбере, че сте тук.

Тони ди Марко Нюйоркчанина и Боно Котето хъркаха доволно на двете задни седалки. Тони беше телохранител на Мики още от края на 70-те, когато Ало учеше в Харвард, а сега беше негова дясна ръка. Нюйоркчанина беше нисък и мускулест. Главата му беше колкото гума на камион, а лицето — като лунен кратер. Навремето Боно Котето бе получил прякора си в Ню Йорк заради кражбите на котки, но сега се справяше със специалните задачи на фамилията Ало. Работеше предимно за Мики, защото Джоузеф беше болен. Котето беше слаб и имаше лице на ястреб. Като повечето крадци на котки, Господ го бе създал да се промъква през отдушниците на климатичните инсталации и тесните отвори.

Налягането в сивата кабина се промени, когато Тони и Боно се надигнаха и потъркаха очи.

След две минути самолетът се приземи и спря. Мики се обърна към двамата си телохранители.

— Не знам какво става. Намерете карта на това шибано място и докарайте кола. Не я взимайте под наем. Откраднете някоя и бъдете нащрек. В случай че ми дотрябвате, искам да сте готови за действие.

Никакви телефонни обаждания, нито контакти с когото и да било. Да няма следи, че сме били тук.

Неизвестно защо Мики надушваше неприятности.

Майлоу отвори вратата и вълна от горещ въздух и влага блъсна Мики. Под сянката на едно дърво беше паркиран син форд с английска регистрация. Колата прекоси пистата и спря до самолета. Мики погледна надолу. От нея слезе красив млад мъж. Беше облечен в шорти за тенис и синьо поло.

— Добре дошли на Бахамските острови, мистър Ало — усмихна се той.

— Кой си ти, по дяволите? — презрително попита Мики.

— Уорън Сакс. Аз съм консултант по медиите на сенатора Аркет. Мики се обърна към Тони и Боно.

— Шибана работа. Къде изчезна цялата онази загадъчност? Ние гледаме да стоим надалеч от емиграционните власти, а Пол изпраща някакъв дрисльо да ме вози.

Мики не дочака отговора им. Слезе по стълбичката, носейки спортното си сако, и се качи в синия форд. Уорън включи на скорост и вдигна гюрука.

— Така е по-добре, отколкото с климатичната инсталация — любезно каза той.

— Къде е Пол?

— Сенаторът е в клуба. Имаме съвещание по планиране на медийните изяви. Каза да ви оставя пред бунгалото му.

Сакс пусна ослепителна усмивка на Мики, сякаш искаше да каже: „Не се тревожи, посветен съм в тайната“.

В миналото Спортният клуб беше истински рай за рибарите, но сега даваше подслон предимно на конгреси и летовници. Той представляваше голяма каменна сграда с керемиден покрив и гледаше към морето. Палмите и червените хибискуси се поклащаха от силния крайбрежен вятър. Имаше живописен дървен пристан, където бяха завързани три деветметрови яхти за спортен риболов. Уорън мина покрай клуба и пое надолу по обсипания с мидени черупки път, ограден от гъсто засадени мангови дървета. После спря пред едно усамотено бунгало.

— Следобедното съвещание ще свърши скоро. Съжалявам, че няма да чакате на по-хладно място, но сенаторът каза, че ще проявите

разбиране.

— Добре — рече Мики и освободи човека, към когото изпитваше безпричинна неприязън.

Уорън включи на скорост и потегли. Моторът изрева твърде силно.

На бунгалото имаше дървена табела, която гласеше, че това е апартамент „Фламинго“. Външната врата беше заключена и Мики заобиколи отзад, където до банята на открито имаше остъклена врата. Също заключена. На стената сандъкът на климатичната инсталация ръмжеше зловещо. Мики изруга и ритна вратата. Счупи стъклото близо до дръжката. Бръкна вътре и отключи.

Апартамент „Фламинго“ беше малък и подреден. Мики разгледа хола, който беше обзаведен с розови плетени мебели, сетне отиде в спалнята и погледна голямото легло, покрито с тънък юрган на червени и бели цветя.

После се залови да претърсва бунгалото.

В чантичката с прибори за бръснене на Пол намери няколко снимки. Шест фотографии на Уорън, Пол и едно младо местно момиче, което едва ли имаше шестнайсет години. Снимките бяха отвратително извратени, но това не го изненада. Те потвърждаваха онова, което вече подозираше... Пол Аркет беше една голяма грешка.

Когато след двацет минути Пол влезе в бунгалото си, Мики се беше опънал на розовото канапе и бе вдигнал крака на облегалката за ръце. Пол беше облечен в бели шорти за тенис и фланелка с емблемата на Спортния клуб. Макар и вече на шейсет и пет години, той още беше хубав и в добра форма. Тропическото слънце му бе придало приятен тъмен загар. Пол се усмихна на niskия пълен мъж. Мики беше на четирийсет и пет, а главата и краката му не стигаха до краищата на канапето.

— Бързо дойде.

— Обади ми се и ето ме тук, сенаторе.

Мики седна и напъха крака в обувките си.

Не се беше разхубавил през двете десетилетия, откакто Пол го познаваше. Беше все така дебел и мазен... Медицинска топка в панталон.

Пол се приближи до барчето, а Мики стана.

— Нещо разхладително?

— Защо не ми кажеш за какво ме повика, а после да се разкарам оттук, преди някой друг да ме е видял?

— Друг?

Гласът на Аркет прозвуча разтревожено.

— Да. Изпратил си някакъв тип да ме докара дотук. Нали никой не биваше да знае, че поддържаш връзки с нашето семейство? До първичните президентски избори в Айова остават само шест седмици.

— А, имаш предвид Уорън... — рече Пол и лицето му се разведри. — Той знае всичко. Можем да му имаме доверие.

— Нима? — тросна се Мики.

— Да. И не ми говори с такъв тон, Мики, защото няма да го приема нито от теб, нито от баща ти.

Лека-полека Пол свикна да държи на своето. Рядко се бе срещал с фамилията Ало. Не обичаше да го предизвикват. Беше забравил лова на патици преди двайсет години и странната усмивка на Мики, когато баща му застреля Рекс.

— Какво става? Каза, че било важно.

— Да... много важно. Мисля, че това ще отговори на всичките ни въпроси.

Той млъкна, сетне започна да разказва:

— Харлан Елис от Националния комитет на Демократическата партия се свърза с мен. Всъщност стоя тук два дни. Остави ми двама специалисти по проучване на общественото мнение. Разисквахме стратегията. Те са направили анкети и аз водя с голяма преднина в западните и в средните щати. Би трябвало да получа петдесет процента в Айова.

— Да... Знам. Затова те показвахме по Ю Би Си всяка вечер в продължение на един месец. Надявам се, че не ме накара да дойда тук, за да ми го кажеш.

— Демократическата партия иска да стана техен официален кандидат. Ще осигурят всичките средства за кампанията.

Гласът не можеше да прикрие вълнението му.

— Тогава всички искаме едно и също. Кажи им да се разкарат и ще го осъществим.

— Но ако Демократическата партия издигне кандидатурата ми и ме финансира, мисля, че няма да е необходимо ти и баща ти да участвате в това.

— Будалкаш ме, нали?

— Мики, нищо няма да се промени. Знаеш, че е много рисковано да се използват изпрани пари в кампанията ми. Ами ако някой разбере?

— Имаш предвид човек като Уорън ли?

— Демократическата партия има огромни резерви. Разполагат с консултанти по медиите, специалисти по проучване на общественото мнение, рекламни агенти, стратегии... Цял щаб. Освен това могат да упражнят натиск върху другите кандидати да се откажат.

— Избий си го от главата.

— Не. Ще приема предложението им.

— Чичо Поли — иронично използва обращението от детството си Мики, — дай да изясним този въпрос... Татко и Майър купиха телевизионна мрежа и я използваха да ти създадат национална известност. Да те вкарат в Сената, да те включат в Бюджетната комисия и да те направят виден политик, а после, когато онези гадове от Демократическата партия се намесиха в нашата сделка, ти реши, че можеш да ме поканиш тук, да ме накараш да чакам в тази влажна розова дупка и след това да ме изриташ?

— Не е така...

— Ще ти направя една огромна услуга, Пол... Ще кажа на татко, че си се почувствал самотен и съм ти липсвал и затова си ме извикал тук. После ти ще кажеш на ония тъпанари от Демократическата партия да си обират крушите и ако отново се случи нещо подобно, лично аз ще изпразня една кофа с натрошени стъкла върху главата ти.

Пол и Мики стояха на няколко крачки разстояние, но Аркет усещаше почти свръхестествената топлина, която се излъчваше от дребния мъж. Все едно беше пред електрическа печка.

Пол направи една крачка назад, сетне продължи да отстоява позицията си.

— Заплашваш ли ме?

— Точно така. Радвам се, че позна.

— Няма да позволя да ме заплашват. Аз съм американски сенатор. Сигурно не мислиш, че ще търпя заплахи от теб или от когото

и да е друг. Демократическата партия излъчва по един кандидат на всеки четири години. Те гарантират избора ми. Пък и вече се съгласих.

— Съзнаваш ли какво правиш, Пол? — попита Мики с монотонен и студен глас.

— Затова те повиках. Повече не искам да имам нищо общо с твоето семейство и с парите ви. Твърде опасно е. А сега, трябва да се връщам на съвещанието по политическата стратегия.

Мики взе късото си спортно сако. Снимките бяха в джоба му.

— Правиш грешка.

— Не мисля така, Мики. Всички одобряват това и смятат, че е най-правилно да приема предложението.

— Когато всички са единодушни, Поли, можеш да се обзаложиш, че има нещо гнило.

Мики не каза довиждане. Уорън Сакс го чакаше в синия форд. Потеглиха към изоставеното летище.

— Хубаво място — отбеляза Мики, като се усмихна на Уорън. — Апартаментът на Пол е страхотен. Всички ли са толкова готини?

— Да, приличат си. Моят се казва „Морска пяна“ и е целият в зелено. Наистина действа успокояващо.

— Ако отново дойда тук, ще поискам да ме настанят в него. До плажа ли е?

— Малко по-надолу от бунгалото на Пол. Досами пясъка — отговори Уорън и подпечата ужасната си участ.

Излетяха и Мики седна на задната седалка срещу Котето и Нюйоркчанина.

— Тони, отиди при Майлоу и му кажи да пусне разговора през скрамблера.

Мики изчака трите сигнала, които показаха, че устройството за електронно преобразяване на гласове е включено, после набра номера. След няколко минути се свърза с баща си.

— Да — каза Джоузеф на сина си, който кръжеше на триста метра височина над Големите Бахамски плитчини.

Гласът му прозвуча глухо. Емфиземата му се влошаваше. Течността в белите дробове клокочеше, докато говореше.

— Свързани сме със скрамблера, татко. Нямахте да ти се обаждат от самолета, но възникна един проблем.

— Казвай.

— Поли е изкукал. Демократическата партия му предложила да го издигне като свой кандидат. Ще приеме... Искат да го оставим на мира.

— Накарай го да промени решението си.

— Няма да стане, татко. Вече е дал съгласието си. Освен това подлага на риск безопасността ни. Направо ми каза да се разкарам.

— Какво предлагаш? — изхриптя старецът.

— Искам да се разделим с него. С мен са Тони и Котето. Ще го направим да изглежда като нещастен случай.

— Малко ми остава, Мики. Може би няколко месеца, най-много година. Отида ли си от този свят, бизнесът остава в твои ръце. Знаеш какъв е залогът, колко усилия положихме и колко ще бъде трудно да намерим заместник на Пол. Вземеш ли това решение, трябва да понесеш последствията.

— Утре ще бъда у дома.

Мики затвори и погледна Тони.

— Кажете на Майлоу да кръжи още един час, докато се стъмни, после да се върне и да се приземи без светлини.

2. ПЕТДЕСЕТМИНУТНИЯТ ЧАС

На разстояние осем хиляди километра и три часови зони Райън Болт се мъчеше да преодолее безпокойството си.

— Все някога трябва да започнеш да говориш за Матю — каза доктор Драйкърс.

Райън седеше в бежовия ѝ кабинет, съсредоточен върху маратонките си. Едва се сдържаше да не скочи от стола.

— Вече мина година от смъртта му, а ти не обелваш дума за него — продължи Елън.

Главата му се замая от неоновото червено и синьо на маратонките. Зави му се свят.

— Добре. Тогава да поговорим за нещо друго.

— За какво?

Той погледна златния си „Ролекс“... По дяволите, оставаха още двайсет и пет минути. Всяка седмица идваше тук за по петдесет минути. Знаеше, че прахосва времето и парите си, но трябваше да направи нещо, защото през последната година животът му се бе превърнал в кошмар. Всичко започна със смъртта на Матю... А после Линда подаде заявление за развод и сънищата, които го плашеха, започнаха да го държат буден по цели нощи. Отгоре на всичко не му вървеше и в работата и това го караше да се чуди дали наистина е направил кариера, или само му е провървяло.

— Да поговорим за случилото се в Ен Би Си. Каза, че са те приканили да напуснеш.

Доктор Драйкърс беше ниска и тантуреста и носеше кестенявите си коси прибори на кок. Беше бежова като кабинета си... Сякаш липсата на цветове можеше да успокои холивудските откачалки, които влизаха тук, наместваха обутите си в панталони от „Джани Версаче“ задници на бежовото канапе и разтоварваха емоционалния си багаж от несполуки.

— Не ти ли се струва странно, че спрях да сънувам преди две седмици? — излъга той, опитвайки се да отклони въпроса за провала

си в Ен Би Си.

Не го бяха приканили да напусне... Накараха охраната да го изведе от залата за прожекции, когато заплаши Марти Ланиер, като обеща да пребие до смърт треперещия шеф на отдел „Драма“ и трима от преданите на Марти джедаи не помръднаха да му се притекат на помощ.

— Ти сънуваш, Райън. Всеки сънува. Но не помниш сънищата си.

— Как така?

Дясното му око започна да потрепва — нервен тик, който се появяваше и изчезваше от една седмица насам.

— За кое питаш — защо хората сънуват или защо не помниш сънищата си?

— Ами, защо хората сънуват... — отговори Райън с надеждата да запълни оставащото време с празни приказки.

— Мисловните образи се произвеждат от подсъзнанието по време на сън. Сънищата са остатъците от деня, които се преработват от ума. Те ни предлагат поглед върху подсъзнанието.

— Разбирам.

Но съвсем не беше така. Не ѝ беше разказал за ужасните кошмари. Странни и страшни сънища. Винаги беше във водата и някаква черна сянка го преследваше. Понякога плуваше и се опитваше да ѝ се изплъзне, а после изведнъж той се превръщаше в чудовището. Снощи гонеше Мат... Преследваше мъртвия си син с отворена уста, опитвайки се да го погълне, а момчето пищеше. Събуди се от собствените си викове, целият облян в пот.

Ако не беше той, Мат щеше да е още жив.

— Ти мислиш, че всичко е свързано със смъртта на Матю — каза Райън, — но аз скърбих достатъчно дълго. Превъзмогнах тъгата.

Пълна лъжа.

— Не сънуваш, не мислиш за Матю, нито за развода си. Страхуваш се да излезеш от дома си. Караш секретарката си да те вози. Приканиха те да се откажеш от малкото ангажименти, които агентът ти уреди. Райън, мисля, че трябва да започнеш да гледаш по-сериозно на работата си. Можеш да харчиш парите си тук, да ме баламосваш и да се опитваш да не се занимаваш с онова, което те измъчва, но това няма да те доведе доникъде.

Той отново погледна часовника си... Още десет минути. Имаше неща, които не можеше да сподели. Не беше в състояние да говори за Мат.

Чувстваше се адски виновен.

— Онази бъркотия в Ен Би Си... Мога да я оправя. В края на краищата аз им дадох „Техникът“ и „Опасна компания“. Двата сериала донесоха на телевизионната мрежа милиони долари.

Но това беше преди четири години и тогава бе намерил начин да разсмива Марти Ланиер с идеите си, а не да го нарича педераст и да го заплашва с убийство пред насъбралите се джедаи. Идеите на Марти бяха отрова за творчеството. Предложения, изсмукани от пръстите, без реална основа, само „интересни виждания“, както ги наричаше Марти — човекът, който вероятно получаваше оргазъм, докато играеше Нинтендо.

— Искам да помислиш по въпроса защо не желаяш да говорим за Матю — казваше доктор Драйкърс. — Каж ми поне една причина.

— Добре.

Райън пак погледна часовника си.

— Виж какво, Елън, иска ми се да остана до края, но Елизабет ще дойде да ме вземе, а тя трябва да бъде в студиото в три часа. Затова по-добре да тръгвам.

— Щом искаш.

Той се отправи към вратата. Клепачът му трепкаше неудържимо.

Качи се в асансьора.

Кабината беше твърде тясна. Имаше чувството, че е в ковчег, който се спуска неконтролируемо по стената на сградата от стомана и стъкло и ще го погребее в глинестата почва под Сенчъри Сити.

Излезе на слънчевата светлина. Петдесетминутният час бе изтекъл. Надяваше се, че Елизабет няма да закъснее и той ще се прибере вкъщи, преди да е изгубил самообладание.

3. РИБОЛОВЪТ

— Божичко, мирише така, сякаш някой е повърнал — рече Котето и сбърчи нос, когато седна на задната седалка на десетгодишния ръждясал шевролет, който бяха откраднали в града. Беше осем вечерта.

Връщаха се в Спортния клуб. Нюйоркчанина караше с изгасени фарове.

Мики седеше до шофьора и се опитваше да види обсипания с мидени черупки път, водещ към плажа.

— Ето го — каза той и посочи пролуката в храсталаците.

Колата изскърца и се разтресе, когато взе завоя. Тони изключи двигателя и спря близо до бунгалото на Пол. Останаха една минута в шевролета, като се вслушваха в потракването на загрелия мотор.

— И така, Коте, отиваме на риболов, затова ще ни трябва някоя от онези яхти на пристана. Увери се, че няма никой, после се качи и я пригответи за отплаване. Не включвай мотора, докато аз и Тони не се появим.

— Добре.

Боно излезе от колата и тръгна към плажа. Изчака, докато очите му свикнаха с мрака. Видя, че на пристана няма никой, прекоси пясъчната ивица и се качи на кея. Кожените му обувки поскърцваха по прясно боядисаните дъски.

Мики и Тони си сложиха ръкавици и също слязоха от шевролета. Апартамент „Фламинго“ беше заключен и пуст. Мики заобиколи бунгалото и видя, че стъклото, което бе счупил, вече е сменено.

— По дяволите — възмутен изруга той.

Този път махна цялото стъкло, без да го चुпи, отвори вратата и отново го сложи на мястото му. Сетне пусна Тони през предната врата.

— Оня Уорън е в апартамент „Морска пяна“. Малко по-надолу. Доведи го тук. И се погрижи да си държи устата затворена.

— Добре.

Нюйоркчанина излезе безшумно през задната врата и изчезна в мрака.

Уорън и Пол вечеряха в голямата трапезария с двамата специалисти по проучване на общественото мнение, които на другата сутрин трябваше да се върнат във Вашингтон. Хората на съседните маси поглеждаха крадешком към известния сенатор. Четиримата разговаряха за кампанията в Айва и как Пол трябва да отиде рано там, а в края на януари да започне да управлява държавата. Ейвън, съпругата на Пол, му се обади от Вашингтон. Той използва телефона на главния сервитьор. В девет часа Пол и Уорън пожелаха лека нощ на партийните функционери и всеки се отправи към бунгалото си.

Пол пхна ключа във врата и се прозя. Влезе безгрижно в стаята, обърна се да заключи и усети студеното дуло на пистолет, допрян до слепоочието му.

Извика от страх.

— Ръцете отзад, Пол. Не ми прави номера, защото ще ти пръсна черепа.

— Аз... Ти... — започна да пелтечи Аркет.

Сложи ръце на гърба си, а Мики бързо ги завърза с жицата, която му бе дал Майлоу. После завъртя Пол и го блъсна към вратата.

— Не можеш да постъпваш така с мен. Аз съм сенатор.

— Ти си кучешко лайно, Пол. Не биваше да забравяш с кого си имаш работа.

След няколко минути вратата се отвори и Тони бутна вътре Уорън Сакс, който беше с калъфка за възглавница на главата. Нюйоркчанина я смъкна и Уорън се вторачи в тях с изцъклени от ужас очи. Устата му беше запушена със собствения му чорап.

— Тони, извади два бански костюма от гардероба... и чорапи за Поли.

— По дяволите, какво мислите, че...

Аркет не можа да довърши изречението си, защото Мики го удари в слънчевия сплит. Когато устата му се отвори да поеме въздух, Мики напъха чорапите, изправи го и блъсна главата му в стената.

— Какво ще кажете за един риболов? Знам, че е късно, но какво от това... Искате ли да видите дали има риба?

Уорън и Пол го гледаха с обезумели очи.

Излязоха от розовия апартамент, заключиха вратата и тръгнаха към яхтите.

Котето се бе качил на една от тях. Подаде глава от кабинката и прошепна:

— Тук съм.

Качиха Пол и Уорън на борда. На кърмата със старомодни овални букви беше написано „Главозамайваща фантазия“. Блъснаха Пол и Уорън да седнат на два стола.

— Има ли жива стръв на борда, Коте?

— Да, в онзи варел.

Варелът на кърмата беше пълен със средни по дължина морски костури, които лениво плуваха в блудкавата вода.

— Готови ли сте за една „Главозамайваща фантазия“? — попита Мики. — Коте, да се махаме оттук.

Боно беше намерил ключовете, които висяха на една кука в люка на щирборда. Включи моторите, а Тони отвърза въжетата от пристана и деветметровата яхта бавно се отправи в открито море без сигнални светлини. След няколко минути „Главозамайваща фантазия“ вече не се виждаше от брега.

Изключиха моторите някъде отвъд Големите Бахамски плитчини. Мики грабна един малък рибарски сак, загреба няколко костура от варела и започна да ги кълца на парчета. После изсипа рибите в една кофа и извади още. През цялото време говореше на ужасения Пол Аркет.

— Едно нещо не мога да разбера, Пол, и може би ти ще ми го обясниш. Какво, по дяволите, мислеше, че става през всичките онези години... Нашето споразумение беше изключително делово. Как можа да се отклониш от шибания път?

Пол се опита да отговори, но чорапите му пречеха. Мики не му обърна внимание и каза на Тони:

— Запали прожектора и хвърли костурите във водата.

Нюйоркчанина включи прожектора за нощен риболов. На петдесет метра от тях в зелените води на океана, се виждаха разноцветни риби, които плуваха в плитчините. Тони започна да изхвърля нарязаните на парчета костури и вътрешностите им във водата.

— Коте, направи едно кръгче, докато Тони пуска стръвта.

Очите на Пол се изцъклиха и той започна да се задушава. Мики протегна ръка и извади мокрите от слюнката чорапи от устата на двамата мъже.

— Виж какво, Мики, съжалявам. Мисля, че още не е късно. Ти имаш право. Ще откажа на Демократическата партия. Всичко ще бъде както преди.

Аркет беше обезумял от страх.

— Да, но има един проблем. Излъже ли ме някой веднъж, повече не му вярвам. Ами ако те вкараме в Белия дом и те помоля за някоя услуга, а ти пак ми кажеш да се разкарам както днес следобед? Какво мога да ти направя, след като станеш президент? Схващаш ли?

Пол преглътна и на челото му изби пот.

— Не получаваш втора възможност — продължи Мики. — Споразумението даваше само един шанс. А сега, да ви преоблечем.

Той взе банските и ги хвърли на Уорън и Пол. Гащетата се блъснаха в краката им и паднаха на палубата.

— Развържи ги, Тони.

— Защо са ни бански? — изхленчи Пол.

— Защото аз искам така.

— Няма да ги облека — заяви Аркет.

Тони изправи Пол и го удари леко в стомаха.

— Добре, добре — изпъшка сенаторът и Нюйоркчанина развърза китките му, за да разкопчее панталона си и да обуе банските.

Уорън се молеше с напевен глас. Мики дори не можеше да разбере какво казва.

— Затваряй си устата — извика Тони.

След няколко минути Пол и Уорън бяха по бански.

— Донесете въжета — заповяда Мики.

Котето изпълни нареждането. Мики завърза Пол под мишниците, стегна възела под гърдната кост и напъха хавлии, за да не останат белези от въжето.

После блъсна силно Пол и сенаторът излетя над перилата на яхтата и цопна в окървавената вода. Мики усуква другия край на въжето за кнехта, а Тони завърза Уорън по същия начин и го изхвърли през борда.

— Пуснете ни! — крещеше Пол. — Защо постъпвате така с мен?

— Да ги повлачим ли? — попита Мики.

Котето включи мотора и Пол и Уорън се понесоха в разпенената окървавена дия след яхтата.

— Престанете! — изкрещя Пол. — Кръвта ще привлече акулите!

— Аха, заоря — отбеляза Мики, заоряба още костури и ги хвърли във водата. — Хайде, момчета... Вечерята е сервирана.

Първата гръбна перка се появи след дващсет минути, но следващите доплаваха за броени секунди. Тигрови акули със странно красиви жълти шарки на гръба.

Отначало акулите обикаляха бавно и Уорън и Пол пищяха от ужас. Хищниците се докосваха до тях, за да проверят какво представляват, като описваха все по-тесни кръгове. После едно триметрово чудовище се обърна и връхлетя върху Уорън. Захапа го в бърбреците и откъсна плътта му с остриете си като бърснач зъби. Сакс изпищя от болка, когато тигровата акула изви гръбнак и плесна с опашка, отскубвайки огромно парче от тялото му.

Водата се обагри в кръв.

— За бога! За бога! — крещеше Пол.

Акулата се нахвърли върху него. Хищникът се обърна по гръб, отметна глава и откъсна рамото на Пол. Морето почервения. Гръбните перки и зъбите на рибите проблясваха в осветената от прожектора вода.

— Ей това се казва стръв — рече Мики.

Съвсем неочаквано Котето повърна.

Акулите ядяха в захлас. Половината от Уорън Сакс изчезна за секунди. Кракът, дясната ръка и рамото на Пол липсваха.

— Не искам да ги разкъсват напълно. Да се махаме оттук — каза Мики.

Боно включи моторите и яхтата се отдалечи от акулите. Безжизнените тела подскачаха и се въртяха, изпълнявайки зловец танц в разпенената дия зад яхтата.

Прерязаха въжетата на дващсет метра от брега и гледаха труповете, докато вълните ги изхвърлиха на брега.

Слязоха от яхтата, завързаха я за пристана и се върнаха на летището.

— Всичко точно ли е? — попита Майлоу.

— Отидохме за риба, но загубихме стръвта — отговори Мики.

След няколко минути вече летяха към Ню Джърси. Всичко продължи по-малко от час.

4. СЕНКИ

Райън стоеше пред високата сграда на Сенчъри Сити и трепереше.

Току-що бе изкарал петдесетминутната терапия и се чувстваше като развалина.

След десет минути Елизабет най-после спря форда си пред него и натисна клаксона. Райън бързо прекоси нагрятия от слънцето тротоар и се качи в колата.

Елизабет му беше секретарка от десет години. Беше четирийсет и пет годишна, справяше се добре с работата и имаше чувство за хумор. На младини сигурно е била поразително красива, но сега не се грижеше за себе си. Завързваше дългите си кестеняви коси с прежда и носеше широки дрехи без определен стил. Беше разведена и нямаше деца. Напоследък нещата помежду им се промениха — Елизабет стана по-властната. Тя усещаше слабостта му и се възползваше от нея. Той вече не контролираше положението.

Елизабет зави на „Пико“ и подкара по магистрала 405.

— Не искам да минаваме по магистралата. Нали ти казах? Карай през Кълвър Към.

— Това е лудост, Райън. Хората използват магистралите всеки ден. Майка ми ще идва на вечеря. Трябва да свърша един милион неща. Ако мина по околоръстните улици, никога няма да се прибера вкъщи.

Тя продължи да кара по 405 до Санта Моника. Райън се бе вкопчил в дръжката на седалката и се бореше с пристъпа на паника. Не знаеше защо магистралите започнаха да го плашат. През последните два месеца не беше в състояние да шофира дори собствената си кола. Качеше ли се в мерцедеса, обземаше го такъв сковаващ страх, че дори не можеше да излезе достатъчно бързо от колата.

Само допреди една година той контролираше не само живота си, но и взаимоотношенията си с повечето хора. Спечели наградите на Гилдията на писателите и две „Еми“. Пресата го направи знаменитост.

Стигнаха до Санта Моника и поеха по крайбрежната магистрала. Като дете Райън бе карал сърф по продължение на целия бряг.

В колежа спортуваше усилено. Беше твърде нисък, за да стане професионалист, но футболът, сърфингът и хубостта му го направиха кралят на Станфорд. През последната година спечели конкурса по литература. Не послуша съвета на баща си и започна да пише сценарии за телевизията, вместо да се заложи с кандидатстудентска подготовка, като правеше хамбургери в един от фамилните ресторанти.

След две години продаде първия сценарий и се премести в малък офис в Юнивърсъл Студиос. Никой не работеше по-добре и по-бързо от него и Райън бързо стана известен. Спечели достатъчно пари, за да се ожени за Линда, приятелката си от колежа. Тя беше толкова красива и русокоса, колкото той хубав и популярен и им отне доста време, докато открият, че са по-скоро влюбени в облика, който създават заедно, отколкото един в друг. Беше страхотно да си част от мечтите на другите. Но не можаха да издържат на хорската завист. След смъртта на Мат светлината за Райън угасна.

Излязоха от Санта Моника. Елизабет не попита за провала в Ен Би Си. Сигурно вече знаеше. Вероятно някоя от секретарките ѝ бе съобщила новината, която вече се бе разпространила като горски пожар, опърляйки репутацията му и подгонила като диви зверове лъжите и полуистините. В шоу бизнеса провалите полепваха като мокри дрехи.

— Не попита за монтажната зала — най-сетне подхвърли той, за да отвлече вниманието си от червения пикап до тях.

До прозореца седеше едър и дебел мъжага с татуировки, които украсяваха бицепсите му като африкански накити.

— Чух, че си се заканил да пребиеш Марти Ланиер и си го нарекъл еврейски педераст.

— Не съм го наричал еврейски педераст.

Стомахът му се сви.

— Ами така казват всички.

— Трябва да им кажеш, че това не е вярно.

— Опитах се, но тези неща имат свой живот, Райън.

След трийсет минути Елизабет спря пред къщата му в северната част на Малибу. Сградата беше построена в испански стил и имаше

сводести врати и пътеки, покрити с червени плочки. Райън слезе от колата, а Елизабет потегли към дома си.

Къщата му се намиреше на Брод Бийч, сред големите пясъчни дюни. Обзавеждането беше по-скоро по вкуса на Линда, отколкото по неговия — множество цветя върху тапицерията на издутите кресла. Линда бе взела голямата къща в Бел Еър, а той остана тук. Предпочиташе плажа. Не можеше да понася коридора на горния етаж в къщата в Бел Еър, където бяха снимките на тримата, преди Мат да се удави. Лицата го гледаха от фотографиите със старинни лакирани рамки. Какво ли са мислили... докато се усмихваха до влека за ски... или на борда на „Линда“ — петнайсетметровата му яхта, кръстена на бившата му съпруга? Ето защо Райън напусна къщата със снимките и се премести на плажа.

Видя, че лампата на телефонния секретар свети. Имаше съобщение. Натисна копчето и първо чу собствения си глас — уморен и безжизнен.

— Здравейте, тук е Райън. Чуете ли сигнала, оставете съобщението си.

— Райън, Джери е. Какво, по дяволите, стана в Ен Би Си? Звъняха ми сума ти хора. Обади ми се. Не мога да се справя с тази гадост.

Агентът му. Страхотно! Нямаше други съобщения. Сякаш вече го бяха изхвърлили от Холивуд.

Защо ставаше така? Райън се вгледа в океана... в бялата пяна, която подскачаше игриво пред зелените вълни. После взе дистанционното управление и разсеяно включи телевизора.

— ... не е въпрос на безработица или на съкращения — говореше мъжът от екрана. — Това е твърда икономика... не като огризките, които президентът Котън ни кара да преглътнем.

Котън, измъчван от тежко заболяване, бе решил да не се кандидатира за втори мандат.

Говореше Пол Аркет. Напоследък сенаторът от Невада получаваше повече ефирно време от всички други кандидат-президенти. Още не бе съобщил официално намеренията си, но явно щеше да го направи. Райън го помнеше отпреди двайсет години, когато бе отишъл на гости у Мики Ало за Деня на благодарността. Не се беше

обаждал на Мики, откакто Мат почина. После се сети за кучето Рекс, което лежеше в тревата. Обезглавено. Мъртво.

Райън изключи телевизора и излезе на верандата, за да гледа залеза, който обагреше Тихия океан в зелено и червено. И тогава, за миг, в съзнанието му се появи образът на едно седемгодишно червенокосо момче. Люлееше се на люлка, като приклякаше, за да я издигне по-високо. Райън не си спомняше да го е виждал, но въпреки това момчето му се струваше познато. Сетне, точно преди да се съсредоточи върху чертите му, образът изчезна и го остави изпълнен с необясним страх. Нямаше представа кое беше момчето. Седна на шезлонга и облегна глава назад.

Заспа и сънищата му отново бяха мрачни и зловещи. Плуваше с Мат. Във водата до него беше черната сянка, която както винаги го уплаши. Преследваше Мат, но синът му се смееше. Докато сянката минаваше покрай тях, Мат я възседна. И после огромната черна форма се обърна и връхлетя върху Райън... Чудовище, което не можеше да разпознае и да определи, но явно съдържащо в себе си цялото въобразимо зло на света. Покойният му син продължаваше да се смее.

— Идваме, татко.

За секунда Райън съзря огромното око на чудовището — разноцветно, с червени и зелени петна — после сянката се вряза в него и започна да яде плътта му. Мат все още се смееше.

— Боли ли, татко?

Райън се събуди. Отначало не знаеше къде се намира, сетне осъзна, че е на верандата си.

Целият разтреперен, той се прибра вътре и легна на дивана.

Беше адски уморен, но се страхуваше да затвори очи.

5. КАНДИДАТЪТ

Мики и баща му бяха в стаята на Джоузеф и гледаха репортажа за пренасянето на осакатения труп на Пол в Лас Вегас. Брентън Спенсър, водещият новините на Ю Би Си, съобщи на Америка, че според бахамската полиция сенаторът и медийният му консултант Уорън Сакс са отишли да плуват късно през нощта и са били нападнати от акули.

Ейвън, съпругата на Пол, облечена в черен костюм, посрещна самолета с тленните останки. Плачеше, докато разтоварваха ковчега от транспортния военен самолет, а Брентън Спенсър дърдореше за политическите заслуги на покойния сенатор.

Мики гледаше, без да изпитва никакви чувства. Не беше казал на баща си за скандалните снимки, които намери в бунгало „Фламинго“, защото вече нямаше смисъл. Те показваха Пол, Уорън и красивата шестнайсетгодишна местна жителка, вкопчени в бисексуален кръг от анално блаженство. Мики ги накъса и хвърли парченцата в тоалетната чиния. Вече не му трябваша и само свидетелстваха за дълбочината на грешката на баща му по отношение на Пол. Когато траурната процесия напусна летището, Мики изключи телевизора и се приближи до баща си.

— Мисля, че имаш право — изхриптя Джоузеф. — Губернаторът на Роуд Айланд изглежда добре, но всичко трябва да стане сега или никога. Нямаме време.

— Да, но работата не е като с Пол. Ние познавахме Пол, откакто беше губернатор. Хейз Ричардс е непознат. Трябва ни човек, когото той слуша и който може да го контролира. Някой, който да стане кръстник на цялата история. Потърсих тук-там и намерих подходяща личност. Много е гъст с Ричардс — още от началното училище — и му е помогнал да стане губернатор. Изберем ли Хейз Ричардс за наш кандидат-президент, онзи тип може да го обвърже с нас.

— Как се казва?

— Албърт Джеймс Тийгардън. Наричат го Ей Джей.

— С какво държиш Тийгардън? — попита Джоузеф, после изпадна в пристъп на кашлица, като псуваше и хрочеше в кошчето за отпадъци. Мики включи кислородната маска, но Джоузеф я изблъска от ръката му. Очите му бяха твърди и жълти като сухи царевични зърна.

— Разговарях с нашите хора от Роуд Айланд. Те искали да го контролират още преди да бъде избран за губернатор заради дейността ни по конните залагания там. Тийгардън ръководел кандидат губернаторската кампания. Нашите хора вдигнали купон в една хотелска стая в Провидънс. Имало мацки и пиене, а после дошъл някакъв тип с куфарче. Отворил го и изсипал на леглото двеста и петдесет хиляди долара. На пачките още имало бандероли от конните залагания. Казали на Тийгардън, че парите са, за да купи телевизионно време за реклама и да си вземе каквото му е нужно. И оня тъпанар Ей Джей натъпкал джобовете си с мангизи. Имат и негов видеозапис с едно от момичетата. Държим го за топките.

Хейз Ричардс се бе издигнал до първото място в краткия им списък. Беше го намерил Малкълм Рашър, ръководителят на предизборната кампания на Пол. Кен Венабъл и Гай Вандергот, двамата специалисти по проучване на общественото мнение, които бяха наели за Пол, бяха одобрили новия избор на срещата с Мики в деня, когато откриха трупа на Аркет.

Съвещаваха се в заседателната зала в ресторанта на един от приятелите на баща му в Атлантик Сити. Преградата ги отделяше от многобройните посетители на заведението. Масите се пълнеха и шумът се засилваше. Кен Венабъл разискваше политиката на Демократическата партия и размахваше ножа, като насочваше острието към Мики. Дебелият и мудар Гай Вандергот ядеше с наведена глава и ръмжеше одобрително, докато Кен бърбореше.

— Мики, трябва да разбереш, че демократите са разединени. Винаги са били. Не могат да се споразумеят по нито един въпрос. На Север са либералите, а на Юг консерваторите. Интелектуалците са на Запад, а работниците, фермерите и поддръжниците на държавните субсидии — в Средния запад. Сбирщина от идеологии и Малкълм мисли, че това ни дава възможност... И аз съм съгласен с него.

— Как така?

— Защото в състезание с четири-пет коня, в което никой не печели, с подходящо финансиране има шанс да се намесим и да грабнем наградата... Докато останалите се борят за малките парчета, ние връхлитаме и я откъкваме цялата.

Кен погледна Тай, преди да продължи.

— Добре, ето какво е положението в Демократическата партия след смъртта на Пол. Всички кандидат-президенти съобщават, че след седмица и нещо ще бъдат из нивите на Айова, ще седнат в японските трактори и ще говорят за субсидиите за селското стопанство, сякаш наистина им пука за това... Ето защо ние трябва да действваме мълниеносно. Според проучванията в момента води Лио Скатина, сенатор втори мандат от Ню Йорк. Той е известен, има стабилни местни структури и медиите го харесват. Говори много за правата на жените. Мисля, че Националният комитет на Демократическата партия ще го подкрепи. Вероятно смятат, че той ще се пребори с вицепрезидента Андерсън, който, както всички знаем, ще бъде кандидатът на Републиканската партия. После следва сенаторът демократ от Флорида Питър Дехавиланд. Защитник на околната среда. Това е неговият приоритет — дълбоководните сонди, замърсяването на въздуха и радиоактивните отпадъци. Държи и на неограничената емиграция... Едва ли ще спечели, освен ако не му провърви в Айова и Ню Хампшър. Малкълм е на същото мнение.

— Продължавай — рече Мики, взе тефтера и започна да записва.

— Добре... Ерик Гълифорд, демократ от край време. Сенатор от Охайо. Той отстоява всички традиционни ценности на Демократическата партия — право на труд, социално осигуряване, работа за всички и правителствени субсидии. Високи данъци. Поддържат го старите партийци. Може да причини неприятности само ако поради някаква причина партията разкара Скатина. И последният обявен засега кандидат-президент е Бенджамин Савидж. Либерал от Калифорния, сенатор трети мандат и поддръжник на всички проблеми, които либералите от Запада обичат — преустройство на работното място в съответствие с обществената среда, строги закони срещу сексуалните издевателства, права за животните, хомосексуалистите и жените, обществено здравеопазване, узаконяване на наркотиците...

Мики трепна, но никой не забеляза това.

Кен остави ножа и се облегна назад.

— Това е положението — каза в заключение той. — Малкълм мисли, че нашият кандидат трябва да се състезава срещу всичките, сякаш е единственият. Да ги очерни със същата четка. Това означава, че трябва да намерим кандидат, който не е бил на правителствена служба, никога не е отсъствал от заседанията на Конгреса и не е искал допълнително възнаграждение заради някое среднощно гласуване. Нашият избор е губернаторът на Роуд Айланд Хейз Ричардс. Досието му е чисто, което може да означава всичко и нищо. Покажи снимката.

Ван отвори дипломатическото си куфарче и извади една лъскава снимка, от която гледаше един много красив мъж на около петдесет и пет години с късо подстригана посивяла коса, квадратна челюст и сини очи.

— Той е губернатор втори мандат и само трябва да намерим човек, който да го насочи към нас, така че да прави каквото ние кажем.

Мики знаеше, че изборът е от съдбоносно значение. Това беше проблемът, който след два дни доведе до съвещанието в спалнята на Джоузеф и като че ли вече се казваше Ей Джей Тийгардън.

Мики погледна баща си, който губеше сили... Очите му още бяха жестоки и ярки, но главата клюмаше на тънкия врат, а кашлицата беше ужасна.

— Мики, утре отиди там и да видим дали можем да се доберем до онзи губернатор, който си намерил.

6. СОЛОМОН КАЗОРОВСКИ

Клубът беше под едно казино в Лас Вегас. Рулетката звънтеше и крупиевата говореха монотонно, като правеха мястото по-интересно, отколкото всъщност беше.

Тузди Ромър бе започнала като висока, русокоса седемнайсетгодишна танцьорка в „Стардъст“, но се влюби в един баровец от стоковата борса, който я научи да взима наркотици, а после я включи в сестринството на проститутките. От скъпоплатеното проституиране до петдесетдоларовите сеанси в западна хотелски стаи имаше само няколко крачки. Докато ръководеше ударната сила срещу организираната престъпност, Соломон Казоровски я беше обучил като информатор в хотела. Тя така и не успя да му съобщи нещо съществено, но с годините станаха приятели. На Коледа той винаги ѝ подаряваше голяма бутилка „Дом Периньон“.

— Истинска класа — казваше тя.

У Тузди имаше нещо трагично и сърце не му даваше да я притиска прекалено силно.

Тя беше родена в един от фермерските щати. Скоро стана жертва на страхотните си крака, високо вдигнатите гърди и липсата на любопитство. На четирийсет години Тузди все още проституираше и гледаше рисувани филмчета.

Веднъж, една нощ преди десет години, двамата с Каз се напиха. В пристъп на нещо, което изглеждаше като задължителен поздрав към сексуалността им, те се любиха равнодушно на канапето в апартамента му, докато рижавият му котарак Джей Едгар ги гледаше.

Това беше грешка и те не я допуснаха отново. Споразумяха се да останат само приятели... и още бяха такива, макар че преди девет години изгониха Каз от ФБР, защото твърде настоятелно се опитваше да разнищи връзката между фамилията Ало, губернатора Аркет и казината.

Това стана по толкова невероятен начин, че не беше за вярване. Каз бе завел майка си на вечеря в хотел „Фламинго“ и главният

сервитьор му изпрати бутилка шампанско и хайвер, за да ознаменуват случая. Каз, който никога не бе приемал и цент от организираната престъпност, не се замисли сериозно по въпроса и прие бутилката и хайвера. Може би защото това изглеждаше добре в очите на майка му и за да се изфука колко важна личност е станал. Каквато и да беше причината за безразсъдството му, подземният свят му лепна петстотиндоларов рушвет. Пресата в Лас Вегас затанцува по главата му. Написаха статията в шест части и удавиха кариерата му в онази бутилка шампанско. През целия си живот Каз бе искал да бъде федерален агент и да се издигне сред хората, борещи се за справедливост. Знаеше, че това е сантиментално, но вярваше в мисията си. Фамилията Ало беше режисирала края на кариерата му и бе убедила губернатора Пол Аркет да притисне началниците му. Принудиха го да признае, че „не издържал на стреса“ и да подаде заявление за преждевременно пенсиониране, за да спаси половината от пенсията си. Отнеха смисъла на живота му. След всичките онези години Каз още се възмущаваше. Още търсеше начин да разобличи семейство Ало и беше опасен.

— Шибаният помощник-режисьор непрекъснато ми пуска ръце, а е такъв смотаняк — разказваше Тузди. — Мястото е мръсно, а костюмите не са по мярка. Трябва да танцувам с резервните обувки на Глоринда, а тя носи два номера по-малки от мен.

Тузди гледаше Каз и запълваше времето си с гадните мисли, че той е остарял. Още ходеше с ужасните си хавайски ризи, но беше напълнял и изглеждаше не на петдесет и четири, а на шейсет и четири. По мускулестите му ръце бяха започнали да избиват старчески петънца. Изритването от ФБР наистина му се бе отразило.

— Така е, Тузди, какво да се прави.

— Да — съгласи се тя и кимна намусена. — А ти оправяш ли се? Чух, че пак са отказали да ти дадат разрешително.

Каз отдавна се опитваше да получи разрешително за частен детектив и да се занимава с разводи. Освен това всеки месец имаше и по пет-шест бегълци от семейства със сваятна репутация. Повечето бяха хлапаци. Но му отказваха за четвърти път заради враговете, които си бе създал, докато преследваше мафиотите в казината.

— Скоро ще се наложи да потърся работа като продавач на стари коли — каза той.

— Слушай, онзи ден ми се случи нещо много странно.

— Какво?

— Ами онова момиче, с което танцувам, Синди Медина. Сестра ѝ работи в канцеларията на съдебния следовател, а там се носел слух, че когато правили аутопсия на сенатора Аркет, се оказало, че кръвната му проба за СПИН е положителна.

Каз я погледна и мислите му се върнаха десет години назад. Отдавна подозираше, че Аркет е доверен човек на фамилията Ало. Претърси апартамента на губернатора след смъртта му, с надеждата да намери нещо. Не откри нищо, което да потвърди съмненията му, но измъкна едни мъжки слипове, които бяха натъпкани в канала на банята. На тях имаше етикет от хотелски магазин. Отиде там и узна, че сумата от покупката е вписана в сметката на Пол Аркет от някой си Уорън Сакс. Оказа се, че той е консултантът по медиите на Пол. Миналата седмица Сакс и Аркет бяха загинали заедно на Бахамските острови. Каз подозираше, че между Уорън и Пол има нещо, но още никой не бе успял да докаже, че Аркет е бисексуален. Може би сега беше моментът да разнищи тази история. Разполагаше с много време и един-двама приятели в канцеларията на съдебния следовател.

— Благодаря, Тузди. Ти си истинска кукличка и се разхубавяваш с всеки изминат ден.

Всъщност Каз мислеше, че тя изглежда като уморена стара курва, каквато беше.

— А ти си като виното — колкото по-старо, толкова по-хубаво — излъга Тузди.

Искаше ѝ се Каз да отслабне и да се подстриже.

Наведоха се един към друг и се целунаха. Дъхът им миришеше на уиски, а телата — на пот. Когато Каз си тръгна, и двамата бяха потъжни.

Соломон проведе четири телефонни разговора, докато се свърза със съдебния лекар Чък Амато. Чък играеше голф и отговори по клетъчния си телефон.

— Обажда се Каз.

— Господи, Каз, в момента играя голф. Ще ти се обадя по-късно.

— Само един въпрос. Ти ли „разряза“ сенатора Аркет, когато преди два дни изпратиха тялото му?

— Нямам време, Каз.

— Положителна ли беше пробата му за СПИН? — попита Каз без заобиколки.

Заслуша се за потвърждение, но чу само тишина.

— Откъде научи това?

— От улицата.

— Виж какво, той беше губернатор и сенатор. Остави го да гние в чистилището.

— Но той имаше връзки с мафията.

— Трябва да вървя.

— Ще приема уклончивия ти отговор за „да“.

— Не постъпвай така с мен, Каз. Какво значение има? Той е мъртъв.

— Знам нещо, което никой друг не знае. Повярвай, има значение.

— Върви на майната си. — И Амато затвори.

Каз разбра, че този път е уцелил десетката. Преди десет години незаконно подслушваше телефона на Пол. Каз беше единственият човек, който знаеше за това. Тогава Пол Аркет от време на време спеше с Пени Ало. Соломон пазеше тази информация, за да я използва срещу Джоузеф в подходящия момент. Но го изхвърлиха, преди да успее да го направи.

Казоровски се качи в стария си сив шевролет и бавно потегли към „Лейзи Дейз“. Хотелът се използваше от проститутки и му струваше десет долара на вечер. Качи се до апартамента си на втория етаж, отключи и влезе. Имаше бележка от онова, което при по-добро желание би могло да се нарече хотелска управа. Беше закъснял с една седмица с плащането на наема. Предупреждаваха го. Не знаеше как щеше да плати, освен ако не продадеше шевролета. Той смачка бележката и се хвърли на леглото. Старите пружини изскърцаха, но Каз се усмихваше.

Как да разобличи онези гадове, чудеше се той. Новият му съквартирант — един котарак на черни и бели петна на име Джо — скочи на леглото и го погледна.

— Дали Пол е предал заразата на Пени? Това е нещо, което си заслужава да се знае — рече на глас Каз. — Може би Джоузеф е разбрал и е заповядал да убият Пол.

Котаракът седна на леглото, облиза лапите си и замърка.

— Ами ако акулите са били само за заблуда?

Въпросът се въртеше в главата му и не му даваше покой.

7. ТЪРСИ СЕ ФЕРМА „БЕЗСТРАШИЕ“

Зората се пукна, разпръсквайки грозно червено петно върху сивия океан. Някакви строители садисти работеха с пневматичен чук и сякаш пробиваха главата на Райън. Стомахът му се беше свил. В осем часа, когато започна да му се струва, че може би ще изкара до обед, се обади агентът му. Джери Ъпшоу беше бесен.

— Виж какво, Райън, не знам какво очакваш от мен, но не мога да представям човек, който нарича шефа на отдел „Драма“ еврейски педераст и заплашва, че ще му избие зъбите. Господи, какви ги вършиш?

— Джери, цялата тази история наистина започва да ми писва. Не съм наричал никого еврейски педераст. Само казах, че той е виновен, задето образът е лош.

— Само искам да ти кажа, че вече не съм твой агент.

— Виж какво, Джери...

— Не желая да слушам. Има други хора, които трябва да проверя и да продам на Марти Ланиер. Ако те задържа в списъка си, все едно не ми пука, че си го заплашвал с убийство и си го нарекъл еврейски педераст. Ще прозвучи като негласно одобрение. Точка по въпроса. Ще ти върна материалите. Желая ти успех, Райън.

И линията прекъсна.

Точка по въпроса, помисли Райън.

Погледна към плажа, на който имаше един ездач. Това му напомни за деня, в който бе починал Мат. Райън и Линда бяха в Санта Барбара, а Мат беше на гости на приятели в Северна Калифорния. Идеята беше на Райън. Той бе настоял Мат да отиде там.

Бе изпратил сина си на смърт.

Линда пожела да се разходят по плажа. Извървяха почти километър и половина, после седнаха на пясъка и се вгледаха във водата. Към тях се приближи един ездач с красив расов кон. Линда скочи.

— Много е хубав — каза тя и погали лъскавата му кожа. — Откъде го взехте?

— От ферма „Безстрашие“. Там отглеждат най-хубавите коне по крайбрежието.

Линда прокара пръсти по хълбоците и гърба на коня и го погледна в очите, като му се усмихваше и му говореше гальовно, изразявайки възхищението си.

Часът беше два, а още не бяха обядвали, затова се върнаха по плажа и влязоха в един ресторант на кея, който гледаше към залива Санта Барбара. Седнаха на терасата и си поръчаха бира и сандвичи. После Линда започна да говори за манията си по конете.

— Наистина искам кон като онзи. Видя ли го? Беше великолепен. Тя ставаше все по-нервна.

— Да, страхотен беше — съгласи се Райън.

Напрежението се събра около очите ѝ и я загрози.

— Ферма „Безстрашие“. Ще им се обадя.

Тя скочи и стреснат, Райън я последва.

— Ало? Телефонна централа... Не може да няма такава ферма... „Безстрашие“...

Накрая Линда тръшна слушалката. В очите ѝ имаше сълзи.

После грабна телефонния указател и прегледа списъка на конеразвъдните ферми. Нищо.

— Трябва да има такава ферма!

Безумието ѝ нарастваше и това уплаши Райън.

Най-сетне успя да я убеди да се върнат на масата. Двамата се загледаха в искрящия залив. Тя пиеше бирата си, но по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Райън, трябва да намерим фермата.

Тя молеше. Никога не я беше виждал в такова състояние, макар че я познаваше от петнайсет години. Платиха набързо и излязоха от ресторанта.

— Сигурно е някъде наблизо — каза Линда и хукна към колата.

Райън подкара форд мустанга напосоки по улиците, като търсеше табела. Попитаха в пет-шест бензиностанции. Безсмислено занимание, но той не знаеше какво друго да направи. Линда бе полудяла от безпокойство.

— Ферма „Безстрашие“ — повтаряше тя, а отчаянието ѝ нарастваше.

Райън погледна часовника си. Три и петнайсет. А после, изведнъж, Линда притихна и се вторачи в ръцете си.

— Вече можем да се прибираме — с немощен глас каза тя.

— Нямам нищо против да продължим да търсим.

— Не.

Телефонът звънеше, когато се прибраха в къщата в Бел Еър.

— Бащата на Матю Болт ли е? — попита един женски глас.

— Да. Какво има?

— Обаждаме се от болница „Монтечито“. Доктор Марпълс ще говори с вас.

— Имате ли син? Матю Болт?

— Какво става?

— Съжалявам, сър, но синът ви е карал сърф и вълните го отнесли навътре в морето... Когато спасителите стигнали до него, той вече бил под водата от пет минути. Опитавме се да го съживим, но той почина в три и петнайсет днес следобед. Много съжалявам.

Райън остави слушалката и погледна Линда.

— Мъртъв ли е? — тихо попита тя.

Той можа само да кимне. Линда се свлече на пода и допря глава до коленете си. Райън стоеше, без да може да проумее случилото се. Не знаеше как ще живее без сина си.

Това сложи край на взаимоотношенията му с Линда. Тънката нишка, която ги свързваше, се скъса от смъртта на Мат. Но една мисъл не излизаше от главата на Райън. Линда знаеше, че Мат ще умре и кога е починал. В три и петнайсет престана да се съпротивлява срещу неизбежното.

Но как бе разбрала, че синът им умира? Райън нямаше никакви предчувствия.

Защо беше останал извън космическото общуване?

Сякаш не заслужаваше да знае за смъртта на Мат.

8. СТРАТЕГЪТ

Албърт Джеймс Тийгардън беше петдесет и пет годишен ерген. Коремът му бе започнал да увисва над колана. Косата му беше пълна с пърхот, който се сипеше като сняг по тъмните му костюми. Хигиенните му навици бяха отвратителни и в рошавата му брада често се виждаха трохи от закуската. Носеха се слухове, че членът му бил увиснал като пожарникарски маркуч. Ала всичко това беше прикритие за острия му като лазерен лъч ум. Ей Джей Тийгардън имаше политическите инстинкти на германски фелдмаршал. Системата и участниците в играта му бяха ясни. Беше омаян от властта и от хората, които я упражняваха.

Бе предизвикал голям смут, когато нахлу в офиса на Демократическата партия във Вашингтон и обвини Рон Браун в корупция. Браун току-що бе променил програмата за първичните избори в южните щати. Югът беше огнена стена за политиката на демократите. Те го контролираха с пари и силни местни структури — докато на власт дойде Джими Картър. Невзрачният губернатор на Джорджия успя да се издигне от нищото и да измести официалния избраник на Националния комитет на Демократическата партия Уолтър Мондейл. Картър превземаше щат след щат, носейки се на гребена на вълната на свободния печат, възхваляван от телевизионните коментатори и влезе в Белия дом без официалната благословия на партията.

За да не се повтори това, демократите организираха тъй наречения Супер Вторник, когато петнайсет щата провеждаха първичните избори в един и същ ден, премахвайки по този начин възможността за подобна ситуация.

Ей Джей, който мислеше, че са направили системата уязвима за узурпиране, нахлу в офиса на Демократическата партия и им го каза. Извикаха охраната и го изхвърлиха. И оттогава той беше в черните списъци на политиците от национално равнище.

Сега линееше в адвокатската си кантора в Провидънс, занимаваше се с недвижими имоти и мечтаеше за завръщане в политиката. Той познаваше отлично системата и играта — задкулисен играч, който предпочиташе да умре, отколкото да се кандидатира. Криеше слабостите и страховете си зад язвително чувство за хумор.

Тийгардън беше жрец в тази област. И дълбоко в душата си — патриот.

Обадил му се беше един местен мафиот на име Робърт Пелико. Пеликана бе поискал да се срещнат в един мотел на петнайсет километра източно от Провидънс. Вероятно искаше да го накара да говори с губернатора за някои промени в законодателството на Роуд Айланд, засягащи незаконното събиране на облози за конните състезания, с което от години изхранваше семейството си.

По телефона Пеликана му каза да отиде в стая 15 и да влезе, без да чука. Там Ей Джей щял да получи по-нататъшни указания.

Телефонът звънеше, когато Тийгардън влезе в пустата мотелска стая.

— Тийгардън ли е? — попита един непознат глас.

— Единственият и неповторимият.

— В момента една кола спира на паркинга. Качете се в нея.

И линията прекъсна.

Шофьорът приличаше на куфар и имаше врат на бик и одеколон, ухаещ на плодове, който притъпи мислите на Ей Джей.

Тони Нюйоркчанина включи на скорост и потегли, без да каже нищо. Стигнаха до една поляна, където имаше завой и буйно течаща река. Повечето сняг се беше стопил и слънцето грееше. Ей Джей слезе от колата и тръгна към мъжа, когото виждаше за пръв път. Непознатият се бе облегал на една маса за пикник, а дъхът му замъгляваше въздуха около главата.

— Аз съм Мики Ало — представи се грозният мъж.

Двамата стояха и се гледаха, като се преценяваха взаимно. Ей Джей знаеше много за Мики Ало. Чувал бе множество истории за жестокостта му. Човекът пред него беше нисък и дебел, но излъчваше опасност.

Тийгардън се беше срещал с някои от най-влиятелните хора на света и никога не се бе колебал да каже какво мисли, ала нещо в този мъж го накара да се почувства неловко.

— Какво мога да направя за вас? — предпазливо попита той.

— Разбрах, че имате връзки с губернатора на Роуд Айланд.

— Приятели сме.

— Колко сте близки?

— Много. Живеехме на една улица. Къпехме се заедно, когато бяхме шестгодишни. Искате ли да видите ученическите ни снимки?

Ей Джей се опитваше да възвърне самоувереността си.

— Ще проведем един разговор, който никога не се е състоял. Ясно ли е?

Ей Джей кимна.

— Интересува ме какво мислите по въпроса Хейз Ричардс да се кандидатира за президент на Съединените щати?

— Сигурно се шегувате?

— Защо смятате така?

— Той не е известен на нацията, няма публичен облик, нито финанси за кампания, местни организации, екип и време. Първичните избори в Айова са след три седмици. Сигурно можете да придвижвате местните политици като фигури по шахматната дъска, но на национално равнище играта се играе по различен начин.

— Да кажем, че можем да осигурим добро национално отразяване на кампанията от една голяма телевизионна мрежа, да гарантираме пари за кампанията и да ви помогнем името му да стане популярно. И всичко това — само за три седмици... Ще има ли шансове?

— Отлични.

— Защо мислите така?

— Защото ще прави каквото му кажете. По-точно каквото аз му кажа.

— Можете ли да го контролирате?

— Напълно.

Двамата се гледаха в очите, а единственият звук беше буйно течащата река.

— Искаме да го убедите да се кандидатира — рече Мики.

— До първичните избори в Айова остават само двайсет дни. Скатина и останалите кандидат-президенти от месеци обработват гласоподавателите в щата.

— Мисля, че сгреших, като се обърнах към вас.

Мики стана от градинската пейка и тръгна към паркираната наблизо кола.

— Почакайте. Не казах, че това не може да стане. Само че...

— Току-що ви обясних, че имаме богати ресурси. За какво му е име? Въпросът е да е пробивен и да повдига подходящи проблеми.

— Откъде ще дойдат парите?

— Ще ги има...

— Ще ги изпращате в брой в пликове без обратен адрес?

Мики не отговори. Очите му изучаваха занемарения човек пред него.

— Знаете кой съм — каза накрая той. — И с какво се занимавам. Продавам развлечения, което ми създава известни финансови проблеми. Ние трупаме мангизите в пристанищните складове на Карибските острови. От джунглата излизат шейсетсантиметрови плъхове и изяждат банкнотите, преди да сме успели да ги натоварим на корабите. Вместо да храним плъховете със стотачки, по-добре да ги изпратим на вас. Вие изберете финансов председател, открийте банкови сметки и се пригответе да складирате парите, защото те ще пристигат при вас в банкноти от петстотин долара в пликове. Кампанията е идеална пералня за пари — няма начин да се проследи произходът им. Кажете ми колко ще са ви необходими и аз ще ви ги изпратя незабавно.

Ей Джей разсъждаваше трескаво.

— Трябва да говоря с Хейз. Може да не иска да се кандидатира. Ще трябва да създам организация и офиси и да изпратя хора в Айова.

— Вече имам хора, които работят по проекта. Ако искате, можете да ги задържите, ако не — изхвърлете ги. Все ми е едно.

— Кой са те?

— Малкълм Рашър.

— Той работеше за Пол Аркет.

— Сега работи за мен. Искате ли го?

— Той е добър. Велик стратег.

— А аз мисля, че е един нафукан напорист професионалист, който има собствено мнение.

— Какво по-хубаво от това да имаме чернокож мениджър на кампанията? Политическото послание е ясно. Искам да кажа, че Хейз

ще изглежда добре до един негър, който ръководи кампанията му, особено когато аз ще дърпам конците зад гърба му. Кой друг?

— Имаме двама специалисти по проучване на общественото мнение — Кен Венабъл и Гай Вандергот.

— Бива ги. Можем да ги задържим. Ще трябва да ги надзиравам. Имам някои идеи за проучване на общественото мнение и за стратегията. Ще ни трябва и екип, и секретар по печата. Може да взема Видал Браун.

Мики го гледаше изумен. Тийгардън бе захапал предложението толкова бързо, че това го уплаши.

— Има и още нещо — продължи Мики. — Хейз Ричардс трябва да знае кой стои в дъното на цялата тази работа. Ще ми го доведете за разговор най-малко веднъж, преди да започнем. Ако ще го правя президент, държа да знае, че ще трябва да извърши няколко неща, след като го изберат.

Той даде на Ей Джей един телефонен номер.

— На него отговаря човек, който е във връзка с мен по двайсет и четири часа в денонощието.

Мики кимна на Тони Нюйоркчанина, който се приближи до колата и отвори вратата.

— Ще ви се обадя след няколко часа — каза Ей Джей.

После се качи в колата и Тони потегли, а Мики остана до реката.

Голям чешит е този Тийгардън, помисли той. Демократическата партия бе изхвърлила Ей Джей на брега, а Мики току-що го бе пунал обратно във водата. И Тийгардън вече плуваше.

— Идеален е — каза Мики на бушуващата река.

Умът на Ей Джей работеше трескаво по целия път до мотела. Такова предложение се правеше веднъж в живота. Пол Аркет явно е бил кандидатът на мафията. Но той бе загинал на Бахамските острови и сега те искаха Хейз. Не беше необходимо да му изтъкват какви са шансовете. Подземният свят имаше пари. Ако контролираха някоя голяма телевизионна мрежа, както бе намекнал Мики, това имаше огромно значение. Ей Джей знаеше, че започнеше ли веднъж, кампанията щеше да продължи да се финансира от националната инерция. Парите на мафията само щяха да отворят кранчето и

средствата щяха да започнат да прииждат сами. Ей Джей беше сигурен, че ще убеди Хейз да се кандидатира. Часове наред бяха обсъждали тази възможност. Тийгардън вече имаше план за предизборната кампания. Демократическата партия я бе направила уязвима точно за такава щедро финансирана атака, каквато бе описал Мики. Можеха да успеят с малко повече късмет. Идеята на Ей Джей се крепеше на факта, че между първичните избори в Айова и Супер Вторника имаше само трийсет дни.

Обмислял бе това хиляди пъти. Единственото, което му липсваше, бяха парите. Мафията беше толкова очевиден отговор на въпроса, че това го разсмя. Щеше да им натрие носовете на онези смотаняци от Националния комитет на Демократическата партия. Те бяха изложили системата за продан и Албърт Джеймс Тийгардън, черната овца на братството, щеше да им я открадне.

9. ЧОВЕКЪТ ОТ ПРОВИДЪНС

Хейз Ричардс се чудеше какво да облече за срещата. Стоеше пред гардероба и гледаше ушитите по поръчка дрехи. Накрая избра един тъмносив костюм, който изглеждаше страхотно с кафяво-червена копринена вратовръзка.

Издокара се, застана пред тройното огледало и потупа твърдия си като камък стомах. На петдесет и пет години челюстите му все още бяха четвъртити, а раменете — широки. Имаше трапчинки и светлосини очи, на които контактните лещи придаваха цвят на тропически води. Харесваше начина, по който изглеждаше.

Изкуствените му зъби блеснаха и той се зачуди дали Ей Джей наистина се е натъкнал на нещо голямо. Скоро щеше да разбере.

Срещнаха се с Тийгардън в преддверието на къщата на губернатора и минаха покрай кадифените възета, които отделяха отворената за посещения част от жилището на големеца.

Въпреки че бяха приятели отдавна, Хейз и Ей Джей имаха много малко общи черти — с изключение на привързаността си към политиката. Бяха израснали заедно, в съседни къщи. Хейз беше голям спортист — участваше в състезанията по футбол, баскетбол и лека атлетика. Тийгардън беше председател на дискуссионния кръжок и ръководител на предизборния щаб, когато Хейз се кандидатира за председател на класа. Ей Джей измисли стратегията, Хейз изнасяше речите и двамата винаги печелеха. Но Хейз така и не разбра как Ей Джей може да работи така неуморно за неговата кауза.

Излязоха от къщата на губернатора и както обикновено Хейз помисли, че Ей Джей има такъв вид, сякаш е спал с дрехите. Ала Тийгардън беше гениален. Тръгнаха по паркинга и се качиха в един бял шевролет. Тийгардън шофираше лошо и не следеше пътя, а гледаше Хейз и говореше.

— Господи, гледай къде караш! Ще завършим като украшение на капака на някой автомобил — възкликна Хейз.

— Мики Ало е опасен. Прилича на баничар, но е страшен. Трябва да го слушаш. Той има план. Не бива да го ядосваме. Не съм сигурен, че сделката е сключена. Може да преговаря и с други кандидати...

— Искам да те питам нещо.

— Казвай.

— Първичните избори в Айова са само след месец...

— Двайсет дни.

— По дяволите, как ще отидем там и ще се наложим? Никой не знае кой съм. Нямам възгледи по въпросите на селското стопанство, нито стратегия или послание...

— Аз ще се погрижа за това. Повярвай, знам какво да кажа на онези селяни. Участвал съм в две национални кампании в този щат.

— Той ще иска някои неща...

— Всеки иска нещо — отсече Ей Джей.

Спряха до една усамотена бензиностанция на петнайсет километра от града. Мики бе избрал това място за срещата. Ей Джей изключи двигателя.

— Какво правим тук?

— Ти не си имал работа с онези макаронаджии. Славата им се крепи на каскади. Сигурно ще се появят на дирижабъл и с маски на лицата.

Те пристигнаха с една взета под наем каравана — голяма и боядисана в синьо и бяло. Шофираше Тони Нюйоркчанина.

— Виждаш ли — рече Ей Джей. — Ставаме участници в гангстерски филм.

Слязоха от колата и Тони им отвори задните врати на караваната. Качиха се и Нюйоркчанина потегли. Мики Ало седеше в малката кухня и не си направи труда да стане. Тийгардън ги запозна.

— Хейз, това е Мики Ало.

Ричардс се ръкува с него, но не седна.

— Приятно ми е — каза той.

Вече се чувстваше добре. Мики Ало беше грозен. Хейз знаеше, че е глупаво, но бе разбрал, че красотата му дава психологическо предимство пред непривлекателните мъже.

— Надявам се, че Роуд Айланд ви харесва — добави той и се усмихна широко.

— Седни и престани да ми се хилиш — срязва го Мики. — Не съм жена.

— Моля?

— Не искам автограф от теб. Ясно ли е?

— Добре.

Хейз седна. Чувстваше се унижен.

— Не там. Тук.

Мики посочи стола срещу себе си. Хейз се премести.

Ей Джей знаеше, че не може да направлява хода на събитията. Само можеше да се моли и да се надява.

— Аз съм глава на семейство от организираната престъпност... Баща ми е бос на мафията в Ню Йорк. Аз съм негов *консулиере*. Занимаваме се с неща, които правителството смята за незаконни. Аз и неколцина приятели от няколко щата решихме да станем политически активни и да променим някои от боклуците, в които се ровим.

— Например?

— Да отменим Закона срещу изнудването и корумпираните организации.

— Той е дело на Конгреса. Не е лесно да се пренапише такъв законодателен акт. Необходими са две трети от долната камара и сената.

— Ние искаме Върховният съд да го отмени.

— Как мислите, че ще стане това?

— Ако направим така, че да те изберат за президент, ние ще ти помогнем с назначенията във Върховния съд. Разполагаме с регистъра на заседателния съд, в който пише, че поради пенсиониране четирима членове ще се оттеглят през следващите една-две години. Вкарам ли те в Овалния кабинет, искам да назначиш хората, които аз ти кажа.

— Не можете да контролирате утвърждаването им.

— За това ще се притесняваме, когато му дойде времето. Съдиите, които ще избира, ще имат добро юридическо образование. Ще бъдат неутрални и лесни за утвърждаване. Само няма да харесват Закона срещу изнудването и корумпираните организации.

— Как ще гарантирате, че ще гласуват така, както искате?

— Ще го направят, защото инак ще избия всички, на които държат — включително любимите им животни и златни рибки.

Настъпи продължително мълчание. Ей Джей се прокашля.

— Друго? — прошепна Хейз.

— Ще неутрализираш Министерството на правосъдието. Ще забавиш дейността му и ще смениш главния прокурор с човек, който няма да бъде толкова несговорчив.

Хейз изпита страх. Ей Джей имаше право. Мики беше опасен.

— Искам и нов шеф на ФБР.

— Нещо друго?

На Хейз му се искаше да разхлаби възела на вратовръзката си. Потеше се. Неизвестно защо му се струваше, че от Мики се излъчва топлина.

— Това е всичко. Що се отнася до другите неща — прави каквото искаш. Пет пари не давам за външната политика. Благоустройството на градовете? Можеш да напъхаш жителите им в пещери. Не ми пука. Всичко друго е твое, но ако ме прецакаш с онова, което искам, кълна се, че ще ти изтръгна сърцето.

Хейз се зачуди дали термостатът в караваната не е нагласен да работи с пълна сила.

— Такава е сделката... Аз ще те финансирам да станеш президент на Съединените щати и ще контролирам отразяването на появата ти в медиите, с цел да максимализирам успеха ти. Ще ти купя поста с пари от незаконните си операции. Не ми дреме колко ще струва. Само направи онези няколко неща, които искам. Просто, ясно и без риск от неразбирателство. Това е сделката.

— Трябва ми време да помисля.

— Би трябвало веднага да прецениш дали тази работа е за теб, или не. Или ще ми отговориш след трийсет секунди, или оттеглям предложението си.

Ей Джей не можеше да не се възхити на начина, по който Мики се справяше с положението. Ало доказа на Хейз, че е човек, с когото не може да се будалка. Вече бяха на друг терен — коварен, но изпълнен с толкова много обещания, че беше изумително как това не се е случило досега.

— Споразумяхме се — рече Хейз с треперещ глас.

— Ще поддържахме връзка. Ей Джей ще бъде посредник на срещите ни.

Когато се върнаха на пустата бензиностанция, бяха минали не повече от десет минути.

Хейз и Ей Джей се качиха в обикновената си кола и потеглиха към града. Не разговаряха. Беше по-добре да оставят нещата недоизказани. Току-що всеки от тях бе станал свидетел на корумпираността на другия.

Тони Нюйоркчанина затвори вратата на караваната.

— Изглежда се сдобихме с кандидат — каза Мики.

После отвори шкафа зад масата, изключи видеокамерата и извади касетата, на която бяха записали преговорите.

10. ПРЕДЛОЖЕНИЕ ЗА РАБОТА

— Ало?

Гласът му трепереше.

— Кой е на телефона?

— Райън Болт.

— Господи, Райън, колко се е променил гласът ти. Мики е.

Райън се усмихна.

— Къде се губиш, по дяволите? — започна да играе и да се преструва той.

— В „Бел Еър“ съм. Настанил съм се в президентския апартамент. Вдигнал съм купон край басейна. Пълно е с лесни мишени. Заобиколен съм от двайсет и пет годишна полугола плът.

— Ами колата ми е на поправка — взе да го увърта Райън.

— Ще изпратя хора да те вземат. Чакай у вас. Купонът тече.

Райън беше твърде скапан и притеснен, за да излиза, но Мики не му остави друг избор. Сетне му хрумна, че може би трябва да се пребори с депресията си, да бъде човек като Мики и да се наслаждава на живота. Вероятно така нямаше да мисли за бъркотията, в която се бе превърнал животът му. Спомни си, че Мики може да превръща в реалност разни неща.

Хотел „Бел Еър“ беше холивудски аквариум, в чиито живописни води лениво плаваха лебеди. Богатите риби имаха частни вили и се излежаваха край басейна в очакване на края на бракоразводните си дела. От време на време в ресторанта се вмъкваше някоя финансова акула. Гръбната му перка изсъскваше, а неискреността беше заседнала между зъбите му като остатъци от храна.

Тони Нюйоркчанина закара Райън там с дълга черна лимузина и го поведе към президентския апартамент, който се намиреше зад басейна.

Телохраниелят почука на вратата и тихо каза:

— Аз съм.

Вратата се отвори и Райън видя най-красивата жена на света. Тя беше на двайсет и седем-осем години и имаше лъскави черни коси. Очите ѝ бяха зелени, а смуглата ѝ кожа — досущ естествена коприна. Беше облечена в екип за тенис, разкриващ изящните ѝ, загорели от слънцето крака. *Какво ли правеше Мики край басейна, когато тази богиня го чакаше в апартамента*, помисли Райън.

— Райън?

Тя като че ли го познаваше.

— Да...

Гърлото му беше пресъхнало, а стомахът пареше.

— Това съм аз, Лусинда. Сестрата на Мики. Не ми казвай, че си ме забравил.

— Лусинда... — най-после каза той, като отчаяно се мъчеше да си спомни.

— Да. Виждали сме се, когато бях малка — усмихна се тя. — Тогава ти бях много навита.

Райън се опита да се ухили похотливо, но не успя.

— Влез. Мики говори по телефона.

Тя го покани в обзаведената с антични мебели стая. Тони застана до вратата. Мики беше с гръб към тях. Беше облечен в риза на точки и бермуди. Обувките беше нахлузил на бос крак. Скъпият му „Ролекс“ блестеше алчно и неприкрито.

— Добре. Провери онази работа и ми се обади.

Той затвори и се обърна. Кръглото му херувимско лице мигновено се преобрази и засия в усмивка.

— Хей, Райън... Сестра ми е станала голяма хубавица, нали?

— Да.

Райън не можеше да откъсне очи от нея.

— Тя е в лятна ваканция.

Мики прегърна Лусинда.

— Нали не си още в колежа? — попита Райън.

— Завърших „Сара Лорънс“ и сега правя докторат по психология в Калифорнийския университет.

— Не я пуснах в Харвард — ухили се Мики.

— След петното, което лепна на фамилиното име, там щяха да ме поставят под денонощно наблюдение — пошегува се тя.

— Е, хайде, не бях толкова зле... Нали, Райън?

— Беше ужасно зле — усмихна се Райън, припомняйки си почивните дни, когато се бяха срещнали случайно в Ню Йорк, докато учеха в колежа.

— Трябва да тръгвам. Имам урок по тенис в един часа. Радвам се, че те видях, Райън.

Лусинда спря пред него, протегна ръка и го погледна в очите... После излезе.

— Хайде да обядваме — предложи Мики. — Запазил съм маса в ресторанта на хотела.

Управителят ги настани на най-хубавите места.

— Хей, Райън, не ме разбирай погрешно, но добре ли си?

— Разбира се. Защо?

— Изглеждаш скапан. Да не взимаш наркотици, а?

— Не. Какви ги дрънкаш? Да не си се побъркал?

Мики не се беше променил. Както винаги, говореше без заобиколки. Още притежаваше онова излъчване, което привличаше хората.

— Лусинда е много красива — каза Райън, опитвайки се да смени темата.

— Да, много е сладка. Дава съвети на хлапета, които не могат да си закопчават панталоните. Прекарва часове наред с тях.

Управителят донесе менюто и извади тефтер да запише поръчките.

— Хей, Клод... Би ли донесъл истинско сухо шардоне „Акация“?

Клод се поклонил и излезе.

Мики поръча и за двамата, сякаш желанията на Райън нямаха значение, но това някак изглеждаше в реда на нещата.

— Е, как я караш?

— Страхотно — излъга Райън.

— Говорят, че си плюл на репутацията си — намръщи се Мики.
— Чух, че изказваш собствено мнение и когато те видели да се задаваш, спускали кепенците. Мисля, че това не е характерно за теб, и реших да те намеря. Какво става?

Усмихваше се, но очите му бяха сериозни.

— След смъртта на Мат всичко тръгна наопаки. Ще го превъзмогна.

Райън си спомни, че Мики бе долетял, когато Мат умря. Настани се в къщата за гости в Бел Еър и уреди всички формалности. Дори избра дрехите, с които погребяха Мат.

Сервираха обяда и Мики започна да яде с апетит, докато Райън само побутваше храната в чинията си.

— Виж какво, не искам да ти го казвам в очите, затова, ако прекалявам, кажи ми, но ако искаш да смениш професията си, може би имам нещо за теб... Ще се разнообразиш.

— Какво имаш предвид?

— Имам едни приятели. Понякога вършим и бизнес. Те издигат кандидатурата на един човек за президент на Съединените щати... Трябвал им специалист, който може да прави документални филми. Знаам, че за теб това е фасулска работа — имаш награди „Еми“ и тъй нататък, но ако искаш да се махнеш за известно време от тези тъпанари в Лос Анджелис, може да се обади на приятелите си.

— Документален филм ли? Никога не съм правил документални филми.

Сърцето на Райън биеше учестено. Нещо безразсъдно му казваше да се съгласи... и да се махне отгук и от всички онези спомени и мрачни кошмари. Егоцентричното еднообразие на живота му го съсипваше. Трупаше лъжа след лъжа с надеждата, че всички, които познаваше, ще се провалят, а той ще спечели. По-рано не беше такъв. Знаеше, че по някакъв начин е отровил душата си...

— Слушаш ли ме? — попита Мики и го откъсна от мислите. — Както вече казах, моят бизнес не е такъв, но знаам, че мога да уредя въпроса. Виж какво... Трябва да остана тук един ден и да се погрижа за някои неща вместо татко. Утре ще заминем за Ню Джърси и ще те запозная с онези хора.

Райън се бе вцепенил от нерешителност. Мики разбра това.

— Какво е станало с теб, Райън? Седиш тук с вкисната физиономия. Старият ти приятел Мики трябва да ти влее малко енергия.

Нещо относно енергията на Мики съживи стари емоции.

— Защо не? — изтърси накрая Райън. — Обади се.

— След като се съгласи, мога да ти кажа, че ми спаси кожата — ухили се Мики. — Обещах на онези хора, че ще намеря човек, който да

направи филма, а ще им доведе самия носител на „Еми“ Райън Болт. Ще се шашнат.

Райън усети, че се изчервява.

Мики погледна часовника си.

— Трябва да тръгвам. Би ли ми направил една услуга? Преди да възникне въпросът с документалния филм, обещах на Лусинда да вечеряме заедно. Заведи я някъде.

— Разбира се.

— А утре тримата ще летим със самолета на баща ми за Ню Джърси. Ще бъде като едно време.

Събитията се развиваха толкова бързо, че Райън не можеше да им се противопостави.

Седяха на верандата на къщата и гледаха жълтия залез. Тя се беше преоблякла и сега носеше шорти и копринена блуза. Беше изумително красива. У нея имаше нещо много мило и непринудено и Райън имаше чувството, че се намира в присъствието на кралска особа. Почувства прилив на сили от блясъка в зелените ѝ очи.

Съвсем неочаквано той се чу да казва:

— Напоследък имах ужасни неприятности. Държах се неразумно. Имах...

Той млъкна. Защо разказваше тези неща на това прелестно момиче? Говореше като луд.

— Пристъпи на безпокойство ли? — довърши мисълта му Лусинда.

— Да, сънища, в които ме преследват загадъчни тъмни зли същества.

— Отблъснал си сенките си.

Той я погледна. Тя се бе вторачила в очите му, изцяло погълната от него.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще ти дам една книга... Казва се „Среща със сянката“. Нещо в стила на Карл Юнг и Джоузеф Камбъл. Страхотна е. Там пише, че ако отричаш тъмната си страна, ще се задушиш. У всеки живее по един дявол. Децата, с които работя, са толкова гневни, че могат да

извършат убийство. Може би в миналото си имаш нещо, което искаш да потиснеш. Разбереш ли какво е то, ще бъдеш свободен.

— Имаш предвид нещо от миналото ми, което дори не си спомням?

Лусинда кимна.

— И то има нещо общо с Мат?

— Възможно е, но Мат е в съзнанието ти. Сянката е в твоето подсъзнание. Загубата на Мат може да я е размътила... като утайка, която се издига от дъното.

Той се вгледа в нея. Седяха в това изкуствено езеро с водни лилии и бели лебеди, в средата на този неспокоен град, дишаха мръсния въздух и разговаряха за психическото му състояние, и въпреки това всичко изглеждаше напълно естествено.

— Ще се омъжиш ли за мен? — пошегува се Райън.

— Ако ме беше попитал, когато бях на седем години, отговорът щеше да е „да“.

Настъпи мълчание.

— Мислиш ли понякога за Рекс? — внезапно попита Лусинда.

Лицето ѝ беше странно безизразно.

— Да, от време на време.

Той се зачуди защо го пита.

— Тогава се запознахме — каза тя.

11. ИЗМЪКВАНЕ

Самолетът беше излязъл от хангара, когато Елизабет вкара форда си през портите, където бяха застанали служителите на летището.

— И все пак мисля, че трябва да останеш тук — скара се тя на Райън. — Само защото Марти Ланиер не търпи критика не означава, че ти не можеш да изпълняваш заповеди. Какво ще кажа на Фреди Фредериксън, когато се обади?

Фредериксън беше президентът на отдел „Телевизия“ в „Юнивърсъл Пикчърс“. Дватамата с Райън бяха съюзници, докато Райън беше на върха на славата, но сега Фреди го гледаше кръвнишки.

— Няма да се обади. Аз съм мъртъв за тях, Елизабет. Само дето още не са сложили надгробната плоча. Много добре знаеш това.

Тя паркира до хангара.

— Виж какво, Райън, получих предложение от Мел Томас. Той прави нов сериал. Исква да започна идния месец. Казах му, че не мога да те оставя, но...

— Приеми, Лиз — настоя той. — Не бива да се проваляш заедно с мен.

— Имам чувството, че те изоставям.

— Аз се изоставих сам, мила. Ти трябва да се погрижиш за себе си.

Елизабет се наведе и го целуна.

— Знаеш ли колко много държа на теб?

— И аз държа на теб, Елизабет. Приеми предложението. Това ще ме накара да се почувствам по-добре.

Лусинда седеше на задната седалка, когато, усмихнат, Райън се качи в самолета.

— Здравсти — каза той, махна на пилота Майлоу и се приближи до нея.

Тя беше облечена в джинси и карирана риза, а на седалката до нея имаше синя жилетка. Райън я премести и седна.

— Къде е Мики? — попита той и се огледа.

— Наложил се да остане още два дни.

Лусинда бръкна в чантата си.

— Нося ти нещо — каза тя и извади книга с меки корици.

Заглавието беше „Среща със сянката“.

— Не си забравила.

— Не.

— Виж какво, вчера... Държах се като малоумен. Извинявай. Не искам да мислиш, че не мога да се владея.

— Уязвимостта е по-привлекателна от непобедимостта.

— Нима?

— За мен е така. Човек, който не се страхува да покаже слабостите си, е по-интересен от някой самохвалко, който има готов отговор за всичко.

След малко самолетът излетя, понесе се над планината Сан Габриел и остави зад себе си кошмара на Лос Анджелис.

Райън погледна Лусинда, поразен от спокойствието и красотата ѝ. Между нея и Мики нямаше абсолютно никаква прилика. Мълчанието надвисна като кадифена завеса помежду им.

— На каква тема е докторатът ти? — попита Райън.

— Загубата. Предполагам, че имаш представа от това.

— Повече, отколкото ми е необходимо.

Изведнъж се почувства адски уморен. Присъствието на Лусинда го успокояваше. Скоро заспа.

Събуди се и видя, че тя го гледа. Райън отмести очи и си помисли: „Господи, възможно ли е да извадя такъв късмет?“.

Отговорът чакаше в Ню Хейвън.

12. СЯНКАТА СЕ ВРЪЩА

Отначало беше някаква пустота, всепоглъщащо празно пространство, а после тъмната форма — по-голяма, зловеща и смъртоносна отпреди — мина покрай него, оставяйки в течението след себе си диря от скъсаните дрехи на Мат. Фланелката от миналогодишното пътуване до Флорида се надипли в мрака и се понесе в нищото. Сетне маратонките на Мат се закачиха за нещо. Сянката мина безшумно, но ревът, който последва, беше оглушителен. Появи се и едно маймунско око. Не мислеше, че ще понесе още един поглед в окото, но сянката се обърна и се върна.

— Готов ли си, татко? Идваме.

Райън се стресна от дълбокия сън. Сърцето му туптеше като обезумяло. Не знаеше къде се намира, но най-после успя да подреди мислите си. Къща с басейн. Стая за гости. Беше в имението на бащата на Мики в Ню Джърси. Единайсет и трийсет през нощта.

Стана, влезе в банята и видя в огледалото една непозната маска, която го поздрави след схватката със сянката — хлътнали очи, стиснати устни и отчаян поглед.

Облече се, излезе навън и отиде да се разходи. Беше студено, но поне хладината го съживи. Пълнолунието посребряваше пейзажа. И тогава я видя до градината. Тя усети присъствието му.

— Не мога да заспя — каза той, когато тя се обърна.

— И аз.

Последва мълчание.

— Някъде тук ли е погребан Рекс?

— Ей там — отговори тя и посочи вдясно.

— Не ти ли е студено?

— Винаги ми е топло. Семейна черта. Добро кръвообращение или нещо такова.

— Какво правиш тук?

— Ами... Говорех на Бога.

Никога не му бе минавало през ума, че тя е набожна. Райън не изповядваше никаква официална религия. Вярваше, че там горе има нещо, което направлява нещата, но църквата му беше изпъстрената с цветя поляна или красивата звездна нощ. Райън не се чувстваше близо до Бога в официална обстановка.

— Какво Му казваше?

— Не е твоя работа — усмихна се тя. — Хайде да се прибираме. Струваш ми се премерзнал.

Влязоха в хола през остъклените врати. Тя светна лампата и двамата седнаха на канапето пред незапалената камина. Лусинда взе една възглавница и я сложи на коленете си. Странно, но той се чувстваше много спокоен с нея. Не се налагаше да се преструва. Когато беше с Линда, винаги трябваше да спомага за създаването на идеалния облик за пред хората. Само понякога се съсредоточаваха върху нещо друго, както в нощта, когато намериха птичето в къщата.

— Изглеждаш тъжен — каза тя, като отново безпогрешно прочете мислите му.

— Да.

— За какво мислиш?

— За нищо.

И тогава изведнъж му се прииска да ѝ каже и да сподели с нея — макар че това едва ли имаше някакво значение.

— Сигурно ще ти прозвучи странно.

— Откъде знаеш, след като не си ми казал?

Той се усмихна и даде воля на дълго потисканите си мисли.

— В къщата в Бел Еър Линда и аз се канехме да си лягаме, когато чухме чуруликане. Влязох в преддверието и видях една червеношийка, кацнала на полилея. Знаехме, че трябва да я изгоним. Да я спасим. И това се превърна в най-важното нещо на света. Отворихме вратите и прозорците и се опитахме да я изпъдим навън... Линда размахваше хавлия, а аз — метла. Горкото птиче се блъскаше в стените и падаше на пода. Сетне отново политаше и отиваше в друга стая.

— И какво стана?

— Накрая, най-малко след час, Линда я хвана. Червеношийката беше толкова уморена, че се остави да я вземем. Линда я изнесе навън

и я пусна на земята. Гледахме я цял час, но тя не полетя. Легнахме си, а на сутринта я нямаше.

— Кога беше това — преди или след смъртта на Мат?

— В нощта, когато замина. На следващия ден отидохме в Санта Барбара, а той умря. Как разбра?

— От начина, по който го разказа.

— Беше като прокоба. Той беше част от нашия живот. Изнесохме го навън и на следващия ден го нямаше.

— Нещата ще се оправят, Райън. Всичко се променя и се превръща в нещо друго. Болката често ни прави по-мъдри. — Тя го хвана за ръката. — Ще се видим утре сутринта.

Тя стана и той я последва. После я целуна — леко и не точно по устните.

— Не тръгвай, преди да ми кажеш довиждане — каза тя, угаси лампата и тръгна нагоре по стълбите.

Той се върна в стаята си и се замисли. Нещо се бе променило. След миг разбра какво е то. Спокойствието, което за пръв път изпитваше от месеци. Угаси лампата и се изтегна в леглото. Замисли се за сянката. Щеше да се пребори с нея. Усети, че част от увереността му се завръща. За пръв път след смъртта на Мат Райън очакваше с нетърпение онова, което утрото щеше да му донесе.

13. ДА ТЪРСИШ ПОНИ

Вратата се отвори и Райън се озова във водовъртеж от трескава дейност. На тесния бетонен етаж, където имаше няколко кабела, малко мебели и никакви килими, обикаляха двайсетина души. Един доброволец вадеше от кашон знаменца от последната предизборна кампания на Хейз Ричардс за губернатор. Щабът на Ричардс в Роуд Айланд беше пример за организиран хаос. Вен и Ван говореха по телефоните и се опитваха да запазят места за полета до Айова.

— Трябват ни най-малко четирийсет места... За Демойн... Добре, запазете ги — каза Вен, тръшна слушалката и погледна Райън.

— Аз съм Райън Болт. Търся Малкълм Рашър. Той ме очаква.

— Малкълм — изкрещя с всичка сила Вен.

Една врата се отвори и през пролуката надникна Малкълм Рашър. Беше красив чернокож, професионалист. Носеше очила без рамки.

— Какво? — извика в отговор той.

— Ето го — каза Кен Венабъл.

Райън се представи и двамата се ръкуваха.

— Вие ли ще правите документалния филм? — попита Малкълм.

— Да ви кажа право, мистър Рашър, не знам какво правя тук.

— В момента събираме щаб. Всичко трябва да стане много бързо. Имате ли екип и апаратура?

— Разбирате ли какво се опитвам да ви кажа?

— Може би. Елате.

Той въведе Райън в залата за съвещания, където имаше една очукана дървена маса. Около нея седяха пет-шест души и разговаряха.

— Седнете и затегнете колана, Райън.

След няколко минути пристигнаха и останалите членове на предизборния щаб и Малкълм затвори вратата. Бяха общо десет.

— И така, моля, запазете тишина и включете касетофоните си — започна Малкълм. — Няма да повтарям. Може да задавате въпроси, но само по същество.

Всички извадиха малки касетофони и ги включиха. Райън съжали, че само той е неподготвен.

— Да започнем с представянето. Довечера в шест ще се съберем да разпределим задачите. Всички трябва да се познавате, да знаете професиите си и телефонните си номера. Ако някой от вас мисли, че това е глупаво, тогава не сте участвали в предизборна кампания, където хората не се познават. Аз съм написал името, професията си и телефонния си номер на един лист, който е на дългата маса отвън. Вдясно от мен е председателят на нашия щаб, Албърт Джеймс Тийгардън или Ей Джей.

Ей Джей махна с ръка.

— Аз ще се занимавам със стратегията, посланието и социологическите проучвания заедно с Кен Венабъл и Гай Вандергот. Ако имате идеи, искам да ги чуя. След малко ще ви кажа още нещо. Листът със сведенията за мен е на масата.

После стана една хубава жена. Пепелявокестенявите ѝ коси бяха като коприна, а фигурата говореше за часовете, прекарани в гимнастическия салон.

— Аз съм Сюзан Уинтър, личният служител.

Райън не беше чувал този термин и се зачуди какво означава.

Малкълм видя изненаданото му изражение.

— За онези, които не знаят, личният служител е човекът, който е постоянно с кандидата. Тя ще отговаря за хотелските стаи, допълнителните телефони в апартамента и ще се грижи в хладилника да има всичко необходимо. Сюзан отговаря и за програмата. Ако губернаторът трябва да отиде на пресконференция, тя ще му напомни.

Райън записваше всичко в едно жълто тефтерче.

— Видал — продължи Малкълм.

Видал Браун стана. Изглеждаше поразително. Беше наполовина французин и наполовина индианец. Завършил бе „Колгейт“. Райън го беше виждал. Браун ръководеше пресконференциите на Демократическата партия.

— Аз съм секретар по печата. Искам всички да бъдат на разположение по двама и четири часа в денонощието. Обичам предложенията. Справката за мен е също на онази маса.

До него седеше една блондинка с гумени гривни на китките, в които бяха натъпкани телефонни съобщения.

— Каръл Уакано. Аз отговарям за финансирането на кампанията. Ако чуете, че някой желае да даде пари за Хейз Ричардс, веднага ми кажете името му. Между другото, всички суми над петстотин долара, изпратени по пощата, трябва да бъдат описвани заради ревизията. По-малките суми отпадат от това ограничение.

— Рик и Синди Рошар — каза Рик и двамата със съпругата си станаха. — Ние ще бъдем авангардът в Айова. Ще се погрижим за настаняването и ще запазим време в местната телевизия. Не е необходимо да ви казваме, че първият дебат във вторник ще бъде много важен. Надявам се, че кандидатът ще е готов за него.

— Когато отидем в Айова, Хейз няма да отседне в хотел „Савой“ с другите кандидат-президенти — каза Рашър. — Той ще бъде в някоя ферма. Семейство Рошар ще намерят фермер, който е на път да се разори. Човек с тъжна история. Хейз ще пренощува там.

— Страхотна идея — отбеляза Рик.

После дойде редът на Райън.

— Аз съм тук, за да направя документален филм. Не съм написал информацията за себе си, но ще го сторя незабавно.

Той седна, защото не знаеше какво друго да каже.

— Искам да филмирате пресконференцията в Провидънс, когато Хейз ще заяви намерението си — рече Малкълм. — Как ще озаглавите филма?

— Не знам... Не съм мислил по този въпрос.

— Необходимо ни е зашеметяващо заглавие. Нещо като...

— „Виелица в Айова“? — предложи Ван.

— Да, точно така — съгласи се Ей Джей. — Но виелиците са студени, а нашият кандидат е горещ.

— „Прериен огън“ — обади се неволно Райън.

— Идеално. „Прериен огън“ — ухили се Ей Джей. — Това ще бъде заглавието на филма. Ние ще бъдем единствените, които ще имат хубави записи на Хейз Ричардс и телевизионните мрежи ще бъдат принудени да използват нашите материали. Поискат ли ги, ще трябва да ги пуснат несъкратени.

После станаха Вен и Ван и казаха, че са специалисти по проучване на общественото мнение.

— Знаете в какво се състои работата ни — заявиха те и седнаха.

Райън не знаеше, но си отбеляза да разбере.

Другите двама бяха отговорници по кадрите и връзките с медиите. Райън си записа как изглеждат, за да разговаря с тях на срещата в шест часа.

Малкъм се облегна назад.

— Кандидатът е губернаторът Хейз Ричардс. Всички тук сте професионални служители в предизборни кампании и услугите ви се заплащат. Някои от вас имат повърхностна представа за кандидата. Стратегът на кампанията Ей Джей Тийгардън ще ви обясни какво е посланието му. Той познава Хейз от дете... Ей Джей.

Тийгардън стана бавно от стола. Той познаваше повечето хора тук. С някои бе работил и преди и ги бе наел и за тази кампания.

— Когато бях малък — усмихнат започна той, — всяка Коледа молех родителите си да ми купят пони...

Някои от присъстващите бяха чували историята и започнаха да се усмихват.

— Всяка Коледа поглеждах под елхата, но там все нямаше пони. Търсех в кухнята, в гаража. Оглеждах цялата къща. Искях да яздя понито до училище, да го храня и да го галя. Но винаги получавах ролкови кьнки. И така, обувах кьнките и знаете ли какво ставаше?

— Да не би да ти е излизал мазол, Ей Джей? — ухили се Видал.

— Можеш да се обзаложиш, Видал. Излизаше ми. И знаете ли защо? Защото бях толкова нещастен, задето не получавах пони, че се пързях часове наред, за да се отърся от разочарованието. А сега, какво общо има тази детска история с кампанията?

Той се усмихна, прокара пръсти през рошавата си брада и продължи:

— Още търся понита. Понито е олицетворение на всичко хубаво, а мазолът — на лошото. Трябва да внимаваме да не ни излезе мазол. Преди десет години направих едно проучване. Задах на определени групи хора от цялата страна няколко въпроса. Миналата година зададох същите въпроси на други групи, подбрани по същия социален и демографски признак. Преди десет години деветдесет процента отговориха положително на въпроса дали политиците се интересуват от тях. Дори да не са били винаги съгласни с резултата, те мислеха, че избраните от тях представители на властта се грижат за интересите им. Само десет години по-късно осемдесет и пет процента отговориха отрицателно на този въпрос. Пълен обрат в мненията. Осемдесет и пет

процента от жителите на тази страна вече не вярват в системата. Смятат, че на политиците не им пука за тях. Не виждат никаква разлика между Демократическата и Републиканската партия. Писнало им е. Сърдiti са... Разгневени са, но въпреки това не се чува глас, който казва: „Аз мога да оправя това. Мога да направя така, че системата да заработи“. Пресата не пише за това отчаяние. То не е новина, защото всички го приемат. Тази масова промяна на мнението минава незабелязана, не съобщена и нерешена. Живеем в центъра на втората велика американска революция, а никой не говори за нея. Е, време е да променим това. Ние имаме най-силното и завладяващо послание, което можете да си представите. Ние ще обуздаем гнева и отчаянието. Ние ще бъдем кандидатите на промяната. Досега Хейз не се е кандидатира за национален пост, но другите съперници от години сучат от гърдите на народа. Те са част от системата, на която се гневи американското общество. И така... Какво е посланието? То е просто и ще бъде ясно и красиво като изгрева в Айова.

Той огледа присъстващите и изчака една минута за драматично въздействие.

— Хейз Ричардс ще накара Америка отново да заработи за теб.

Всички записаха това в тефтерите си.

— Конгресът вече няма да има среднощни заседания, на които тайно да гласува повишение на заплатите си. В гаража на Сената няма да има лимузини. Никакви закони, стимулиращи бюджета. Никакви помощни програми за милиарди долари за фъстъчените ферми. Никакви президентски самолети. Повече никакви лъжи, кражби, данъци и разходи. Не! Хейз Ричардс, човекът от Провидънс, е един страничен наблюдател в политиката, на когото всичко това не му харесва, както и на вас. Хейз Ричардс ще накара Америка отново да заработи за нас!

Гласът му отекваше из малкото помещение. Той огледа обърнатите към него лица.

— И това, приятели мои, е понито, което всеки американец търси. Внушим ли това послание, ще спечелим президентските избори.

Присъстващите започнаха да кимат и да се усмихват.

— Ние сме над обикновените проблеми — рече Малкълм. Гласът му прозвуча тихо след пламенното слово на Тийгардън. — Няма да

обсъждаме участието на хомосексуалисти във войската, нито общественото здравеопазване, емиграцията, правата на жените или програмите за малцинствата. Ние ще говорим за Америка, която е загубила контрол над системата. Искаме го обратно и Хейз ще ни го осигури.

— Хейз Ричардс ще накара Америка отново да заработи за нас — завърши Тийгардън. — Това е посланието. Малкълм ще ви разясни стратегията.

И седна.

Екипът се умълча и слабият чернокож професионалист заговори:

— С повечето от вас сме разисквали стратегията — каза Малкълм. — Тя е проста. Трябва да се представим безупречно на дебата във вторник, ако искаме националните медии да ни обърнат внимание. В момента Лио Скатина има над петдесет процента в Айова, но това се дължи само на името му. Той е познато лице, но ние можем да го изпреварим. Останалите трима имат скромни и еднакъв процент. Около двайсет процента от избирателите още не са решили за кого ще гласуват. Нашата цел е да ги шашнем на дебата в Демойн, а после ще оставим всичко на пресата.

— По този въпрос имам лоши новини — обади се Видал. — Поради финансови затруднения повечето телевизионни мрежи са намалили времетраенето на политическите изяви в Айова. Единствената телевизия, която ни изпраща екип за отразяване на живо, е Ю Би Си. Е, Си Ен Ен ще бъде там, както обикновено, но дори тяхното предаване ще бъде съкратено.

— Онова, което трябва да направим в Айова, е да вземем двайсет процента и да се наредим плътно след Скатина — каза Малкълм. — Успеем ли, все едно ще полетим с ракета. Всичките ни усилия трябва да бъдат насочени към Айова.

— А Ню Хампшър? — попита Сюзан Уинтър.

— Без Айова няма да има Ню Хампшър — рече Малкълм.

Съвещанието свърши и Видал се приближи до Райън.

— Познавате ли някой от Ю Би Си? — попита той.

— Коул Харис е женен за една моя приятелка.

— Коул Харис е въздухар. Удариха му секирата преди два месеца. Правеше сериал за подземната престъпност, но комисията по

новините го отрязва. Той обвини Стив Израел в заговор и на следващия ден го уволниха.

— Наистина ли? — учуди се Райън, като си спомни енергичния чернокош новинар, който прекара известно време в Лос Анджелис. — Познавам и политическия редактор на Стив Израел от „Елипсата“ в Ню Йорк.

„Елипсата“ беше стая на дващест и третия етаж в Черната кула на Бродуей, където се помещаваше Ю Би Си. Бяха я кръстили така заради овалната ѝ форма. Бюрата на новинарите и продуцентите бяха обърнати към подиума. В средата се намираше сцената за нощните новини с Брентън Спенсър.

— Добре. Свържи се с него. Аз ще се обадя на Брентън Спенсър — каза Видал.

Брентън Спенсър беше звездата коментатор и изпълнителният директор на нощните новини в Ю Би Си. Рейтингът му падаше от шест месеца насам. Онова, което Брентън не знаеше, беше, че съдбата му бе отредила да бъде първото голямо пони в предизборната кампания.

14. СРЕЩА С БОГА

Брентън Спенсър беше уплашен до смърт. Студеният януарски вятър развяваше краищата на кашмиреното му палто, смразяваше краката и вледеняваше топките му. Той стоеше пред апартамента си на Пето авеню и чакаше лимузината на Ю Би Си.

Човекът, с когото бе повикан да се срещне, беше нисък и отвратителен и не даваше пет пари за новините. Уолас Литман притежаваше телевизионната мрежа и искаше само хубави новини. Предишния ден от Калифорния получи репортаж за новородените китове — Шама и Хайди. Мрежата го закупи за пет хиляди долара на минута и излъчи чрез сателитната връзка две минути и половина за китовете и техния дресьор. Стив Израел пушна няколко шеги и Брентън трябваше да се обърне към колежката си Шанън Уилкерсън и да каже: „Потресаваща история, Шанън“, а тя — „О, Брентън, рибешка работа“. И всичко това, докато бездомниците умираха от студ в Сентръл Парк, а Средният изток се люшкаше на ръба на самоунищожението. Когато Брентън се оплака, те извадиха ноемврийските данни, които показваха десет процента понижение на рейтинга на нощните новини и Брентън трябваше да преглътне мъчително и да се надява, че няма да го уволнят.

Предстоеше му подновяване на договора, а отдел „Кадри“ в Ю Би Си още не беше започнал преговорите. Много лош знак.

Брентън се страхуваше от срещата с Уолас Литман. Знаеше, че ако загуби длъжността си на коментатор въз основа на рейтинга, трябва да се качи на самолета за Кливланд и да се залови с предишната си работа в телевизия Дабъл Ю Ен Би Уай, ако, разбира се, може да я получи.

Най-после лимузината дойде и го закара в Черната кула на Литман. Целият най-горен етаж беше на разположение на милиардера финансист.

Докато вървеше към частния асансьор, Брентън погледна отражението си в старинното огледало. Имаше леко издадена напред

четвъртита челюст, равни бели зъби и черна коса, посивяваща на слепоочията. На шейсет години той имаше вид на опитен държавник, който внушаваше доверие у зрителите. Но въпреки това те го изоставяха.

Изпитваше неясен страх. Вратата се отвори и той се озова в мраморно преддверие, украсено с оригинални произведения на световноизвестни майстори.

Икономът чакаше да вземе палтото му, а Уолас Литман се вмъкна бързо във фойето.

Литман винаги ходеше издокаран на работа — дори вечер и в неделя той си слагаше костюм от три части и вратовръзка. Никога не махаше сакото си. Имаше изправена стойка, която крепеше ниския му ръст от метър шейсет и пет до последния милиметър.

— Хубаво е, че намери време да дойдеш — каза Литман, сякаш Брентън можеше да откаже на поканата му.

— Винаги ми е било приятно да се срещаме, Уолас — отговори той, съзнавайки, че бе започнал с опашата лъжа.

— Видя ли новите ми картини? Това е Ремингтън, а онова — Реноар.

Литман бълваше известните имена, но не поглеждаше картините. Брентън разбра, че те не са тук, за да им се наслаждават, а за да смайват посетителя.

Влязоха в кабинета и Уолас седна. Брентън забеляза, че скъпият му костюм не се намачка. Очите на Литман се вторачиха в уплашения коментатор.

— Имаме проблем, Брентън.

— Повечето проблеми могат да бъдат решени.

— Този може би не.

Сърцето на Брентън подскочи и се стовари върху диафрагмата му. Успя да издържи спокойно на погледа на Уолас. Годишите, прекарани пред камерата, извършиха чудото.

— Не се преструвам, че знам какво кара хората да гледат телевизия — продължи Уолас. — Откакто купих Ю Би Си, съм поразен от онова, в което се превръщат зрителите. Но ние сме медия, която живее от рекламата.

— Не бива да приемаш сериозно ноемврийския рейтинг, Уолас. Знаеш, че в събота, неделя и понеделник по Ей Би Си даваха футбол, а

ние — онази ужасна програма за животните. Не получихме интересни новини... Загубихме десет процента от зрителите. И това наистина е обидно.

Брентън беше взел данните за тези аргументи и бръкна в джоба си да ги извади, но Уолас го спря.

— Брентън, не искам да гледам проучванията. Интересува ме рейтингът. Студеният, неоспорим факт е, че ти слизаш все по-надолу. Как ме виждаш да подновя договора си с един коментатор, който ми струва два милиона долара на година, чиято популярност спадна с десет процента за шест месеца? Това е моят проблем, Брентън.

Театрално замислен, Литман потърка брадичката си.

— Накъде биеш, Уолас? — попита Спенсър. Страхуваше се от отговора и главата го заболя.

— Губим пари заради новините. А те би трябвало да са печелившият център. Занимавам се с бизнес, за да печеля.

— Тогава не предавай на живо дебата в Айова. Ще изпратим там два камиона със сателити и подвижна телевизионна станция. Ние сме единствената телевизионна мрежа, която ще предава на живо. Това е безумие. Който е предложил това, трябва да провери коефициента си за интелигентност.

Брентън подозираше, че идеята е на Стив Израел.

— Мисля, че дебатът в Айова е важен. Решението беше мое. А коефициентът ми на интелигентност е най-малкото колкото твоят — рече Уолас.

Шибаният разговор не можеше да вземе по-лоша насока от тази, помисли Брентън. Щяха да го уволнят. Дребният финансист стана, приближи се до коментатора и бащински сложи ръка на рамото му.

— Искаш ли да подновя договора ти?

— Какво? — учуди се Брентън, а обичайната му изтънченост изчезна.

— Какво ще кажеш, ако подпишем за още две години със същата заплата и десетпроцентно увеличение през втората година? Да речем, че запазиш поста си на продуцент и на коментатор и създадем ново шоу за теб. Помолих Стив Израел да започне да го разработва. Искам да го наречем „Над прегъвката“ — това е стар вестникарски термин за важни репортажи над прегъвката на вестника.

Брентън беше новинар. Да търпи обясненията на този богат задник беше дразнещо, но той отмина думите му с мълчание, като се замисли за перспективата пред себе си.

— Мисля, че в шоуто трябва да участваш ти и може би петима млади репортери, предаващи на живо. Всички ще те търсят за коментар по събитията.

Брентън работеше върху едно новинарско предаване, което бе озаглавил „Репортажът на Спенсър“. Понечи да каже нещо, но Уолас махна с ръка.

— Щом ще правя всичко това за теб, особено като се има предвид спаданият ти рейтинг, и ти ще трябва да направиш нещо за мен. Услугата, която ще поискам, може да постави под съмнение журналистическите ти способности.

— Журналистическите способности са само една линия, която се мести, за да бъде удобна на събитията — безгрижно отговори Брентън, като се чудеше какво е намислил милиардерът.

— Чу ли, че Хейз Ричардс ще се кандидатира за президент на Съединените щати?

— Губернаторът на Ню Хампшър? — изненада се Брентън с надеждата, че е уцелил щата.

— На Роуд Айланд.

— Но той е неизвестен. Това ще бъде изстрел в мрака.

— Искам той да бъде избран. Утре, след като Ричардс съобщи за намерението си, отиваш в телевизията и започваш да го атакуваш. Стив Израел ще ти даде информация.

— Аз ще го критикувам, а той ще бъде избран? — усмихна се Брентън.

— Искам да го подхванеш отвсякъде. Да го различиш... в продължение на два-три дни. Ще попиташ Америка: „Какво знаете за Хейз Ричардс? Има ли право този човек да бъде президент?“. Ние ще ти дадем някои отрицателни факти за дейността му като губернатор. Те, разбира се, ще бъдат изопачени и несправедливи. Използвай ги.

— Защо да го критикувам, щом се опитвате да го изберат?

— Уредил съм да водиш дебата в Айова. Ще предаваме на живо. Ще ти дадем сценарий с несправедливи и нелепи въпроси, като например какво го квалифицира за най-високия пост в страната. После той ще поиска да се извиниш не само на него, но и на другите

кандидат-президенти на сцената. И накрая ти ще загубиш спора. Ще слезеш от подиума точно по средата на дебата, победен от губернатора. Това ще стане най-важната новина за всяка телевизионна мрежа и ще го включи в надпреварата.

— Но, Уолас... Не може да искаш от мен да се унижавам по телевизията. Загубя ли уважението на зрителите, ще остана без публика. Не мога да го направя. Дума да не става.

— В такъв случай, беше ми приятно да работиш за мен. Съжалявам, но не можем да продължим договора ти. — Уолас Литман се приближи до вратата и я отвори. — Лека нощ, Брентън.

Спенсър не помръдна.

— Аз съм придобивка за телевизионната мрежа. Нима искаш да унищожис една придобивка?

— Ще имаш две години да се съвземеш от дебата и новото шоу ще ти помогне да го направиш. Зрителите забравят. До следващата Коледа повечето хора няма да си спомнят какво точно се е случило и ти още ще бъдеш шеф на нощните новини. От теб се иска само да изтърпиш един неприятен миг и публичен провал.

— Моля те, Уолас... Не ме карай да го правя.

— Това не са преговори. Или ще се споразумеем сега, или ще те сменя с друг.

Той погледна тъжно Брентън, сякаш си спомняше за покоен приятел и добави:

— Аз предпочитам теб, Брентън.

Излязоха в коридора и зачакаха асансьора. Преди вратите да се отворят, Литман погледна коментатора.

— Нужен ми е отговор, Брентън.

Когато Спенсър най-послед заговори, гласът му звучеше безжизнено.

— Може ли да наречем новото шоу „Репортажът на Спенсър“? — неомощно попита той.

Уолас го потупа по рамото, но не отговори на въпроса му.

— Радвам се, че се видяхме, Брентън. Ще накарам отдел „Кадри“ да подпише договор за още две години. Поздрави Санди.

Вратата на асансьора се затвори и Брентън отново погледна отражението си в старинното огледало.

Изглеждаше по-стар отпреди.

15. ПЪТЕШЕСТВИЕТО НА СОЛОМОН

Соломон Казоровски беше в Ню Джърси от два дни. Спеше в спален чувал в колата, която бе взел под наем, макар че нямаше достатъчно пари.

В събота намери едно хубаво място в гората над къщата на семейство Ало. Наложил се да отсече няколко средно големи дървета с триона, който бе купил, за да докара малкия шевролет на един хълм, където можеше да паркира и да наблюдава къщата от колата. Навън беше твърде студено, за да излиза и да прави снимки с фотоапарата, снабден с мощен обектив, който бе взел назаем от един приятел, журналист от „Ай“ в Лас Вегас. Той му бе дал и петстотин долара и го бе помолил да внимава да не му надупчат задника, докато шпионира фамилията Ало. Каз бе решил да се вслуша в съвета му.

От наблюдателния си пост той виждаше алеята за колите и входа на приличащата на замък къща. Изчисли, че освен ако някой не се взира много старателно, едва ли ще го забележат. Направи няколко снимки на един висок, русокос и много красив мъж, който пристигна в неделя вечерта със сестрата на Мики. Не знаеше кой е той. Приличаше на застаряващ сърфист.

Мики Ало се прибра в понеделник сутринта. Отиде направо в стаята на баща си. Каз видя през обектива, че крачи развълнуван пред прозорците и се зачуди какво става.

Мики беше в спалнята на баща си, когато лекарят си тръгна, след като бе направил инжекция на Джоузеф. Възрастният мъж дишаше трудно и мъчително.

— Кой е долу? — попита той.

— Райън. Дойде от Принстън да пренощува тук. В хола е с Лусинда.

Баща му изсумтя. Мики вече съжаляваше, че е оставил Райън и Лусинда да летят заедно. Между тях явно започваше нещо. И през ум

не му бе минавало, че сестра му може да прояви интерес към Райън.

Мики харесваше Райън. Не го смяташе за приятел, защото нямаше нужда от приятели. Райън играеше друга роля в живота на Мики. Болт беше хубав и атлетичен — въплъщаваше всичко, което американците обожаваха. Но Мики бе разбрал, че може да го манипулира. Още като дете това го интригуваше и забавляваше. Караше го да се чувства по-силният и по-добрият. И сега, след всички онези години, нищо не се беше променило. Приятелите на Райън бяха шайка дрисльовци, чиито мозъци изтичаха през носовете. Това потвърждаваше убеждението на Мики, че не е необходимо да има приятели. Не му пукаше за никого.

В Харвард беше научил, че е клиничен случай на социопат. Преподавателят бе описал това заболяване в часа по патологична психология. Социопатите бяха много интелигентни психопати, които не чувстваха нищо — нито любов, нито омраза, благодарност или ревност. Като юноша Мики се бе чудил, когато съучениците му говореха за чувствата си. Той не изпитваше нищо. За да прикрие това, той се бе превърнал в съвършен актьор. Научи се да имитира емоциите, които не усещаше. Веднъж, за да изпита дълбочината на безчувствеността си, той си представи, че убива майка си. Можеше ли да я погледне в очите и да пръсне черепа ѝ? Можеше ли да гледа как мозъкът и кръвта се разплискват на леглото, или да я слуша как се моли да пощади живота ѝ, и въпреки това да натисне спусъка? Установи, че лесно може да го направи. Освен слабо чувство на благодарност, не изпитваше нищо друго към нея.

Лусинда като че ли беше единственото изключение. Тя беше нещо специално за Мики, но той подозираше, че не я обича, а по-скоро се гордее с нея. Тя беше негова сестра. И красива. Мики изпитваше перверзно удоволствие от този факт, сякаш Лусинда олицетворяваше цялата красота, която природата му бе отнела. Нямаше да допусне сестра му да има връзка с човек като Райън Болт.

Джоузеф спеше. Телефонът иззвъня. Мики вдигна слушалката. Ей Джей се обаждаше от Провидънс.

— Всичко е готово за утре — докладва той и започна да обяснява на Мики как ще протече дебатът.

Райън и Лусинда седяха в хола на долния етаж и разговаряха за първия ден на Райън в Принстън. Той се опитваше да ѝ обясни колко е бил вълнуващ. Имаше чувството, че нещо ще се случи. Обичаше младостта и ентусиазма.

— Още не знам какво точно правя тук — призна Райън, — но утре ще започна да събирам екип за филма. От филмовата комисия ми казаха, че трябва да се обадя днес в шест часа, за да получа потвърждение.

— Можеш да използваш телефона в кабинета на татко.

Райън излезе в тъмния коридор.

От един месец Мики използваше кабинета на баща си. Райън се приближи до бюрото и вдигна слушалката. Чу странно съскане. Опита се да набере номера, но не можа и видя, че телефонът е свързан с някаква голяма черна кутия. На нея имаше копче. Райън го натисна и чу Тийгардън. Гласът му имаше чудат тенекиен резонанс.

— ... парите ще дойдат от Бахамските острови. С тях ще купим телевизионното време в Айова.

— Чакай малко — каза Мики.

Чу се изщракване. Райън се опита да намери друга линия и този път успя.

След няколко секунди вратата се отвори с трясък и на прага застана Мики.

— Какво мислиш, че правиш, по дяволите? — извика той.

— Обаждам се на филмовата комисия, за да потвърдят, че са готови с екипа ми за утре.

Мики се приближи до него, грабна слушалката от ръката му и я тресна върху апарата.

— Ти подслушваше разговора ми!

— Успокой се.

— Този кабинет е мой!

Гласът на Мики вече беше съдържан, но поведението му беше зловещо. Райън почувства, че от Мики се излъчва странна енергия, почти осезаема топлина.

— Лусинда каза, че мога да използвам този телефон.

— Беше се включил в частната ми линия. Какво чу?

— Нищо. Ей Джей говореше за Бахамските острови или нещо подобно. Какво ти става?

Мики се обърна и дойде още по-наблизо до Райън. Гласът му беше ужасяващ.

— Ти си гост тук. Ясно ли ти е? Намираш се в моя дом. Стой надалеч от кабинета ми. И не подслушвай разговорите ми.

— Не подслушвах, Мики. Само се опитвах да намеря свободна линия.

Двамата се гледаха дълго в очите, сетне Райън сложи ръка на гърдите на Мики и леко го бутна.

— Какво ти е? Държиш се така, сякаш тук става нещо.

— Само не ме шпионирай.

— Каква е онази кутия? Скрамблер ли?

— Извършвам множество чувствителни сделки. Преди известно време шпионираха бизнеса ни. И татко го инсталира.

Мики се опита да прецени Райън. После чертите му омекнаха.

— Виж какво... Съжалявам. Нервите ми са малко опънати. Трудно е да гледаш как баща ти умира пред очите ти.

— Не трябваше да идвам тук. Не знаех...

— Всичко е наред. Можеш да използваш този телефон — тъжно се усмихна Мики. — Лекарят току-що ми каза, че на татко не му остава много. Може би месец или дори по-малко. Извинявай.

Той се обърна и се приближи до помощната масичка, където беше отвореното му куфарче. Поколеба се за миг, сетне го заключи, взе го и излезе от кабинета.

Райън дълго стоя неподвижен. Сърцето му блъскаше в гърдите. В черните очи на Мики имаше смъртоносен блясък. После набра номера на филмовата комисия в Провидънс, откъдето му съобщи, че са ангажирали екипа. Райън им каза номера на кредитната си карта и се споразумяха за заплащането. Затвори и пред очите му неочаквано се появи образът на малкото червенокосо момче, което пак се люлееше на люлката. Този път чу някакъв слаб глас.

— Обзалагам се, че Райън не може да направи това — каза момчето, като приклякваше и се засилваше все по-нависоко.

И изведнъж изчезна... Райън стоеше в кабинета на Мики и се чудеше кое, по дяволите, беше момчето.

16. ОЧАКВАНО ИЗЯВЛЕНИЕ

Губернаторът на Роуд Айланд се готвеше да съобщи за намерението си. Ей Джей беше в дома на Хейз. Беше разтворил на неоправеното легло в спалнята му цялата документация за кампанията. Анита, съпругата на Хейз, не обитаваше голямата спалня. Ей Джей знаеше, че тя вече не спи с Хейз. Бракът им беше една умело режисирана преструвка. Той видя Хейз, който беше в банята и се оглеждаше в огледалото.

— Преглеждам материалите от четири часа сутринта и трябва да ти кажа, че съперниците ти разчитат на платформи, свързани с интересите на отделни групи хора. Всички до един — Дехавиланд с политиката си по опазването на околната среда, Савидж — с неговите либерални преобразования на работното място в съответствие с обществената среда, Гълифорд е мистър Труд и мистър Едновременна Религия, а Лио Скатина набляга на правата на жените. Всички са вътрешни хора във Вашингтон и ядат от една и съща паница.

Хейз излезе от банята и прокара език по зъбите си.

— Да — каза той и погледна часовника си.

До пресконференцията оставаха четирийсет минути. Сетне отпрати взор към остъкленото затворено овално помещение, където даваше повечето си телевизионни интервюта. Там щеше да се състои и пресконференцията. Отвън вече имаше няколко телевизионни микробуса, но бяха по-малко, отколкото очакваше.

— Надявам се, че няма да пея в празна църква.

— Това няма значение. Не искам изявлението да бъде грандиозно. Тъй като влизаме късно в играта, предпочитам да ги изненадаме и да направим удара по време на утрешния дебат в Демойн. Говори малко, придържай се към посланието и не разисквай други въпроси.

— Хайде, Ей Джей, но аз искам да засегна и други въпроси. Измислил съм нещо страхотно за емиграцията.

Той млъкна, защото Тийгардън се хвана за главата и шеговито изпъшка.

— Не прави така, Ей Джей. Виждал съм това сто пъти.

— Ние ще бъдем над обичайните проблеми — настоя Тийгардън.
— Не искам да говориш за тях. Иначе си обирам крушите.

— За какво друго мога да говоря?

— Ще наблегнеш на посланието. А то е — Хейз Ричардс чувства гнева, Америка! Той усеща отчаянието! Разочарованието, отчуждението и чувството за поражение. И знаете ли защо? Защото е един от вас! Хейз Ричардс е преди всичко американски гражданин и като всички в тази страна е ядосан на хората, които гледат само собствените си интереси. Бесен е, защото всички те са купени. Хейз Ричардс не е бил нито един ден в Конгреса. Никога не е карал някой лобист да му купи закуска... Никога не е сключвал сделка, за която после да се отплаща. Хейз Ричардс е чист. Той е единственият кандидат, който не е купен.

— Шегуваш ли се? — попита Хейз, припомняйки си разговора в караваната.

— Обяснявам ти какво да кажеш. Ти ще станеш водач на втората революция в Америка, Хейз. Ще оглавиш бунта на недоволните. Ти ще накараш Америка отново да заработи, по дяволите. И ако пророниш дума за абортите или за правата на хомосексуалистите, ще изритам шибания ти задник от сцената.

В стаята настъпи тишина.

— Ако правиш каквото ти казвам — тихо добави Ей Джей, — ще те вкарам в Белия дом.

Рано сутринта Райън взе такси и се срещна със снимачния екип. Едно високо момиче с ориенталски черти, телосложение на културист, обикновено лице и дълги черни коси се приближи до него и стисна силно ръката му.

— Аз съм Релика Сън — представи се тя.

В ръката си стискаше дващест и пет килограмова камера, а мускулите на рамото ѝ изпъкваха под работния елек. Температурата беше плюс два градуса, а това момиче се разхождаше по лятно

облекло. До нея стоеше един тонтехник с тесни рамене, апаратура „Награ“ и кондензаторен микрофон.

— Райън Болт.

— Голяма шумотевица, а? Какво става? — попита Релика.

— Губернаторът Ричардс ще прави официално изявление, че ще се кандидатира за президент.

— Странно.

Изявлението беше кратко и Райън записа всичко. Хейз се качи на сцената точно в единайсет часа и огледа тълпата от приятелски настроени лица, на които Ей Джей беше платил да се покажат като украса на витрина.

— В днешна Америка долавям чувство на объркване и отчаяние... Чувство на дълбок гняв. За мнозина от нас американската мечта умря. Вече нямаме общонационална цел. Ние сме отражения в счупено огледало. Караме се помежду си и разкъсваме на парчета тъканта на нашата нация. Защо става така? — Гласът му отекваше в овалното помещение. — Цените се повишават. Брутният национален продукт спада. Чернокожите и белите се бунтуват. Производството ни е долнокачествено. Губим интереса на другите страни. През Втората световна война имахме цел... и спечелихме тази война. В момента също водим война... за запазването на Америка. Ала я губим. Това се нарича война за икономическо оцеляване. Аз не мисля, че Америка трябва да губи. Аз съм ядосан като всички вас, защото сме станали посредствени. Разгневен съм, че нашата система на управление е присвоена от лобисти с различни интереси. Аз искам да върна предишната Америка. Искам Америка да работи за вас. Тази страна е ваша и моя. Да престанем да се гневим. Да променим нещата.

Той млъкна, вгледа се решително в камерите и добави:

— С тази цел обявявам кандидатурата си за президент на Съединените щати.

Големите национални мрежи и местните екипи прибраха апаратурата си и се качиха в микробусите, а Хейз влезе в луксозната си къща.

— Как мина? — обърна се той към Ей Джей.

— Откровено казано, ти се отклони от пътя. Какви бунтове? Икономиката? Брутният национален продукт? Не повдигай тези

въпроси, ако не са ти казали, и винаги се връщай към посланието. Но това все пак беше едно начало.

Републиканските авиолинии бяха запазили два̀сет места за екипа на Хейз Ричардс. Всичките бяха в задната част на „Боинг 737“.

Райън и Релика успяха да се качат в последната минута. За да спестят пари, те бяха изпратили звуковия мишпулт с кола. Райън можеше да работи с видео магнитофона „Награ“, а Релика каза, че ще снима на светлината, с която разполагат. Ръкуваха се, за да подпечатат споразумението. Затегнаха коланите и боингът се откъсна от пистата на Демойн.

Райън знаеше накъде се е отправил самолетът, но нямаше никакво желание да отива там.

17. НОЩНИ НОВИНИ С БРЕНТЪН СПЕНСЪР

— Погледни нагоре — каза гримьорката, докато слагаше очна линия за Брентън.

Бяха в кабинета му в „Елипсата“. До емисията оставаха няколко минути.

Кабинетът на Брентън се намираше в източния край на етаж. Дебелият бял килим, облицованите в дъб стени и абстрактното изкуство се надпреварваха за централно място с мебелите от стомана и стъкло. Отвътре на стъклената стена имаше електронно задвижващи се завеси, които Брентън можеше да дръпне, ако искаше уединение. На срещнатата стена бяха вградени монитори, за да може да гледа новините по другите телевизионни мрежи и компютри, свързани с програмата „Нексъс“ която предаваше новини от цял свят. Брентън обикновено се шегуваше с Крис по време на гримирането, но тази вечер беше разсеян.

Докато се подготвяше за появата си в ефир, той преглеждаше някои от екземплярите, които му бяха дали след изявлението на Хейз Ричардс. През деня гледа видеозаписа с губернатора и забеляза, че Ричардс е изключително красив — едно все по задължително изискване за американските политици. Политическите кампании в Съединените щати се бяха превърнали в конкурси по красота, в които мъже с изкуствени зъби и подстрижки за двеста долара твърдяха, че са обикновени хора. Според Брентън единственият осезаем резултат от това беше, че Америка има най-добре изглеждащите президенти с най-хубавите прически в целия свят. Губернаторът на Роуд Айланд се вместише идеално в този облик. Хейз Ричардс нямаше в биографията си нищо, което да го препоръчва. Законодателството му беше посредствено. По някои въпроси изказваше десни убеждения, по други — леви. Явно го ръководеха външни сили и беше човек, който следваше общественото мнение.

— Малко гланц за устни? — попита Крис.

Тя свършваше с гримирането, когато Стив Израел, заместник-продуцентът на нощните новини, подаде двацет и девет годишната си плешива глава на вратата и без да поздрави, каза:

— В ефир си след две минути.

Брентън се надигна от стола, глътна няколко аспирина за главоболието си и намигна на Крис.

— Дано да си счупиш крака — усмихна се тя.

— Само ако после ти се грижиш за мен...

Сърцето му биеше неравномерно, а слепоочията му пулсираха.

— А сега, политическият коментар на Брентън Спенсър — обяви говорителят.

Камерата показва Брентън, седнал пред картата на света. Около него тичаха служители, които носеха празни папки. Интериорът в стаята за новините беше идея на Брентън. После камерата го показва в близък план, за да коментира политическата страна на събитията.

Той погледна сериозно в обектива и каза:

— Кой губернатор е адски разгневен и ще направи нещо по въпроса?

Камерата показва снимки на Хейз Ричардс и пуснаха запис на думите му.

Сетне започна видеофилмът.

— Разгневен съм, че нашата система на управление е присвоена от лобисти с различни интереси. Аз искам да върна предишната Америка — каза Хейз от екрана.

Стив Израел се бе отпуснал на стола си пред апаратурата и гледаше пресконференцията на Ричардс. На един от мониторите видя, че Брентън оправя вратовръзката си.

— Кажи му да вдигне глава. Прилича на задник — каза Стив, а режисьорът натисна едно копче и повтори заповедта на Брентън, който се изправи, вдигна ръце и разтри слепоочията си.

Камерата отново показва Спенсър.

— След това изненадващо изявление Хейз Ричардс, неизвестен за повечето американци, побърза да напусне Провидънс и стана поредният кандидат на демократите, който ще замине за Айова, където утре сутринта започва големият дебат. И така, кой е този човек и защо е толкова разгневен? Не знаем почти нищо за него, освен че произхожда от богато семейство и е син на лекар. Водил е

привилегирован живот. Губернаторството му в Роуд Айланд е белязано от непоследователност. Той не отговаря дори на най-скромния списък от изисквания за най-високия пост в света. Как е възможно един човек без забележителни постижения в политиката да се присъедини към групата на опитните политици, които се стремят към номинацията на Демократическата партия? За съжаление в днешното време на създадени от медиите кандидат-президенти липсата му на заслуги, изглежда, няма значение. Той няма заявена позиция, нито политика или възгледи. Колебае се по важните проблеми дори в собствения си щат.

Брентън продължи да говори онова, което му бяха наредили да каже. Никога не се беше заяждал така открито с някой кандидат-президент и това го уплаши. Бе излязъл от ролята си на коментатор и беше навлязъл в деликатната територия на участник в събитията. А утре щеше да отлети за Демойн, където щеше да се появи по националната телевизия.

След предаването главата му се замая и почувства гадене. Прибра се в кабинета, дръпна завесите и си наля уиски, за да успокои нервите си и пулсиращата болка в главата. После, съвсем ненадейно, повърна в кошчето за отпадъци.

18. ПРЕСПИВАНЕ С ЛЮБИМАТА

Четирийсет минути преди Демойн огромният самолет пропадна на няколко пъти във въздушните слоеве. Шкафчетата за ръчен багаж над главите на пътниците се отвориха и изсипаха съдържанието си. Стюардесите се усмихваха престорено, стиснали устни.

— Всичко е наред. Само лека буря.

Лека буря — дрън-дрън, помисли си Райън, намираме се в циклон.

Хейз Ричардс загуби самообладание. Релика Сън бе коленичила на седалката, гледаше назад и снимаше губернатора, който преглеждаше докладите за износа на зърно от Айова. Но когато самолетът за пръв път падна рязко надолу, очите на Ричардс се разшириха.

— Какво е това? Какво става?

Сюзан Уинтър се опита да го успокои.

— Лека буря.

Релика политна и щеше да удари главата си в тавана, ако Райън не я беше хванал за колана. Ала тя не свали камерата. Райън продължи да я държи, а самолетът пропадна в още една дълбока въздушна яма.

— Обърнете самолета — паникьосан прошепна Хейз. — Трябва да се върнем.

Самолетът се наклони надясно и се устреми надолу... Двигателите започнаха да вият, а на пода като градушка се посипаха чанти и куфарчета.

— Върнете се! Това е заповед — изрева Хейз с неочаквано силен глас. — Аз съм губернаторът на Роуд Айланд. Завийте!

Ей Джей Тийгардън бавно започна да си проправя път към него, като се държеше за облегалките. Падна на колене, но се изправи и продължи. Най-послед стигна до Хейз.

— Републиканците от Айова стрелят по самолета — ухили се той.

— Искам да се върнем.

Хейз беше блед като руска принцеса, а очите му уплашено се стрелкаха насам-натам. Самолетът се наклони на една страна, а двата мотора пронизително изпищяха, когато засмукаха разреждения въздух.

— Това е пряка заповед от губернатора на Роуд Айланд. Незабавно обърнете самолета!

Гласът на Хейз беше писклив и уплашен.

Релика Сън продължаваше да снима. Райън я държеше за кръста с две ръце. Тийгардън се наведе към тях.

— Изключете камерата. Мисля, че тези кадри няма да ви трябват. Когато Релика изключи камерата, Хейз вече ридаше.

— По дяволите, Хейз, престани! — извика Ей Джей и зашлеви ужасения губернатор.

В същия миг, като по чудо, самолетът излезе от въздушните ями. Всички седяха с отчаяни физиономии, като затворници, осъдени на смърт. Багажът и книгата бяха разпилени на пътеката между редовете.

След двацет минути се приземиха в Демойн, Айова. Отвориха задната врата на „Боинг 737“ и пътниците помъкнаха багажа си като бежанци от тексаско наводнение.

Семейство Рошар ги посрещнаха на летището.

Сетне посетиха изложбата на селскостопанска продукция, където губернаторът Ричардс се снима с четири прасенца, раздава въздушни целувки и гледа представлението на расови коне. Семейство Рошар бяха намерили една ферма в Гринел, Айова, чиито собственици, Бъд и Сара Колфийлд бяха разорени. Хейз щеше да пренощува там.

Срещата между Хейз Ричардс и семейство Колфийлд беше заснета от Релика Сън. На хлътналата им веранда Хейз прегърна грубоватата съпруга на производителя на картофи.

— Много любезно от ваша страна да ме поканите в красивия си дом.

Той се поклони леко и задържа ръката на Сара малко по-дълго, за да покаже, че наистина проявява интерес. После всички влязоха в къщата и разгледаха неугледния хол. На полицата над камината имаше снимка на покойния им син, убит във Виетнам — Хейз я взе, дълго я гледа и внимателно я остави.

— Бъд младши загина, докато се опитваше да помогне на другарите си — каза бащата с глас, потреперващ от гордост.

Вечерта Ей Джей и Хейз се настаняха в малката спалня и започнаха да обсъждат утрешния дебат.

Стаята беше обикновена и нямаше излишна украса. Над дървеното легло и гардероба имаше избелели жълти пердета. В края на леглото беше сгънат разноцветен юрган, ушит от майката на Сара.

— В банята няма огледало — измърмори Хейз, като крачеше напред-назад.

— Ще го понесем — успокои го Ей Джей.

— Казвай — рече Хейз, примирен с условията.

Поне нямаше да споделя спалнята със съпругата си. Анита щеше да пристигне утре.

— Ще се придържаме към посланието. Хейз Ричардс ще направи така, че Америка да заработи за вас.

— Хайде, Ей Джей, трябва да кажа и още нещо... Те ще искат да разберат какви са възгледите ми по някои основни проблеми. Ами ако ме попитат за хомосексуалистите в армията? Какво ще кажа? „Америка ще заработи за хомосексуалистите“, така ли? Това е лудост!

— Не, няма да кажеш такова нещо. Ще изглеждаш възмутен. Ще погледнеш право в обектива и ще кажеш: „Мисля, че всички американци трябва да имат право да служат на родината си, ако желаят. Разбирам, че има проблеми и смятам, че можем да предложим задоволително решение. Но, по дяволите, това е още един пример за разделението на обществото. Спорим за хомосексуалистите в армията, когато истинската дискусия би трябвало да бъде каква е ролята на армията. Ще продължаваме ли да изразходваме една пета от брутният национален продукт за отбрана, когато хората в страната гладуват? Ще защитаваме ли демокрацията във всяка страна по света и ако е така, каква ще е цената? Кой плаща за това? Искаме ли пари от богатите нации като Япония, Германия и Кувейт, които покровителстваме? Или караме отрудените американски работници да плащат? Това са въпросите, с които ще се занимава президентството на Хейз Ричардс. Аз ще накарам Америка отново да заработи за всички вас“.

— Това са шибани бръщолевения, и ти го знаеш.

— Втълпи им посланието, Хейз. Това е най-сигурният път до Белия дом.

Хейз погледна лъскавите си белезникави нокти.

— Добре, щом искаш основен проблем, ще ти го предлага — продължи Ей Джей. — Другите кандидат-президенти се подмазват на гласоподавателите от Айова. Говорят онова, което смятат, че хората искат да чуят и никой от тях няма решение на проблемите. Айова е фермерски щат, затова всички поддържат протекциите за селското стопанство. А ние ще наблегнем на друго — на субсидиите.

Хейз го погледна така, сякаш Тийгардън бе изгубил разсъдъка си.

— Да атакувам субсидиите за селското стопанство в един фермерски щат? Да не взимаш наркотици?

— Направил съм проучвания. Всичко е точно. Ще изглеждаш смел в очите на фермерите. Хейз Ричардс казва истината. Знаеш, че това е политическо самоубийство, но майната му, ако не можеш да говориш откровенно, тогава тази страна е много по-затънала в лайняното блато, отколкото си предполагал.

— Повдигнем ли въпроса за субсидиите, свършено е с нас.

— Не мисля така. Има голяма разлика между подкрепяната от теб селскостопанска програма и субсидиите, срещу които ще се обявиш. Програмата помага на малцина фермери, на хора като семейство Колфийлд. Те са демократи. Програмата им дава нисколихвени заеми и им плаща, за да не засяват нивите си. Ние подкрепяме това. Субсидиите помагат само на големите фермерски кооперации, а те са собственост на републиканци, които и без това няма да гласуват за теб, дори да им подариш трактори. Проблемът е идеален. Ще накараш другите кандидати да изглеждат като подмазващи се задници, а истинските фермери ще разберат, че не засягаш правата им, защото, повярвай, разликата между програма и субсидия им е известна. Ще ти напиша всичко. Само говори онова, което ти казвам... Какво мислиш?

Хейз изглеждаше уморен. Това не беше добър знак за началото на кампанията.

— И още нещо... Брентън Спенсър ще се заяжда с теб по време на дебата. Ще определи кандидатурата ти като неподходяща и неразумна. Когато настъпи сгодният момент, искам да го изгониш от сцената. Утре ще поговорим за това.

Ей Джей излезе. Хейз погледна през прозореца към опустошената ферма, в която Бъд и Сара бяха вложили живота си и щяха да загубят и помисли, че е по-добре да се отърват от нея.

Семейство Колфийлд бяха отстъпили дома си на Хейз Ричардс и предизборния му щаб и след вечерята заминаха да пренощуват у един съсед. Хейз се настани в спалнята им, а Малкълм и Ей Джей — в стаята на покойния им син. Сюзан Уинтър се разположи на дивана в страничната стая. За Райън определиха кушетката в кабинета на Бъд. Релика Сън предпочете да спи в микробуса, който беше паркиран в хамбара. Райън се притесни, че може да ѝ е студено, но тя отхвърли възраженията му, грабна спалния чувал на Бъд и една възглавница и се отправи към вратата.

— Свикнала съм — усмихна се тя. — Пък и обичам да съм на студено. До утре.

Релика излезе и тръгна по вледенената земя към дървения хамбар.

Райън разгледа книгите в малкия кабинет на Бъд Колфийлд. Извади една, в която се разказваше за посевите, и я разтвори. Някои от редовете бяха подчертани и в полетата имаше бележки.

Изведнъж се почувства на друго място. Във въображението му се появи друг кабинет с книги. Червенокосото момче беше до него.

— Хайде, Райън — каза то. — Да се надбягваме до люлката.

В същия миг си спомни името му... Терънс Фишър. И образът му изчезна така внезапно, както се бе появил. Райън седна на кушетката в разхвърляния кабинет на Бъд.

На масичката за кафе имаше албум. Той го отвори и видя снимки от най-хубавите дни на семейство Колфийлд. Бъд младши. Последната снимка го показваше застанал на автобусната спирка. Беше в нова военна униформа и заминаваше за Виетнам.

Райън познаваше болката по загубата им.

Затвори албума и се замисли за Мат. После угаси лампата и легна. Чувстваше, че е близо до нещо важно — сянката. Скоро заспа.

И започна да сънува...

Стоеше до една люлка в непознат двор. Но знаеше, че е на седем години. Гледаше червенокосото момче на име Терънс, което се люлееше.

— Ще те изпреваря, Райън — извика то, скочи от люлката и хукна към къщата.

Райън побягна след него. И двамата тичаха с всички сили. Райън сякаш беше навсякъде, като в лошо монтиран филм... Отначало беше зад Тери, после се виждаше отстрани, сетне отново влезе в тялото си и побягна. Чу смеха си — тих и кънтящ. Тери заобикаляше басейна... И тогава червенокосото момче се подхлъзна и изпищя. Плисна вода. Сега Райън виждаше всичко в черно и бяло — някакви неясни очертания замъгляваха зрението му. Спря, погледна надолу и краката му се вцепениха. Искаше да протегне ръка на Тери, но го задържаха някаква невидима сила — не можеше да помръдне.

— Помощ! — пищеше Тери, който потъваше, поглъщаше вода и се опитваше да се измъкне на повърхността.

Споменът експлодира в главата на Райън като емоционална бомба...

— Помощ — изкрещя Тери... и се скри под водата.

Райън стоеше до басейна и гледаше ужасен как червенокосото момче потъва все по-надълбоко. Последното, което видя, беше зелено-червената риза на Тери, която лениво се развяваше върху тялото на мъртвия му приятел на дъното на басейна.

Райън се събуди.

Беше необикновено спокоен и ясно си спомняше съня. Беше убеден, че всичко това се бе случило в действителност. Знаеше също, че му е необходима помощ. Приблужи се до телефона и с треперещи пръсти набра личната линия на Лусинда.

— Да? — чу се съненият ѝ глас.

— Срецнах се със сянката.

— Страхотно — отговори тя, опитвайки се да разбере какво е настроението му.

— Едно момче на име Тери. Бяхме седемгодишни... и играехме в задния им двор. Той се удави. Аз го изоставих. Не се опитах да го спася.

Лусинда седна. Знаеше, че това може да е един от най-важните моменти в живота на Райън, и не искаше да го подминава нехайно само защото мислите ѝ бяха замъглени от съня.

— Чакай малко — каза тя и изтича в банята да се наплиска със студена вода.

Избърса се с хавлията, върна се бързо в спалнята и седна на леглото... Пое дълбоко въздух и взе слушалката.

— Извинявай. Трябваше да затворя вратата.

— Аз го убих — сломен каза Райън. — Терънс Фишър живееше през една-две къщи от нас. Оставих го да се удави. На никого не съм казвал.

Спомените нахлуха в паметта му — изтича у дома си и плака в спалнята... Страхуваше се да каже на някой, че приятелят му е на дъното на басейна. Райън се задъха и започна да се поти.

— Стоях там и го оставих да се удави. Не казах на никого.

— Райън... Млъкни за малко и ме изслушай...

Гласът ѝ беше спокоен и овладян. След миг той престана да говори.

— Поеми дълбоко въздух.

Лусинда го чу, че вдишва дълбоко.

— Искам да ми кажеш дали тогава можеше да плуваш.

— Не знам. Предполагам...

— Кога се научи да плуваш? Спомняш ли си?

— Когато бях на лагер.

— На колко години беше?

— Ходих на лагер през лятото, след като завърших четвърти клас.

— На колко години си бил в четвърти клас — на девет? Или на десет?

Последва мълчание, докато Райън се опитваше да си спомни.

— Да — тъжно отговори той. — На десет.

— Щом си бил на седем, когато Тери се е удавил, ти не си умеел да плуваш. Не си можел да го спасиш.

Райън се замисли върху думите ѝ.

— Райън... Слушай, ще дойда при теб. Утре рано ще взема самолета и ще бъда там след дебата, но искам да си помислиш за нещо друго. Много задълбочено.

— За какво?

— Гледал си как приятелят ти умира, когато си бил на седем години. Не си го спасил, защото не си можел, но се чувстваш виновен... толкова виновен, че си забутал това в подсъзнанието си... Много дълбоко. Погребал си го там. После, след трийсетина години, когато е умрял Мат, ти си свързал двете събития.

Тя млъкна. Не ѝ се искаше да прави това по телефона. Така нямаше възможност да гледа очите му и да следи реакцията, която предизвикваха думите ѝ. Но в момента умът му беше отворен за предположения. Трябваше да му въздейства сега.

— Райън, мислиш ли, че удавянето на Мат е знак за някакво божие отмъщение, задето не си спасил приятеля си, когато си бил седемгодишен? Така ли мислиш, Райън?

— Да.

— Щом не си умеел да плуваш, тогава не си можел да го спасиш. Едната случка не е свързана с другата — каза Лусинда, като наблягаше на всяка дума. — Чуваш ли, Райън?

— Да.

— Срещнал си се със сянката и вече можеш да я отстраниш.

Двамата се заслушаха в тишината помежду им.

— Възможно ли е да съм влюбен в теб? — попита Райън.

— Надявам се да е така — тихо отговори тя.

Разговаряха още половин час за други неща. Лусинда се страхуваше да затвори, докато не се убеди, че Райън се е успокоил. Сънят беше прекъснал крехката му връзка с действителността, но това беше ново начало за него... А може би и за двамата.

Райън повече не сънува сянката.

Релика Сън се събуди в два часа след полунощ от някакво пъшкане и сумтене. Надигна се и погледна през прозореца на микробуса.

Хейз Ричардс лежеше върху Сюзан Уинтър. Бяха смъкнали само панталоните си, за да могат да се сношават. Опипваха се и се търкаляха в сеното като гимназисти. Релика ги гледа няколко минути, после тихо легна в спалния чувал и се заслуша как Сюзан стене все по-силно, докато завърши със задъхан писклив стон. После Хейз и Сюзан изпълзяха от хамбара, но Релика не можа да заспи. Щом човек като Хейз Ричардс може да бъде избран за президент, тогава имаше нещо отчайващо погрешно, мислеше си тя.

Когато в пет и петдесет и пет зората пукна, тя беше още будна.

19. ДЕБАТЪТ

В четири следобед техниците започнаха да разполагат апаратурата си пред конгресния център в Демойн. Подобната на кутия зала беше построена през 50-те за състезания по родео и за селскостопански изложби.

Всеки кандидат имаше определено място, изтеглено с жребий. Хейз се падна между сенатора на Флорида Питър Дехавиланд и сенатора на Ню Йорк Лио Скатина в дясната страна на сцената.

По време на жребия Ей Джей излезе с малкото куфарче, което бе донесъл от Принстън. Търсеше кутията за контролиране на осветлението на сцената. Изкачи се по металната стълба, която водеше към тавана на залата, и намери павилиона с осветлението. Неколцина електротехници нагласяха прожекторите, като ги насочваха през остъклените прозорци надолу към сцената.

— Кога ще почивате според изискванията на синдиката? — небрежно подхвърли Ей Джей.

— Кой пита? — поиска да знае един едър електротехник.

— Боб Мънц, шеф на областния профсъюз в Айова Сити — отговори Тийгардън и погледна часовника си, за да подсили ефекта. — Полагат ви се петнайсет минути почивка на всеки два часа работа.

— Почивките ни са по десет минути, сър...

Ей Джей седна на един метален стол, вдигна крака на перилата и погледна надолу. Малкълм Рашър сочеше един от столовете в дясната страна на сцената. Тийгардън се облегна назад и изчака, докато тримата електротехници погледнаха часовниците си и излязоха от остъкления павилион.

Ей Джей стана и се приближи до един от прожекторите. Включи го, за да види към кой стол е насочен, после махна стъклото. Близна пръсти и отвинти крушката. Замени я с двеста и петдесет ватова халогенна крушка, която извади от куфарчето си. После сложи стъклото на прожектора и подмени и другите крушки. Единствената, която не докосна, беше на насочения към втория стол вдясно

прожектор. Тийгардън прибра старите крушки в чантата си, излезе бързо от павилиона и заслиза по стълбата, като си подсвиркуваше.

Брентън Спенсър пристигна рано. Цял ден го боля глава. Дадох му най-хубавата гримьорна, която обаче се оказа жълт подземен затвор без прозорци. Диванът беше изцапан с кафяви петна. На тоалетката не светеха шест от лампите. Накани се да се оплаче, но се отказа. Така или иначе мисията му беше самоубийствена, затова обстановката нямаше значение. Беше донесъл сивия си костюм и черната вратовръзка на райета, с които изглеждаше добре на екрана. В чантата му имаше и хавлиен халат. Извади го и съблече ризата и джинсите си. Застана пред голямото огледало и се огледа скептично. Чувстваше се странно. Главата му беше замаяна. Пулсирането в слепоочията му се усилваше. Изведнъж ослепителна болка прониза челото му и пред очите му се спусна бяла завеса. Брентън падна на колене и се хвана за главата. Имаше чувството, че някакъв зъл звяр е отхапал част от мозъка му. Седна на студения бетонен под и изохка. Болката беше толкова силна, че едва не припадна. Опитваше се да запази съзнание. Някакъв инстинкт за оцеляване го подтикваше да не се предава... Направеше ли го, мозъкът му щеше да блокира. Грабна една хавлия и я притисна до устата си, като дишаше задъхано през носа. Онова, което бе предизвикало разкъсващата болка, започна да утихва. Челото му пулсираше ужасно, но пронизващата болка изчезна. Стоя така уплашен до смърт около десет минути? После стана и се погледна в огледалото. Беше бял като восък. Приблужи се, залитайки, до тоалетката, взе пет-шест аспирина и ги глътна с водата от каната. Успя да се добере до дивана и легна. Пое няколко пъти дълбоко въздух.

Какво беше това, по дяволите, зачуди се той. Не смееше да помръдне. Накрая дойде време да го гримират, да се облече и да излезе на сцената, за да се срещне с кандидат-президентите.

Пред конгресния център кандидатите започнаха да слизат от автомобилите си като звезди на холивудска премиера. На отсрещната страна на улицата, зад въжетата, стоеше тълпа гласоподаватели. Техниците бяха готови с микрофоните и камерите. Всеки кандидат спря, за да му направят снимка и да каже няколко думи.

Пристигна черната лимузина на временния водач. Отзад имаше няколко души, сред които председателят на Комитета на Демократическата партия в Айова. Скатина беше техният официален кандидат и те бяха организирали посрещането му.

Сенаторът се държеше самоуверено. Той водеше с голяма преднина според последните социологически проучвания и знаеше, че ще победи в Айова.

— Тази вечер ще бъде много специална, защото ще обещаем няколко неща на жените в Америка. И аз мисля, че е време да удържим на обещанията си...

Техниците вече бяха започнали да прибират апаратурата, когато червеният пикап със семейство Колфийлд и Хейз Ричардс спря пред конгресния център. Броните бяха кални, а предното стъкло мръсно. Бъд поиска да измие пикапа, но Ей Джей не му позволи.

Първо слязоха Бъд и Сара, сетне Хейз Ричардс. Неколцина техници вдигнаха глави и се обърнаха. И тогава се сетиха... Да, онзи губернатор от Роуд Айланд. Някои с нежелание отново сложиха камерите на раменете си.

— Последен пристига кандидатът Хейз Ричардс — каза по микрофона Лон Фредерикс от телевизионната мрежа Дабъл Ю Екс Уай Оу. — Губернаторе, губернаторе...

— Добър вечер — каза Хейз.

— Губернатор Ричардсън, вие сте почти неизвестен в Айова. Храните ли някаква надежда, че ще спечелите? — попита Лон Фредерикс.

— Името ми е Ричардс... Хейз Ричардс. Не знам дали ще спечеля. Дойдох тук на собствени разноски да се опитам и да кажа онова, което мисля.

— Губернаторе, насам — извика Кен Венабъл, който се беше смесил с репортерите.

— Да... — рече Хейз и го погледна в очите.

— Кой са хората, с които сте дошли? — подхвърли топката Кен.

— Това са Сара и Бъд Колфийлд. Те имат ферма в Гринел, която е ипотекана и всеки момент ще стане собственост на банката. Аз пренощувах у тях. Бъд и Сара са причината, поради която участвам в тази кампания. Заради тях и хората като тях. Искам да накарам Америка да заработи за хората като семейство Колфийлд.

После Ричардс влезе в конгресния център.

Ю Би Си беше паркирала подвижната телевизионна станция от страни. До нея беше камионът със сателита, който събираше новините от цял свят.

Брентън Спенсър излезе на сцената и спря за миг. На вратовръзката му беше прикрепен микрофон. Слушалката беше пъхната в ухото му, а жицата се спускаше под ризата към прикачения за колана предавател. Тед Милър, режисьорът, натисна копчето на вътрешната връзка.

— Добър вечер, Брентън. Обаждам се от камиона. Ще излезем в ефир след две минути и двайсет секунди.

— Добре.

— Ще ти съобщаваме политическите факти, които са ти необходими, по предавателя.

— Както кажете.

Тед прекъсна връзката и се обърна към тонтехника.

— Добре ли е Брентън? Гласът му звучи ужасно.

Тонтехникът сви рамене.

Милър отново се свърза с Брентън.

— Брентън, искаш ли да ти донесем нещо? Вода?

Ала Брентън бе извадил слушалката от ухото си.

— Какво става, по дяволите? — зачуди се Тед, после се наведе и заговори по микрофона на сценичния режисьор. — Кажете на Брентън, че слушалката не е в ухото му. Трябва да говорим с него, преди да започне предаването. Остават ни двайсет секунди.

Сценичният режисьор изтича до Брентън и му каза нещо. Спенсър кимна, но не сложи слушалката в ухото си.

— Излизаме в ефир — каза Тед, — след пет, четири, три, две, една секунда.

Мониторът показа в широк план сцената с петте празни стола и трибуната в средата.

— Пуснете музика и дайте знак на Боб — продължи Тед и сътрудниците посочиха говорителя.

Музиката свири силно няколко секунди, после утихна и Боб Банкс с плътния си глас откри политическия сезон на 1996 и представи кандидатите.

Малкълм Рашър седеше при Райън, Вен и Ван в претъпканата гримьорна на Хейз Ричардс и гледаше предаването. Ей Джей се втурна вътре. В ръката си държеше лист хартия.

— Току-що получих последните резултати от Айова. Дойдоха преди двацет минути. Скатина има петдесет и пет процента. Неговите хора вече отварят шампанското. Мислят, че след пет дни ги чака съкрушителна победа.

Той погледна листчето в ръката си и продължи:

— Дехавиланд има десет процента. Хората искат да го харесват, но не разбират какво им говори. Савидж е с петнайсет процента. Посланието му е банално. Десет процента още не са решили за кого ще гласуват.

Райън пресмяташе наум.

— Но това прави сто процента. А ние?

— Нашето положение е неясно. Селяните още не знаят, че се кандидатираме, но скоро ще променим това.

На сцената излезе Брентън Спенсър. Прожекторите го осветиха и той сякаш се съживи.

— Добър вечер. Аз съм Брентън Спенсър и ще задавам въпросите. Първо ще ви представя демократа от Ню Йорк Сити. Два пъти сенатор, една от ярките светлини в Демократическата партия... Лио Скатина.

Скатина излезе на сцената и зае мястото си. Погледна нагоре и започна да мига, когато срещна ослепителният лъч на прожектора. Опита се да прикрие очите си с ръка, после осъзна грешката си и отпусна ръце.

— Какво става с прожектора? — попита Тед Милър. — Направо го изгаря.

— Днес следобед проверихме осветлението — разтревожен отговори техническият директор. — Господи, сигурно са сложили халогенни крушки, след като сме излезли.

Скатина продължаваше да мига и злобно гледаше към телевизионния монитор.

Брентън представи и другите трима кандидати, които също бяха заслепени от яркия блясък.

— Защо са такива прожекторите? — попита Райън. — Ще подпалят кандидатите.

Ей Джей се ухили.

— Те са само една шайка измамници, ако питаш мен.

После дойде редът на Хейз.

— А от Роуд Айланд — губернаторът с два мандата, който заяви участието си в кандидатпрезидентските избори едва миналата седмица. Новото име в националната политика, Хейз Ричардс.

Хейз излезе бавно и напълно спокоен. Крушката на прожектора, който проследи движенията му, не беше подменена и той не присви очи. Изглеждаше улегнал и бдителен, когато Брентън започна дебата.

— Господа, правилата, за които се споразумяхме, са... Задавам въпроса и имам право на допълнителни запитвания. Ако някой от вас желае да направи коментар, ще му дам думата след това, но отговорите са ограничени в рамките на две минути.

Брентън обикаляше сцената. Изглеждаше зареден с енергия. Досуц дива котка в копринен костюм и вратовръзка на райета.

Първите му въпроси бяха заядливи, отговорите — обосновани, а кандидатите явно неподготвени за атаката.

— Той трябва да внася умерен тон в дебата, а не да се включва в него — отбеляза Тед Милър.

— Какво му става на Брентън? — учуди се Стив Израел.

— Не знам — отговори по микрофона Тед. — Слушалката не е в ухото му и не мога да му кажа нищо.

Брентън се приближи до Лио Скатина.

— Сенаторе, вие обещахте ефектни неща на жените, но при мен са демографските данни на вашия екип. В него само двацет процента са жени.

— За да демонстрирам искрения си интерес към този въпрос, ще обещаю нещо на американския народ. Ако бъде избран, ще назнача жена за вицепрезидент.

В претъпканата гримьорна Ей Джей се наведе напред и каза на телевизионния екран:

— Сега е моментът, Хейз. Хайде, възползвай се.

Беше подготвил Хейз по този въпрос. И не остана разочарован.

— Може ли да се изкажа? — попита Ричардс.

— Да чуем губернатора на Роуд Айланд.

— Именно това ненужно разединение съсипва страната ни. Въпросът не е колко жени има в екипа на сенатора Скатина, а колко

интелигентни и трудолюбиви сътрудници е наел. Хора, които ще се борят срещу разхищенията на правителството. Страната ни е разкъсвана от подобни ненужни конфликти — мъже срещу жени, бели срещу чернокожи, богати срещу бедни. Едно е да обменяме свободно идеи, но съвсем друго да разделяме страната, като създаваме ненужни противоречия в стремежа си да получим повече гласове.

— Всичко това не разкрива какво е вашето мнение.

— Аз мисля, че изборът на вицепрезидент въз основа на цвета на кожата или на пола е връхната точка на политическото лицемерие. Защо не се замислим за какво всъщност става дума в тази страна и да назначим най-способните хора, оставяйки настрана всичко останало? — тихо отговори Хейз.

Ей Джей се облегна назад и вдигна юмрук.

— Да! Точно така! Пони!

Брентън продължи дискусията с темите за вътрешната икономика и разходите за военни цели, като направи отклонение с въпроса за хомосексуалистите в армията.

Хейз отново беше подготвен и прекъсна дебата.

— Размерът на бюджета за отбраната и хомосексуалистите в армията не са въпросите, които би трябвало да обсъждаме.

— Изглежда, имате много идеи, губернаторе — изсмя се подигравателно Брентън. — Щом тези въпроси не са важни, кои са тогава?

— Аз мисля, че всеки американец трябва да има право да служи на страната си, независимо от сексуалните си предпочитания. Но главният въпрос е каква е ролята на отбраната в американското общество. Ще продължаваме ли да отделяме една пета от брутният национален продукт за отбраната, и ако е така, каква е икономическата отговорност на нациите потребители, като Япония, Германия и Кувейт, които приемат помощта ни, без да ни плащат нищо? Редно ли е един работник от Детройт да осигурява военна помощ за японската автомобилна промишленост, която го оставя без работа? Не. Аз бих искал да изтръгна това правителство от ръцете на лобистите и юристите и да го накарам да заработи за всички вас.

— Пони! — изкрещя Тийгардън, който бе станал от стола и крачеше из стаята.

Брентън се обърна към камерата и обяви пауза за реклами.

Сценичният режисьор изтича долу и застава пред него.

— Сложи си слушалката. Тед иска да ти каже някои неща.

Спенсър протегна ръка и грабна слушалката, която висеше на гърба му.

— За това ли говориш? — попита той, издърпа я и му я подаде, после се върна на сцената.

Рекламната пауза свърши.

— Отново сме на политическия дебат в конгресния център в Демойн, Айова — започна той.

Сетне се обърна към сенатора Дехавиланд и му зададе труден въпрос относно недопускането на незаконно пребиваващи чужденци в страната.

Ей Джей се приближи до монитора.

— Ритни го в задника, Хейз. Хайде, нокаутирай го.

Тийгардън беше толкова развълнуван, че Райън не можеше да реши дали да гледа дебата, или дебелия стратег, който поглъщаше кислорода в гримьорната.

Хейз се обърна към публиката.

— Не знам на колко от вас са изпратили специална покана да дойдат в Америка, но моите родители не са получавали такава.

— Пони! — възкликна Тийгардън.

— Мисля, че отново обсъждаме странични въпроси. Емиграцията ли? Моля ви. Не ми е интересно да атакувам хора, които рискуват живота си, за да дойдат тук с пробити лодки и да започнат нов живот. Всички семейства, с изключение на местните американци, са дошли тук по този начин. Истинският въпрос е цялото онова поколение деца, които нямат надежда, умения и мечти. Милиони умове и тела се прахосват, защото тази страна не може да ги научи да бъдат продуктивни. Няма да ви плаша с демагогията на страха. Но ще ви кажа за какво не трябва да говорят някои членове на Конгреса... Всеки юрист от Уолстрийт или защитник на определени интереси, който ги кани на обяд или на разходка във Флорида, купува влиянието им в Конгреса и гласовете им. Съзнавате ли, че докато обикновеният американец се мъчи да скърпи собствения си бюджет, това правителство е гласувало да се прахосат милиони долари за безполезни програми? Всяка година изразходваме сто милиона долара, за да заредим с газ родния щат Флорида на сенатора Дехавиланд.

Двеста милиона за ново обзавеждане на Конгреса, половин милион за построяването на копие на най-голямата египетска пирамида... Става все по-глупаво. Сто четирийсет и четири хиляди, за да видим дали гълъбите се ръководят от човешките икономически закони... Докато всички вие затягате коланите, Конгресът финансира всичко това и гласува повишение на заплатите си. Не го разбирам. Предполагам, защото не съм вътрешен човек във Вашингтон. Не дължа нищо никому. Аз съм само губернатор на най-малкия щат. Дошло ми е до гуша от корупцията. Аз искам да накарам Америка отново да заработи за всички нас.

Ей Джей вече предвкушваше победата.

— Обичам този човек — заяви той, като крачеше развълнувано из стаята.

След паузата за реклами дискусиата продължи със селскостопанската политика. Четиримата вашингтонски кандидати поеха по очаквания път — субсидиите за селското стопанство са хубаво нещо, подкрепете фермера. Хейз тръгна по другия път и изнесе словото си с неподправена искреност.

— Знам, че думите ми ще прозвучат като ерес в един фермерски щат, но, по дяволите, кога ще спрат тези поощрения? Вие в Айова знаете какво имам предвид... Програмата за селското стопанство е великолепна и помага на фермерите да отгледат реколтата, но субсидиите, които всички други кандидат-президенти явно подкрепят, са чисто лицемерие от страна на правителството. Плащаме милиарди долари на производителите на пчелен мед, за да изкупуваме неизползваната им продукция. Производителите на фъстъци получават субсидии и изхвърлят продукцията си. Федералното правителство отпуска милиарди долари подаяния на калифорнийските фермери, за да отглеждат памук, който после се наводнява. Всичко това прави продукцията твърде скъпа. Не бива да си съперничим. Аз бих разкрил нови пазари... Бих принудил Япония да премахне търговските бариери... Бих създам търсене на американската селскостопанска продукция в чужбина, което ще стимулира растежа ѝ. Аз съм против субсидиите. Ако това означава да не гласувате за мен, нека да бъде така, но аз съм дошъл тук, за да кажа истината, така, както я виждам. Искам системата да заработи за вас. Престанете с делението на нацията. Да обединим работниците и управата. Ние можем да

контролираме съдбата си, ако пожелаем. Аз искам системата да работи за всички.

Тед Милър хвърли молива си.

— Това се превръща в „Шоуто на Хейз Ричардс“. Brentън трябва да го прекъсне.

— Да обединим работниците и управата ли? — изсмя се подигравателно Brentън. — А какво ще кажете за стачката на шофьорите? Мислите ли, че можете да оправите нещата там?

— Стачката на шофьорите — повтори Хейз, който явно не беше подготвен за този въпрос.

— Да. Чухте ли за нея там, в Роуд Айланд? В тази страна камионите не се движат и това скована всичко. Казахте, че искате да накарате Америка да работи, да обедини хората... Ами Асоциацията на шофьорите? Искате ли да премерите силите си с нея?

— Позволете да ви кажа нещо, мистър Спенсър... Цяла вечер наблюдавам държанието ви. Вие се перчите и ругаете моите колеги кандидат-президенти. Мисля, че дължите извинение на всеки гост на сцената.

Ето, започва се, помисли си Brentън... Краят на кариерата ми. Слепоочията му пулсираха.

— Смятате, че трябва да се извиня?

— Кой ви е избирал за нещо? — продължи атаката Хейз. — Вие би трябвало да внасяте умерен тон в този дебат, а не да ставате участник в него. Ако мислите, че знаете отговорите, седнете на някой от онези столове и ни кажете какво бихте направили.

— Аз не съм кандидат-президент — каза Brentън, отстъпвайки напълно от поведението си на водещ.

— Тези мъже са сложили главите си в торбите и аз мисля, че трябва да им се извините за снизходителното си отношение и заради неуважението, което проявявате към тях и към институциите, които те представят. Вие сте типичен пример за онова, което е порочно в целия процес. Искате да ни насъскате един срещу друг, за да предизвикате конфликт, който ще повиши рейтинга ви. Според мен, мистър Спенсър, вие сте най-голямата злина, която тази страна може да ни предложи. Искате да ни скарате заради лична изгода.

Brentън Спенсър застана в средата на сцената. Челюстта му увисна, докато дишаше задъхано.

Тед се развика на операторите.

— Покажете някой друг. Той прилича на шибана пъстърва на сухо.

— Не съм длъжен да търпя това — каза накрая Брентън, обърна се и напусна сцената.

Кандидат-президентите седяха с отворена уста. Хейз стана и се приближи до трибуната.

— Какъв беше последният въпрос? — обърна се той към изпълнената със сподавен смях зала. — А, да, стачката на шофьорите. Ами ако бях в родния град на мистър Скатина, Ню Йорк, и имах възможност да говоря с участниците, щях да намеря начин да постигна компромис, защото е крайно време американците да престанат да се карат помежду си. Най-силната и най-великата нация в света е разкъсвана от противоречия — не защото не можем да се конкурираме, а защото не можем да се съсредоточим и да постигнем споразумение. Аз искам да променя това. Снощи, вместо да спя в „Савой“ като останалите кандидати, аз пренощувах у Сара и Бъд Колфийлд, в тяхната ферма в Гринел. Съвсем скоро банката ще вземе фермата на семейство Колфийлд. Не защото не са работили или планирали. Не защото не са вложили сърце и душа в онова парче земя, а защото федералното правителство е предпочело да пренебрегне тежкото им положение и е избрало да инвестира времето си в писане на закони за повишаване на заплатите си, докато двама човека в Гринел, Айова, се прощават с мечтата си. Повече от всичко на света искам да накарам тази страна да заработи отново — за Бъд и Сара Колфийлд и за всички вас.

— Пони! — изкрещя Ей Джей в тясната гримьорна.

Мики гледаше дебата в кабинета на баща си, а Джоузеф спеше на горния етаж. Всичко стана така, както го бяха запланували. Хейз бе победил. Мики се изкушаваше да се обади на Уолас Литман и да го поздрави за изпълнението на Брентън Спенсър, но разговорите с Уолас винаги го нервираха, затова се въздържа. Приблужи се до барчето да си налее чаша портвайн и чу, че някой остави нещо на мраморния под в коридора. Излезе и видя Лусинда, която взимаше палтото си от

закачалката. В преддверието имаше малка пътническа чанта. Сестра му държеше билет за самолет.

— Къде отиваш? — попита той.

— Здравсти. Не знаех, че си тук. Гледа ли дебата?

— Къде отиваш? — повтори Мики и се приближи до нея. Грабна билета от ръката ѝ и го погледна. — Айова? — искрено се учуди той.

— Ще си купувам тоалети — усмихна се Лусинда.

— Не виждаш ли какъв е той, Лу? Не можеш ли да го погледнеш и да разбереш?

— Не знам за какво говориш.

— Райън е откачен. Четири от петте му сетива не функционират.

— Как можеш да говориш така?

— Това е самата истина. Откакто го познавам, той зависи от другите. Трябваше дори да го уредя да чука мадами, когато бяхме хлапета. Трябваше да му намеря работа, защото никой не искаше да го наеме. Погледни го — всяко шибано решение, което е взел в живота си, е грешка. А сега е почти на четирийсет години и е станал за смях в Холивуд. По дяволите, как е възможно да станеш за смях в един град, пълен със задници, педали и актьори?

— Мислех, че ти е приятел.

— Лусинда, ела тук. Време е да поговорим.

Той я хвана за ръката и я заведе в кабинета си. Посочи ѝ един стол и се настани на канапето срещу нея. Тя сложи ръце на коленете си и зачака.

— Ние сме Ало. Цял живот сме носили това име като затворнически номер. Отначало това ме побъркваше. Но сега се гордея с него. Името ни е закалило, направило ни е по-силни. По-различни и специални. В нашето семейство няма място за слабаци.

— Той ми е само приятел, Мики. Преживява... труден период. Опитвам се да му помогна.

— Аз съм твой брат. За мен е важно да знам, че мога да разчитам на теб.

— Но това е лудост. Ти го доведе вкъщи, когато Райън беше едва на петнайсет години. Щом мислиш така, защо го покани?

Мики се облегна назад, после се изправи. Приблужи се до прозореца и погледна навън.

— Доведох го тук, защото ми харесва да е край мен.

— Защо?

— Доставя ми удоволствие да го гледам как се проваля.

Той се обърна и видя изненадата в очите ѝ.

— Райън беше онова, което всички искаха да бъдат... Хубав. Атлетичен. Той е пример за провалени очаквания. Никога не ми е бил приятел. Лусинда, хора като нас не могат да си позволят приятели. Приятелите са слабост. Ако имаш приятел, поемеш риска да те измами.

— Сигурно си много самотен.

— Самота, приятелство, любов, омраза... Това са само думи. Те не означават нищо. Трябва да знам, че мога да разчитам на теб. Това е единственото, което има значение.

— Плашиш ме, Мики.

— Татко скоро ще умре. Ще останем само аз и ти. Моля те, не се срещай с Райън. Имам силни доводи. Обещавах ли?

— Щом искаш.

Той се наведе и я целуна.

— Добре.

После се обърна и излезе от кабинета.

Лусинда го чу, че се качва горе. Беше решила да види Райън. Нямахше да позволи на Мики да я принуждава да избира между двамата. Тя изтича навън, качи се в колата и потегли към летището.

20. МОНТАЖНО СТУДИО

Райън и Релика бяха намерили монтажно студио в Университета по журналистика в Демойн. Мониторът присветваше, докато двамата монтираха „Прериен огън“.

— Погледни този задник — каза тя, когато на екрана се появи физиономията на Хейз.

— Престани да се заяждаш и ми помогни. Утре сутринта филмът трябва да е готов.

И двамата знаеха, че Ричардс е спечелил дебата. Усещаха, че са на страната на злото и помагат на човек, който няма морални ценности. Тези мисли правеха атмосферата в разхвърляната стая напрегната и студена.

— Не се ли притесняваш, че този тип само повтаря написаното от Ей Джей?

— Да, притеснявам се — озъби се Райън. — Но аз съм телевизионен продуцент, а не политически наблюдател.

— Снощи, докато спях в микробуса, онова смрадливо лайно мачкаше Сюзан Уинтър в хамбара. Бяха смъкнали панталоните си до коленете, бяха се сграбчили за задниците и пъшкаха като зверове. И аз непрекъснато си повтарях: „Този гад може да стане следващият президент на страната ми“.

Релика се обърна и вторачи убийствен поглед в Райън.

— И знаеш ли кое всъщност ме отвращава?

Той зачака. Знаеше, че няма начин да я спре.

— Отвращавам се, че помагам на този задник.

Райън изпитваше същите чувства, но го бяха хванали в капана.

Двамата се спогледаха в тясната стаичка на втория етаж на университета по журналистика. Навън духаше зимен вятър и оголените клони на дървото леко почукваха на прозореца, нарушавайки напрегнатото мълчание помежду им.

Релика изключи монтажния апарат.

— Отказвам се — тихо каза тя. — Не е необходимо да ми плащаш, защото не довърших работата. Всъщност изобщо не искам да ми плащат от тази кампания. Няма да мога да изхарча парите с чиста съвест. Искам да те питам нещо... Щом Хейз Ричардс не разсъждава със собствената си глава, липсва му смелост и е морално покварен, как можеш да правиш този документален филм и да се гледаш сутрин в огледалото?

Райън нямаше отговор.

— Ти си свестен човек, Райън. Но ако останеш в тази кампания, ще съжаляваш!

После излезе.

Райън се замисли.

На млади години гледаше на живота през розови очила. Беше златно момче, на което всичко се удаваше лесно — спортната слава и успехът в кариерата. Никога не беше срещал трудности и предпочиташе да избягва конфликтите. Но сега, на трийсет и пет годишна възраст, синът му беше мъртъв, а бракът и кариерата — съсипани и всичко излизаше на повърхността — мътната утайка на цялата грозотия в живота му, с която се бе отказал да се занимава. Чувстваше се обкръжен от грешките в живота си. Взимаше и изследваше всяко овъглено парче. Кое беше това? А, да, Бъдни вечер. Тогава разбра, че не обича съпругата си, но не направи нищо по този въпрос цели пет години. А онова? Аха, приятелят му Тери, който се носи по дъното на басейна. А това? Мат му беше отнет, защото не го заслужаваше... Райън Болт не става за нищо.

Той е такъв, за какъвто го мислят другите хора. А Мики Ало, старият му приятел от прогимназията, е вероятно мафиот. Райън отдавна подозираше това... Дори прочете в „Нюзуик“ една статия за организираната престъпност, в която се споменава за Джоузеф Ало. Повдигна въпроса пред Мики, когато завършиха колежа. Мики побесня.

— Баща ми е собственик на ресторанти. Семейството му е от Сицилия. Е, понякога мафиотите се хранят в заведенията му, но това не е престъпление. Не е подвеждан под съдебна отговорност. Това са глупости.

Навремето Райън остави въпроса настрана. Беше по-лесно да не настоява. Какво значение имаше за него? Но сега беше друго. Мики му

бе намерил тази работа. Ей Джей говореше по телефона от кабинета на Мики за пари в брой от Бахамските острови. Не беше необходимо Райън да е гений, за да се досети откъде идват и къде отиват парите. Ако зад Хейз Ричардс стоеше организираната престъпност и ако той беше избраната от тях марионетка, тогава последствията можеше да бъдат пагубни.

Райън седеше зад бюрото в монтажното студио и слушаше силния вятър, който блъскаше клоните на дървото в прозореца. Вгледа се в голите вейки, които се поклащаха, и се зачуди дали ще може да застане очи в очи със старите емоционални гранати, дали ще се справи с новите си съмнения и дали е достатъчно силен да опита.

Една клонка потропа на стъклото, сякаш се опитваше да отвлече вниманието му.

21. ХАРАКТЕРИЗИРАЩО СЪБИТИЕ

Идеята го събуди.

— По дяволите — рече Ей Джей и седна в леглото. — Как може да съм толкова тъп.

Още не се беше разсънил в единичната си стая в „Холидей Ин“ в Демойн. Опита се да проясни разсъдка си. Провеси крака от леглото, стана и се приближи до телефона. Потърси личния номер на Мики и го намери на едно картонче в портфейла си.

— Ало? — изръмжа някой.

— Трябва да говоря с Мики Ало.

— Той спи.

— Кажете му, че го търси Ей Джей.

— Една минута.

Тийгардън използва времето, за да подреди мислите си. Започна да потропва нервно. Енергията го изгаряше като киселина. Беше се опитвал да измисли някакво характеризиращо събитие, което да отбележи точка пред електората. Характеризиращото събитие незабавно показваше на хората какъв е кандидатът. Така например Джеси Джексън доведе в родината заложниците от Средния изток, а Клинтън се подстрига в един подлез в Лос Анджелис. Избирателите веднага схванаха за какво става дума. Дебатът бе издигнал Хейз в очите им. Сутринта всички щяха да говорят за него. Но въпреки това Ей Джей се нуждаеше от нещо осезаемо, което да внуши на гласоподавателите, че посланието му е искрено. И го измисли, докато спеше.

Мики се обади след миг. Гласът му беше дрезгав от съня.

— Да?

— Тийгардън е.

— Да...

— Отнася се до стачкуващите шофьори. Имаш ли влияние сред тях?

Ей Джей знаеше, че синдикатът на шофьорите и мафията са дупе и гащи.

— Не по телефона.

— Утре сутринта непременно трябва да говорим за това. Няма да съжаляваш.

— Къде си отседнал?

— В „Холидей Ин“ в Демойн, стая седемдесет и шест.

Линията прекъсна. Ей Джей отново легна.

По дяволите, помисли си той, гениална идея.

В седем часа на другата сутрин Тони Нюйоркчанина почука на вратата. Тийгардън стана, отвори и видя продълговатото лице на телохранителя.

— Облечи се. Мики е долу в колата — заповяда Тони.

Ей Джей намъкна дрехите си, прокара пръсти през косата си и го последва. Заобиколиха хотела и отидоха на паркинга, където двама едри мъже в черни палта стояха пред един бял микробус. Очите им се стрелкаха из паркинга. Телохранителят отвори вратата и Тийгардън се озова пред Мики Ало. На коленете му имаше кутия с понички и картонена чаша с кафе.

— Видя ли това? — попита Мики и подаде на Ей Джей „Демойн Реджистър Гард“.

Заглавието беше написано с огромни букви и гласеше:

ГУБЕРНАТОРЪТ НА РОУД АЙЛАНД ПРЕВРЪЩА ПРЕДВАРИТЕЛНИТЕ ИЗБОРИ В МЪГЛЯВИНА

Подзаглавието беше:

РИЧАРДС БЕЛЕЖИ ВАЖНА ТОЧКА В ДЕБАТА

Ей Джей вече знаеше, че реакцията ще бъде такава. Предишната нощ стоя до късно да гледа новините и всичките четири телевизионни

мрежи наблегнаха на Хейз. Те показаха как Брентън Спенсър слиза от сцената и победоносното придвижване на Хейз към микрофона, последвано от словото му, докато останалите кандидати седяха зад него като хор от поддържащи певци.

— Ти се оказа прав — рече Мики. — Той се справи отлично.

— Вече поехме към върха. След няколко дни всички в Айова ще говорят за нас, но ако не поддържаме напрежението, ще се провалим. Измислил съм страхотно характеризиращо събитие, но ще трябва да ми помогнеш.

— Какво ти е необходимо?

— Преди да слезе от сцената, Брентън Спенсър предизвика Хейз да обедини работниците и управата в стачката на шофьорите.

— Да? И какво...

— Не знам кои са спорните въпроси в преговорите, но няма да е зле, ако довечера или утре шофьорите поканят Хейз да отиде в Ню Йорк.

Тийгардън се ухили нервно и развълнувано.

— Хейз се качва на влака — продължи той. — Държа да пътува с влак, защото всички обикновени хора ходят така на работа. Сетне пристига в Ню Йорк като Цезар в Рим. Докато светът наблюдава всичко това по телевизията, той влиза в стаята с работниците и управата и вратите се затварят. Всички мислят, че няма да направи нищо... А после — хоп! Вратите се отварят и той излиза след два часа заедно с председателя на профсъюза — онзи шишко Бъд Реник от едната страна, а от другата — шефа на Асоциацията на шофьорите.

— Том Бартъл — подсказа Мики.

— Точно така. И споразумението е постигнато. Заравят томахащата. Всички се усмихват. Камионите ще се движат. Настъпва всеобща радост.

Мики погледна Тийгардън.

— В стачката са зложени много пари. Шофьорите настояват за повишение на таксата за километър и за почасови тарифи. Едва ли ще отстъпят.

— Сигурен съм, че има проблеми, но нали каза, че искаш Хейз в Белия дом. Не те интересува колко ще струва това.

Мики погледна часовника си, после се вгледа изпитателно в Ей Джей.

— Добре. Ще се обадя тук-там и пак ще се свържа с теб.

— Направи го на всяка цена. Не ми пука какво ще обещаеш на шофьорите. Ще се погрижим за тях, след като вкараме Хейз в Белия дом. Слушай, ситуацията е създадена точно за нас. Тя ще характеризира Хейз като човек на действието. Това съвпада с посланието му. Осъществи го.

— Нещо друго? Искаш ли да уредя Хейз да стане папа?

— Не би приел пост, където няма да може да чука секретарките — усмихна се Тийгардън. — Но аз имам друга идея.

— Да я чуем.

— След като се представим добре в този щат, Скатина ще насочи ударите си срещу нас. Ще погледне през рамо, ще види, че Хейз го настига в рейтинга и ще започне да играе грубо... Ще се заяде със слабата законодателна власт на Хейз в Роуд Айланд. Може да изрови някоя жена, която е прекарала приятен уикенд с губернатора и сега иска снимката ѝ да се появи на кориците на списание „Пийпъл“. Не бива да допускаме това.

— И какво предлагаш?

— В случая имаме работа с човек на име Скатина... Италианско име... Без да обиждам никого... Няма да е зле, ако хората започнат да се питат дали Лио няма връзки с мафията. Това ще го принуди да заеме отбранителна позиция за цели две седмици, докато пресата рови из кирливите му ризи.

— Мислиш ли, че ще стане така? — попита Мики, който започна да изпитва сериозно уважение към занемарения мъж до себе си.

— Разбира се. Все едно някой, за когото се знае, че иска да излезе чист, прави публична изповед.

— А какво ще кажеш за някой, когото съдят за подкуп на длъжностно лице? И той признава под клетва в съда за връзките на Скатина...

Мики имаше предвид текущия процес в Ню Йорк, където имаше добри връзки със защитата.

— Звучи обещаващо — ухили се Ей Джей.

22. ПРОТИВОПОСТАВЯНЕ

Пресконференцията в дванайсет часа беше истинско видео родео. Подът на претъпканата бална зала в хотела беше осеян с кабели.

Видал Браун стоеше на сцената пред трибуната с микрофоните, а кореспондентите се щураха насам-натам, търсейки любопитни подробности за Хейз Ричардс.

Райън гледаше от дъното на залата и си мислеше, че някой трябва да спре всичко това. В същия миг се разнесе гласът на Тийгардън.

— Трябва ми документалният филм. Сключих договор с Ей Би Си. Ще го излъчат.

Ей Джей се бе промъкнал до него през въртящата се в кръг тълпа от репортери и технически лица.

— Ела навън — каза Райън.

Двамата излязоха от балната зала и намериха една малка ниша в хотела, където шумът беше поносим.

— Не съм убеден, че това, което става тук, ми харесва — започна Райън.

— Всичко се върти около Хейз Ричардс. Къде е филмът? Дай ми го, Райън. Телевизионните мрежи се бият за него. Не могат да пускат само откъси от дебата. Трябва да знаят кой е човекът от Провидънс, „Прерийният огън“. Къде е видеокасетата?

— Този човек е измамник. Не става за нищо.

— Такава е системата. И Рейгън не беше гениален. Дай ми лентата.

— Защо подземният свят подкрепя Ричардс?

Ей Джей приближи брадясалото си лице към него. Въпросът го вцепени.

— Подземният свят няма нищо общо с Хейз. Това са глупости.

— Семейство Ало поддържа Ричардс. Чух те да казваш по телефона на Мики, че парите ще дойдат от Бахамските острови. Щом

мафията стои в дъното на цялата тази история, какво ще им даде Хейз Ричардс в замяна, след като влезе в Белия дом?

Лицето на Тийгардън се вкамени. Изражението му показва на Райън, че е уцелил десетката.

Изведнъж Ей Джей се обърна и остави Райън сам в нишата.

Райън се качи в асансьора и натисна копчето за седмия етаж. Отключи стаята си и влезе. Монтираната касета беше на бюрото. Грабна я, взе другите три видеокасети с необработения запис и копието, което беше направил. Прибра ги в куфарчето си, заключи го и бързо излезе от стаята. Слезе по стълбите на приземния етаж и даде куфарчето си на администратора, като го помоли да го заключи в шкафа.

Докато Райън прибираше лентите, Тийгардън прекоси улицата пред хотела и намери телефон. Обади се на Мики, който се бе върнал в Манхатън и обядваше в един ресторант с Бъд Реник, председателя на профсъюза на шофьорите.

— Ей Джей е.

— Не можеш ли да почакаш? Ще ти се обадя по-късно.

— По-добре ме изслушай сега. Трябва да влизам на пресконференцията. Там е истинска лудница. Репортерите вървят по петите ми, а аз нямам какво да им предложа. Онзи твой приятел Райън не иска да ми даде видеозаписа.

— Ще се погрижа за това — бавно каза Мики.

— И още нещо... Мислех, че си казал само на мен, на Хейз и на Малкълм, че ти си замесен в цялата история.

— Никой друг не знае.

— Преди десет минути Райън Болт ми каза, че семейство Ало финансира Хейз. Надушил е цялата сделка. Трябва да го разкараш.

— Ще се погрижа за това. Благодаря — каза Мики и затвори.

— Всичко наред ли е? — попита Бъд.

— Да — отговори Мики, взе набързо две решения и после насочи цялото си внимание към Реник. — Ще поканиш губернатора Ричардс в Ню Йорк и ще решите въпроса, но ще държиш на исканията си за почасови надници.

— Ако гарантираш, че ще ги получим, ще убедя управителния съвет.

Пред ресторанта Соломон Казоровски бе чул разговора между Ей Джей и Мики Ало. Беше взел назаем от един приятел скенер, който можеше да засича разговорите по клетъчните телефони. Ей Джей затвори, а Каз извади снимката на русокосия мъж, който бе пристигнал в къщата на Ало с Лусинда. Измъкна един маркер от джоба си и написа под нея „Райън Болт“. После, след миг на колебание, добави една въпросителна.

Първите резултати от проучването на общественото мнение след дебата в Айова дойдоха в шест часа вечерта. Вен и Ван бяха в апартамента на Малкълм на десетия етаж в „Савой“. Ей Джей получи резултатите по телефона в спалнята. Затвори и усмихнат влезе в хола.

— Обади се моят човек от Ю Би Си. Хейз има десет процента. От нула до десет процента само за един ден! Невероятно!

Малкълм скочи.

— А останалите?

Тийгардън погледна листчето, което държеше.

— И така, спорът в Айова ще бъде между нас и Скатина. Забравете другите трима. Те вече са история. Избирателите още не са напълно готови да кажат, че ще гласуват за Хейз, защото са чули за него едва вчера, но отговорите на отделните въпроси са поразителни. Хейз води пред Скатина с три към едно по почтеност. Но повечето избиратели смятат, че Скатина е по-квалифициран за длъжността. Ще трябва да поработим по този въпрос. Хейз е събрал много точки по въпросите на селското стопанство. Това беше адски гениална идея, ако мога сам да се похваля.

Той се поклонил и продължи:

— На въпроса: „Интересува ли се кандидатът от проблемите на избирателите?“ ние водим със солидна преднина. „Добър водач ли е?“

— също. На въпроса: „На кого бихте се доверили по време на криза?“

— хората не познават Хейз, затова са отговорили, че биха поверили контрола върху атомната бомба на Скатина, но аз ще измисля начин да променим това. На въпроса: „Кой кандидат ви вълнува и вдъхновява?“ петдесет и два процента са отговорили „Хейз Ричардс“.

Тийгардън пусна листчето на масата.

— Всичко това трябва да бъде последвано от документалния филм. Къде е той, по дяволите? — попита Малкълм.

Ей Джей се зачуди какво е подготвил Мики за Райън Болт.

23. ТРИНАЙСЕТ СЕДМИЦИ

Истинското му име беше Джони Фюри, но на пристанището в Атлантик Сити всички го наричаха Тринайсет Седмици. Работеше като бирник за Чарли Романо — Шестте Пръста. Ако някое казино не платеше процента от печалбата си на дребния алчен сицилиански лихвар, в играта се включваше Джони Фюри. Специалитетът му беше средно тежки телесни повреди, които те оставяха в болница за определен период от време — тринайсет седмици беше присъдата, която Чарли Шестте Пръста смяташе за най-подходяща за неиздължилия се виновник.

Тринайсет Седмици се гордееше със способността си да раздава точния брой на дните в болница. Действаше с дървена бейзболна бухалка и дори бе присъствал на няколко медицински курса в Сити Колидж, за да усъвършенства уменията си. Беше научил, че не трябва да засяга бъбреците, защото те можеше да предизвикат усложнения, които да оставят длъжника в инвалидна количка. Избягваше и главата. Съсредоточаваше се върху крайниците, защото те бяха гаранцията за вкарване в болница. Коленете отстраняваха човека за две седмици, а петите бяха любима мишена, ако присъдата беше по-дълга. Пораженията в петите можеха да оставят нарушителя на легло в продължение на месеци. Джони Фюри рядко пропускаше целта.

Шефът му, Чарли Романо, се занимаваше с отпускане на заеми и работеше по тротоарите на Атлантик Сити, като кредитираше барове, ресторанти и губещи казина. Действаше на територията на Ало и затова го използваша за специални поръчки.

Мики Ало се обади на Чарли. Обясни му за какво става дума и Чарли избра Тринайсет Седмици да свърши работата. Високият метър осемдесет и пет и тежащ сто и двацет килограма консултант по събирането на заеми се качи на самолета за Сийдър Рапидс, откъдето нае кола и отиде в Демойн. По пътя се отби в спортния магазин в едно градче и купи петкилограмова бейзболна бухалка. Сетне посети един железарски магазин и взе бормашина, резачка за метал и шейсет

сантиметра найлоново въже. Сложи бухалката на предната седалка на колата и докато ядеше двоен хамбургер, проби дупка в дръжката и направи примка с найлоновото въже, за да окачи бухалката под мишницата си.

Тринайсет Седмици влезе в хотел „Савой“ в седем и трийсет вечерта и се обади на Райън Болт по вътрешния телефон.

— Мистър Болт? Администраторът е. Получихме пратка за вас. Бихме я донесли, но е много обемиста. Може би ще искате да я приберем някъде.

— От кого е?

— Ами не пише.

— Идвам веднага.

Джони Фюри седна на едно кресло и зачака. След няколко минути един красив русокос мъж, висок около метър осемдесет и пет се приближи до гишето и поведе оживен разговор с администратора. Тринайсет Седмици прецени мишената си. Болт беше атлетичен и се движеше бързо. Ще го изненадам в гръб, реши Джони... Един удар в ахилесовото сухожилие, за да го забави, после ще обработи крайниците.

Райън огледа озадачен фоайето, сетне се приближи до асансьора. Джони стана и се качи с него.

— Добър вечер — поздрави Тринайсет Седмици, усещайки бухалката под палтото си.

— Здравейте — отговори Райън.

Вратата се отвори на седмия етаж.

— И аз слизам тук — рече Джони и тръгна след Райън, който се отправя към стаята си и извади ключа.

Джони забави крачка и разкопча палтото си. Точно когато Райън прекриваше прага, Тринайсет Седмици извади бейзболната бухалка, изопна тяло и замахна. Бухалката удари пода. Джони не можа да повярва! Разбра, че няма да уцели, още когато вдигна ръка. Райън беше с гръб към него, но се придвижи толкова бързо, че ударът се размина с крака му, без да го нарани. Хвърли се в стаята си и се претърколи на синия плюшен килим.

Райън Болт бе запазил уменията си на футболен нападател, когато съотборниците му подаваха топката, докато той тичаше напред с гръб към тях. Треньорът му бе казал, че има уникално периферно

зрение. И сега усети, че човекът в сивото вълнено палто извършва някакво бързо движение зад гърба му и се хвърли напред, за да се махне от пътя му, преди она да е нанесъл удара. Претърколи се точно навреме, за да види, че нападателят му влиза в стаята след него и отново замахва с бейзболната бухалка. Райън се метна надясно и вторият удар също не го засегна.

— По дяволите, стой мирен — измърмори отчаяният експерт по събиране на заеми.

Райън скочи и се прицели ниско. Заби рамо в огромния мъж и го блъсна в стената. И двамата останаха без дъх.

После Джони Фюри замагна с едрата си дясна ръка и го удари в слепоочието. Пред очите на Райън блеснаха звезди. Усети, че изпада в безсъзнание. Приклепна и сложи ръце на главата си, за да се предпази от лявото кроше на Джони Фюри. Опита се да избегне удара, но му се виеше свят и падна на колене. Грамадният мъж сипеше юмрук след юмрук по лицето му. Бухалката вече не беше в ръката му, а висеше на рамото му. Сетне Джони насочи вниманието си към нея и се опита да я хване с лявата ръка. Изневиделица един тежък стъклен пепелник се стовари върху главата му. Той се обърна и видя красиво момиче с черни коси. Изражението ѝ беше ужасено, а пепелникът още беше в ръката ѝ.

Лусинда бе пристигнала току-що от Ню Джърси. Видя как огромният мъж в сиво палто замахва с бухалката точно когато Райън излиза от асансьора. Гледаше ги потресена, без да знае какво да направи. После грабна тежкия стъклен пепелник и с всичка сила удари едрият тип по главата.

Джони Фюри хвана Лусинда за дясната китка и я завъртя, но когато се обърна, Райън бе станал. Главата му се беше прояснила и той удари Тринайсет Седмици с изопнатата дясна ръка. Джони почувства как костта и хрущялът му се раздробяват и носят му се сплесква. Олюля се и Райън отново го удари. Този път устната на Джони се разцепи.

— Мамка му — каза той.

По яката му потече кръв. Грабна бухалката и замагна към Райън, но не го уцели. Райън отскочи вдясно и взе тежката лампа с метална поставка, изтръгна шнура от стената и се изправи пред огромния мъж. В коридора се развикаха хора.

Един дебелак във фланелка и панталон с тиранти подаде глава през вратата и видя Райън и Джони, застанали един срещу друг и стиснали оръжията си. Лицето на Фюри беше обляно в кръв.

— Божичко — извика мъжът и изтича в коридора. — Извикайте ченгетата.

Тринайсет Седмици разбра, че се е провалил. Прокле се, че се беше опитал да изпълни мисията в хотел. Мислеше, че касетите са в стаята и ако свършеше работата там, няма да се наложи да идва втори път за тях. Ала решението му се оказа погрешно. Чу, че в коридора тичат и викат хора. Вдигна ръка и се опита да избърше кръвта от лицето си, но Райън тръгна към него, готов да го удари с металната лампа.

— Мамка му — повтори Джони, обърна се и хукна навън.

Слезе по стълбите, изтича до паркинга и се качи в колата. Разсъждаваше трескаво. Какво щеше да каже на Чарли Романо? Още по-лошо — какво щеше да каже на Мики Ало?

Райън седеше на леглото в стаята си в хотел „Савой“, гледаше Лусинда и се опитваше да подреди мислите си. Тя беше поразена от случилото се, но се владееше. Той стана и започна да крачи напред-назад.

— Опитваше се да те ограби ли?

— Не мисля така — отговори Райън.

Нямаше желание да ѝ казва какво всъщност мисли.

— Райън, какво става?

— Не дадох на Ей Джей филма, който направих. Отказах.

— Защо?

— Не искам да участвам в игрите им, затова казах „не“. Мисля, че онзи тип беше изпратен да вземе видеозаписа от мен.

Още не смееше да я погледне в очите. Не искаше да ѝ каже за подозренията си.

Сутринта Райън се бе обадил на Алекс Тингретис. Алекс беше негов приятел от ФБР и технически консултант на един от филмите му. Райън го попита за семейство Ало и получи тревожни новини. Беше му неприятно да разкаже на Лусинда какво е научил, но знаеше, че ако ще продължават да се срещат, трябва да рискува.

— Обадох се на един приятел от ФБР. Той ми каза, че се готвят да предявят обвинение за престъпна конспирация срещу баща ти.

— Защо не го направят? — ядоса се тя. — Към баща ми никога не са били повдигани обвинения.

— Знаят, че е на смъртно легло. Не искат да го обвиняват, защото няма да успеят да го доведат в съда. Ще прехвърлят обвинението срещу брат ти. След два месеца.

Лусинда беше израснала с убеждението, че семейството е най-важно от всичко. През целия си живот се бе съпротивлявала срещу неприятните слухове, но накрая започна да подозира, че те са верни. За да се предпази, тя извърещаше глава и избягваше да реагира, така както Райън бе погребал спомена за удавянето на приятеля си от детинство. Но един следобед, когато се прибираше вкъщи от колежа през втората си година, всичко се стовари върху главата ѝ. Таксито спря пред дома ѝ.

— Знаете ли кой живее там? — попита шофьорът.

— Какво? — втрещи се тя.

— Джоузеф Ало — почтително прошепна шофьорът. — Той е бос на мафията в Ню Джърси.

Думите бяха произнесени с огромно страхопочитание и вълнение и Лусинда мигновено разбра, че това е истина. А брат ѝ бе станал като баща им.

Разговорът с Мики още отекваше в главата ѝ. „Доставя ми удоволствие да гледам как Райън се проваля. Името Ало е като затворнически номер.“

— Лусинда, трябва някак да се справим с положението — каза Райън и я върна към действителността. — Мисля, че брат ти се опитва да ме рани, дори да ме убие.

Мислите ѝ се върнаха в миналото, когато беше на осем години. Майка ѝ я остави в парка и отиде да купи нещо. Мики беше на шестнайсет и трябваше да се грижи за сестра си. Лусинда играеше до люлките, когато едно момче на около единайсет я блъсна. Мики видя това и се приближи до тях. Лусинда гледеше ужасена как брат ѝ сграбчи по-малкото момче и го удари в лицето. То падна, но Мики не спря да го бие. Започна да го ритва, после го обърна по гръб и седна на гърдите му. Още го удряше, когато към тях изтича един полицаи, който го дръпна. Докато ченгетата се грижеха за пострадалото момче, Мики

хвана Лусинда за ръката и я изведе от парка. Още си спомняше изражението в очите му — злобно и развълнувано. Тогава разбра, че му доставя удоволствие да бие момчето. Тя погледна Райън и се зачуди дали той има право... Дали брат ѝ беше изпратил човека в сивото палто.

— Мики е в къщата ни на плажа в Кейп Мей. Мисля, че трябва да отидеш там и да поговориш с него. И двамата трябва да разберем истината.

— Да — съгласи се Райън и кимна. — Крайно време е.

Райън събра багажа си, взе видеокасетите от администратора на хотела и ги сложи в куфарчето. Когато излизаше, видя Ей Джей в бара. Изкушаваше се да замине, без да му каже нищо, но го обзе чувство за благоприличие. Влезе в бара и потупа Ей Джей по рамото.

— О, как си, приятел? — изфъфли Тийгардън.

Беше пиян. Заведе Райън в едно сепаре, където седеше блондинка с пищни форми.

— Мис Вероника Денис, разрешете да ви представя шибания Бенедикт Арнолд^[1].

— Приятно ми е да се запознаем, мистър Арнолд — каза момичето, показвайки изумително непознаване на американската история. — За Ей Джей ли работите?

— Мистър Арнолд е отстъпник от нашата кампания.

— Престани, Ей Джей.

— Както кажеш — отговори Тийгардън, отпусна се тежко на мястото си и прегърна мис Денис. — Вероника харесва Хейз, но казва, че изглеждал студен. Информацията ни потвърждава това. Вероника е по-добра от социологическите проучвания.

— Точно така — рече момичето и се усмихна на Райън, когото намираше за много привлекателен. — Беше доста внушителен по телевизията, но е някак... Нали се сецате, не излъчва топлина.

— Райън беше сценарист и продуцент в телевизията. Нали, Райън? Познава медията. Наистина ли Хейз изглежда като айсберг, както казва Вероника?

— Ей Джей, заминавам за няколко дни.

— И без това не ми трябваш. Никак не ми помагаш.

— Ще оставя телефонен номер, на който можеш да ме намериш.
— Имаме един проблем... — обърна се Ей Джей към Вероника.
— Райън взима парите ни и прави филм, а после не иска да ни го даде.
— Довиждане, Ей Джей — каза Райън и стана, но Тийгардън го хвана за ръката.
— Да кажем, че се затрудняваш с някой сценарий... Един от героите ти не се харесва на хората, защото мислят, че е студен. Как би го позатоплил?
Райън искаше да излезе от бара, но Ей Джей го държеше за ръката.
— Бих му измислил някаква трагедия — отговори накрая той. — Нещо, което да накара хората да го съжаляват. Трябва да тръгвам.
Райън издърпа ръката си.
— Довиждане, Хемингуей — изсмя се презрително Ей Джей.
— Хемингуей ли? Да не сте роднина на Мариел Хемингуей? — попита Вероника, която отчаяно се опитваше да привлече вниманието на Райън.
— Беше ми приятно, мис Денис.
— Слушайте, номерът ми го има в указателя — бързо каза тя. Много ѝ се искаше Райън да остане.
Той се отдалечи.
— Да измисля някаква трагедия — измърмори Ей Джей. — Адски хитро.

[1] Генерал от Американската революция, предател (1741 — 1801). — Бел.пр. ↑

24. ПРИЯТЕЛИ

— Спомняш ли си оная мадама... Как ѝ беше името? От Куз Бей...

Мики се хилеше на Райън над чинията със спагети. Седяха в сепаре в един от ресторантите на фамилията Ало в Кейп Мей. Големите прозорци гледаха към тъмния Атлантически океан, скован от зимния студ, обхванал южното крайбрежие на Ню Джърси.

— Сюзан? Или Шарън? Да, Шарън.

Мики беше щастлив. Забавен. Празнуваше. Дебелите му закръглени бузи се издуваха от удоволствие. Наоколо хората пиеха бира и се хранеха, а потракването на сребърните прибори се смесваше с разговорите и смеха.

Сервитьорите се спираха да поздравят Мики.

— Шарън — продължи той. — Кучката имаше срамни въшки. Предаде ми ги. Без майтап, Райън. Трябваше да се обръсна между краката и да кисна оная си работа в оцет.

— Радвам се, че не съм се навъртал около нея.

Мики махна на бармана, който им изпрати по сервитьорката още две леденостудени бири.

Райън се страхуваше от срещата, но в мига, в който видя Мики в къщата на плажа и той го прегърна и предложи да вечерят заедно, се почувства по-спокоен. Райън бе помолил Лусинда да не идва с тях. Още не беше сигурен как ще завърши срещата. Дойдоха на плажа с един череп джип и по пътя не споменаха нито за кампанията, нито за документалния филм. Заведоха ги на масата като царски величия, после Мики посочи ресторанта.

— Този е първият от веригата. Точно на върха на Кейп Мей. Татко избра това място, след като купи къщата на плажа.

— Така ли? — попита Райън, като се зачуди откъде са имали пари за къща на плажа, преди ресторантът да започне да носи печалба.

Но това беше преди няколко часа и онази трезва мисъл бе изместена от спомените за сексуалните турнири. Дружелюбността на

Мики накара Райън да забрави за опасенията си.

След още два часа се преместиха в бара и съвсем се отпуснаха. От тонколониите се разнасяше музика и Мики пригласяше фалшиво. Барманът непрекъснато пълнеше чашите им.

В два часа след полунощ излязоха, залитайки, навън, в студената януарска нощ, и се изпикаха в снега, оставяйки жълти кратери в бялата преспа. После, заливащи се от смях, се качиха в джипа. Мики се стрелкаше ту вляво, ту вдясно и изкрещя, когато предната дясна гума се блъсна в бордюра пред „Кейп Мей Ин“, където бе отседнал Райън.

Мики натисна спирачките. Моторът изръмжа. Ауспухът избълва противен пушек.

— Хубаво си живеехме едно време, нали? — каза Мики и погледна дългогодишния си приятел. — Спомняш ли си първия ден в Чоут, когато бяхме съквартиранти и се спречкахме за леглото до прозореца? Ти беше първият човек, когото не можах да ударя. Аз държа на теб, Райън.

Мики поклати учудено глава. После внезапно усмивката му изчезна.

— Затова, как стана така, че сега ме прецакваш?

— Какви ги говориш?

Райън се опитваше да накара главата си да спре да се върти.

— Обадох се моите хора от Айова. Казаха ми, че не им помагаш. Нарекъл си ме мафиот. Не мога да повярвам. Аз те препоръчах.

Мики се вторачи в таблото.

— Имах намерение да поговорим за това утре. Пиян съм, човече. Не мога да разсъждавам.

— Онези хора наистина са разочаровани.

— Мислех, че ги познаваш бегло — каза Райън, като се опитваше да проясни зрението си и се проклинаше, че се е напил и е свалил гарда.

— Направих ти услуга. Не очаквах, че ще ме прецакаш.

— Не мога да говоря сега. Пиян съм. Чу ли?

Райън се измъкна от джипа.

Мики показа глава от прозореца. Райън сякаш гледаше в очите на самия дявол. Трудно беше да обясни какво вижда там. Никога не бе

съзирал такава омраза. Усети изгаряща топлина, докато Мики го пронизваше с поглед.

— Аз ти помогнах, а ти ме прецака. И сега ще ти го върна.

Мики включи на задна скорост и потегли. Колата дръпна ръката на Райън и го остави плувнал в страх и алкохол.

Той отвори вратата на стаята си и влезе. Съблече се, завъртя крана на студената вода и застана, треперейки, под душа. После излезе от банята и още гол и мокър, започна да прави лицеви опори.

След два часа изтрезня.

Когато се обади на Мики, приближаваше четири.

— Да — отговори със сънен глас Мики.

— Райън е. Трябва да поговорим.

— Вече не говоря с теб.

— Искам да ти покажа нещо. Идвам. Кажи на охраната си да не стреля по мен.

Райън затвори и повика такси.

Пристигна в къщата на плажа, когато слънцето изгряваше. Слезе от таксито и плати на шофьора да чака.

Тони Нюйоркчанина седеше в джипа, паркиран на алеята пред къщата. Не каза нищо, но наблюдаваше с престорено безразличие как Райън натиска звънеца. Мики отвори вратата почти веднага. Беше в кафяв халат и по чехли, а мократа му коса бе пригладена назад.

— Ей там — каза той и поведе Райън към бараката за лодки от страната на океана.

Отключи вратата и двамата влязоха. Бараката беше боядисана в лъскаво бяло и миришеше на боя и плесен.

— Какво искаш?

— Какво имаше предвид, когато каза, че ще ми го върнеш?

— Нали чу.

— Забранено ли е да разсъждавам с главата си? Трябва да правя само онова, което ми наредят, независимо от чувствата ми, така ли? — попита Райън, като търсеше онази убийствена омраза в очите на Мики.

— Не, Райън. Можеш да правиш каквото искаш.

— Мики, имам приятел, който работи в отдел „Организирана престъпност“ във ФБР. Той ми каза, че семейство Ало се занимава с криминална дейност.

— Да върви на майната си.

— Хейз Ричардс е лигльо. По време на полета за Демойн изпусна нервите си. Крещеше и ги молеше да върнат самолета. Прави каквото Ей Джей Тийгардън му каже. Виж това.

Райън бе направил още едно копие на видеозаписа, преди да излезе от университета по журналистика. Хвърли касетата на Мики, който извади ръката си от джоба на халата и я улови. Мики бе чул от Ей Джей за инцидента в самолета, но не знаеше, че Райън го е заснел.

— Какво ми пука? — тихо попита Мики.

— Ти организираш кандидатпрезидентската му кампания. Защо?

— Може би трябва да знаеш още няколко факта.

Злобното изражение отново се бе появило в очите на Мики и излъчваше топлина, примесена с бездушие.

— Всъщност... — продължи той — когато искам нещо, винаги го получавам. Никога не се провалям. Изпречи ли се някой на пътя ми, погребвам го. Единствената причина, поради която ти все още стоиш тук и дишаш въздуха ми, е, че те познавам от двайсет години. Ако не ми беше съквартирант, ако не бяхме чукали едни и същи мадами и ако не ме беше забавлявал, отдавна щях да съм те разкарал.

Райън беше преценил погрешно положението. Мислеше, че след като познава Мики отдавна, ще може да се разбере с него. Но маската беше свалена. Сега видя какво всъщност представлява Мики.

— А сега, махай се от дома и от живота ми, преди да съм решил да направя друго. Ще ти кажа и още нещо... Опитах ли се да причиниш неприятности на кампанията, нямаш представа какво ще ти се случи. Това е единственото предупреждение, Райън. Другите не получават и толкова. Отдай това на старите времена, но не го пренебрегвай, инак си мъртъв.

Райън знаеше, че трябва да поправи грешката си. Беше изиграл картите си нехайно.

— Няма причина за това — каза той. — Не исках да стане така. Съжалявам, Мики. Ще се прибера вкъщи и ще забравя всичко.

Мики го погледна в очите и разбра, че Райън лъже. А за Мики лъжата беше по-опасна, отколкото всичко друго, което Райън бе направил.

Лусинда се събуди от звъна на телефона и видя, че Райън идва. Наметна палтото си, проследи ги до бараката и през тънките дървени стени чу думи, които не можа да разбере.

Отдай това на старите времена, но не го пренебрегвай, инак си мъртъв, бе казал брат ѝ на Райън.

Мики го беше заплашил с убийство. Лусинда не се съмняваше, че брат ѝ ще изпълни обещанието си.

Тя знаеше, че трябва да спре Мики.

25. УБИЙСТВО

Мики се прибра в кабинета си и видя, че таксито замина. После сложи във видеото касетата, която Райън му бе дал.

Записът беше унищожителен. Хейз Ричардс хленчеше и плачеше. Сетне започна да издава заповеди, като се молеше да върнат самолета. Мики разбра, че трябва да вземе оригинала и всички копия. Вече беше сигурен, че Райън е негов враг. Извика Тони Нюйоркчанина, който правеше кафе в кухнята.

— Имам проблем — каза той на убиеца с продълговатото лице. — Трябва да премахнеш един човек.

Убийствата бяха специалитетът на Тони. Беше пречукал около двайсет души. Той мълчаливо последва Мики, който го заведе до джипа.

— Не го прави наблизко и не искам парчетата от него да хвърчат във въздуха. Увери се, че няма да се върне от оня свят. А преди това да ти даде всички копия от видеозаписа, който е направил. Не желая никой да разбира за тях. Ясно ли е?

— Да.

Тони отиде с джипа до Кейп Мей и паркира на улицата. След две пресечки намери една отключена зелена „Кънтри Скуайър“, модел '91 година. Качи се, сложи си ръкавици, включи мотора и потегли. Спря пред „Кейп Мей Ин“ точно когато Райън Болт излезе с пътническата си чанта и се качи в чакащото такси.

— Точно навреме — измънка Тони.

Но вместо да се отправи към летището, таксито тръгна към града и спря пред агенция „Херц“ за даване коли под наем. Нюйоркчанина изчака, докато Райън плати на шофьора и влезе вътре.

След няколко минути Райън се качи в един бял „Ленд ровър“, пое към магистралата и свърна в посока Принстън. Тони беше след него. Райън караше много бавно, сякаш се страхуваше, че е зад волана. Тони погледна часовника си. Беше едва седем сутринта. Уличното движение

още не беше натоварено. Сега беше моментът да действа. Огледа шосето, после се приближи до ленд ровъра, изчаквайки сгоден момент.

Нюйоркчанина беше научил занаята още като юноша, когато работеше за баща си в кланицата на компания „Уест Джърси, пакетиране на месо“. Стоеше по четири часа в кръвта и мръсотията, стиснал пистолет двајсет и втори калибър, зареден с куршуми дум-дум. Спокойно стреляше в ухото на добитъка и заличаваше мислите на животните със струя кръв. Усъвършенства техниката си с няколко танцови движения, научени в дискотеката. Неколцина от работниците в кланицата се ужасяваха, като гледаха как якото момче прави пируети, последвани от оглушителни изстрели и кравата се свлича тежко на пода. Тони обожаваше работата си. Обичаше медния вкус на кръв в устата си.

Когато убиваше хора, Тони не правеше разлика. Те бяха само късове месо, двукрак добитък. Още използваше пистолета двајсет и втори калибър с къса цев. С куршумите дум-дум поразяваше първо главата, после сърцето. Един от легендарните улични убийци на мафията на име Джими Хатс му каза този номер. Вторият изстрел в сърцето спирал кървенето и Тони се беше уверил, че това е вярно.

Райън се учуди, че отново шофира с лекота. Сковаващата паника, която го парализираше всеки път, щом седнеше зад волана, изчезна като кошмарите за сянката.

В този отрязък от пътя имаше видимост четиристотин метра, затова той увеличи скоростта. Двулентовото платно изглеждаше пусто, но изведнъж отзад се появи една зелена кола, изравни се с него и се опита да го изтика в канавката. Райън завъртя волана и блъсна колата.

Боята на двата автомобила се олющи. Гумите изсвириха.

Райън видя, че зад волана седи Тони Нюйоркчанина. Мускулите на дебелия му врат бяха събрани на възли, а зъбите — решително оголени. Ленд ровърът се стрелна вдясно. Колелата му затънаха в снежните преспи. Колата се плъзна и спря. Тони бързо слезе и опря пистолет до лицето на Райън.

— Слизай — излая той. — Качвай се в моята кола, зад волана.

Райън погледна в дулото на пистолета двајсет и втори калибър. Тръгна бавно към зеления автомобил с надеждата, че ще мине някоя

кола. Нивото на адреналина му рязко се повиши. Ушите му започнаха да пищят. Страхуваше се, но изпитваше и още нещо... Гняв. Беше му писнало.

— По-бързо — изръмжа Тони.

Райън седна зад волана, а Тони хвърли куфарчето и чантата му на задната седалка. После се настани до него и насочи пистолета.

— Хайде, тръгвай. Карай бавно.

Тони искаше да се отдалечат от ленд ровъра, сетне да намери усамотено място встрани от пътя и да скрие откраднатата кола. Щеше да завърже Райън и да го обработи, за да разбере къде са видеозаписите. После щеше да го убие и да извади одеялото и лопатата. Последното причастие и погребението щяха да свършат преди обед. Щеше да остави колата отключена някъде в гетото Трентън. Някой дрисльо несъмнено щеше да я открадне, да остави отпечатъци и да освободи Тони от подозрения.

През последните десет минути Райън крадешком отвинтваше металния индикатор за мигачите. Беше почти свършил, когато Тони каза:

— Завий надясно.

Намираха се на петнайсет километра западно от Мелвил, на междуцатско шосе 47. От двете страни на пътя имаше гъсти кипариси. Тони забеляза един коларски път, който минаваше през дърветата.

Райън зави и погледна към пистолета в ръката на Тони. Опитваше се да прецени дали може да рискува да блъсне колата, за да спечели някакво предимство. Дулото беше насочено към главата му и не потрепваше. Нюйоркчанина заговори с дрезгав шепот, сякаш прочете мислите му.

— Дори не си го помисляй. Това нещо е заредено с куршуми дум-дум. Ще те направя на кайма.

Райън реши да изчака.

— Спри там — заповяда Тони и посочи една полянка в края на коларския път.

Райън натисна спирачките и издърпа индикатора, като се зачуди дали ще му послужи за нещо.

Нюйоркчанина му направи знак да слезе.

— Застани там, до насечените дърва — каза той и махна към купчината пънове, струпани в края на пътя.

Райън се приближи до тях. Отнякъде се чуваше бълбукане на поток.

Тони извади куфарчето и пътническата чанта и ги пусна на земята.

— И така — грубо продължи той. — Да изясним нещо. Мики каза да не те удрям, освен ако не направиш някоя глупост. У теб са видеозаписите на губернатора Ричардс. Трябва да ми ги дадеш.

— Дадох касетата на Мики. Няма други — излъга Райън.

Без предупреждение Тони стреля над рамото му. Куршумът дум-дум се заби в дървото до главата му, а дупката, от която излезе, беше голяма колкото грейпфрут. Разхвърчаха се трески. Райън погледна дървото ужасен.

— Хайде, Болт, аз не съм някой пикльо от телевизионен сценарий. Къде са оригиналните ленти?

Райън знаеше, че ако каже истината, ще се приближи до смъртта. Нюйоркчанина се наведе и се опита да отвори куфарчето. Оригиналите бяха там. Намереше ли ги, всичко беше свършено.

— Как се отваря това? Каква е комбинацията?

— Не си спомням — неубедително отговори Райън.

Тони насочи пистолета към ключалката и стреля. Куфарчето се отвори и трите видеокасети се изтърколиха на земята.

Тони ги вдигна и ги погледна.

— Това ли е всичко?

— Не. Направих копия.

Нюйоркчанина му се усмихна, после хвърли касетите на земята и започна да ги тъпче. Счупи ги и издърпа лентата. Райън помисли да го нападне, докато ръцете му бяха заети, но Тони отново разгада мислите му и насочи пистолета към него.

— Няма да умреш, Болт. Освен ако не направиш някоя грешка.

Тони извади запалка и подпали лентите, които почерняха и се нагърчиха.

— Знаеш ли какво мисля? — попита той, докато лентите тлееха.

Силите изведнъж напуснаха Райън.

— Мисля, че това е всичко. Няма други копия.

— Грещиш.

— Обърни се, Болт.

— Какво ще правиш?

— Ще те помоля да се обърнеш, докато се махна оттук — излъга Нюйоркчанина, щракна петлето на пистолета и се приготви да застреля Райън.

Искаше му се да е в кланицата, където можеше да действа отблизо и да усеща топлината на животните. Харесваше му да ги застрелва, изпълнявайки танцовите движения, докато големите волове стояха и чакаха. Ала Болт беше бърз и Тони трябваше да стои на разстояние.

— Хайде, обърни се — заповяда той.

Райън знаеше, че няма време. Обърна се, стъпи здраво на десния си крак, после се завъртя и запрати индикатора към Тони, който го видя твърде късно. Металното острие го удари над дясното око. Нюйоркчанина стреля преждевременно и първият му изстрел не уцели мишената. Райън се хвърли към дърветата, а Тони стреля втори път и го улучи в лявото бедро. От крака на Райън се откъсна голямо парче. Той залитна и падна по гръб в мокрите листа. Тони мигновено насочи пистолета към него, като бършеше кръвта от окото си.

— Ще пропуснем последната молитва, задник такъв.

Изведнъж главата на Тони Нюйоркчанина се разпръсна на хиляди парчета.

Във въздуха се разхвърча червеникава мъгла и кости, които се посипаха върху Райън. Обезглавеният торс на Тони остана за миг над Райън. Ръката му още стискаше оръжието. После Нюйоркчанина изпълни последните си танцови стъпки. Левият му крак се прегъна, тялото се завъртя в кръг и се сгромоляса на една страна.

Райън се вцепени. После забеляза някакво движение в дърветата и един як мъж на средна възраст бавно тръгна към него. Беше облечен в хавайска риза и сако. Държеше огромен „Магнум 357“. Приблжи се до Райън и го погледна.

— Здравсти. Аз съм Казоровски. Виждам, че трябва да изтупам праха от дрехите ти — каза бившият федерален агент.

26. ДОКТОР ДЖАЗ

Каз се ухили на обезглавения труп.

— Колко си хубав, Тони...

Райън се опита да съсредоточи поглед върху едрия мъж в хавайска риза на зелени и тъмночервени палми на фона на жълт пясък. Раната му кървеше силно. Каз я погледна и подсвирна.

— Липсва ти половин килограм хамбургер и четвърт литър кетчуп. Трябва да те оправим. После ще се върна да се погрижа за този фукльо.

Той хвана Райън за лакътя и му помогна да стане.

От артерията бликна силна струя кръв. Каз настани Райън в зелената кола, съблече хавайската си риза и я завърза над раната. Потърси нещо, с което да направи турникет, и видя индикатора, който Райън бе хвърлил към Тони. Пъхна го във възела и го превъртя.

Райън стискаше зъби. Почувства, че изпада в шок.

— Разхлабвай го през една-две минути. В Трентън познавам един човек, който може да те оправя.

Каз съблече сакото си и седна зад волана на откраднатата кола.

„Човекът от Трентън“ се оказа един жилав възрастен чернокож на име доктор Джаз. Живееше в дървена къща с капаци на прозорците, които се извисяваха над купчината счупени домакински уреди. Адамовата му ябълка беше с размерите на хандбална топка. Главата му беше обръсната и черното кубе лъщеше. Зъбите му бяха златни. Черните му очи непрекъснато се усмихваха.

— Седя и слушам джаз, а тук идва един грозен агент на име Каз — напевно каза той, като се ухили и показа още от лъскавия жълт метал.

Гласът му беше писклив и пронизителен. Говореше с ямайски акцент. Погледна Райън и добави:

— Човече, ти си почти на върха на славата. Ела и разкажи на доктор Джаз каква е работата.

Райън изстиваше — сигурно от загубата на кръв. Подпря се на лакти и разтреперен се вгледа в чернокожия мъж, който стоеше на верандата с плетените столове.

— Райън, това е доктор Джаз — рече Каз. — Той ще те зашие.

Старецът се усмихна още по-широко и на долното му чене се видяха две дупки.

— Що за лекар е той? — обърна се Райън към Каз.

— Доктор Джаз е връщал от гроба не един престъпник и още толкова хора на закона. Ако те надупчат и решиш да не съобщаваш на ченгетата, доктор Джаз има цяр за вас.

— Колко пъти съм те шил, уморен грозен задник такъв — каза доктор Джаз. — Някой вътре да го внесе, преди кръвта да му изтече.

Каз издърпа Райън и го метна на рамо. Донесе го до къщата на стареца, прекоси верандата, прескачайки заспалата котка и влезе в бедно обзаведената предна стая.

— Донеси това тяло до голямото огледало и го настани под силните светлини — продължи в рими възрастният негър.

Гостната беше превърната в лекарски кабинет. Имаше стоманена медицинска маса — безупречно чиста под огромния хирургически прожектор. На една бяла хавлия бяха сложени спринцовки в пластмасови опаковки. В единия ъгъл имаше шкаф, пълен с шишенца с метални капачки. Райън се поуспокои, като видя лекарствата и инструментите.

— Кенета — извика доктор Джаз.

След няколко секунди в стаята влезе една красива чернокожа жена на около двајсет и пет години, със сплетени коси.

— Хей, Каз, изглеждаш много по-добре, отколкото последните два пъти, когато беше тук.

— Кенета, това е Райън Болт. Тя е дъщеря на доктор Джаз.

Кенета погледна Райън, докато баща ѝ миеше ръцете си в голямата мивка. После се наведе и се вторачи в раната.

— Божичко, какво е това?

— Куршум дум-дум от пистолет двајсет и втори калибър — отговори Каз.

— Хайде, дете — извика доктор Джаз от банята.

Кенета извади една зелена хирургическа престилка от стерилна опаковка и се приближи до баща си.

Каз погледна Райън, който още се съмняваше в способностите на чернокожия старец.

— Доктор Джаз е бил хирург в Кингстън, Ямайка. Имал е неприятности, свързани с политиката, и затова е трябвало да избяга. Ала бедата го проследила и дотук и не му дават разрешително за частна практика. Той знае какво прави. Повярвай, по-добре е да не отиваш в болница. Мики ще те намери там.

Райън беше твърде немощен и го болеше твърде много, за да се чуди кой е огромният разрошен мъж, откъде се появи и как е научил за Мики.

Кенета също облече хирургическа престилка и прибра косите си под зелена книжна шапка.

— Мисля, че е по-добре да приспим момчето — каза доктор Джаз.

Каз кимна.

— Ще се погрижа за Тони и веднага се връщам.

Кенета се приближи до Райън и се наведе над него.

— Това е етер. Нямаме лидокаин, но имаме апарат, на който ще следим жизнените ви функции. Ще ви свестя, ако се наложи. Съжалявам, но така действаме.

— По дяволите — изруга Райън, като се замисли колко е далеч от Медицинския център в Лос Анджелис с неговите боядисани в пастелни тонове стаи и херметически запечатани подноси с храна.

Кенета напои с етер една стерилна кърпа и я долепи до носа му. Доктор Джаз сръза панталона му и се вгледа в раната.

— Онези куршуми дум-дум наистина правят големи бели, а? — отбеляза вече не толкова поетично той, докато Райън се унасяше.

На Каз му бяха необходими двацет и пет минути, за да намери всичко, което му трябваше. Дори се отби в един магазин за облекло и си купи фланелена риза.

В единайсет часа се върна на полянката сред кипарисите и изкопа трап на около петнайсет метра зад дърветата. Работи почти четирийсет и пет минути с лопатата, която намери в гаража на доктор Джаз. Накрая довлече трупа на убиеца от Ню Джърси и го уви в едно одеяло. Време беше за последното причастие.

— Мили Боже — престорено сериозно каза той. — Блажени са глупците, защото те дават надежда на онези, чиято участ е да ги преследват. Амин.

После ритна в плиткия гроб огромния вързоп, съдържащ Тони Нюйоркчанина.

27. ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ И ИЗМЯНА

Докато Райън се възстановяваше в къщата на доктор Джаз, Каз нае малка стая в един проститутски хотел в Трентън на име „Синя дъга“. Отдавна бе научил, че проститутските хотели са страхотни скривалища, защото администраторите и персоналът не проявяваха желание да разговарят нито с ченгетата, нито с другите хора. Единственият език, на който говореха, бяха парите. Соломон почисти мръсната стая и донесе лекарствата, които доктор Джаз бе предписал. Купи чисти чаршафи и одеяла. Взе и плодови сокове за Райън и кока-кола за себе си.

В дванайсет и трийсет след полунощ Каз взе Райън от дома на доктор Джаз. Райън още не беше дошъл на себе си и бълнуваше несвързано, докато Кенета и доктор Джаз му помагаша да се качи в колата, която следобед Соломон бе взел под наем.

— Известно време няма да е забавен — каза доктор Джаз. — Загуби половината от притегателния си мускул, но успях да го зашия. Скоро ще скача.

— Ще впиша операцията в сметката си — рече Каз. — Но ще ти изпратя парите.

— Не работя за пари — каза старецът, а адамовата му ябълка с размерите на хандбална топка подскочи нагоре и надолу в жилавото му гърло. — Наблюдавай го да не развие инфекция и му давай антибиотиците.

Каз целуна Кенета за довиждане, седна зад волана и потегли в безлунната нощ.

Пристигнаха пред хотел „Синя дъга“ и паркираха в уличката зад него. Вече бе отключил аварийния вход. Помогна на Райън да слезе от колата и да се качи на втория етаж. Минаха покрай една съсипана от хероина проститутка, която се усмихна на Райън през счупените си зъби.

— Търсиш развлечения, а? Ще те накарам да се почувстваш страхотно...

— Защо не изчакаш, докато кръвта му спре да тече, сладурче? — мило попита Каз, като се зачуди дали е спяла, или само мозъчно увредена.

Вкара Райън в стаята и го сложи на леглото. После заключи вратата и го зави с одеяло. Извади от хладилната чанта една студена кока-кола и се вгледа в Райън, който отново заспа.

Семейство Ало се бяха опитали да очистят Райън и Каз го бе спасил. Но още не знаеше каква е ролята на Болт в цялата история.

Докато Райън лежеше в безсъзнание в хотелската стая, Лусинда се облече и зачака Тони Нюйоркчанина да се върне. В дванайсет часа вече беше сигурна, че се е случило нещо лошо. Брат ѝ крачеше напред-назад на долния етаж и започна да върти телефона. Тя се опита да се обади на Райън, но от стаята му в „Кейп Мей Ин“ не отговори никой. Лусинда слезе долу и тихо се промъкна в хола, за да чуе какво говори брат ѝ в кухнята.

— Къде е той? — питаше Мики. — Не по телефона, чу ли? Да предположим, че това не се е случило. Ще ти се обадя след час.

Той затвори, обърна се и видя сестра си, която стоеше на десетина крачки от него и слушаше.

— Какво правиш тук?

Очите му имаха онзи изцъклен блясък както в парка преди двайсет години.

— Дойдох да хапна нещо.

Мики тръгна към нея и измина краткото разстояние помежду им за по-малко от секунда. Тя се опита да избяга, но той я хвана за ръката, завъртя я към себе си и стисна китките ѝ.

— Къде е Райън? — попита Лусинда. — Няма го в „Кейп Мей Ин“.

— Райън вече не съществува.

— Недей, Мики. Причиняваш ми болка.

Той я блъсна. Лусинда се спъна и падна на килима. Мики се надвеси над нея. Във втречения му поглед имаше нещо абсолютно бездушно.

— Казах ти да не се срещаш с него. Но ти не ме послуша... и отиде в Айова. Ако не мога да ти вярвам, Лусинда, няма да те оставя в

живота си. Събери си багажа и се махай.

Мики се обърна и излезе.

Лусинда взе нещата си и след половин час потегли със стария мерцедес, който държаха за прислугата.

Знаеше, че докато Мики е в онази къща, тя няма да се върне.

28. СПОРАЗУМЕНИЕ

Бъд Реник съобщи за поканата по новините в шест часа. Предаването се излъчваше от щаба на профсъюза на 57-ма улица. Облечен в черен костюм, Бъд стоеше на стъпалата на Синдиката на шофьорите.

— Приветстваме всяка помощ, която може да ни се окаже при преговорите. Щом губернаторът Ричардс мисли, че има решение на проблема, ще бъдем повече от щастливи да го чуем.

Райън спеше, но новините го събудиха. Седна в леглото и започна да гледа телевизия. Каз пиеше кока-кола.

— В тази работа съзирам почерка на Ей Джей — тихо отбеляза Райън.

— Кой е Ей Джей? — привидно безразлично попита Каз с надеждата, че Райън ще започне да говори.

— По-добре да попитам кой си ти?

— Ще стигнем и дотам. Първо искам да знам какво правеше при Мики Ало.

— Защо? — попита Райън.

Виеше му се свят.

— Ако продължаваш да задаваш въпрос след въпрос, няма да стигнеш далеч.

— Защо изобщо трябва да стигаме донякъде?

— Правилно ли си спомням, че се канеха да ти пръснат черепа с куршуми дум-дум, когато се появих?

Райън нямаше сили да отговори. Кракът го болеше толкова силно, че му се искаше някой да го отреже.

— И така, кой е Ей Джей? — повтори Каз.

— Тийгардън. Председателят на кампанията на Хейз Ричардс.

— Чувстваш ли се достатъчно силен да отговориш и на другите ми въпроси?

Райън се вгледа изпитателно в човека, който бе спасил живота му, и реши, че му дължи нещо.

— Ти си Райън Болт, нали?

— Да.

— Каква е връзката между теб и фамилията Ало?

— Бях съквартирант на Мики в прогимназията.

Изражението на Каз стана непроницаемо.

— Не ме будалкай, Болт. Ако търся развлечения, ще отида да гледам как се чукат гълъбите.

— Преди двайсет години учехме в училището в Чоут. Живеехме в една стая. Не можех да избирам съквартирантите си.

Двамата се спогледаха.

— А сега защо се мотаеш с него?

— Когато свършиш този разпит, ще ми кажеш ли кой си?

Болката в крака на Райън се засилваше. Превръзката беше напоена с кръв.

— Зависи дали онова, което чуя, ще ми хареса.

— Когато преди една година почина синът ми, Мики дойде на погребението. Не го бях виждал, откакто завършихме колежа, но тогава много ми помогна. А после... Имах неприятности в работата и той каза, че ще направи нещо за мен.

— С какво се занимаваш? — попита Каз, макар че вече имаше представа.

Беше преровил портфейла на Райън и намери членските му карти за гилдията на писателите и за филмовата академия.

— Писател и телевизионен продуцент.

— И така, Мики ти се обажда и те повиква тук. Защо?

— Да направя документален филм за кандидата.

— Филмът явно е излязъл много кофти.

Райън го погледна с недоумение.

— Мафиотите не обичат да ги снимат. Не закарват създателя на филма на полето и не се опитват да му отнесат главата — обясни Каз.

— Да, филмът е лош, особено ако целта ти е да направиш Хейз президент. Кадрите показват, че е страхливец. Мики искаше записа.

— Цяло чудо е, че ти направиха само една дупка в крака. Ходил си по минирано поле с тежки зимни обувки. Името ми е Соломон Казоровски. Бях шеф на отдела за борба с организираната престъпност във ФБР, Лас Вегас. Загубих работата и значката си, защото твърде

упорито преследвах фамилията Ало. Началниците ми се оказаха малодушни и затова още гоня онези мафиоти.

— ФБР? — учуди се Райън.

Трудно му беше да повярва, че този развлечен и застаряващ звяр е бил федерален агент.

— От десет години не работя там.

— Познаваш ли Алекс Тингредис?

— Железния ли? Да. Алекс е свестен. Запазил е достойнството си, за разлика от много други хора. Един от малцината, които са на изчезване.

— Имаш ли нещо против, ако му се обадя и го попитам за теб? — попита Райън, опитвайки се да забрави засилващата се агония, която вече изгаряше цялата му лява част.

— Не ми ли вярваш?

— Само съм предпазлив.

— Чух, че Тингредис бил в Атланта.

— Върна се в окръг Колумбия. Обадох му се преди два дни. Домашният му номер е в портфейла ми.

Каз го намери и вдигна слушалката. Алекс Тингредис отговори на третото извъняване.

— Ало — каза агентът.

— Рин Тин Тин Железния ли е? — усмихна се Каз.

— Кой се обажда?

— Шибаният Джей Едгар Хувър от рая на покойните федерални агенти.

— Ти ли си, Каз? Не ми казвай, че още си в отвесно положение. Мислех, че вече са те пречукали с някой деветмилиметров.

— Ще им трябва нещо повече от деветмилиметров куршум, за да ме изкарат от строя.

Двамата се разсмяха, после Каз попита:

— Слушай, познаваш ли един тип на име Райън Болт?

— Защо?

— Той твърди, че те познава. Опитвам се да разбера какъв е. Тони Нюйоркчанина го рани в крака.

— Добре ли е?

— Да, но Тони има ужасно главоболие. Изпратих го в откъдното.

— Няма да липсва на никого.

— Онзи Райън... Можеш ли да го опишеш? — попита Каз и погледна Райън, който полагаше усилия да не движи пулсиращия си крак.

— Метър осемдесет и пет, около деветдесет килограма и изглежда много добре. Русокос калифорниец. Беше голям спортист в Станфорд.

Каз кимна.

— Ще ти го дам да го чуеш. Каж ми, ако е той.

Той подаде слушалката на Райън, който я взе и го погледна.

— Мислех, че аз ще те проверявам.

— Хей, проверяваме се взаимно. Няма да се женим. Така че бъди спокоен.

Райън долепи слушалката до ухото си и тихо попита:

— Алекс?

— Да. Добре ли си?

— Горещ-долу. Кой е този тип?

— Знаеш, че не обичам да правя комплименти, но Соломон Казоровски е най-добрият агент, с когото съм работил. Нямам представа в каква каша си се забъркал, но ако това има нещо общо с Мики Ало или с другите неща, за които оня ден говорихме, по-добре слушай Каз. Ако някой може да те измъкне от тунела, това е той...

— Благодаря. Ще му дам да ти се обади. — Той върна слушалката на Казоровски.

— Струва ми се, че няма сили.

— Така е, но ще се оправя.

— Мога ли да направя нещо за теб? — разтревожен попита Алекс.

— Да. Изпрати ми една хавайска риза. И ако имаш телефонен секретар, изгори касетата със записа. Инак и двамата ще загазим.

29. ПРЕРИЕН ОГЪН

— Последните социологически проучвания са невероятни — каза Ей Джей, който беше в стаята на Хейз в хотел „Савой“.

Тийгардън искаше Ричардс да отседне у семейство Колфийлд, но Хейз беше непреклонен. Затова го настаниха в един апартамент на седмия етаж.

Беше десет часът — утрото на предварителните избори в Айова. Екипът се бе събрал в стаята на Хейз. Облечени в сини джинси и фланелки Каръл Уакано, семейство Рошар, Вен, Ван, Малкълм и Сюзан Уинтър седяха наоколо, а Ей Джей крачеше пред прозореца, който ограждаше в рамка сивото утро.

— Ние имаме двацет и един процента. Скатина падна до четирийсет. С други думи, той няма да получи мнозинство. Останалите са въвн от играта. Гълифорд има десет процента, Савидж — седем, Дехавиланд... в момента има само четири процента, след като цели два месеца целува прасенца със сини панделки и получи хемороиди от седене на тракторите. Колебаещите се са спаднали до дванайсет процента и са склонни да гласуват за нас. Казвам ви — посланието улучи десетката. Довечера ще се наредим плътно до Скатина — точно както планирахме. После ще се качим на пътническия влак, ще отидем в Ню Йорк и ще оправим нещата в Асоциацията на шофьорите.

— Как ще го направя? — попита Хейз. — Аз дори не знам за какво спорят.

— Всичко ще се уреди. Не е ли било винаги така?

Тийгардън се приближи до Хейз и го оципа по бузата като любящ баща.

Хейз блъсна ръката му.

— Престани да дрънкаш глупости. Трябва да говоря с теб.

— Добре. Хайде, момичета и момчета, отидете да хапнете нещо.

Всички се изнизаха навън, с изключение на Сюзан Уинтър, която се излежаваше на стола до Хейз по шорти и късо горнище. Тя не помръдна и Хейз не я отпрати, след като другите излязоха. Той стана.

— Как ще реша стачката на шофьорите? Ще вляза там и цял свят ще гледа. Ще стана за смях, ако не успея да направя нищо.

— Би ли ни оставила насаме, Сюзан? — обърна се Ей Джей към двайсет и пет годишната жена, която бе кръстосала съблазнително голите си крака и мърдаше пръстите си в бели мокасини.

— Тя може да остане.

— Няма да обсъждам въпроса, ако не сме сами.

— Сигурно си забравил, че съм кандидат за президент на Съединените щати.

— По дяволите — изруга Ей Джей и от устата му се разхвърчаха слюнки.

Някои от пръските паднаха върху голите крака на Сюзан, която ги избърса, като направи гримаса.

— Наистина ли мислиш, че ти си най-главният тук?

— Разбира се. Няма да говорят за твоята физиономия и репутация.

— Но идеите са мои, Хейз. Аз измислям всичко.

Спорът възникна толкова бързо, че и двамата се стреснаха.

— Искаш да знаеш как ще решиш стачката на шофьорите, така ли? Разкарай я отгук и ще ти кажа.

Напрежението в стаята отново нарасна и накрая Хейз се приближи до вратата и я отвори.

— Остави ни за минутка, Сюзан.

Тя стана и бавно тръгна към изхода. Вратата се затвори и Хейз се обърна рязко към Ей Джей.

— Писна ми! Няма да позволя да се държат с мен като с идиот.

— Ако не бях аз, още щеше да продаваш полици и ако смяташ, че не съм прав, покажи ми вратата и да видим докъде ще стигне кампанията ти.

— Ядосан си, защото ти отнех Сюзан, а ти я желаеш.

— Не. Ядосан съм, защото всяка хубава идея и стратегия, отнасящи се до теб, са излезли от моята глава. А сега седим тук, готови да изиграем най-великата пиеса в живота си, а ти говориш, че си най-главният. Аз казах на Мики Ало за теб. Аз измислих характеризиращото събитие. Аз! Не ти! И ако по написаното във вестниците съдиш, че ти си най-великият, тогава си най-тъпото копеле на света!

Двамата се гледаха гневно известно време. Накрая Хейз пое дълбоко въздух и попита:

— Как ще стане работата със стачката?

— Не знам. Мики каза, че са сключили сделка. Въпросът бил уреден. Само трябва да влезеш с онези двамата, да стоиш един час вътре, да излезеш и да съобщиш, че си решил въпроса. Обединил си управата и работниците. Накарал си Америка да заработи отново.

— Искам да знам какви са условията на сделката.

— Искаш да ратифицираш шибания договор ли? — изумен попита Ей Джей. — Всичко, което знаеш за камионите, е, че воланът им се върти трудно.

— Повишението на надниците на шофьорите ще се отрази върху цените на стоките. Разходите на потребителите ще нараснат. Това ще повлияе пряко върху икономическата жизнеспособност на нашите продукти на световния пазар.

— Не се бъркай в тези работи, Хейз. Не знаеш нищо за тях. Остави всичко на Мики. Ти само ще обереш лаврите.

Хейз протегна ръка и бутна Ей Джей в гърдите.

— Повече не ме унижавай пред екипа ми. Никога не се дръж така с мен...

— Или...

— Или ще ти намеря заместник.

— И кой ще мисли заради теб?

— Аз.

— Познавам те, откакто смяташе за смешно да взривяваш консерви от кока-кола с бомбички. Позволи ми да ти кажа нещо, братко... Ти би се затруднил да измислиш начин как да излезеш от паркирано такси. Ако не бях аз, щеше да бъдеш едно нищо. Ако искаш да ме изхвърлиш от кампанията само за да накараш оная фуста отвън да мисли, че си голям пич, направи го. Но тогава няма да влезеш в Белия дом. — Ей Джей се обърна и излезе.

Резултатите от предварителните избори в Айова пристигаха бавно заради проблеми с преброителната техника, но в девет вечерта стана ясно, че Хейз Ричардс се е представил изключително добре...

при това за сметка на водача на Демократическата партия Лио Скатино. На другата сутрин заглавието в „Реджистър Гард“ гласеше:

Ричардс се придвижва нагоре
Гласоподавателите в Айова дават двацет и пет
процента на губернатора на Роуд Айланд

Това беше поразително. Само за двацет дни той беше тръгнал от нулата и бе станал втори — привидно невъзможна задача. Телевизионните мрежи вече започнаха да го наричат „Чудото на Айова“.

— Кое е това политическо явление и защо имаше такъв голям успех в Айова? — попита новинарят от Ен Би Си.

Ю Би Си заяви, че Хейз Ричардс е кандидатът, който трябва да бъде наблюдаван с интерес. Стив Израел включи няколко интервюта със случайни минувачи по улиците на Демойн и Сийдър Рапидс, като избра само онези, които най-много хвалеха Хейз. През последните два дни около Ричардс се бяха насъбрали стотина представители на пресата, които го следваха с два автобуса.

На сутринта след първичните избори Видал Браун даде пресконференция на летището точно преди да излетят за Ню Хампшър. Хейз стоеше зад него с доволна физиономия. На подиума бяха и Бъд и Сара Колфийлд, които не бяха виждали Хейз от една седмица.

— А сега — каза Видал — бих искал да ви представя човека от Провидънс^[1], Роуд Айланд, на когото съдбата е предопределила да донесе провидение в Америка... следващия президент на Съединените щати, Хейз Ричардс!

Хейз пристъпи напред. Телевизионните камери се насочиха към него и забръмчаха. Усмивката му се разми в халогенния им блясък.

— Благодаря. Искам да благодаря на гласоподавателите от Айова за подкрепата — започна той, после се обърна към червендалестия фермер вдясно от него, — и да обеща на Бъд и Сара Колфийлд, че ще се върна. И тогава ще променя законодателството така, че да им помогне. Ние ще накараме Америка да заработи за хората като семейство Колфийлд.

Сара го хвана за ръката.

Японските камери записаха събитието.

— Губернаторе — извика един репортер от тълпата, — Бъд Реник и Том Бартъл ви поканиха да отидете в Ню Йорк и да разговаряте за стигналите до задънена улица преговори със стачниците. Ще го направите ли?

— Възнамерявам да отида в Ню Хампшър и да посветя на хората там двайсет дни от кампанията си. Във вторник ще бъда в Ню Йорк — ако поканата все още важи — и ще видя с какво мога да помогна.

Ей Джей бе програмирал времето така, че победата на шофьорите да гарантира успеха в Ню Хампшър. Според него отзвукът щеше да продължи две седмици, ако използваха правилно медиите.

Качиха се на самолета и в четири следобед излетяха. Жителите на Айова махаха, докато самолетът се скри от погледите им.

Когато се приземиха в Ню Йорк, Брентън Спенсър вече съобщаваше вечерните новини.

— Днес в предварителните избори в Демократическата партия избухна бомба, когато един дребен нюйоркски играч свидетелства пред съда, че Лио Скатина е дал обещания на мафията.

Видеозаписът показва съдебната зала, където уличният престъпник на име Джек Васачи Дебелака стоеше в бронирана свидетелска кабина, а от лицето му капеше пот, която се стичаше върху реверите на костюма от Армани.

— Ето защо се обадохме на един човек от Олбъни, който можеше да свърши работата.

— И кой беше човекът от Олбъни? — чу се гласът на прокурора.

— Името му е Кристофър Дилио. Помощник на сенатора Скатина.

— И той ви каза, че имате договор за магистралата, преди да се състои търгът?

— Така каза Дилио. Сенаторът го одобрил.

На екрана отново се появи Брентън Спенсър, който тържествено погледна в обектива.

— Сенаторът отказва коментар. Всъщност днес не можахме да го намерим. Секретарят му по печата каза, че мистър Дилио вече не е

помощник на сенатора Скатина, а показанията, дадени под клетва във федералния съд, са неверни. Скатина не бил замесен в съставянето на държавни договори. Ще проследим развитието на събитието.

Хейз гледаше късния репортаж в апартамента си в „Манчестър Хаус“ в Манчестър, Ню Хампшър. Усмихна се, когато чу, че Лио Скатина е прокълнат от непотвърденото обвинение.

Той нямаше представа, че Ей Джей е уредил цялата работа.

[1] Providence — провидение (англ.). — Бел.пр. ↑

30. ПЪТУВАНИЯ

Той се опитваше да диша, но кислородната бутилка не помагаше. Пени бе повикала лекаря, но той още не беше дошъл. Белите дробове на Джоузеф Ало бавно се изпълваха с течност. Давеше се отвътре. Помъчи се да се изкашля, но налягането върху гърдите му беше твърде силно. Затвори очи и пожела Господ да го прибере.

Свещеникът от трентънската епархия дойде по обед и влезе в тъмната стая, където се разнасяше сладникавият мирис на лекарства и смърт. Коленичи до леглото и каза молитва на покаяние. Докато държеше ръката на Джоузеф, умиращият дон на мафията отвори очи и погледна свещеника, когото виждаше за пръв път.

Духовникът започна да помазва издъхващия. Сложи малко миро на челото, после натри дланите му.

— Нека Господ, който ти прощава греховете, да те спаси.

Джоузеф не смяташе крайностите, до които бе стигал, за грехове. Просто се бе борил, за да изхранва семейството си. Той бе приел един свят, който се показва безмилостен, когато беше дете и сега лежеше и слушаше как дробовете му се пълнят, съзнавайки, че краят е съвсем близо.

Затвори очи и си представи, че отново е малко момче. Лежеше по гръб на красива зелена поляна. Слушаше песните на птиците. Вятърът беше хладен и силен... и разрошваше гъстите му черни коси. Предстояха му толкова много неща, животът току-що започваше. А сетне един старец в бели одежди и с дълга развята посивяла брада се наведе над него и закри слънцето.

— Готов ли си? — попита той.

— За какво?

— За следващото си пътуване. Ще ти помогна да станеш, но после трябва да вървиш сам.

Старецът му предложи ръката си и Джоузеф я пое.

Молещият се свещеник видя, че Джоузеф е вдигнал ръка над главата си. Сякаш се протягаше към нещо. Но после бавно я отпусна

до тялото си.

Джоузеф Ало бе починал.

Докато Джоузеф Ало се отправяше на последното си пътуване, Хейз Ричардс, придружаван от стотината репортери, замина на друго, много по-кратко. Пътуването започна на гарата в Манчестър. Хейз каза няколко тържествени думи за необходимостта от обединяване на нацията и се качи във влака. Така поиска Ей Джей. Един обикновен човек, който се отправя към сигурно поражение, за да помогне на народа, когото обича. Пътуването до Манхатън трая два часа. Скептично настроените репортери седяха около Хейз. Техническите лица шушукаха, че той няма почти никакъв шанс да помогне в преговорите със стачниците. Хейз гледаше през прозореца. Куфарчето беше на коленете му. През прозореца се мяркаха откъслечни гледки от Кънектикът. Но мислите на Хейз не бяха съсредоточени върху пейзажа.

Той си представяше какво би било, ако наистина осъществеше мечтата си — да стане *четирийсет и третият президент* на Съединените щати.

31. РАВНОСМЕТКА

От една седмица Брентън Спенсър се чувстваше много зле. Нямахше почти никакви сили и това започна да личи в предаванията му. Не можеше да спи, защото главоболието му се влошаваше и го будеше посред нощ. Довличаше се, олюлявайки се, до банята, затваряше вратата, за да не го чуе съпругата му Санди и повръщаше в черната тоалетна чиния от оникс. Запази си час при лекаря, но се страхуваше да отиде. С него ставаше нещо ужасно лошо.

В деня, когато Джоузеф Ало почина, най-важната новина беше пътуването на Хейз Ричардс до Ню Йорк. Брентън я събщи в емисията в шест, като включи репортажа от мястото на събитието на Дъг Майлс. Брентън седеше разсеян зад бюрото в студиото, когато чу в слушалката в ухото си разтревожения глас на Стив Израел.

— Хайде, Брентън, престани да блуждаеш. Трябва да говориш след репортажа.

Сценичният режисьор показа четири пръста, после три, два и посочи Брентън, който погледна в обектива и започна:

— Хейз Ричардс се качи на влака за Ню Йорк, за да направи един безплоден според повечето наблюдатели опит да реши един от най-сложните трудови спорове в Америка. Той ще отседне някъде в Манхатън, а на сутринта ще се опита да развърже възела между шофьорите и техните работодатели.

После Хол Рийд започна да съобщава за хода на предварителните избори. Брентън се зачуди дали не е болен от рак в мозъка. Каква беше причината за главоболията? След пет минути отново трябваше да се включи в предаването с последния кратък репортаж за смъртта на Джоузеф Ало. Стив Израел бе решил да не се спират подробно на тази новина по причини, за които Брентън се досещаше.

— Хайде, Брентън, ти си — каза Стив, когато камерата показа снимката на мафията.

— Джоузеф Ало, собственик на верига от ресторанти, почина днес следобед в два и трийсет в дома си в Ню Джърси. Лекарите

казаха, че от известно време страдал от белодробно дихателно заболяване. Мистър Ало беше на седемдесет и три години.

За предполагаемите му връзки в мафията не се спомена нищо.

Райън и Каз гледаха новините на черно-белия телевизор, който беше вграден в шкафа в хотелската стая. И двамата мълчаха. Всеки бе потънал в мислите си. Райън се притесняваше за Лусинда, чудеше се къде е тя, как ще ѝ се отрази смъртта на баща ѝ и как да намери начин да се свърже с нея.

— Трябва да изляза — каза той и погледна Каз.

Вече три дни лежеше в леглото и отиваше само до банята с помощта на Соломон. Завиваше му се свят, когато се изправеше. Животът му бе станал изключително муден. Неколкостотин пъти преброи плочките на тавана в стаята, като си представяше различни фигури. Видя, че по Канал 6 от четири следобед повтарят „Техникът“. Гледа две серии, като се опитваше да почувства част от вълнението, което бе изпитал по време на церемонията по връчването на наградите „Еми“, но сега всичко му се струваше тъпо и повърхностно. Собственият му претенциозен диалог звучеше престорено. Кенета дойде веднъж и смени превръзката на раната. Усмихна се и каза, че състоянието му бързо се подобрява. После тя и Каз излязоха в коридора и зашепнаха нещо. Когато се върна, Соломон отбягваше погледа му. И сега единственото желание на Райън беше да се измъкне от тази задушна, мрачна хотелска стая.

— Лекарят каза, че още не бива да ставаш.

— Майната му!

Райън се надигна, внимателно провеси ранения си крак от леглото и стъпи на пода. Опита се да стане, но кракът му се огъна. Каз изтича, хвана го и му помогна да се върне в леглото.

— Ще изляза оттук дори ако се наложи да пълзя по корем. Ако искаш, помогни ми, ако не — гледай.

Острата болка в крака бе намаляла. Райън се опасяваше, че мускулите му ще отслабнат. Трябваше да се движи. Каз му помогна да стане и погледна превръзката с надеждата, че Райън не е скъсал шевовете.

Двамата отбягнаха любопитните очи на проститутките, като минаха по тесния мръсен коридор към задния изход. Каз докара колата и помогна на Райън да се настани на предната седалка. Студеният нощен януарски въздух освежи Райън.

Обиколиха Трентън и намериха едно безлюдно и уединено ресторантче. Влязоха и седнаха в най-отдалеченото от вратата сепаре. Поръчаха пържоли и кафе и след като сервитьорката се отдалечи, се спогледаха изпитателно.

— Може и да не съм най-големият умник на света, но не мисля, че ти излезе от онези дървета и пръсна черепа на шофьора на Мики само за да се упражниш в стрелба. Нито че се грижиш за мен, защото искаш да ставаш болногледач.

— Защо не продължиш да говориш, а аз ще ти кажа кога да спреш?

Райън му разказа как Мики му се бе обадил, за решението си да се махне от Холивуд и да зарече съсипаната си кариера, за работата в Принстън, за спречкването в кабинета на Джоузеф и за подслушания телефонен разговор между Ей Джей и Мики за парите от Бахамските острови, за Хейз Ричардс и полета, за видеозаписа и за човека, който го нападна в „Савой“. Завърши с обезпокоителния спор с Мики в бараката за лодки и изрази убеждението си, че не е изиграл правилно картите си.

— Каква е връзката ти със сестрата на Мики? — попита Каз.

— Приятелка ми е. Познаваме се, откакто бях на петнайсет, а тя — на седем години.

— Мики вероятно ще поеме командването след смъртта на баща си — каза Райън, опитвайки се да смени темата на разговора.

— Значи семейство Ало се опитват да вкарат Хейз Ричардс в Овалния кабинет... Какъв кошмар! — Каз се замисли за миг. — Кампанията може да бъде страхотна пералня. Парите не могат да бъдат проследени.

Райън взе чашата с кафето, което вече беше изстинало.

— Когато видях репортажа за срещата на Хейз с шофьорите, ти каза, че съзираш почерка на Ей Джей. Какво имаше предвид?

— Тийгардън не позволява на Хейз да направи нищо, за което той не знае. Обзалагам се, че резултатът от стачката е предрешен.

— Мики може лесно да уреди това.

Двамата се умълчаха.

— Знаеш ли какво не ми е ясно в цялата история? — попита накрая Райън, като изтръгна Каз от мислите му. — Брентън Спенсър, един изключително способен коментатор, който е непоклатим и винаги се владее. Домакин е на национален телевизионен дебат и когато един от кандидатите го призовава да се извини за държанието си на сцената, той загубва самообладание. Не мога да го приема. Хора като Брентън Спенсър не действат под напора на чувствата. Мисля, че и той участва в играта.

— Защо не поговорим с него и да разберем? — предложи Каз, най-после съзнавайки какъв ще бъде следващият му ход.

32. ФАСУЛСКА РАБОТА

Представителите на медиите обикаляха наоколо от няколко часа и прибавяха опаковките от дъвките и угарките си към вече обсипания с боклуци тротоар. Планът на Ей Джей беше Хейз да влезе сам и след няколко часа да излезе победоносно.

Хейз тръгна към старата сграда на 57-ма улица. Репортерите се струпяха около него, насочиха микрофоните и го заляха със скептични въпроси.

— Без коментар — каза той. — Опитвам се да намеря Бъд Реник.

Една врата се отвори и Бъд подаде голямата си глава. Обективите се съсредоточиха върху него. Реник грабна сакото си и го облече, а Том Бартъл също излезе и се присъедини към тях.

— Очаква ли ме някой? — сухо попита Хейз.

Си Ен Ен предаваше събитието на живо.

— Заповядайте — покани го Том Бартъл и се ръкува с Ричардс.

Тримата влязоха и затвориха вратата, като оставиха журналистите и техническите лица по средата на репортажа.

Стаята за конференции представляваше правоъгълна военна зона. Бойното поле беше обсипано с картонени чаши и смачкани хартии, но сега беше почистено заради посещението на Хейз.

— Ние се споразумяхме — каза Бъд. — Съгласих се с Том по всички точки.

— Извадих късмет — ухили се Том Бартъл.

Хейз седна до масата, отвори куфарчето си и извади тесте карти.

— Има ли желаещи за белот? — ухили се той.

След два часа тримата излязоха, осветени от прожекторите на телевизионните камери. Бъд вдигна ръка, за да призове за тишина.

— Извинете... Моля, млъкнете. Ще направим изявление.

Те изчакаха, докато новинарските екипи се приготвят.

— Постигнахме споразумение — заяви Том Бартъл. — Подписахме временен договор, който сигурно ще бъде ратифициран от Асоциацията след няколко часа.

От представителите на медиите се изтръгна силен стон на изумление.

— От страна на шофьорите — завърши Бъд — искам да кажа, че ние сме доволни. Моят управителен съвет ме упълномощи да приема временния договор и бих желал да призова колегите си — връщайте се в камионите, момчета, стачката свърши.

Хейз не каза нищо. Стоеше между двамата и изглеждаше благодарен.

— Губернатор Ричардс... Стан Хукс от Си Би Ес — извика един висок плешив репортер. — Как предизвикахте такъв поразителен резултат?

— Искам да изясня едно — аз не реших спора. Само сложих на масата няколко нови карти и едно свободно мислене — откровено заяви Хейз. — Това не беше спор, в който работниците и управата не можеха да се споразумеят, а само един пример за края на разединението и за добрата воля, проявена от хора, които старателно се опитваха да решат проблемите. Радвам се, че участвах в това. Мисля, че Америка отново ще заработи, ако ѝ дадем възможност.

Ей Джей гледаше предаването в стаята си в хотел „Шери Недерланд“ и обядваше. На лицето му имаше усмивка, а на брадата — сос от спагети.

— Мамка му! Невероятно! — ухили се на екрана той.

33. ПРОВЕРКА НА КОВЧЕГА

Започнаха да идват по обед. Посетители с опечалени лица и в черни костюми, копринени ризи и рисувани на ръка вратовръзки. Първи пристигнаха семейство Медина. Донът от Ню Йорк седеше със сина си на задната седалка на кафявия, правен по поръчка „Ролс-Ройс“ с бронирани стъкла. Двамата му ужасни виетнамски телохранители се возеха отпред.

Барт ди Агуста „Доктора“ дойде в един часа, придружаван от съпругата и тримата си синове. Бяха долетели от Чикаго. Наричаха го така, защото през 60-те разчлени враговете си с моторна резачка за дърва по време на един делови спор в Ню Йорк. Той смъкна прозореца на взетата под наем лимузина и погледна двамата охранители на семейство Ало, предвождани от Пулакарпо ди Пауло, братовчед на Мики и новобранец в бранша.

— Ди Агуста — каза той на новодошлия роднина от Палермо, който провери името му в списъка и учтиво попита на развален английски дали шофьорът може да остави шефа си пред главния вход и да върне колата, за да не стане задръстване.

Пени беше в траурно облекло, поздравяваше всички и им благодареше за съболезнованията.

Мики беше в кабинета и приемаше всеки гост поотделно, говореше тихо и уверяваше всички, че баща му е умрял спокойно и семейството ще понесе загубата.

Някои бяха дошли от уважение, но всички очакваха с нетърпение да видят отворения ковчег, за да се уверят с очите си, че Джоузеф Ало е мъртъв. После щяха да насочат вниманието си към Мики и да преценят дали е достатъчно силен да върти фамилията бизнес.

Лусинда беше на горния етаж. Чула бе за смъртта на баща си по телевизията и се беше върнала в голямата къща, за да бъде с майка си. Отбягваше брат си. Срещнаха се случайно в кухнята и се погледнаха, без да си кажат нищо. Тя мина покрай него и излезе в коридора. Хората ѝ говореха и изказваха съболезнованията си, но не ѝ обръщаха особено

внимание. Моментът беше тъжен, но и политически. Всяка промяна във властта засягаше всички. Вече се сключваха и изпробваха нови съюзи. Лусинда се качи горе, за да бъде сама и да се опита да овладее смесените чувства, които изпитваше към гнева на брат си и смъртта на баща си.

Погребението беше в шест. Църквата, която бе избрал Мики, беше една готическа католическа катедрала в центъра на Трентън. Хареса я, защото беше голяма и имаше скрит страничен вход, който щеше да затрудни агентите на ФБР да направят снимки на опечалените.

В пет часа следобед органът изпълни погребален химн за Джоузеф. Дългите обективи бяха подпрени на дръжките на вратите на федералните коли. Агентите наблюдаваха с безизразни лица, без да си правят труда да прикриват присъствието си.

Църквата беше пълна. Закъснелите мълчаливо заставаха най-отзад. Мнозина се кръстеха и благодаряха на Бога, че Джоузеф Ало е наистина в ковчега.

Мики се обърна към присъстващите от украсения с дърворезба амвон. Светлината се пречупваше от изображения с цветно стъкло Исус и хвърляше червено петно на пода пред него.

Мики говори за загубата, която синът чувства, когато баща му почине, и за искрената обич в семейството. Възхвали съветите, които бе получил от Джоузеф. Каза, че животът му никога няма да е пълен, щом баща му няма да е до него, за да му обяснява неговите противоречия и да се бори срещу покварата му. Надгробното слово беше трогателно и би било още по-въздействащо, ако Лусинда не беше до Мики, за да види очите му. Те блестяха от вълнение. Мики Ало най-после беше начело на бизнеса и всеки, който мислеше, че ще му го отнеме, щеше да гледа парада от небето.

Погребаха Джоузеф на залез-слънце и се върнаха в имението на семейство Ало. Над тенискорта беше разпънат огромен сенник. Оркестърът изпълняваше сицилиански народни песни. Пени и Лусинда обикаляха покрай тълпата и неизвестно защо имаха чувството, че мястото им не е там.

В девет часа Пени се качи в стаята си и остави Лусинда сама. След миг тя се озова пред брат си. Този път той ѝ се усмихна и каза:

— Здравсти.

— Здравсти.

Хвана я за ръката и я отведе настрана. Застанаха до къщата, заслушани в музиката и смеха, които се разнасяха от тенискорта.

— Хубави неща каза за татко.

— Благодаря. Добре ли си? — попита Мики и се вгледа в нея. — Онзи ден не говорех сериозно. Бях разстроен заради татко. Разбираш ли?

— Да — отговори Лусинда, съзнавайки, че вече изпитва отчаян страх от брат си.

Тя подбираше внимателно думите си и не изказваше на глас мислите си. Искаше ѝ се да избяга от него.

Той протегна ръка и я прегърна, но очите му бяха студени и безизразни.

— Ние сме един отбор — каза Мики. — Няма да позволя на никой да ти причини болка. Никога не ще те натъжа.

Сетне я целуна по бузата и добави:

— Трябва да се връщам при гостите. Ще поговорим, след като си тръгнат.

Мики се отдалечи, а Лусинда наведе глава. На земята в краката ѝ имаше стар дървен кръст. Направи го, когато беше седемгодишна. Бе коленичила в банята и ридаейки, сглоби кръста. После написа името с лака за нокти на майка си. През нощта се измъкна от къщата и с помощта на един камък заби кръста в земята. Помоли се на Бога да прибере душата на кученцето на Мики. Закле се никога да не забравя щастливата му муцунка.

Гласът на брат ѝ отекваше в ушите ѝ... *Никога не ще те натъжа.* Но той се бе засмял, когато убиха кучето. Неизвестно защо, това му се бе видяло смешно.

Лусинда погледна съсипания от времето кръст и разбра, че всичко, което Мики ѝ бе казал, е лъжа.

— Ами Рекс? — прошепна тя.

34. НАТИСК

Каз беше много добър при упражняването на натиск върху арестантите. Всеки задържан започваше с протести от рода на „Аз имам права“ и „Ще се обадя на адвоката си“. Но според Соломон най-важното беше да накараш престъпниците да проумеят понятието „фекална гравитация“.

— Лайното пада надолу — крещеше той на уплашените бандити, които се опитваха да се правят на непреклонни пред елитните федерални ченгета от отдела за борба с мафията.

Номерът обикновено минаваше и той успяваше да ги убеди, че имат по-добър шанс с прокурора на Лас Вегас, отколкото със сподвижниците си. Разбира се, повечето от тях не бяха много умни.

С Брентън Спенсър щеше да бъде много по-трудно, но от друга страна, хората, въввлечени в престъпни заговори, бяха сигурни, че един ден ще ги разкрият. Тази мисъл не им даваше покой и накрая собственото им въображение ги съсипваше. Брентън не беше свикнал с полицейски разпити, затова Каз възнамеряваше да го изведе от обичайната му обстановка, да намери място, където Спенсър щеше да се чувства неудобно и да го убеди, че е замесен във федерално престъпление.

Каз се подготвя за натиска цял ден. Обади се на един приятел от кабинета на прокурора и му обясни какво му трябва. Най-близкото, което можаха да намерят за подобно престъпление, беше член 348.7 от федералния Закон за изборите, който се отнасяше до фалшифицирането на вота и незаконната регистрация на гласоподавателите. Каз изряза няколко изречения и състави един параграф. Според него всеки, който се опитваше да влияе без право върху изхода от националните избори, можеше да бъде обвинен в злоупотреба с политическия процес и нарушаване на избирателния закон. После преснимаха документа на официален лист хартия. Каз го пъкна в джоба си и се качи в „Елипсата“.

Първото, което го порази, беше, че там в различни посоки тичаха множество млади хора, без да имат видима цел. Той спря един млад мъж, който прелиташе покрай него.

— Търся Брентън Спенсър.

— О, боже — възкликна човекът и избяга.

Каз скоро разбра, че помещението не е пълно с млади напористи професионалисти, а с уплашени хора. Видя една тълпа пред вратата на кабинета и си проправи път през служителите. Един плешив трийсетгодишен мъж се бе навел над Брентън Спенсър, който лежеше в безсъзнание на белия килим. Стив Израел бе долепил ухо до гърдите на Брентън и слушаше сърдечния ритъм. Неколцина новодошли се опитаха да изблъскат Соломон.

— Спокойно — рече той. — Аз съм лекар.

Те му направиха път веднага и той се приближи до падналия новинар.

— Извикахте ли „Бърза помощ“?

— Обадохме се преди три минути — отговори Израел.

— Какво се случи?

— Брентън имаше ужасно главоболие. Излезе от студиото и се прибра в кабинета си. И когато влязох да го повикам, го заварих така.

— Добре. Отдръпнете се...

Каз имаше опит както от Корейската война, така и от няколкото големи престрелки, докато работеше във ФБР и започна с основните жизнени показатели. Сърцебиенето на Брентън беше едва доловимо и неравномерно, а дишането — рязко и глухо. Каз отвори устата и издърпа езика, като улесни достъпа на въздух към белите дробове. Повдигна клепачите. Дясното око изглеждаше нормално, но лявата зеница беше уголемена до размерите на пистолетно дуло малък калибър.

— Мозъчен кръвоизлив. Обадете се на „Бърза помощ“ и им кажете да съобщят в болницата, че ще им трябва добър мозъчен хирург. Състоянието на този човек е критично.

Медиците пристигнаха след няколко минути. Каз им помогна да сложат Спенсър на количката и да го качат в линейката. Те се опитаха да се отърват от него, но той размаха документа си, чиито срок бе изтекъл и каза:

— ФБР. Този човек е важен свидетел на убийство. Идвам с вас.

Не искаше да изпусна Брентън от поглед. Линейката се отдалечи от тротоара и се стрелна из града. Сирената ѝ заглушаваше шума от уличното движение.

Отзад медиците предаваха по радиовръзката показанията за жизнените функции на пациента в нюйоркската окръжна болница, където неврохирургът се подготвяше за операция. Каз се притесняваше заради повишаващото се кръвно налягане и неравномерния сърдечен ритъм на Брентън.

Натовареното движение забави линейката, докато съдбоносните минути летяха. Нарастващото налягане върху мозъка на Брентън започна да блокира нервните центрове и да изтрива паметта, личността и мислите му.

Гумите изсвириха и линейката спря пред входа на отделението за спешни случаи. Двама санитарни грабнаха носилката и я качиха в чакащия асансьор.

— Това е оня от вечерните новини.

Каз погледна часовника си и извади фалшивия наказателен документ от джоба си, скъса го и хвърли парчетата в кошчето за отпадъци.

Беше уморен и ядосан. Но професията му беше такава. Понякога закъсняваше за броени минути.

Райън чу за Брентън Спенсър по новините и предположи, че инцидентът е станал, преди Каз да се добере до него. Цял следобед се опитва да се свърже с Лусинда. Искаше да ѝ се обади в отсъствието на Соломон, защото знаеше какво е отношението му към сестрата на Мики. После се свърза с телефонния си секретар в Малибу и след рутинното съобщение чу гласа ѝ.

— Райън, Лусинда е. Взех клетъчния телефон на майка. Номерът е 609-555-9056. Дочуване.

Гласът ѝ звучеше немощно и колебливо. С треперещи пръсти Райън набра номера.

— Здравсти. Чух съобщението ти — с разтуптяно сърце каза той, когато тя отговори.

— Трябва да те видя, Райън.

— Аз съм в един хотел на име „Синя дъга“ в Трентън. Долнопробен е, но не се изненадвай. Стая 506.

— Не може ли да се срещнем другаде?

— Не. Ще разбереш защо, когато дойдеш тук.

— Липсваш ми — предпазливо каза тя.

— И ти ми липсваш. И, Лусинда, внимавай да не те следят.

От другия край на линията последва мълчание, сетне тя каза:

— Добре.

Райън лежеше в малката стая и се надяваше, че не е поканил собствената си смърт. Знаеше, че Лусинда няма да го предаде, но Мики можеше да я проследи. След един час се почувства. Той стана и използвайки стола като бастун, се приближи до вратата.

— Да?

— Отвори, Райън. Аз съм.

Той отключи, забравил всякаква предпазливост. Тя се втурна към него, блъсна се в стола и едва не събори Райън.

Целуна го по бузите, сетне по устните. Плачеше и сълзите се стичаха по лицето ѝ.

Той я притисна до себе си. За пръв път след смъртта на Мат почувства, че започва да се съвзема.

Лусинда затвори вратата и погледна окървавения бинт на крака му.

— Какво се е случило?

— Дълга история.

Тя му помогна да стигне до леглото и седна до него.

— Мики ли беше? — попита Лусинда, макар че знаеше отговора.

Райън кимна.

— Изпрати Тони да ме убие и ако не беше един бивш агент от ФБР, щях да съм мъртъв.

Тя го погледна.

— Аз направих същото, което ти стори с онова момченце Тери. Прогоних неприятните мисли за Мики. Отказах да се занимавам с онова, което винаги съм знаела, че е бил. А когато сега го погледнах в очите, видях неща, които ме уплашиха.

— Знам.

— Искам да бъда с теб, Райън.

Лусинда мислеше, че ако не каже тези думи сега, може би никога нямаше да намери друга възможност.

Той я хвана за ръката.

— Страхувах се, че сега, след като те намерих, някой може да те отнеме от мен, преди да съм имала възможността да се любя с теб — тихо добави тя.

Той я целуна и я притисна до себе си. Никога не бе изпитвал толкова силен копнеж. Лусинда стана и съблече ризата си. Райън протегна ръце, разкопча сутиена ѝ и го пусна да падне. Гърдите ѝ бяха едри, а зърната им — възбудени. Тя махна полата си и се обърна към него. Свали ципа на джинсите му и внимателно ги смъкна. После се отпусна в прегръдките му.

Райън бе страдал толкова дълго, че чувството на спокойствие, което го обзе, когато прегърна Лусинда, беше невероятно. Тя му каза, че никога няма да го напусне и ще бъде негова до края на живота си. Той усети соления вкус на сълзите, които се лееха от очите ѝ.

Любенето им беше бавно и много по-всеотдайно, отколкото Райън мислеше, че е възможно. Лусинда изстена от удоволствие, когато едновременно изпитаха оргазъм, достигайки до неизследвани дотогава дълбини. После легнаха смълчани и заслушани в синхронния ритъм на сърцата си. Нямаше думи, които да опишат чувствата им, но в онзи миг те не бяха нужни, защото безмълвно двамата се бяха обрекли един на друг.

35. ДРУГ НАЧИН ЗА ДЕЙСТВИЕ

Каз се върна в хотел „Синя дъга“, за да провери как е Райън. Лекарите от Окръжната болница му бяха казали, че резултатите от операцията на Брентън са проблематични. Пациентът имал аневризъм, който станал причина за скъсване на артериите и го повалил. Отворили черепа на Спенсър и зашили кървящия кръвоносен съд, но дали щял да дойде в съзнание, или не, зависело от причинените поражения. Каз се опита да изкопчи от интерниста някаква прогноза, но младият лекар не се ангажира.

— Всеки случай е различен — обясни той. — Не можем да кажем какви са пораженията, преди да сме намалили мозъчното налягане.

Каз разбра, че мозъчните хирурзи не обичат да грешат и да дават обяснения. Освен това се паникьосваха от вероятността да ги съдят за небрежно отношение. Ето защо рядко даваха прогнози. И Каз зададе въпроса по друг начин.

— Ако сте видели десет случая със същата степен на мозъчен кръвоизлив, колко от тях някога биха се възвърнали до сравнително нормално състояние?

Така Каз позволи на лекаря да избегне коментара по дадения случай и в същото време да демонстрира познанията си за мозъчните кръвоизливи, без да поеме риска да сгреша.

— Бих казал, че двама-трима от десет ще се върнат към нещо подобно на нормален живот.

Следователно Брентън Спенсър имаше трийсет процента шанс да дойде в съзнание и да започне да говори — не много добра перспектива.

Фоайето се изпълваше с представители на пресата и Каз се върна в хотела да чака новини.

Когато влезе в стаята, Райън седеше преоблечен с нови дрехи на леглото, а до него се усмихваше Лусинда. Соломон ги изгледа възмутен.

— Лусинда ще ни помогне — каза Райън, като видя, че Каз се намръщи.

— Ще припадна от щастие.

Бившият агент се приближи до прозореца, дръпна пердетата и погледна към уличката пред хотела, където едва ли не очакваше да види черна кола с двама наемни убийци, които смазват заглушителите на pistolетите си. Ала долу нямаше никой.

— Предполагам, че вие сте мистър Казоровски... — започна Лусинда.

— Точно така. Откъде взе новата премяна? — обърна се Каз към Райън.

— Лусинда ми ги купи.

— Изглежда, не разбираш нищо, а? Брат ѝ се опитва да те убие. Защо тя ще ти помага? Сицилианците още от люлката учат децата на лоялност към семейството. Те не допускат никой да застане между тях. Но защото имаш страхотни зъби и изрусяла от слънцето коса, мислиш, че тази мафиотска принцеса ще зареже фамилията си и ще си играе на семейство с теб!

Каз започна да прибира нещата си в платнената чанта.

— Защо да вися при теб? Желая ти всичко хубаво, но аз изчезвам.

Райън смени темата на разговора.

— Какво стана с Брентън?

— Брентън прилича на експеримент от научната фантастика. Има толкова много жици, че е като телефонна централа. Вероятно няма да измъкна нищо от него, но в момента той е единственото, с което разполагам.

— Аз имам друга идея. Коул Харис.

— Кой е той?

— Познавам го от Лос Анджелис. Беше репортер в Ю Би Си. Видал Браун ми каза, че са го уволнили, защото телевизионната мрежа не искала да излъчи поредица от негови предавания за подземния свят. Харис обвинил Стив Израел в сътрудничество с мафията и същия ден го изритали.

Каз дълго гледа Райън, без да знае как да приеме думите му.

— Това не означава, че Харис знае нещо за връзките на Брентън с мафията или с Хейз Ричардс.

— Коул е едно от онези сериозни копелета, които мислят, че винаги имат право. Ако смята, че са го прецаkali, ще рови из кирливите им ризи, докато намери доказателство.

— Къде е той? — попита Каз, проявявайки малко по-силен интерес.

— Не знам, но ще разбере.

— Ще я вземеш ли със себе си?

— Да. Трябва ми помощ. Още не мога да ходя.

— Но можеш да чукаш — рече Каз, макар че мигновено съжали за думите си.

— Ти наистина си голям задник — отбеляза Лусинда.

— Правилно си разбрала. Затова съм още жив. Задниците умират трудно.

Двамата се гледаха гневно. Една проститутка извика нещо обидно от съседната стая.

— Как ще поддържаме връзка? — омекна Каз.

— Взех клетъчния телефон на майка — отговори Лусинда. — Ще ти го дам.

— А аз имам кредитни карти — добави Райън — и ще купя друг.

Каз погледна телефона в ръката на Лусинда и го взе.

— Връщам се в болницата — заяви той и излезе.

— Много е мил — отбеляза Лусинда.

Райън стана, подпирайки се на стола.

— Да се махаме оттук.

Лусинда взе патерици от един санитарен магазин. Райън глътна последните антибиотици, които му бе дал доктор Джаз с надеждата, че опасността от инфекция е преминала. Купиха и клетъчен телефон и дадоха на продавача два-сет долара да го програмира веднага. После Райън влезе в една телефонна кабина и се обади на помощничката на Стив Израел.

— Как е Спенсър?

— Зле. Още е в безсъзнание.

— Слушай... Знам, че моментът е неподходящ, но се опитвам да се свържа с Коул Харис. Знаеш ли номера му? В Лос Анджелис бяхме приятели. Бих искал да го намеря.

— Той е глупак. Стив го уволни, защото обвиняваше всички заради сериите си.

— Ти гледа ли ги?

— Не, но Стивън каза, че Коул нямал достоверни източници. Ще ни съдят, ако ги излъчим.

— Тогава не знаеш къде е Коул?

— Не съм го чувала. Чакай малко. Мисля, че той има брат в Рай. Казва се Карсън. Телефонният номер вероятно е в указателя.

— Благодаря. Дочуване. — Райън затвори.

Стив Израел срещна помощничката си пред асансьора и двамата се качиха в кабината.

— Спомняш ли си Коул Харис? — попита тя.

— Как бих могъл да го забравя — отговори Стив.

— Току-що говорих по телефона с Райън Болт. Опитва се да се свърже с него.

Предишният ден Уолас Литман бе говорил със Стив за Райън. Болт напуснал кампанията на Хейз и никой в Ю Би Си не искал да работи с него.

— Каза ли му номера на Коул?

— Не го знам, но се сетих, че той има брат на име Карсън. Казах му, че може би той знае къде е Коул.

Асансьорът спря в преддверието и Стив щракна с пръсти.

— По дяволите. Забравих нещо. Ти върви. Ще се видим по-късно.

Израел се върна в кабинета си в „Елипсата“, обади се на Уолас Литман и му каза какво е научил.

36. РАЗПЛАТА

Чарли Романо — Шестте Пръста беше накарал Тринайсет Седмици да се срещне лично с Мики и да му обясни как е прецакал работата с Райън Болт.

Тринайсет Седмици посети гангстера в дома му в Ню Джърси само няколко дни преди смъртта на Джоузеф. Седеше на един украсен с дърворезба стол и се надяваше, че Мики няма да побеснее и да направи нещо безразсъдно. На стената пред него имаше портрет на красиво момиче. То много приличаше на онова, което го бе ударило по главата с пепелника. Той се приближи да разгледа картината.

— Това е сестра ми Лусинда — каза Мики, който излезе от кабинета си. — Ти ли си Джони Фюри?

Тринайсет Седмици се поклони, сякаш стоеше пред Светия отец.

— Дон Ало, извинявам се, че обърках...

— Райън ли те удари? — попита Мики, изумен, че Болт е в състояние да нарани един професионален убиец.

— Ами... Беше много бърз...

Джони се прокле, че се е провалил при първата задача, която му бе дал Мики Ало.

— Дон Ало, моля ви, дайте ми още една възможност. Искам да се реванширам за ужасната грешка, която направих.

Тринайсет Седмици говореше като придворен пред феодален владетел, но отчаяно искаше да го убеди в уважението си към фамилията Ало и че се срамува от неуспеха си.

— Дон Ало, ако ми окажете честта да ми дадете още една възможност, сър, ще свърша работата и ще премахна Болт. Не искам възнаграждение, само ми позволете да поправа грешката си.

Мики си спомни няколкото пъти, когато като хлапета се бяха били с Райън. Още навремето се бе изненадал от бързината му. Спомни си с каква скорост се движеше Райън, когато играеше футбол. Тези мисли го накараха да се смили над убиеца, който смилено стоеше пред него. Накрая кимна.

— Може би ще ти дам още една възможност. Кажи телефонния си номер и се навъртай наоколо.

Тринайсет Седмици излезе от къщата с разтреперени колене. Застана на огромната веранда и зачака да докарат колата му. Прекръсти се и измърмори на италиански „Провървя ми“. Пощадиха го. После изведнъж се сети за портрета. Забравил бе да уведоми Мики, че сестра му е с Райън Болт. Сетне си каза: „Не се бъркай повече, Джони... И без това си навлече достатъчно неприятности“.

След пет дни му се обадиха. Един непознат му каза да се свърже с Мики от уличен телефон. Джони изтича навън, пресече улицата и се обади на Мики, който чакаше на друг уличен телефон в Трентън.

— Безопасен ли е телефонът? — попита гангстерът.

— Да, сър.

— Нали знаеш с кого говориш? Не споменавай името ми.

— Да, сър.

— Булевард „Хамилтън“ 167, Ню Йорк. Тръгнал е натам. Вземи видеозаписите и свърши работата.

И линията прекъсна.

Тринайсет Седмици знаеше, че ако успее, отново ще спечели благоразположението на Мики. Втурна се обратно в дома си, извади пистолет „Берета“ от куфара, грабна две кутии с патрони, изтича на улицата и скочи във взетата под наем кола. Сърцето му припряно туптеше. *Време е за разплата*, измънка той и натисна газта.

Райън намери номера на Карсън Харис в указателя и му се обади. Съпругата му каза, че деверът ѝ живее при тях и ще се прибере в пет часа. Райън реши да отиде у тях и записа адреса — булевард „Хамилтън“ 167.

Двамата с Лусинда се качиха в мерцедеса и потеглиха към Рай. Зад волана седна Лусинда.

Райън облегна глава назад и се отпусна. Кракът му пулсираше. След един час пристигнаха пред дома на Карсън Харис. Часът беше пет и трийсет.

Лусинда паркира в тясната уличка пред къщата и отиде да помогне на Райън да слезе. Той стисна патериците и двамата бавно

тръгнаха към входа. Никой от тях не забеляза паркираната на отсрещната страна на улица „Ле Барон“.

Стигнаха до верандата и Райън видя, че вратата е открената. Натисна звънеца и един женски глас извика:

— Влизайте, отворено е.

Райън погледна Лусинда. Тя сви рамене. Бутнаха вратата и влязоха в малък хол, обзаведен в колониален стил. Над камината бяха кръстосани две криви саби, а под тях имаше портрет на белокож мъж във военната униформа на Съюзната армия на северните щати. На металната плака отдолу пишеше: „Полковник Ръдърфорд Б. Харис“.

— Добър ден... Мисис Харис? — извика Райън.

— Отзад съм — отговори женският глас.

Райън трепна. Гласът на жената звучеше дружелюбно, но Райън изпита внезапен страх.

— Да се махаме оттук — прошепна той на Лусинда и я бутна.

— Защо? Какво има?

— Извикай ченгетата. Хайде!

Той ѝ подхвърли клетъчния телефон.

Тя се обърна и излезе от къщата.

— Мисис Харис, аз съм, Райън Болт. Говорихме по телефона.

— Ръцете ми са заети — извика жената. — В кухнята съм.

Сега вече Райън долови определено напрежение в гласа ѝ. Потърси нещо, с което да се отбранява, и свали двете саби от стената. Не бяха много остри, но той избра по-хубавата и я закачи на колана си. Сетне, подпирайки се на патериците, закуцука към кухнята. Помещението беше малко и прясно боядисано в бяло.

Една пълна трийсетгодишна жена с дълга до раменете кестенява коса стоеше до мивката. Ръцете ѝ бяха потопени във водата, а изражението ѝ беше ужасено. Изведнъж вратата на килера се отвори и човекът, с когото се бяха били в „Савой“, се изправи с насочен към гърдите на Райън автоматичен пистолет.

— Хубавите неща се случват на онзи, който чака — глупаво отбеляза Тринайсет Седмици и се ухили.

— Той ме накара — рече Беа Харис. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Първо предишната работа — каза Джони. — Ти имаш няколко видеокасети, които ми трябват. Къде са?

— В едно шкафче на автогарата.

— Какво ще правите с мен? — попита мисис Харис.

— Всички ще отидем на автогарата. После ще видим.

Райън не мислеше, че това чудовище ще ги остави живи.

— Колата ми е отпред. Да вървим.

Райън знаеше, че ако се обърне, човекът ще види сабята. Тя беше единственото му оръжие, макар че едва ли щеше да свърши някаква работа.

— Хайде.

Райън стоеше на прага, подпирайки се на патериците, и се опитваше да измисли нещо. Джони Фюри се приближи до него и се прицели в гърдите му. Усмивката остана на лицето му, когато ритна ранения му крак. Райън извика от болка и политна вдясно. Докато падаше, той размаха патериците и удари Тринайсет Седмици по лицето. Джони вдигна глава и стреля, но не успя да уцели Райън, който беше на пода. Рефлексите му надделяха и той се изправи. Почувства как шевовете му се късат като копчета на риза. Раненият му крак се прегъна под тялото и Райън падна на колене. Болка прониза лявата му страна и той едва не загуби съзнание. Мисис Харис изпищя и избяга през задната врата. Джони се обърна и стреля по нея. Куршумът проби рамката на вратата над главата ѝ, а тя изтича в двора.

Райън извади сабята. Тринайсет Седмици усети движението и се обърна рязко към него. Райън замахна с две ръце и сабята описа зловеща, но неточна дъга, защото зрението му беше замъглено от болката.

Джони Фюри се хвърли напред и стреля с автоматичния пистолет.

Сабята се извиси и със страшна сила се стовари върху дясната му китка.

Тринайсет седмици изкрещя и двамата чуха хрущящия звук.

Джони видя изумен как още стискайки пистолета, отрязаната му ръка тупна на пода в краката му. Пръстите потрепериха конвулсивно и натиснаха спусъка. Ръката отхвъркна от отката и се плъзна по линолеума към Райън. Тринайсет Седмици гледаше ужасен как от остатъка от ръката му бликна кръв, която изпръска прясно боядисаната кухня.

Джони нададе още един смразяващ писък.

После вратата се отвори с трясък и Коул Харис нахлу в кухнята. Той имаше еврейско-италианска кръв, сини очи и черна коса, пригладена назад. Коул погледна удивен Тринайсет Седмици, който стискаше окървавения остатък от ръката си и изпаднал в шок крещеше:

— Мамка му! Мамка му!

Райън се опита да стане, но не можа.

— Райън? — попита Коул, изравяйки името му от паметта си.

После очите му се стрелнаха към сто и двацет килограмовото чудовище, което пръскаше стените с артериална кръв.

Тринайсет Седмици посегна към отсечената си китка, която продължаваше да стиска пистолета, но Райън я ритна със здравия си крак. Тя прелетя кухнята и се заклеци под машината за миене за съдове. Джони нададе силен рев, сетне се обърна и избяга през задната врата.

В далечината се чу вой на полицейски сирени.

— Нуждая се от помощта ти, Коул. Измъкни ме оттук.

— Кой беше онзи тип?

— Не мога да отида в болница. Ще ме убият.

Райън чувстваше, че изпада в шок. Кракът му кървеше силно. Облегна се на Коул и двамата тръгнаха към предната врата.

Лусинда стоеше на отсрещната страна на улицата. Изтича да им помогне. Качиха Райън в микробуса „Фолксваген“, паркиран пред къщата.

— Извиках полицията — каза тя и погледна крака на Райън. — Какво стана?

— Трябва да изчезваме. Карай след нас. Не оставяй колата си тук.

Лусинда пое след микробуса. Свърнаха зад ъгъла в края на улицата секунди преди две полицейски коли да се появят на булевард „Хамилтън“.

Ченгетата намериха заклещената под миялната машина ръка, стиснала пистолета. Един от новобранците патрулиращи полицаи я изрита и се вторачи изумен в нея.

Проследиха кървавата диря и намериха Джони в уличката през една пресечка почти мъртъв от загубата на кръв.

Качиха го в колата, взеха пистолета от пода на кухнята и потеглиха към болницата.

Тринайсет Седмици мигновено бе включен в списъка на пациентите в критично състояние. Слисаните ченгета стояха пред операционната зала, пиеха кафе от автомата и се чудеха на глас как ръката на Джони се е завряла под миялната машина.

Докато правеха изследвания на Тринайсет Седмици, преди да му прелеят кръв и плазма, Райън трепереше в микробуса на Коул.

Лусинда се обади на Каз по клетъчния телефон и му разказа какво се е случило.

— Не го връщайте в хотел „Синя дъга“ — рече Каз. — Намерете някой друг, но да не е на оживена улица. Вземете стая в задната част и пак ми се обадете да ми кажете адреса.

Избраха един евтин хотел в покрайнините на Рай.

Соломон пристигна с доктор Джаз в девет и трийсет. Лусинда не можеше да повярва, че бяха чакали цели два часа човека със златните зъби, който влезе с танцова стъпка и с медицинска чанта в ръка. Плешивата му глава лъщеше, а адамовата ябълка подскачаше нагоре-надолу в жилавата му шия, докато говореше.

Каз се опита да накара Лусинда да отиде с Коул Харис в отсрещния ресторант, но тя отказа.

— Писна ми от твоите заповеди и от отношението ти — развика се тя, отприщвайки цялото си отчаяние, страх и притеснение за Райън.

— Чакай малко.

— Не, ти чакай. Няма да мръдна отук и няма да търпя глупостите ти!

Каз разбра, че тя говори сериозно, усмихна се и ѝ подаде ръка.

— Радвам се, че най-после се запознахме, мис Ало.

Лусинда се ръкува с него, но не се усмихна.

Доктор Джаз преглеждаше крака на Райън.

— Работата е зле. Разкъсал е конците и кръвоносните съдове. Положението е много лошо — каза лекарят и поклати глава, твърде загрижен за Райън, за да говори в рими.

Отвори медицинската си чанта, извади спринцовка и инжектира антибиотици на Райън. После му сложи адреналин, за да засили

сърдечната дейност. Взе кръвна проба и прибра спринцовката в чантата. Почисти раната, заши я наново и внимателно я превърза. Цялата процедура продължи почти два часа. Доктор Джаз излезе от мотела едва след полунощ.

Райън спа неспокойно, а Лусинда държеше ръката му.

Накрая се унесе в дълбок сън и сънува Лусинда — осветена в гръб, прекрасна. Стояха на двата бряга на някаква река. „Не идвай при мен“ извика той в съня си, но тя не го чу и нагази в коварните води. Лусинда падна и течението я повлече. Тя размахваше ръце в клокочещото вълнение. Райън съзря и Каз, който се давеше в реката. Облечен в ужасната си хавайска риза на зелени палми и жълт пясък, той се носеше по течението до Лусинда, като се преобръщаше и въртеше. Лицето му се появи за миг. Усмехнатите устни още стискаха мократа пура. После изведнъж Райън се озова на един пуст плаж по залез-слънце. Започна да върви, без да знае къде отива. Видя Мат и Тери, които седяха на пясъка и гледаха морето. Райън се приближи и застана зад тях.

— Можете ли да ми простите? — попита той.

Момчетата се обърнаха и го погледнаха.

— Вината не беше твоя — в един глас отговориха те.

И за пръв път, все още изпаднал в дълбок сън, Райън повярва в това.

Докато Райън сънуваше, а Лусинда се молеше на Бога, Тринайсет Седмици умираше.

В документите му пишеше, че работи за Чарли Романо и служителят, отговарящ за здравното осигуряване, се обади на работодателя да потвърди това. Шестте Пръста се свърза с Мики и му каза, че Джони Фюри е в болница и някой е отрязал дясната му ръка. Мики и Пулакарпо ди Пауло пристигнаха в болницата в единайсет часа. Качиха се по задните стълби на втория етаж, където беше настанен Джони. Мики беше категоричен. Не обичаше да дава безброй възможности, а изпълнителят да се проваля. Освен това не искаше случката да се разчуе... Онзи, който работеше за Мики Ало, не биваше да се издънва. След полунощ, когато медицинските екипи се сменяха,

Мики се вмъкна в стаята на Тринайсет Седмици и го огледа. Дясната му ръка беше превързана с дебел бинт.

— Хей, селянино — каза Мики и докосна врата му.

Джони не се събуди и Мики сграбчи превързания остатък от ръката му и го стисна силно. Тринайсет Седмици изстена и отвори очи.

— Говори — заповяда Мики.

— Отряза ми китката.

— Къде е Болт?

— Не знам. Той ми отряза ръката.

— Не е възможно да е действал сам — тихо отбеляза Мики.

— Влезе в къщата с момичето от картината.

— Каква картина? Какви ги дрънкаш?

— Портретът у вас.

Възмущението към Лусинда вледени стомаха на Мики, а лицето му пребледня.

Тринайсет Седмици съзря изражението му и разбра, че гледа в очите на злото. И това беше последното, което видя.

Мики измъкна възглавницата под главата на Джони, притисна я до лицето му и я задържа. Тринайсет Седмици се опита да я махне, но отрязаната му ръка замахваше безпомощно. След няколко минути престана да се съпротивлява и се гмурна в мрака.

37. РЕПОРТЕР СЛЕДОВАТЕЛ

Доктор Джаз си тръгна, а Коул Харис прекоси улицата и купи чаша кафе от автобусната спирка. Беше разменил няколко думи с рошавия, дъвчещ пура човек, когото Райън нарече Каз. Журналистическият инстинкт му подсказа, че е попаднал на нещо голямо.

Единствената страст в живота на Коул бяха историите за преследване на престъпници. Ценеше ги най-много от всичко през петдесет и шестте си години. Дълбоко в душата си той беше репортер следовател.

Започна да се занимава с журналистика като ефрейтор във Виетнам. Изпращаше личните си наблюдения от бойните действия в „Старс енд Страйпс“. После го раниха в крака и Коул се върна в родния си град.

Намери си работа във вестник „Детройт Фрий Прес“, където се занимаваше с престъпленията.

Заради упоритото си задълбочаване в подробностите Харис постигна изключителен успех. Отразяваше всичко — от студената война до неуспешните опити на Майър Лански да емигрира в Израел.

Кариерата му процъфтяваше до момента, когато се опита да излъчи по телевизията поредица от серии, посветени на факта, че мафията е тайният собственик на казината в Атлантик Сити. Коул намери достатъчно убедителни доказателства, за да постави под съмнение разрешителните за хазарт на няколко казина. Ала по необясними причини новинарският съвет на Ю Би Си свали от ефир сериите. Коул възрази въпреки изричната заповед на вицепрезидента Стив Израел. След две седмици Стив го повика в кабинета си.

— Работата ти не отговаря на изискванията на това направление — заяви плешивият млад вицепрезидент.

— Шегуваш ли се? Носител съм на две награди „Пулицър“...

— Съжалявам. Вчера на сутрешното съвещание обсъждахме този въпрос и изпълнителните продуценти са единодушни.

— Тук не става дума за моя професионализъм, а за факта, че не искам да изтегля от програмата историите за Атлантик Сити.

Вродената му параноя на новинар се развихри.

— Прибери си нещата от бюрото и дай пропускателна и значката си на охраната.

Коул отиде в кабинета си и седна, като се замисли за случилото се. Изведнъж се почувства толкова отчаян и обиден, че скочи и се втурна в заседателната зала в „Елипсата“, където точно в десет часа се състояха ежедневиите „сутрешни съвещания“.

Както обикновено, огромната зала беше претъпкана. Около масата седяха вицепрезидентите на различните направления.

Стив Израел ръководеше съвещанието. Присъстваха и продуцентите, директорите на политическите направления, водещите на двете коментарни рубрики, Брентън Спенсър от нощните новини, политическите наблюдатели и всички старши кореспонденти.

Коул нахлу в залата и се обърна към „важните клечки“.

— Би трябвало да се засрамите.

— Коул, моментът не е подходящ — сръза го Стив Израел.

— Семейство Ало притежава негласно две казина в Атлантик Сити. Имам убедителни доказателства... и свидетели, които са присъствали на срещите между Мики, баща му Джоузеф и членовете на синдиката към хотел „Мърфи“. Прегледах данъчната документация на семейство Мърфи. През 80-те те са притежавали магазини за мебели. Откъде, по дяволите, са намерили пари да купят два хотела и едно казино?

— Решението е взето.

Охраната го придружи до кабинета, където му отнеха значката и пропускателна. Изпратиха един служител да донесе кашон и Коул започна да слага нещата си вътре.

— Вие работите за шайка задници. Свободната преса е крайъгълният камък на демокрацията — поучаваше той безразличните охранители, които го следяха отблизо, за да се уверят, че няма да открадне нещо. — Щом направление „Новини“ не иска да излъчи достоверни истории, които разобличават закононарушителите и престъпните заговори, тогава то е по-нищожно и от лайно.

Харис викаше и тръшкеше тетрадките и кожените си папки в кашона. Последното, което сложи в него, бяха двете грамоти

„Пулицър“ и писалката и молива, подарени му за последните две Коледи от Литман с надпис: „На Коул Харис, най-добрия от най-добрите. Уолас Литман“. Грабна кашона, охранителите го хванаха за двете ръце и го придружиха до изхода на сградата.

Опита се да намери работа и да предложи сериите на други телевизионни мрежи, но Стив Израел му бе подлял вода. Никой не го искаше.

Парите му свършиха и от два месеца живееше в микробуса си, който бе паркиран пред къщата на Карсън. Хранеше се с брат си и снаха си в тясната трапезария и се чудеше дали да не сложи край на всичко това. Купи си пистолет и на два пъти се озова стиснал оръжието с трепереща ръка, колебаейки се дали може да пъкне дулото в устата си и да натисне спусъка. Но нещо го спря. Разсъдъкът надделя... Ако се самоубиеше, щяха да спечелят те. Волята му за победа го спаси.

Когато се развеждаха, бившата му съпруга каза, че най-хубавото му качество е свързано с най-лошото и затова не може да живее с него. Това беше единственото смислено нещо в потока от обиди и ругатни, с който го заля. Коул нямаше чувство за хумор и беше откачен. Хубавото му качество беше убедеността, че винаги има право. Тя го правеше неуморен следовател и му бе донесла две награди „Пулицър“. Слабостта му беше същата тази убеденост. Той влудяваше хората. Лека-полека бе прогонил всички пълноценни връзки в живота си и остана с костеливите им остатъци.

Коул усети нечие присъствие, вдигна глава и видя, че над него се е надвесил Соломон Казоровски, който беше лапнал незапалена влажна пура и го гледаше гневно.

— Мисля, че трябва да обменим малко информация.

Каз седна и погледна репортера, който беше спретнато облечен в чист широк панталон, синя риза, вратовръзка, тиранти в подходящ цвят и вълнено палто. Въпреки свършения ансамбъл Коул имаше само няколко долара в джоба си. Новинарският му инстинкт надделя.

— Позволете да ви почерпя — каза той и извади две банкноти, като се чудеше дали ще изкопчи някаква информация от това огромно парче говеждо, без да му съобщава нищо в замяна.

Каз си мислеше абсолютно същото.

Двамата играха мисловен покер в продължение на два часа и разменяха късчета информация. Всеки се чудеше как би могъл да

използва другия. Постепенно и неволно те започнаха да се уважават взаимно.

38. ПОЛУИСТИНИ

Същия ден, на сто и петдесет километра на север, гласоподавателите в Ню Хампшър отиваха към урните. Ей Джей знаеше, че Хейз ще спечели с голяма преднина. Но въпросът беше с колко? След характеризиращото събитие в Ню Йорк Хейз излезе начело и стигна високите петдесет процента. Посланието беше улучило целта и сега най-важното беше дали ще спечели изборите в Ню Хампшър с по-висок процент от всеки един кандидат в новата история на страната.

Още по-добрата новина беше, че щатите, включени в Супер Вторника, гласуваха едновременно. Ей Джей узна, че сенаторът Скатина ще отпадне, ако получи по-малко от двайсет процента в Ню Хампшър. Тийгардън беше убеден, че това ще стане. Скатина бе „поправил грешката“, предизвикана от намеците, че има връзки с мафията, но това беше понижило рейтинга и му бе навредило. Другите кандидати по всяка вероятност също щяха да отпаднат от надпреварата, защото беше дяволски трудно да намериш средства, ако губиш предварителните избори и се влачиш в опашката на социологическите проучвания. Всеки кандидат се нуждаеше от двайсет процента, за да получи пари от правителството.

Според изчисленията на Ей Джей след една седмица Хейз щеше да остане почти без съперници и Демократическата партия щеше официално да го признае за свой кандидат.

Тийгардън бе свикал съвещание по въпросите на стратегията в хотелската си стая в Манчестър. Присъстваха Малкълм, Видал Браун, Каръл Уакано, Вен и Ван. Не беше поканил Хейз, защото борбата между двамата за централна позиция в стратегическите съвещания ставаше все по-ожесточена. Хрумна му и хубавата идея да накара Хейз да покани Анита при себе си. Вече се бяха появили няколко статии, които разсъждаваха върху отсъствието на съпругата на кандидата. Ей Джей знаеше, че Хейз и Анита почти не си говорят, но подтикваше

Хейз да се сдобри с нея преди Супер Вторника. Отчаяно се нуждаеше от снимки на съпругеската двойка.

На вратата се почука. Ей Джей отвори и приближените му влязоха. Всички бяха широко усмихнати. Беше забавно да си в печелившия отбор. Целта на съвещанието беше да обмислят положението след Супер Вторника и да обсъдят републиканеца вицепрезидент, който се състезаваше, без да среща голяма опозиция. Джеймс Андерсън — Шишкото проповядваше традиционните републикански ценности и се колебаеше да атакува Скатина, който по всяка вероятност щеше да претърпи поражение — или да се съсредоточи върху Хейз.

След като Ричардс спечелеше победата в Ню Хампшър, Ей Джей беше убеден, че републиканците ще потърсят начини да zlepоставят Хейз и трябваше да разработи стратегия, за да се противопостави на това.

— И така, деца, вече получихме няколко понита и това е страхотно — започна той. — Но трябва да гледаме в бъдещето. Всички печеливши кампании внушават оптимизъм. Ние също. Американците са оптимистично настроени към Хейз и към посланието му, но републиканците ще започнат да хвърлят кал. Напоследък сме на гребена на медийната вълна, ала трябва да се подготвим за оплювки. Видал, какво си запланувал за идната седмица?

— Току-що говорих по телефона. Хейз ще участва в предаването „Вашингтон в седем дни“ — отговори Браун. — Все още няма да се появява в развлекателните шоупрограми. Оттам се обаждат с предложения, но аз им казвам да изчакат Супер Вторника. Засега ще останем само в сериозните новини и предавания. Ангажирахме време и в „Лари Кинг на живо“. Сондажите прогнозират, че би трябвало да се представим отлично.

— Добре. След това ще имаме отделно съвещание за това — рече Ей Джей. — Вен, нуждая се и от две-три изречения по всички въпроси, с които републиканците ще ни атакуват. Искам и важни теми от международната политика. Хейз трябва да изглежда компетентен по световните проблеми, защото това е силната страна на Андерсън — Шишкото.

Вратата се отвори и Сюзан Уинтър подаде глава.

— Какво става тук? — усмихна им се тя и отметна кестенявите си коси от челото.

— Кратко съвещание по стратегията — отговори Ей Джей.

— Не трябва ли да участва и Хейз? Той знае ли, че се събирате?

— Виж какво, Сюзан, Хейз се нуждае от почивка. Днес е единственият от малкото дни, в които може да си го позволи.

— Мисля, че той не иска да си почива, а да присъства на всяко съвещание по стратегията. На твое място бих го повикала. — Тя се усмихна надменно и добави: — Довиждане.

След десет минути Хейз потропа на вратата. Ей Джей му отвори.

— Мислех, че няма да искаш да присъстваш на едно предварително съвещание по стратегията — започна да се оправдава Тийгардън. — Щях да ти кажа какво сме решили след резултатите довчера.

Хейз не отговори. Мина покрай Ей Джей, приближи се до прозореца и погледна навън. Накрая се обърна.

— Искам да участвам в развлекателните шоупрограми — каза той на Видал. — Ще ми ангажираш ли време? Смятам, че там може да покажа нещо, което да внуши на хората, че съм обикновен човек като тях... Сюзан предложи да свиря на китара.

— Разбира се. Както кажеш.

Тийгардън не възрази срещу глупавото предложение. Знаеше, че щяха да спечелят предварителните избори и не искаше да го изхвърлят от автобуса, преди да е стигнал във Вашингтон.

39. ЗАТВОРНИК В СОБСТВЕНОТО СИ ТЯЛО

Лусинда не можа да заспи. Цяла нощ стоя будна и държа ръката на Райън. Каз бе започнал да мисли, че Райън няма да му послужи за нищо. Кракът му беше зле. Соломон нямаше намерение да ходи насамнатам с един сакат. Каза на Лусинда да отведе Райън някъде на безопасно място — може би обратно в Калифорния. Тя кимна. Каз се надяваше, че Райън ще я послуша.

Бившият федерален агент излезе от хотела, качи се в колата и се отправи към двора на железопътната гара, където Коул Харис бе решил да паркира микробуса си, в който спеше. Каза, че бил свикнал така. Във фолксвагена имаше дюшек и отопление.

Соломон спря пред микробуса точно когато Коул сгъваше прането на масичката, която бе монтирал и изваждаше чисти чаршафи от найлоновите чували. Предишната нощ Каз забеляза, че всичко в микробуса е безупречно чисто и прибрано. Имаше дори вграден компютър. Той слезе от колата и тръгна към Коул.

— Как е Болт?

— В резерва на ранените. Какво ще кажеш за една закуска? Аз черпя.

Спряха за кафе и понички. Каз купи и вестник. Първата страница показваше усмихнатото лице на Хейз Ричардс. Заглавието крещеше: „Провидънс идва в Ню Хампшър“. Подзаглавието гласеше: „Хейз Ричардс печели рекордните 68 процента“. Соломон подкара към Ню Йорк Сити и подхвърли:

— Според Болт онзи тип е заложник на мафията. — Започна да ръми. Той включи чистачките и зачака, докато Коул внимателно отхапваше от захаросаната поничка.

— Ще кажеш ли нещо, или ще извършваш орална хирургия на поничката?

— Добре. Ето докъде съм стигнал в разследването си... Мисля, че Ю Би Си е свързана с мафията. Не знам колко високо стига

корупцията — дали е само до Стив Израел от направление „Новини“ или чак до Уолас Литман. Когато отказаха да излъчат сериите ми за Ало в Атлантик Сити, започнах да се чудя дали има нещо между мафията и Ю Би Си. Прегледах всички репортажи за организираната престъпност. Нямаше абсолютно нищо за фамилията Ало, нито за престъпните синдикати по Източното крайбрежие. Мисля, че това е много обезпокоително.

— И докъде ни довежда?

— Ами, сега ровя из Министерството на правосъдието и използвам стари връзки, но е адски трудно, когато не можеш да разчиташ на някоя телевизионна мрежа. Мислех да започна от върха, от Уолас Литман. Засега не съм научил нищо убедително, но има нещо, което ми се струва странно...

— Какво?

— През 60-те той е бил един обикновен счетоводител в инвестиционна компания във Флорида. Получавал е двайсет и пет — трийсет хиляди на година и изведнъж напуска. Никой във фирмата не си спомня защо. След няколко години се появява в Ню Йорк и става собственик на два паркинга в Манхатън. Мисля, че това е странна инвестиция за един евреин, дребен счетоводител от Форт Лодърдейл. Разбира се, не е толкова странно, като се има предвид, че мафията владее манхатънските паркинги и другия бизнес, свързан с пари в брой. После той заменя паркингите с недвижими имоти и след десет години става голям баровец и купува телевизионна мрежа. Не мога да го докажа с нищо, но ми се вижда изключително подозрително.

Коул ампутира парче от захаросаната поничка с предните си зъби, като не успя да изцапа чистата си синя риза и подходящата по цвят вратовръзка.

— Между другото, къде отиваме? Мислех, че само ще закусим и ще поговорим.

— Смятам да проверим как е Брентън Спенсър. Райън ме накара да се замисля за него. Наистина е странно, че Брентън слезе от сцената по време на дебата в Айова.

— Вероятно мозъчният аневризъм го е накарал да се държи неадекватно.

— Може би да, а може би не. Ако дойде в съзнание, искам да бъда при него.

Пристигнаха в Окръжната болница по обед и отидоха в неврологичното отделение. Суматохата беше утихнала и представителите на пресата си бяха заминали преди няколко дни. Останала бе само миризмата на болест и на лизол. Медицинските сестри се движеха тихо, като ангели, направени от зелена хартия. Гумените им подметки поскърцваха по чистите коридори, а от вътрешните телефони се разнасяше музика и писуканията на пейджърите на лекарите.

Каз намери интерниста, с когото бе разговарял, когато приеха Спенсър. Хирургът беше в кабинета в дъното на коридора.

— Помните ли ме? — попита Каз, като подаде глава на вратата.
— Как е Спенсър?

Лекарят не беше спал цяла нощ и си почиваше на кушетката. Беше събул обувките си. Стана и потърка очи.

— Няма промяна. Както вече ви казах, това ще продължи известно време.

— Това е брат му Карл. Занимава се с бижутерство. Току-що пристигна от Цюрих.

— Не сме се виждали с Брентън, откакто започнах да купувам скъпоценни камъни в чужбина. Трудно ми е да повярвам, че му се е случило такова нещо — рече Коул.

— Той е в същата стая. Може да погледнете през стъклото, но не влизайте.

Каз и Коул излязоха от кабинета.

— Лекар е, би трябвало да пере чорапите си — измърмори Коул, докато вървяха по безукорно чистия коридор към стаята, където лекуваха Брентън.

Каз пренебрегна указанията на лекаря, отвори вратата и влезе.

Брентън дишаше с помощта на кислороден апарат. Главата му беше бинтована. За тяхна изненада очите му бяха отворени и ги гледаха.

— В съзнание ли е? — попита Коул и се вторачи в очите му. — Брентън, аз съм. Коул Харис.

Очите на Брентън не помръднаха. Той гледаше в празното пространство.

— Брентън, аз съм, Коул. Чуваш ли ме?

Спенсър чуваше, но не можеше да се движи и да говори. Очите му бяха насочени към тавана, но не виждаха нищо. Беше загубил зрението си и по-голямата част от паметта си. Възприятията му не функционираха. С изключение на слуха. Слагаха му инжекции по няколко пъти на ден и той се унасяше в дълбок сън. Но винаги се събуждаше по-рано, отколкото очакваха. Започна да осъзнава, че е затворник в собственото си тяло — не можеше да вижда, да говори и да се движи. Мълчаливо в осакатения си мозък той крещеше: „Помогнете ми да изляза от това състояние. Аз съм тук“.

— Разбира ли ни? — питаха те. — В съзнание ли е?

Брентън Спенсър беше затворник в един кошмар, който започваше отново всяка сутрин, когато се събудеше.

40. СТРАТЕГИЯ

Сутринта Мики се опита да се свърже с майка си три пъти. Накрая си спомни номера на клетъчния ѝ телефон и го набра от кабинета си в къщата в Ню Джърси. Апаратът иззвъня три пъти, после отговори един мъжки глас.

— Кой се обажда? — попита Мики.

Казоровски, който тъкмо бе спрял на паркинга пред мотела, позна гласа от няколкото записани телефонни разговори, на които бе чул Мики Ало.

— Телефонистът, който засича разговорите — отговори той, като се опитваше да задържи Мики на линията, без да знае какво да направи.

— Хей, няма такъв.

— Здравей, Мики. Как вървят нещата в мафиотските среди?

— Кой говори, по дяволите?

Долепил клетъчния телефон до ухото си, Каз слезе от колата и тръгна към мотела. Коул отвори вратата и когато влязоха, Лусинда скочи. Райън още спеше.

— Соломон Казоровски.

— Какво правиш с телефона на майка ми?

— Крайно озадачаващо, нали?

Каз написа „Мики“ на едно листче и го показа на Лусинда.

— Дай ми да говоря с него — каза тя.

— Тук има един човек, който иска да ти каже здрасти — рече Каз и ѝ даде телефона.

— Да не си посмял да изпращаш още хора да го нараняват, Мики.

— Не знам за какво говориш, сестричке.

— Много добре знаеш. Изпратил си убиец при Райън. Остави го на мира, той не означава нищо за теб.

— Хей, сестричке, ти нямаш представа кое какво означава за мен. Ако искаш да си играеш на учителка с група умствено

изостанали, изобщо не ми пука, но ако влезеш в моя свят и започнеш да ме прецакваш, ти си пепел. Дай ми Казоровски.

— Разбирам, че изобщо не съм те познавала.

— Ти знаеше онова, което аз исках да знаеш.

Лусинда беше сигурна, че в този момент очите му блестят и са безизразни. Треперейки от отчаяние, тя даде телефона на Каз.

— Да.

— Един милион долара, без никакви въпроси и ми ги даваш и двамата.

— Знаеш ли, това е смешно, Мики. Ти и твоите приятели мислите, че всичко се купува с пари. Но има други, по-важни неща. Ти ми отне всичко. Преди десет години ме злепостави, защото ти струвах скъпо, но на мен не ми пука за парите. И знаеш ли кое ми надървя оная работа?

— Кое?

— Да изпращам задници като теб в пандиза. И няма да спра, докато не те пъкна там.

Каз прекъсна разговора, преди Мики да отговори.

— Предложи ми един милион долара, за да ви предам. Мисля, че брат ти говореше напълно сериозно.

— Трябва да измъкнем Болт оттук. Мики ще изпрати убийците си. Ще ви намери — каза Коул.

— Как? — попита Лусинда.

— Той не е глупак. Знае, че Райън е ранен. Ще търси улични лекари като доктор Джаз.

— Познавах един мафиот, който изпрати главорези по магистралата. Носеха снимки и ги показваха във всяка бензиностанция — довърши Каз мисълта на Харис.

— Яхтата на Райън още ли е в Марина дел Рей? — обърна се Коул към Лусинда.

— Не знам.

— Сигурно е там. Веднъж ме заведе там.

— Чудесна идея — съгласи се Каз. — Ще ви закараме до Лос Анджелис. Качете се на яхтата и отплавайте. Ще задържа клетъчния телефон, в случай че искате да ми се обадите.

— Да ти казваме ли къде се намираме? — попита тя.

Каз поклати глава.

— Ако Мики хване Коул или мен, не мога да гарантирам, че няма да издадем местонахождението ви. Човек си развързва езика, когато го залееят с керосин и подпалят дрехите му.

— Ти ще шофираш — рече Коул. — Мики сигурно ще наблюдава летищата.

— Не мога да го закарам чак до Западното крайбрежие в това състояние. Пътуването ще го убие — възрази Лусинда.

— Има начин да използваме един самолет — предложи Каз. — Мики няма да го открие, защото той официално не съществува.

Каз въртя телефона почти два часа, опитвайки се да намери Дик Меткалф. Накрая го откри чрез сестра му, която даде на Соломон номера на приятелката му във Вермонт. След половин час Каз се свърза с Дик.

— Не мога да открадна собственост на правителството, Каз — каза Дик, след като чу какво иска бившият федерален агент.

— Слушай, Дик, никога не съм искал нищо от теб, но този човек трябва да стигне до Западното крайбрежие.

— Кой е той?

— По-добре да не знаеш. Ще го закарам във фермата за зайци. И ти ще го вземеш оттам.

— Как можах да се сприятеля с теб?

— И двамата чукахме съпругата на полковника във Форт Браг, не си ли спомняш?

— Да, вярно. Добре, ще измисля нещо. Ще се видим след два часа.

Каз упои Райън за полета, сложи го да легне на задната седалка на микробуса на Коул, после се обади на доктор Джаз и поиска още антибиотици. Кенета им донесе лекарствата на паркинга. Тя прегледа раната и смени превръзката, докато Райън спеше. Лусинда отвори чантата си и пъкна неколкостотин долара в ръката ѝ.

— Благодаря. Вие с баща ти спасихте живота му!

Чернокожата жена се усмихна и ѝ обясни как да предпазва Райън от инфекции.

Фермата за зайци, предназначени за лабораторни изследвания, се намираше в югозападната част на Ню Джърси. На изток от

зайчарниците имаше дълга павирана писта, в края на която чакаше самолетът.

Коул спря под крилото на четиримоторния самолет, който нямаше отличителни знаци.

Дик Меткалф се оказа хубав, четирийсетгодишен чернокож авиатор. Беше висок и имаше шоколаденокафява кожа и дяволита усмивка. Пилотираше самолети за „Еър Америка“ — секретните въздушни линии на ЦРУ. Двамата с Каз бяха работили заедно върху не един федерален случай.

Райън продължаваше да спи.

— Не ми каза, че ще го возя като куфар — отбеляза Дик.

— Изпи твърде много уиски — отговори Каз, оглеждайки самолета. — Откъде намери тази антика?

— Е, не мога да гарантирам, че няма да паднем в някоя нива. Пожелах доброволно да го закарам до Локхийд за ремонт. Единият мотор не работи. Това беше единственият самолет, който можах да намеря.

— Ще успееш ли да излетиш с три мотора?

— Направих го веднъж, но е много трудно.

Каз се ръкува официално с Лусинда и рече:

— Ти си свястно момиче. Съжалявам, че се държах грубо. Грижи се за себе си и за него.

— Приемам извинението.

Тя се надигна на пръсти и го целуна по бузата.

Тримата мъже успяха да вкарат Райън в кабината. Той така и не се събуди. После Дик помогна на Лусинда да се качи, затвори задната врата и закопча колана на Райън. Седна пред контролните уреди и включи трите мотора. Отвори клапаните и отключи спирачките на колелата.

Стигна до края на пистата, прекръсти се и потегли. Не беше съобщил плана на полета, нито имаше радиовръзка. Предавателят му писукаше на честотите на ЦРУ, така че щеше да получи информация по военните канали, но що се отнасяше до военновъздушните сили, този полет никога не се бе състоял.

Каз и Коул гледаха угрижени как самолетът се засили с гръм и трясък по пистата и излети. Тромавият транспортен „С-54“ едва не

закачи дърветата в края на нивата, разминавайки се на няколко метра с катастрофата.

Каз знаеше, че е невъзможно, но когато самолетът се отправи на изток, му се стори, че чува победоносния вик на Дик.

41. ПО МОРЕ

От два часа Мики седеше в кабинета на баща си и обмисляше проблема. Беше обезпокоен от факта, че Казоровски отговори на обаждането му. Бившият федерален агент беше с Лусинда, а това означаваше, че може би и Райън е с тях. Мики търсеше някакво решение на въпроса. Лусинда можеше да му навлече неприятности. Тя несъмнено знаеше някои неща, които не съзнаваше, че са важни. Лусинда бе живяла в къщата, докато баща им ръководеше фамилния бизнес. Сигурно знаеше, че Джоузеф мечтае да контролира кандидата за президент. Ами ако Каз разбереше как се финансира кампанията? Или спипаше Ей Джей и го накараше да си развърже езика? Другият въпрос без отговор беше къде са видеозаписите, на които Хейз крещеше и се молеше в самолета. Видеха ли бял свят, целият им план пропадеше. От друга страна, Мики подозираше, че лентите са въвн от играта. Може би Райън ги бе изпратил в някоя телевизионна мрежа, инак Казоровски щеше да заплаши Мики с тях. Но фактът, че никой не спомена за филма го накара да се зачуди дали Тони Нюйоркчанина не го беше унищожил, преди да изчезне. Мики смяташе, че Тони е мъртъв.

Накрая реши, че му трябва добър специалист. Повече никакви улични типове, размахващи бейзболни бухалки. Беше му необходим човек, който нямаше да пропусне мишената. Баща му разказваше за някакъв бивш агент от ЦРУ, политически убиец, известен с прозвището Призрака. Силвио Кандрате беше наемникът на Призрака и уреждаше ангажиментите му. Мики се наведе и потърси номера на Силвио в тефтерчето на баща си. Намери го, затвори вратата на кабинета и се обади по скрамблера, който баща му бе инсталирал.

Каза на съпругата на Силвио да му предаде да се обади веднага щом се прибере вкъщи. После седна пред бюрото и взе вестника с усмихнатото лице на Хейз на първа страница. Спомни си как зализаният политик се потеше в караваната, докато Мики купуваше душата му и се вгледа в снимката.

— Ще държа в ръцете си президента на Съединените щати — тихо каза Мики.

Властта беше изборният от него наркотик.

Телефонът на Елизабет иззвъня в два и трийсет и осем след полунощ. Тя беше заспала неотдавна, защото двойката на горния етаж вдигаше шум до един часа. Елизабет се претърколи на другата страна, погледна часовника и вдигна слушалката.

— Елизабет Апългейт ли е? — попита един женски глас.

— Кой иска да знае?

— Вие ли бяхте секретарка на Райън Болт?

— Хей, скъпа, колко е часът?

— Райън е с мен. Той не е много добре. Вие сте били негова секретарка...

— Какво му е? — попита Елизабет, опитвайки се да подреди мислите си.

— Нуждаем се от помощта ви. Райън каза, че можете да вземете микробуса на брат си. Трябва да ни закарате на едно място.

Елизабет не бе чувала Райън почти от един месец. Тя имаше нов шеф, който беше много опърничав. Задържаше я след работното време и не искаше да ѝ плаща за допълнителните часове. А сега бившият ѝ шеф се обаждаше в два часа сутринта и искаше услуга. Бедата беше там, че тя не можеше да откаже нищо на Райън. Той беше един от хората, на които винаги бе помагала.

— Дайте ми да говоря с него.

— Минутка.

— Здравсти — чу се гласът на стария ѝ приятел.

— Райън?

— Извинявай, Лиз... Не бих те молил, но... Можеш ли да ми помогнеш?

Изведнъж Елизабет се притесни ужасно.

— Какво се е случило, Райън?

— Загазих.

Елизабет се уплаши.

— Добре, ще взема микробуса. Къде си?

— Не знам. Чакай малко...

Чу се шумолене и отново заговори младата жена.

— „Маунтин Роуд“ 1600, Валенсия.

— Това е в подножието на Маджик Маунтин.

Мястото беше най-малко на четирийсет и пет минути.

— Ако имате пари, може да ги използваме. Бих ви написала чек, но се страхувам, че ако го осребрите, може да си навлечете неприятности.

— Защо?

— Ами брат ми ще го види и...

Лусинда млъкна, защото не искаше да обяснява на Елизабет в какво я вълчи.

— Зарежете парите и побързайте — добави тя.

— Спасителният микробус на Елизабет Апългейт потегля.

Тя затвори и се облече. Тръгна към вратата, но се върна и влезе в банята, където се среса и си сложи грим.

— По дяволите — каза Елизабет на глас. — Още съм му навита.

Измина разстоянието за трийсет и пет минути, защото движението не беше натоварено. „Маунтин Роуд“ беше точно преди завоя за склоновете на Маджик Маунтин. Тя спря на паркинга и видя един висок чернокож мъж, който стоеше до камион с правителствени номера. Той махна платницето и Елизабет видя Райън, който лежеше върху едно одеяло. Тя слезе от микробуса, като остави мотора включен. После съзря Лусинда и сърцето ѝ се сви. Младата жена беше много красива и имаше дълги лъскави коси и изящни черти.

— Аз съм Лусинда Ало — каза хубавицата.

— Елизабет Апългейт — представи се тя и насочи вниманието си към Райън.

Той изглеждаше отслабнал и болнав.

— Какво се е случило с него?

— Раниха го в крака... и после пак се удари. Загуби много кръв и се наложи да го упоим.

Дик скочи в камиона.

— На кого е този камион? — обърна се Елизабет към хубавия мъж с шоколаденокафява кожа.

— На правителството. Данъците, които плащате, работят за вас. Но трябва да го върна бързо.

— А вие кой сте?

— Един котарак с шапка — ухили се той и махна шапката си. — Хайде да се опитаме да го качим във вашия микробус.

Елизабет и Лусинда хванаха Райън от дясната страна, а Дик — от лявата. Пренесоха го в микробуса и чернокожият го погледна.

— Трябва да тръгвам. Желая ти късмет, приятелю.

— Благодаря за измъкването — с немощен глас каза Райън.

— Трябва да благодариш на Каз. За никой друг не бих го направил.

Дик се качи в камиона и без да погледне назад, изчезна от паркинга и от живота им.

Елизабет седна зад волана, а Лусинда — на задната седалка до Райън. Когато Елизабет се обърна, Райън я гледаше, а очите му се усмихваха.

— Благодаря, Лиз...

— Какво се е случило с теб, Райън?

— Само ме закарай на „Линда“.

Елизабет включи на скорост и потегли. Лусинда зашепна нещо насърчително в ухото на Райън.

Изведнъж Елизабет се почувства много самотна. Слушаше Райън и Лусинда и съзнаваше, че животът минава покрай нея.

Стигнаха до пристанището и Елизабет паркира в мрака, под една счупена лампа на док Б. Двете с Лусинда слязоха от микробуса и оставиха Райън да спи. Елизабет поведе Лусинда надолу към кея, където, доколкото си спомняше, беше яхтата на Райън.

— Не трябва ли да го прегледа лекар? — попита тя.

— Ще уредя това. Но първо искам да се уверя, че е в безопасност.

— Но от какво? От кого?

— Моля ви, само ми помогнете да намеря яхтата.

Най-сетне Елизабет видя познатите очертания на хубавото петнайсетметрово двумачтово корабче. Яхтата беше правена през 50-те и имаше класически форми. Дървеният корпус беше лъскав и тъмнокафяв, а навигаторската кабина беше покрита с брезент. Името ѝ беше „Линда“, но бившата съпруга на Райън не обичаше яхтата и те я използваша рядко.

Лусинда видя двумачтовото корабче и се влюби в него от пръв поглед. Още седемгодишна, тя бе започнала да се учи да управлява

яхти и по-късно дори спечели няколко клубни състезания. В морето се чувстваше като у дома си. Скочи на борда и махна брезента.

— Гледай, гледай — шепнеше тя, докато сваляше платницата с коледно вълнение.

Слезе долу и провери провизиите. Имаше много консервирана храна и минерална вода. Включи осветлението и погледна секретарката на Райън.

— Изглежда, знаете доста неща за яхтите — отбеляза Елизабет.

— Ще се оправя. Да доведем Райън.

Двете докараха товарната количка, сложиха няколко възглавници и помогнаха на Райън да слезе от микробуса. Той стискаше зъби, докато се движеше. Качиха го на борда и го настаниха на койката в предната каюта. Елизабет се наведе и го целуна по бузата.

— По дяволите, Райън, грижи се по-добре за себе си, чу ли?

Той я прегърна и прошепна в ухото ѝ:

— Липсваше ми, Лиз.

Тя подържа ръката му, после отиде в навигаторската кабина, където Лусинда проверяваше двигателя с четирийсет конски сили. Сетне включи вентилацията, за да проветри машинното отделение.

— Наистина знаете много за яхтите, а?

Лусинда махна платното от компаса.

— И аз имам яхта.

— Няма ли да ми кажете какво се е случило, по дяволите? Кой го простреля?

— Боря се за живота му. Няма да сте в безопасност, ако знаете повече.

— В такъв случай...

Елизабет ѝ даде всичките пари, които намери в апартамента си. Четиристотин и петдесет долара.

Лусинда ги взе и рече:

— Райън ми каза, че вие сте една от най-добрите му приятелки.

— Точно така, затова внимавайте да не умре.

— След като включа моторите, можете ли да развържете въжетата и да ги хвърлите на борда?

Елизабет кимна и скочи на кея, а Лусинда отвори клапаните, за да подаде гориво към карбуратора. После натисна стартовия бутон и

моторът забръмча. Бутна няколко лостчета и запали сигналните светлини.

Елизабет развърза четирите въжета и ги хвърли на яхтата, която потегли на заден ход и се отправи по канала. В живота на Елизабет нямаше приключения и тя завиждаше на красивата млада жена. Дълго гледа в нощта, докато проблясващите светлини на мачтите се изгубиха от погледа ѝ. После се върна в микробуса, но не включи мотора веднага. Седеше в мрака и мислеше.

Накрая реши, че още утре сутринта ще напусне работата си.

Навлязоха в открито море и „Линда“ започна да подскача и да се тресе от големите вълни. Лусинда се уплаши, че Райън ще падне от койката. Тичаше да го проверява на всеки няколко минути и оправяше възглавниците под него. Той спеше дълбоко.

На ясното февруарско небе светеше луна и Лусинда остави яхтата да се носи по искрящите води. Слезе долу, взе картата на канал „Каталина“, разгъна я на навигационната маса и включи лампата над нея. Определи курса, както я беше учил инструкторът ѝ в клуба. Не познаваше „Каталина“, но реши да не влиза в пристанището на Авалон, защото беше сигурна, че всички плавателни съдове отиваха там. Избра Тойон Бей — заливче на няколко километра на запад. Сетне се върна при кормилото и се отправи в определената посока.

Намери Тойон Бей, когато слънцето се показваше на хоризонта. Вкара яхтата в заливчето и спусна котвата. Вълните се плискаха леко по корпуса. Островът беше много по-безплоден, отколкото бе предполагала... Стърчащите назъбени скали бяха обрасли с мескитови храсти. Ала мястото беше красиво. На плажа, който беше на стотина метра, се виждаха тъмните очертания на нещо голямо. Лусинда намери бинокъл, фокусира го и видя огромен заспал звяр.

— Бивол! — развълнувана и изненадана възкликна тя.

Слезе долу да каже на Райън, но той още спеше и тя реши да не го буди. Легна на съседната койка. Обичаше лекото поклащане на закотвената яхта. За пръв път от три дни насам се почувства в безопасност.

Замисли се за майка си. Пени сигурно щеше да се тревожи за нея. Лусинда не можеше да ѝ се обади, преди да замине.

След няколко минути се унесе в неспокоен сън.

42. ОБЕЗПОКОИТЕЛНО РЕШЕНИЕ

Анита Фарингтън Ричардс не беше казала на Хейз, че иска развод, когато отиде в Айова. Възнамеряваше да го стори, но нещо я бе спряло. Необходими ѝ бяха няколко дни, за да разбере колко са сложни доводите ѝ. Анита произхождаше от семейство на протестанти от средната класа и родителите ѝ я бяха възпитавали от малка да не показва чувствата си. Мисълта за шумен развод я отвращаваше. Съзнаваше, че няма начин да го потули. Не повдигна въпроса пред Хейз и се оттегли, за да размишлява. Анита си бе тръгнала веднага след победата в Айова и сега се бе скрила в безопасното губернаторско жилище в Провидънс. Беше отказала на всички молби за интервюта, които секретарят по печата се опитваше да уреди. Надяваше се, че кампанията на Хейз ще се провали от само себе си и той ще загуби предварителните избори в Ню Хампшър, за да не бъде принудена да използва развода срещу кандидатурата му. По-добре от всеки друг на света Анита знаеше, че нейният съпруг не е подходящ да управлява страната. Липсваше му морална устойчивост. Но дните минаваха и популярността му растеше. Всяка вечер говореха за него по новините. Тя бе започнала да пие отново. На трийсет и пет годишна възраст страдаше от алкохолизъм. Тогава Хейз беше още прокурор. И сега, всеки следобед, Анита се вмъкваше в кабинета и пиеше водка от малкото кристално шише, което стоеше на мраморното барче.

Хейз щеше да се прибере вкъщи да приготви багажа си за четиридневната обиколка на десет южни щата и Анита изпи достатъчно алкохол, за да събере смелост да му каже, че го напуска. Наля си още две чашки, седна на мекия диван и се замисли за събитията, които я бяха довели до тази дилема.

Анита не умееше да се бори. Опитваше се да избягва сблъсъците. Не беше добър морален съветник на Хейз. Беше предпочела уединението. И сега се подготвяше за онова, което беше сигурна, че ще бъде най-неприятното събитие в живота ѝ — да подаде заявление за развод.

В шест часа Хейз се прибра вкъщи с лимузината и намери Анита заспала на дивана в кабинета. Погледна дебелата си съпруга, отворен от онова, в което се бе превърнала. Видя чашата на масата и разбра, че отново е пила. Запъти се към вратата, когато Анита го чу и се надигна.

— От колко време си тук? — попита тя.

— Току-що влязох.

Изведнъж Анита се почувства неподготвена за предстоящия спор. Но трябваше да му каже. Хейз се обърна и тръгна по коридора към спалнята си. Тя го последва.

— Искам да поговорим.

— Не сега, Анита. Задържат самолета заради мен.

— Искам развод.

Той я погледна.

— Не дрънкай глупости.

— Не издържам повече. Утре ще подам заявлението.

— Не можем да се разведем. Какви ги говориш?

— Първо, мога да правя каквото искам. Не ми е необходимо твоето разрешение, за да подам заявление за развод.

— Но защо?

— За да те спра.

— От какво?

— Точно за това исках да поговорим.

Тя излезе от спалнята му и тръгна към стаята си. Хейз я настигна, хвана я за ръката и я завъртя към себе си.

— Какви ги вършиш? Знаеш ли какъв е залогът? Аз имам реални шансове да спечеля изборите.

— Вече взех решение.

Анита измъкна ръката си и се отправи към спалнята си. Хейз хукна след нея, но тя тръшна голямата дъбова врата и спусна резето, преди той да посегне към дръжката.

— Анита, трябва да разговаряме — започна да я моли Хейз.

След минута разбра, че опитите му са безполезни и влезе в кабинета да се обади на Ей Джей, който се бе отбил в адвокатската си кантора да вземе някакви книжа. Тийгардън отговори на второто иззвъняване.

— Господи, Ей Джей, Анита иска развод. Заклучи се в стаята си. Отново е започнала да пие. Трябва да направиш нещо — обърна се Хейз към единствения човек, който решаваше проблемите му.

— Тръгвам веднага.

Ей Джей затвори, свърза се с летището и хвана Малкълм на терминала. Бяха ангажирали „Боинг-737“ за увеличилите се персонал и стотината репортери, които пътуваха с тях.

— Възникна един проблем.

— Колко е голям?

— Не мога да ти кажа по телефона. Задръж полета. Ако с Хейз не дойдем до един час, пак ще ти се обадя.

— По дяволите, Ей Джей, самолетът е пълен с журналисти. Ще надушат, че нещо не е наред. Ще се нахвърлят върху мен. Първото правило в една кампания е да не се отклоняваш от програмата пред очите на пресата.

— Един час забавяне няма да ни навреди. Ако станат два, ще трябва да измислим нещо. Междувременно, раздай им безплатно алкохол.

Тийгардън затвори и хукна към колата си. Пристигна в дома на губернатора и завари Хейз да удря по вратата на Анита.

— Остави на мен. Прибери се в стаята си — каза Ей Джей.

— Подаде ли заявление за развод, свършено е с нас.

— Върви.

Хейз тръгна по коридора, но спря на прага на спалнята си, за да чуе какво ще каже Ей Джей.

Тийгардън почука леко на вратата. Той се разбираше с Анита. Намираше я за умна и забавна. В колежа бяха гаджета, преди Хейз да я свали. Навремето водеха дълги смислени разговори. Ей Джей високо ценеше ума и добрите ѝ качества.

— Анита, аз съм, Ей Джей — каза той и отново почука. — Слушай, ако не искаш да говориш с мен, кажи. Чу ли? Няма да тропам на вратата цяла нощ. Кажи ми „Разкарай се, Албърт“ и аз ще си отида.

Тийгардън беше стратег. Винаги се стараше да решава проблемите един по един. Не можеше да влезе, преди да е накарал Анита да проговори.

— Нищо не чувам, Анита. Ще си помисля, че се колебаеш и ще продължа да удрям горките си кокалчета по твърдото дърво — тихо

гукаше той.

— Махай се, Ей Джей.

— Слушай... Ще си отида, но първо искам да се уверя, че си добре.

— Върви си. Остави ме сама.

Беше я накарал да проговори и сега трябваше да я принуди да разсъждава и да общува с него.

— Ти не искаш да бъдеш сама, Анита. Хейз го няма. В стаята си е. Пред твоята врата съм само аз. Знаеш, че никога не бих ти причинил болка. Нали сме приятели.

Бяха се запознали на една танцова забава в колежа Суортмор. После Ей Джей я заведе в Харвард, където двамата с Хейз учеха. Хейз я видя и стана онова, което неизменно се повтаряше през годините — отне му я. Хейз беше водещата личност. Ей Джей винаги се оказваше в ролята на губещия.

— Хайде, Анита... Искам да се уверя, че си добре.

Последва дълго мълчание и сетне тя отключи. Тийгардън превъртя валчестата дръжка и влезе.

Анита го гледаше с големите си кафяви очи, замъглени от водката и безсънието.

— Какво? — сърдито попита тя.

— „Какво“ не е подходящата дума. „Какво“ е въпросителна конструкция, с която искаме информация. Трябва да попитаме „защо“. Това е думата, която определя причината, повода и целта — отговори той, като трескаво разсъждаваше, съзнавайки, че тя е завършила английска филология и това може да ѝ се стори забавно.

Вгледа се в устните ѝ за усмивка и получи един съвсем слаб отговор.

— Затвори вратата.

Той изпълни желанието ѝ.

— Знаеш ли какво се опитваш да сториш, Ей Джей? Да спасиш задника му, както винаги си го правил.

— Дойдох тук като твой приятел, Анита. Не ми ли вярваш?

Тя харесваше Ей Джей още от първия ден в Суортмор, когато той се появи в карирани шорти и фланелка, търсейки момичета, и сега беше започнала да съжالياва, че го остави заради Хейз.

— Защо искаш да се разведеш с Хейз? — попита Тийгардън.

— Не искам той да стане президент. Ти го познаваш, Ей Джей. Знаеш, че не е подходящ за този пост. Защо му помагаш?

— Той няма да спечели, Анита. Няма да стане. Ако това е причината, правиш го напразно. Националната телевизия ще започне да се занимава с развода. Ще те снимат на всяка крачка. Ще четеш за това в жълтата преса и развлекателните шоупрограми ще се шегуват с теб. В момента Хейз е новината на деня. Разведеш ли се с него, ще последва катастрофа. Но след две седмици той ще бъде въвн от надпреварата. И тогава на никой няма да му пука.

— Не вярвам, че ще отпадне.

— Не си виждала проучванията на общественото мнение. В южните щати го чака провал.

— Телевизията и вестниците не мислят така.

— Хайде, Анита, знаеш какви са журналистите. Говорят каквото ние им кажем. Истината е, че на юг няма да гласуват за Хейз. Ето, виж...

Той извади от джоба си някакви проучвания, които всъщност показваха, че Хейз се изкачва все по-нагоре. Но данните можеха да объркат всеки, ако не знаеше къде да гледа. Ей Джей ги занесе на бюрото и запали лампата.

— Ела тук и погледни.

Анита се приближи бавно до него и погледна компютърната разпечатка. Тийгардън започна да тълкува погрешно резултатите.

— Ето, на въпроса дали го харесват, той има само петнайсет процента — излъга той, като посочи коефициента, а не истинската цифра, която беше шейсет и две. — На въпроса на кого биха се доверили, ако възникне световна криза... Гледаш ли, Анита? Седемнайсет процента. Там не го харесват. Свършено е с нас — завърши той с надеждата, че тя ще се хване на въдицата.

— Хейз знае ли това?

— Още не съм му казал. След две-три седмици ще изчезнем от националната сцена. Тогава можеш да правиш каквото искаш и медиите няма да го отразяват.

— Обещавах ли? — с немощен глас попита тя.

— Няма да спечелим. Южняците мислят, че Хейз е поредният политически авантюрист.

Ей Джей погледна в замъглените ѝ от водката очи и разбра, че тя му вярва, сетне протегна ръце към нея.

— Този период е много труден за теб, нали, Анита?

Тя кимна, а той я прегърна. Усети топлината на тялото ѝ през дрехите. В стаята беше студено, но Анита се потеше. Ей Джей я държа така няколко минути.

— Виж какво, ще ти се обаждам всеки ден. Ако нещо се промени, ще ти кажа. Ще се чувстваш ли добре?

Анита дълго мълча и накрая пак кимна.

След десет минути той я накара да си легне и когато дишането ѝ стана равномерно, излезе.

Хейз стоеше до вратата.

— Какво стана?

— Спечелих малко време.

Хейз затвори пътническата си чанта и двамата забързаха към лимузината. По пътя към летището Ей Джей му разказа за разговора си с Анита.

— Спечелим ли на юг, тя ще разбере, че си я излъгал — рече Хейз.

— Знам. Тогава ще измислим нещо друго.

Тийгардън съзнаваше, че в края на краищата има само един начин да се справи със заплахата от развода. Но не беше сигурен дали би паднал толкова ниско.

43. СУПЕР ВТОРНИК

На сутринта на Супер Вторника Мики се срещна с телефонния техник в преддверието на голямата къща в Ню Джърси и му показа телефона, на който искаше да инсталира „Пин Тел“.

Техникът започна да запоява жиците, свързващи малката кутия и апарата в кабинета.

— Тези устройства са най-новият модел, но разполагаме с ограничен брой. Те са само за правителствени агенции и всички са записани в тази книга...

— Има ли принтер? — прекъсна го Мики.

— Разбира се.

След един-два часа техникът свърза „Пин Тел“ с всичките пет линии в къщата и се обади в офиса си да го изпробва.

— Готово — каза той. — Обади ли се някой, номерът му ще се появи на това екранче и ще се запише в паметта.

Той показа на Мики едно копче, което въртеше запаметяващия диск. Телефонът иззвъня и номерът светна на екрана. Засичащото устройство работеше безупречно.

Мики кимна и изпрати техника до външната врата.

— Щом си свършите работата, обадете ми се да го взема, защото, както ви казах, устройствата ни се водят под брой. Липсва ли някое, шефът ще побеснее.

Техникът се качи в микробуса си и потегли, а Мики взе мерцедеса и се отправи към Ню Йорк, където щеше да се срещне със Силвио Кандрате.

Мики се срещна с възрастния престъпник в един малък апартамент в Малката Италия. Силвио беше напълнял от годините. Напукани кръвоносни съдове кръстосваха лицето му, а високото кръвно налягане бе направило кожата червена. Навремето Силвио беше най-добрият. Мики седна в малкия хол, пълен със снимки на

семейство Кандрате. Разговаряха за незначителни неща, докато съпругата на Силвио носеше сладкиши и кафе. Тя се суетеше около Мики и го наричаше дон Ало.

След петнайсетминутен учтив разговор за синовете и племенниците на Силвио двамата мъже решиха да се поразходят и да оставят задушния апартамент и раболепната съпруга на мафиота.

Силвио заведе Мики в бензиностанцията, която притежаваше. Влязоха в гаража, където един от племенниците на Силвио работеше с бормашината. Инструментът пищеше пронизително в малкото бетонно помещение. Силвио обичаше да провежда съвещанията в гаража, докато бормашината свиреше ужасната си музика, защото знаеше, че никое подслушвателно устройство няма да долови думите. Той водеше преговорите си там от двайсет години и федералните агенти още не бяха записали разговорите му.

— Трябва ми твоя Призрак. Имам проблем.

— Ще видя дали ще мога да го намеря — отговори Силвио, като долепи напуканите си червени устни до ухото на Мики, за да надвика шума.

— Нямам много време. Въпросът е деликатен. Знаем колко струва и съм готов да платя.

— Не е необходимо. Ти имаш неограничен кредит при мен. Обади се довечера. Попитай ме дали искам да отида на опера... Ако съм получил положителен отговор, ще кажа: „Трябва да отидем“. Дай ми номера на някой сигурен телефон, на който да му кажа да се обади.

Мики написа номера на линията, свързана със скрамблера и го даде на възрастния човек. След няколко минути двамата излязоха от гаража и тръгнаха по улицата към колата на Мики.

Той свърши и някои други неща в Ню Йорк и в шест часа вечерта се обади на Силвио от един клуб в Малката Италия, където членуваше баща му.

— Как я караш, Силвио? Имам няколко билета за опера. Искаш ли да дойдеш?

— Страхотно — отговори Кандрате, без да споменава името му. — Трябва да отидем.

Това беше съобщението, което Мики искаше да чуе. Той затвори и погледна към телевизора над барчето. Беше Супер Вторника и предаваха новини.

Показаха Хейз Ричардс в хотелската стая в Мемфис. Току-що бе завършил обиколката си на десетте щата. На югоизток гласуването беше приключило и резултатите започнаха да пристигат в телевизията.

— По всичко личи, че сте начело във всеки щат — каза репортерът и поднесе микрофона на усмихнатия Хейз.

— Много съм насърчен... и щастлив. Но нека да изчакаме, докато преброят гласовете.

Мики се усмихна и си поръча чаша грапа. Сервитьорът я донесе, сложи я на масата пред него и проследи погледа му.

— Какво мислите за онзи човек, дон Ало? — почтително запитва той.

— Мисля, че един ден той ще бъде *моят* президент — ухили се Мики.

Докато Мики гледаше новините в клуба в Малката Италия, Лусинда и Райън се намираха на три часови зони на запад на задната палуба на „Линда“.

При тях беше три часът и те бяха сложили малкия портативен телевизор на стълбите на кабината, за да засенчат екрана от падащата косо светлина. Райън беше изтощен от лежането на слънцето и гледаше безучастно как репортерите изреждат щат след щат, гласували за Хейз Ричардс.

— А сега ще включим Лесли Уинг от хотела на Хейз Ричардс в Мемфис — каза Дейл Хелингър.

Той беше висок и изискан чернокож коментатор, който бе заел мястото на Брентън Спенсър в Ю Би Си. Камерата показва привлекателна кореспондентка с азиатски черти, която стоеше в стая, пълна с ликуващи служители от предизборния щаб на Хейз.

— Благодаря, Дейл. Тук хората на Хейз Ричардс празнуват и са стигнали до заключението, че той ще спечели с голяма преднина във всички щати, включени в Супер Вторника.

Тя отмести очи от обектива за секунда и добави:

— Виждам стратега на кампанията... Да видим дали ще мога да го поканя пред камерата.

Лесли тръгна, следвана от оператора и след малко на екрана се появи рошавата глава на Ей Джей.

— Мистър Тийгардън... Лесли Уинг от Ю Би Си. Тази нощ е много вълнуваща — започна тя, а стратегът се обърна и се ухили на камерата.

Хората зад него викаха радостно и танцуваха.

— Ами, изглежда, сме на прав път, Лесли.

— Само допреди един месец Хейз беше неизвестен на политическата сцена, а сега по всяка вероятност ще спечели кандидатурата на Демократическата партия.

— Американците търсят нещо. Те са ядосани, защото в сегашната система на управление има нещо отчайващо погрешно. Хейз олицетворява справедливостта. Той ще промени процеса на управление. Ще отнеме институциите от ръцете на вашингтонските лобисти. Хейз ще управлява така, както искат хората. Ето защо съм с него и смятам, че цяла Америка е с него заради това.

— Благодаря — каза Лесли и се обърна към камерата. — Тук е истинска лудница, Дейл. Радостта на хората е неподправена.

— Каж ми, Лесли — попита Дейл, — има ли някаква вест от губернатора Ричардс. Кога ще слезе да изнесе словото на победата?

— Ще се опитам да разбера, Дейл.

Тя тръгна след Ей Джей, но той започна да танцува полка с една дебела дарителка на кампанията. Двамата размахваха ръце и крака и подскачаха като хипопотами.

— Съжалявам, Дейл, но тук е невероятно.

Райън и Лусинда гледаха, без да говорят, а вятърът поклащаше леко яхтата.

— Какво има за вечеря? — попита накрая той.

— Мисля да отида в града и да купя пържоли. Какво ще кажеш за говеждо на скара, зелена салата, хляб с чесън и най-хубавото вино, което успея да намеря?

— Чудесно.

Лусинда слезе долу, махна банския си костюм и облече едни шорти на Линда и фланелката, която намери в чекмеджето под койката в предната каюта. После скочи в гумената лодка, включи мотора с пет конски сили и потегли да купи храна. По пътя към Авалон тя се зачуди дали кошмарът е свършил, или едва сега започва...

44. ШИШКОТО

Вицепрезидентът Джеймс Андерсън — Шишкото гледаше новините в резиденцията си в морската обсерватория на „Масачузетс авеню“. Самият той току-що бе завършил обиколката си из южните щати, но реши да се върне във Вашингтон и да гледа резултатите. Предварителните избори в Републиканската партия не представляваха кой знае каква конкуренция. Андерсън нямаше сериозен съперник. Имаше подкрепата на партията и влиянието на настоящия президент Чарлс Котън — Краля. Онова, което го безпокоеше, беше необикновенният ентузиазъм на медиите към Хейз Ричардс и особено на новия чернокож коментатор Дейл Хелингър от Ю Би Си. Андерсън извика ръководителя на кампанията си Карл Хендерсън или, както всички го наричаха, Хени.

— Гледаш ли, Хени?

— Какво? Хейз Ричардс ли?

— Да. Допреди един месец никой не беше чувал за него, а сега ще накара Америка отново да заработи за всички нас.

— Не унивай, Шишко. Това е тяхната нощ. Ние не сме интересни, защото ти се състезаваш почти без съперници. Добрата новина е, че Скатина ще отпадне от надпреварата. Току-що разговарях по телефона с неговите хора. Поддръжниците му казали, че ако тази вечер не спечели, повече няма да го финансират. Следователно той е въвн от играта. На твое място бих атакувал Хейз, особено след като Скатина е от твоя щат, Ню Йорк, и там гласовете може да се разделят на две. Остави Хейз Ричардс да се потопи тази вечер в славата, а утре ще започнем атаката с оная мадама.

— Този начин на действие не ми харесва, Хени. Трябва да спечелим сами, с идеите си.

Андерсън беше един от онези рядко срещани политици, които винаги запазват достойнство. Големият му проблем беше, че е безличен. Собствените му служители се шегуваха, че Шишкото е толкова незабележим, че преследвачите му могат да го загубят дори в

асансьор. Но въпреки това животът му представляваше един постоянен възход към върха.

Обичаше политиката още от дете. Баща му беше сенатор три мандата. Джеймс бе участвал в Корейската война. Започна в Сеул като неопитен лейтенант и стигна до закоравял в битките командир на рота. Наградиха го с два ордена „Пурпурно сърце“ и с една „Сребърна звезда“, но след като го раниха, той отказа да се прибере в родината и предпочете да се лекува в Сеул. И тази история го издигна в очите на хората. „Шишкото“ беше прякорът му от училище. Вече не беше дебел гимназист, но прозвището все още някак му прилягаше.

Андерсън се беше издигнал бавно в партийната йерархия, но лека-полека хората ставаха зависими от него и накрая осъзнаваха каква непреклонна сила притежава младият мъж и го избраха в Конгреса.

Преди четири години Чарлс Котън — Краля го покани за вицепрезидент. Котън не се нуждаеше от забележителен заместник — неговият колорит беше достатъчен — а от регионален баланс. После Краля заболя от рак на простатата. Джеймс знаеше, че харизматичният белокос президент умира. Ето защо най-дебелото хлапе в училище сега се състезаваше за президент без съперници в Републиканската партия.

— Не искам да повеждаме атака с мадами — повтори той.

— Така говориш сега, но се налага да хвърлим някоя голяма бомба, Шишко. Според мен не бива да се тревожим много за Хейз, но трябва да извадим на бял свят някоя от кирливите му ризи. „Ще накарам Америка да заработи отново“ и после влиза в Ню Йорк като филмова звезда и оправя работата с шофьорите в родния ти град. И гласоподавателите се влюбват в него. Те смятат, че той ще се представи добре по време на криза, но Хейз има и прекрасни изпълнения в спалнята. Трябва да ми позволиш да го направя, Шишко.

— Ще разговаряме утре сутринта.

Андерсън прегледа различните телевизионни канали и накрая спря на Ю Би Си.

— Във всичките двайсет щата, гласували досега, както се очакваше, води републиканецът вицепрезидент Андерсън — събщи Дейл Хелингър, — но голямата новина е изумителната нощ, която Хейз Ричардс поднесе на демократите. Победата на Хейз може да бъде наречена историческо събитие.

Андерсън не искаше да използва мадамите, които Хени бе намерил, но към десет часа, когато щат след щат обявяваха победата на губернатора Ричардс, той се зачуди дали мацките няма да са последното му средство за защита.

Анита Ричардс се чувстваше изоставена и измамена. Ей Джей й бе казал, че Хейз няма да спечели. Тя отпи голяма глътка водка от кристалната чаша. Преди два часа престана да й слага лед и сега, докато преглъщаше, разля малко алкохол върху розовия си халат. Вгледа се в лакираните нокти на дебелите пръсти на краката си и изведнъж погледът й се замъгли.

— По дяволите — каза на глас тя. — Напих се.

После затвори очи и леглото се залюля. Отвори ги и стаята се завъртя.

— Анита е много въодушевена — щастливо говореше Хейз по телевизията. — Тя и аз работихме дълго и упорито, за да дочакаме този ден. Тази победа е и нейна.

Анита се вкопчи в леглото и в здравия си разум с отчаяние и сълзи в очите.

45. РАЗКРИТИЕ

Точно преди залез-слънце Лусинда вкара гумената лодка в пристанището на Авалон, което приличаше на картина от стария свят. Заливът имаше формата на огромна конска подкова. Боядисаните в червено и бяло стълбове за завързване на корабните въжета бяха наредени във водата като украса за тържество. Ярkozеленият пристан и старомодният салон за танци бяха разположени в двата края на залива. Сезонът бе свършил и имаше малко плавателни съдове. Тя завърза гумената лодка, тръгна боса към туристическата част на града и попита един полицаи къде може да намери хубав магазин за месо.

— На пазара „Танихил“ на ъгъла на „Дескансо“ и Трета улица е любимият ми. Работи до десет часа — отговори той.

— Благодаря. А има ли болница на полуострова?

— Да. На „Фолс Каньон Роуд“.

Той посочи една тясна улица, която се виеше нагоре по хълма.

Лусинда реши да отиде първо в болницата. Трябваше да намери лекар, който да прегледа крака на Райън. Градската болница беше построена в мексикански стил — двуетажна сграда със сводеста врата и покрив от червени керемиди. Лусинда влезе в оскъдно обзаведената, но чиста приемна.

— Има ли някой тук?

Някаква врата се отвори и една млада жена в джинси и фланелка се приближи до нея и й подаде ръка.

— Аз съм доктор Андреа Луис.

— Казвам се Лорен — рече Лусинда, като изведнъж реши, че ще направи грешка, ако каже истинското си име.

— С какво можем да ви помогнем, Лорен?

— Приятелят ми нарани крака си и лекарят го заши, но може би превръзката трябва да бъде сменена. Чудех се дали може да го доведе и да го прегледате.

— Не съм специалист в тази област, но ще го погледна — усмихна се доктор Луис. — Какво му е на крака?

— Преди няколко дни му се случи инцидент. Шевовете се скъсаха и трябваше да го шият наново.

— Струва ми се, че би трябвало да е в болница. Къде сте отседнали?

— В един мотел в града — излъга Лусинда, съзнавайки, че въпросите могат да бъдат опасни, ако някой ги търси.

— Кой мотел?

— Ами... оня, малкия.

— Малкият — глухо повтори Андреа, а усмивката ѝ изчезна.

— Вижте какво, не сме женени, а родителите му са много строги и той се страхува, че ще го накарат да се прибере вкъщи, ако ни намерят.

Лусинда разбра колко глупаво прозвуча обяснението ѝ веднага щом го изрече.

— Щом искате, ще го прегледам. Как се казва?

— Бил Уилямс — отговори Лусинда и усети, че се изчервява. — Може да дойдем утре сутринта...

— Ще бъда тук.

Лусинда се усмихна, обърна се и излезе от болницата. Чувстваше, че очите на лекарката я следят, докато вървеше по пътя.

Купи пържоли и замразени зеленчуци от пазара. Намери и калифорнийско „Каберне Совиньон“, за което плати петдесет долара. После видя един уличен телефон. Изведнъж ѝ се прииска да поговори с майка си. Приблужи се до телефона, извади монети от джоба си и набра номера в Ню Джърси. Сърцето ѝ се разтуптя. Реши, че ако Мики отговори, ще затвори. Ръцете ѝ трепереха, но трябваше да чуе гласа на майка си. Телефонът иззвъня пет пъти и Лусинда понечи да окачи слушалката, когато Пени се обади.

— Аз съм, мамо. Искан да ти кажа, че съм добре и съжалявам, задето те накарах да се тревожиш.

— Къде си, Лусинда? Искан да се прибереш вкъщи.

— Не мога, мамо. Трябва да ми вярваш. Но ми липсваш и те обичам. Пак ще ти се обадя.

— Ела си вкъщи, Лусинда — с треперещ от вълнение глас каза Пени. — Липсваш ми, мила.

— Не мога, мамо. Моля те, разбери ме. Трябва да тръгвам, но не се тревожи за мен. Обадох се само да ти кажа, че те обичам.

Лусинда побърза да затвори, защото сърцето ѝ се късаше, като слушаше молбите на майка си.

Тя насочи малката гумена лодка към възвишенията и след километър и половина видя осветената от луната „Линда“. Потисна безпокойството си и забърза да приготви вечеря за Райън.

Мики въртя засичащото устройство, докато намери номера, откъдето току-що се бяха обадили. Преди два дни бе махнал микрофона, така че дишането не го издаваше, докато подслушваше. И сега чу разговора между сестра си и майка си. Лусинда не бе издала местонахождението си, но „Пин Тел“ го направи.

Мики вдигна слушалката и набра един номер, който се появи на екрана на принтера. Остави телефонът да иззвъни двайсет пъти и най-после чу гласа на един млад мъж.

— Какво има? — попита непознатият.

— Къде е онзи телефон?

— На улицата, човече.

— Къде се намира?

— На остров Света Каталина, срещу пазара „Танихил“.

В десет часа същата нощ Призрака вече беше на път за Калифорния, за да свърши работата, в която Тринайсет Седмици и Тони Нюйоркчанина се бяха провалили.

46. КРИЗА

Хейз Ричардс и Ей Джей Тийгардън излязоха от хотел „Хилтън“ в Мемфис в четири и четирийсет и пет, преди другите да са се събудили и мълчаливо потеглиха с хотелската лимузина в гъстата мъгла към международното летище. Трябваше да решат един голям проблем.

Пристигнаха на терминала за частни самолети преди пет часа и отидоха на пистата. Лимузината спря под крилото на взетия под наем „737“ и двамата се качиха в празния самолет.

— Шибана работа — отбеляза Хейз, когато останаха сами.

Ей Джей се колебаеше колко да му каже.

— Много ли искаш да станеш президент?

— Зарежи глупостите.

— Ако тя заведе дело за развод, с теб е свършено.

Хейз не отговори.

— Тя мисли, че не си способен да управляваш... Това са нейни думи, не мои. Ще настане истински кошмар. Пресата ще гръмне. Ще я накарат да се покаже по телевизията. Тя ще бъде ядосана, ще те обвини в разни неща и популярността ти сред жените ще стане по-малка от тестисите на джудже.

— Престани — сърдито каза Хейз.

— Не се шегувам. Тя ще те разкъса на парчета. Пропастта между двата пола, която разводът ти ще създаде, няма да може да се затвори.

— Не го увъртай.

— Много ли искаш да станеш президент? Колко далеч си готов да отидеш?

Ей Джей усещаше как сърцето му блъска в гърдите. Амбицията го заслепяваше. Знаеше, че номинацията на Демократическата партия им е вързана в кърпа. Хейз бе сложил в джоба си дващсет и три щата. Нямаха съперници, освен ако Анита не вдъхнеше надежда на победените. Подадеше ли заявление за развод, четиримата претърпели поражение кандидати щяха да изчакат, за да видят реакцията на

гласоподавателите. Анита можеше да окаже пагубно влияние върху номинацията на Хейз. Трябваше да я спрат.

— Разубеди я, както направи преди — предложи Хейз.

— Ще се опитам, но тогава я излъгах и тя вече е разбрала това. Вероятно съм изгърмял патроните си.

— Е, тогава какво да направим?

— Ще я забавим.

Двамата седяха умълчани, когато стюардът подаде глава.

— Затегнахте ли коланите, господа?

— Да, да тръгваме — отговори Ей Джей.

Моторите забръмчаха и самолетът се понесе по пистата.

След няколко минути вече набираха височина. Излязоха от ниската утринна мъгла, показаха се на слънчевата светлина и се отправиха на изток.

— Защо да я забавяме? Каква ще бъде ползата ни от това?

— Обадох се на Мики — монотонно каза Ей Джей.

Хейз го погледна. Не беше сигурен какви можеха да бъдат последствията.

— Каза, че ако ние не можем да се погрижим за нея, той ще го направи.

Хейз гледаше човека, с когото бе израснал, и се чудеше дали е възможно да говорят за едно и също нещо.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Само, че ще се погрижи за нея. Не мога да му попреча да прави каквото иска.

— Попитах те какво означава това? — повиши тон Хейз.

— По-тихо — каза Ей Джей и се огледа, но двамата бяха сами в празната кабина.

— Искаш да кажеш, че ще я убие ли? — прошепна Хейз.

— Не знам какво ще направи... Може да я заплаши и да я вразуми. Откъде да знам?

Двамата дълго мълчаха.

— Хейз...

Ричардс гледаше изгряващото слънце.

— Погледни ме...

Хейз най-после се обърна, но красивото му лице беше безизразно.

— Нали за това мечтаехме, човече. Още от училище. Ти и аз... Да стигнем там, където искаме... В Белия дом, Хейз, в Овалния кабинет.

Ричардс не каза нищо. Лицето му беше озарено от оранжевата светлина и трудно разгадаемо.

— Помниш ли какво казвахме, когато бяхме деца? — продължи Тийгардън. — Колкото по-нависоко се катери маймуната, толкова повече ѝ лъсва задникът. И сега нашите задници са изложени на показ. Трябва да направим всичко възможно. Белият дом... това е наградата. Може би човек не може да спечели такава награда, ако не бъде готов да направи решителната крачка и да я вземе.

— Как ще се погрижи Мики?

— Не знам, Хейз, но ако искаш да станеш президент, трябва да я спрем. Онези хора ни дават много пари. Няма да стоят и да гледат, докато съпругата ти ги хвърля на боклука.

Хейз знаеше, че Ей Джей има право. Първоначалният шок премина и той вече не беше сигурен колко нещастен ще се чувства след цялата история.

В девет и петнайсет самолетът се приземи в Провидънс и спря пред служебния терминал. Хейз и Ей Джей мълчаха почти цял час. Качиха се в ленд ровъра на Тийгардън и отидоха в дома на губернатора. Улиците на Провидънс още бяха задръстени от сутрешното движение. Когато паркираха в гаража под къщата, часът приближаваше десет.

— Колата на Анита я няма — каза Хейз, докато вървяха към асансьора.

Домът беше тих. Секретарката на Анита още не беше дошла. Тръгнаха по коридора и влязоха в апартамента ѝ. Веднага разбраха, че е заминала. Навсякъде бяха разпръснати дрехи. Явно бе бързала. Ей Джей отиде в банята, за да провери дали козметиката ѝ е там.

— Заминала е — безучастно отбеляза той.

— Какво ще правим сега?

— Ще намеря уличен телефон и ще се обадя на Мики. Той трябва да я спре.

Тийгардън започна да рови в джоба си за монети и попита:

— Имаш ли дребни?

— Използвай това — отговори Хейз и извади картата си от портфейла.

— Знаеш ли, че наистина си неадекватен в кризисни моменти?

— Какво? — ядосан и смутен попита Хейз.

— Искаш да се обадиш на главата на фамилията Ало с картата си. Нали ще впишат разговора в банковата ти сметка?

Ей Джей слезе долу и набра номера на Мики от монетния автомат в преддверието.

— Обажда се Ей Джей. Искам да говоря с Мики — каза той на непознатия, който отговори.

След миг чу механично преобращение глас на Мики. Предположи, че това се дължи на скрамблера.

— Да?

— Заминала е — съобщи Тийгардън.

— Тя е в добри ръце — отговори Мики.

— Няма да е разумно, ако бъде наранена. Не мисля, че ще изглежда добре, ако някой спечели номинацията и след двайсет и четири часа загуби съпругата си.

— И двамата сме на едно мнение. Може би все още имаме нужда от нея.

— Точно така — съгласи се Ей Джей.

— Кажу на приятеля си, че аз ще се погрижа за всичко.

И линията прекъсна, преди Тийгардън да добави нещо. Докато окачваше слушалката на апарата, го осени странно прозрение. Беше въвлечен в заговор за отвличане. Дори в най-безразсъдните си мечти Ей Джей не си беше представял комбинация от обстоятелства, които биха го накарали да извърши подобно нещо.

Тийгардън смяташе, че е благороден, забавен и отзивчив приятел, който винаги търси доброто у хората. Тайното му оръжие беше острият ум. Албърт, момченцето, израснало на „Бийкър стрийт“, номер 234, не би сторило зло никому. Това не влизаше в плана. И все пак, той току-що се бе обадил на дона на мафията в Ню Джърси, за да обсъдят отвличането на Анита Фарингтън Ричардс — жена, която харесваше и уважаваше.

Ей Джей се приближи до асансьора и натисна копчето. Докато чакаше, той се вгледа в изкривеното си отражение в полираната

месингова врата. Изглеждаше по-широк и по-нисък, а кожата му беше лъскава и жълтеникава. Приличаше на Мики Ало.

Вратата се отвори и той се качи в кабината, която го погълна в махагоновия си корем, където Ей Джей за пръв път през живота си се зачуди какво е станало с онова момченце от „Бийкър стрийт“.

47. МРАК

Стаята беше малка и тъмна. Нямаше прозорци и въздухът лютеше от вонята на плесен и урина. Тя седеше със завързани зад гърба ръце. Раменете я боляха и беше жадна. В устата ѝ беше напъхана някаква кърпа или хавлия. Отначало се разплака, но носът ѝ се напълни със слуз, затрудни дишането ѝ и тя едва не се задуши. За щастие осъзна опасността, преди да стане късно и в името на оцеляването си се застави да спре да плаче. *Успокой се*, каза си тя, *дишай бавно*. След няколко мъчителни минути освободи достъпа на въздух до белите си дробове.

Анита Фарингтън Ричардс беше ужасена, но бе решила, че единственият ѝ шанс да оцелее, е да запази самообладание, да остане спокойна и да се надява да намери начин да поговори с похитителите си — хора, чиито лица не видя.

Беше излязла от губернаторското жилище в осем и трийсет. Сложи куфара в багажника на колата си и потегли към „Ривър стрийт“, където възнамеряваше да се срещне с адвокатката си Сюзан Солтър. Анита си бе уговорила среща с нея, без да казва на никого. Тя караше към кантората на Сюзан, когато на един червен светофар зад нея застана кафяв „Шевролет Камаро“. Една тъмна фигура изпълни страничния ѝ прозорец. Преди да успее да извика, вратата се отвори и двама мъже се настаниха на предната седалка до нея. Анита започна да пици, но единият я блъсна долу и натъпка кърпа в устата ѝ. После се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Мълчи или си мъртва.

Колата потегли и Анита чуваше шума на уличното движение и гласа на мъжа до шофьора, който от време на време даваше указания.

— Ей там, вдясно... В средата на улицата... Те ще отворят портата.

Анита се опита да раздвижи краката си.

— Мръднеш ли, ще те цапардосам по главата — каза мъжът.

После спряха. Разнесе се някаква остра миризма — вероятно на бензин. Покриха главата ѝ с някаква качулка и ѝ разрешиха да се надигне. Завързаха ръцете ѝ зад гърба и я поведоха по неравния тротоар. Една метална врата се отвори. Бутнаха Анита нагоре по стълбите и сетне в стаята. Махнаха качулката от главата ѝ, затвориха вратата и я оставиха в мрака.

Тя отчаяно се опитваше да се държи и да запази разсъдъка си. Беше я обзел вледеняващ страх, който периодично я тласкаше към безумието. Мислите ѝ препускаха трескаво и се спираха на незначителни подробности от живота ѝ. А сетне се впускаха в празното пространство.

О, боже... повтаряше наум тя, какво ще правят с мен? Как е възможно да ми се случи това?

Ей Джей беше изпратил самолета обратно в Мемфис, за да вземе представителите на пресата и предизборния щаб. Хейз остана в губернаторското жилище, а Тийгардън влезе в кабинета си. Седна на старото кожено кресло и се опита да си възвърне част от вълнението, което бе изпитал само преди няколко часа, когато научи резултатите от изборите в Супер Вторника. Но напразно. Радостта му бе изместена от ужасно безпокойство.

Хени Хендерсън се обади в дванайсет и десет. Секретарката каза обичайното „В момента мистър Тийгардън го няма“, но Ей Джей застана нащрек, когато тя попита: „Бихте ли повторили номера, мистър Хендерсън?“.

— Ще отговоря на обаждането — извика Ей Джей.

— А, той току-що влезе. Ще ви свържа — рече тя.

След миг Тийгардън чу гласа на председателя на кампанията на Андерсън — Шишкото.

— Е, предполагам, че си много щастлив — предпазливо започна републиканецът.

— Как я караш, Хени... Обаждаш се да уредим правилата на играта или просто ти липсвам? — попита Ей Джей човека, с когото не бе разговарял десет години, откакто Хени го нарече „безотговорен“.

— Хейз наистина се издигна от нулата. Мисля, че вече останахме само ние и вие.

— Хейз е изумителен кандидат. Той има страхотни идеи за Америка, Хени. Прониква право в народното недоволство.

— Това не е всичко, в което е проникнал.

— Какво искаш да кажеш?

— Познава ли една жена на име Бонита Мъни?

Стомахът на Ей Джей се сви.

— Като „пари“^[1] ли? Все едно изрази „въргаляме се в пари“?

— Всъщност „въргаляме се“ е най-подходящата дума, защото тя казва, че Хейз я бил чукал. Бонита Мъни е шеф на туристическа агенция във Флорида. Явно Хейз е ходил там няколко пъти на почивка и не само се е пекъл на плажа. Искаш ли да чуеш описанието ѝ?

— Да — отговори Ей Джей, а настроението му се развали.

— Висока е метър шейсет и два, тежи четирийсет и пет килограма и има платиненоруси коси и плосък като дъска за гладене стомах. Каза, че миналия юни са прекарвали заедно два последователни уикенда... От седми до девети и от тринайсети до петнайсети.

— Господи, Хени, успокой се. Гласът ти звучи толкова щастливо.

— Преди да разпространим новината, реших да ти се обадя, за да дам възможност на Хейз да го отрече.

— Адски мило от твоя страна. Защо не изтича направо в редакциите на вестниците?

— Бих го направил, но Андерсън не ми позволи. Каза, че първо иска да даде на Хейз възможност да го отрече. Затова ти се обаждам. Може да изкараме още мадами, ако искаш, но мисля, че ще си твърде зает да заровиш това лайно, преди да е усмърдяло кампанията ти. Но трябва да знаеш, че след мис Мъни се е наредила цяла опашка от мацки.

— Голям гадняр си.

— Аз не съм ги чукал, Ей Джей. Аз съм само посредник. Ако не беше чувството за справедливост на Андерсън, утре щеше да четеш за това във вестниците.

— Трябва да говоря с Хейз. Убеден съм, че само търсите публичност.

— Точно така. Е, утре в девет часа ще съобщим новината на медиите, освен ако не изтъкнете някоя основателна причина да не го правим. И тази причина се нарича „алиби“.

— Кажи си номера.

Двамата размениха телефонните си номера и затвориха. Ей Джей се облегна назад и погледна към губернаторската къща.

— По дяволите — каза той, после скочи от креслото и хукна да разбере дали онова, което бе научил, е истина.

Хейз не го отрече. Седеше в кабинета си и гледаше навъсено през прозореца.

— Беше ли във Флорида на онези дати?

— Да... На Анита ѝ правеха хистеректомия в Ню Йорк и аз взех самолета за Флорида.

— Страхотно. Махали са матката на съпругата ти, а през това време ти си пришпорвал някаква платиненоруса туристическа агентка. Господи!

— Виж какво, Ей Джей. Така беше. Истина е.

Тийгардън седна и се вгледа продължително в Хейз.

— Не мога да повярвам. Вчера пометохме двайсет щата по пътя си към Белия дом, а днес животът ми се сгромоляса.

— Твоят живот?

— Ами... *Твоят* живот се сгромоляса върху мен.

— Виж какво, не мога да ѝ запуша устата.

— Имаше ли свидетели? — отчаян попита Ей Джей.

— Не съм пълен глупак.

Двамата седяха, без да говорят, и слушаха как стенният часовник отмерва секундите. После Тийгардън стана и бавно тръгна към вратата.

— Къде отиваш? Какво ще правиш?

Ей Джей погледна Хейз. В главата му започна да се оформя отчаян план. Щом бе стигнал толкова далеч, защо да не отиде до края?

— Ако ние не можем да спрем онази жена, все някой трябва да го направи.

— Не и Мики. Не можем да го оставим да избие половината хора, които познавам.

— Няма да се обърнем към Мики. Хени Хендерсън ще я спре.

— Но защо да го прави? Та нали той я намери.

— Ще я спре, ако интересите му го наложат. Трябва да създадем такава ситуация, че той сам да се откаже от онази мадама.

Ей Джей излезе от губернаторския кабинет, като остави Хейз напълно озадачен.

След пет часа те се срещнаха на паркинга на същата бензиностанция. Мики Ало беше сам зад волана на караваната.

— По-добре да сме само двамата — каза мафиотът.

— Да — съгласи се Ей Джей и се настани до него.

Караваната потегли по магистралата.

Спряха встрани от пътя, близо до буйната река, където се бяха срещнали за пръв път. Мики дръпна ръчната спирачка, стана и отиде в задната част на караваната. Ей Джей не си направи труда да го последва.

— Дойдох чак от Ню Джърси. Трябваше да взема тази шибана каравана от Пелико. Какво толкова важно имаш да ми казваш?

Тийгардън отмести очи от пискюлите на мокасините си и погледна през прозореца.

— Ами на политическия фронт се справяме много добре — бавно започна той, без да поглежда мафиота, — но имаме проблеми на семейния фронт. Хейз е проявил... недискретност. Срещал се е с няколко жени. Връзките са били краткотрайни, но изпълнени с плътски наслади.

— Слушай, престани да гледаш през прозореца. Аз съм тук. Второ, говори по същество. Какво искаш да кажеш — че Хейз чука леснодостъпни мадами, така ли?

— Не сега, а преди. След като се запознахме с теб, аз му казах да зареже тази работа и той ме послуша.

— Кой знае за онези истории?

— Ами това е проблемът. Ръководителят на кампанията на Андерсън ми се обади и каза, че са намерили някаква туристическа агентка от Флорида. Намекна, че разполагат и с още жени. Хейз си призна. Утре случаят ще бъде публикуван в пресата.

Мики стана и се приближи до канапето, като трескаво разсъждаваше.

— Е, и какви ще бъдат последствията? — попита накрая той.

— Много неприятни. Консерваторите и моралистите ще разпънат на кръст Хейз. Освен ако...

Ей Джей млъкна и най-сетне погледна Мики.

— Какво?

— Ако не измислим причина Хендерсън и Шишкото да се откажат от разгласяването на историята.

— Каква причина?

— Какво смяташе да направиш с Анита?

— Анита е решила да предприеме дълго пътуване. Ще напусне страната. Може да се върне, след като номинацията е сигурна, а може и да не се върне. Тя ще реши. В момента обмисля въпроса.

— Ами ако ѝ се случи злополука? — изплю камъчето Тийгардън.

— Гледаш твърде много телевизия.

— Представи си, че Анита лети за Охайо, където довчера Хейз ще даде пресконференция. Самолетът може да се повреди...

Ей Джей млъкна. Не можа да довърши мисълта си, защото Мики му се усмихваше.

— Господи, изобщо не предполагам, че си такъв.

Ей Джей отмести поглед встрани и се опита да обясни какво има предвид.

— Хейз ще плаче по националната телевизия. Ще разтегнем случилото се... няколко месеца, дори по-дълго. Погребението ще бъде на корицата на списание „Тайм“. Хейз ще изнесе надгробното слово. Ще говори за любовта им, продължила трийсет и една години. Всеки ден ще ходи на гроба ѝ и цялата нация ще скърби заедно с него.

— А републиканците няма ли да покажат оная проститутка?

— Няма. Шишкото ще стане за смях, ако атакува човек, който тъгува за съпругата си. Обещавам ти, че ще стане така. Това ще му навреди много повече, отколкото на Хейз.

Двамата замълчаха за минута, после Ей Джей продължи:

— Така ще решим едновременно два проблема. Анита изчезва, а заедно с нея и заплахата от развод. Освен това, според нашите вътрешни проучвания, хората намират, че Хейз е малко студен. Това ще ги накара да му съчувстват и ще затопли публичния му облик — обясни Ей Джей, използвайки логиката на Райън. — Шишкото няма да посмее да хвърли бомбата с мадамите.

Изведнъж Тийгардън се почувства като хванат в капан в караваната. Дося му се да избяга от задушното помещение.

— Добре. Наеми самолет. Ще го направим така, че да не изглежда умишлено.

— А пилотите?

— Те не са важни, Албърт. Хората са машини от плът. Някои имат финансова или емоционална стойност. Ако не притежават едно от двете, изобщо не се броят. Бум — добави Мики, като насочи показалеца си към Ей Джей.

— По дяволите — тихо изруга Тийгардън.

Мики остави Ей Джей на бензиностанцията. Стратегът застана до колата си, а мафиотът го погледна от стъпалото на караваната.

— Наеми самолета с парите на кампанията. Довечера в шест и трийсет да чака на терминала за частни полети в Провидънс. Аз ще се погрижа за останалото — усмихна се Мики и добави: — Това те безпокои, нали?

Ей Джей се загърна в палтото си и кимна.

— Нека да ти кажа нещо, за да те успокоя — продължи Мики. — Всяка секунда около петстотин човека напускат тази земя. Някои загиват при автомобилни катастрофи, други получават сърдечни удари, трети се самоубиват. Докато си отиват от тоя свят, на тяхно място се раждат хиляда нови идиоти. Равносметката е петстотин души. Деветдесет процента от тях не стават за нищо. Един по-малко няма никакво значение.

— Ти си социопат...

— Добре дошъл в тъмната половина на планетата, Албърт.

Мики затвори вратата на караваната и потегли.

Ей Джей стоеше на бензиностанцията. Беше му студено и се чувстваше самотен.

[1] Money (англ.) — пари. — Б.пр. ↑

48. КАТАСТРОФА

Майлоу Дълио бе виждал множество смъртни случаи през живота си. Научи се да пилотира във военновъздушните сили. Тогава имаше опасната, но важна задача да заснима руско-афганистанската война от свръхзвуковия си „Локхийд СР-71 Блекбърд“. Извисяваше се във висините на стратосферата, а камерите на крилата бръмчаха, докато снимаха афганистанската граница. Десетки пъти стреляха по него, но падна едва когато беше нападнат от ескадрон „Яковлев З8“. Майлоу бе нарушил заповедите и пикираше твърде ниско над тесните дефилета, докато покрай него препускаха огромни скалисти върхове. Преди да разбере какво става, една ракета уцели опашката на самолета му и той трябваше да катапултира на вражеска територия. Все пак му провървя и се натъкна на разузнавателен патрул от муджахидини и след два месеца го върнаха. Изправиха го пред военен съд и прецениха, че е загубил безпричинно самолета. Решението сложи край на буйните му години. Започна работа в търговската авиация, но му беше скучно и стана пилот на „Лир-55“ на Джоузеф Ало. Понякога го караха да върши някои смразяващи кръвта неща и той живееше за тези мигове... Например, когато спипаха един чернокож пласьор на наркотици с необикновеното име Наполеон Аутлоу^[1] и бутнаха горкото копеле без парашут от самолета от шест километра височина над Атлантическия океан... Е, не беше същото като да бягаш от ракетите „МИГ-29 Фоксбат“, но с фамилията Ало той все още имаше възможност да изпитва радостни тръпки.

Майлоу очакваше с нетърпение тазвечерния полет. Опакова парашута си и провери автомата „Хеклер и Кох МП-5“ със сгъваем приклад и въртящ се цилиндричен мерник. Натовари екипировката в черния си „Рейндж Ровър“ и потегли към терминала за частни полети на летището в Провидънс, където след смрачаване трябваше да пристигнат Пулакарпо Дилио и Анита Фарингтън Ричардс. Единственият по-деликатен проблем беше да се качи на борда незабелязано. Беше помолил Мики да наеме „Лир-55“, защото

познаваше добре този вид самолети. Ако вратата беше заключена, Майлоу можеше да се вмъкне през багажното отделение. Самолетът щеше да бъде паркиран пред терминала и поради лошото време пилотите вероятно щяха да пият кафе във фоайето. Майлоу сигурно щеше да прехвърли с лекота оградата и без затруднения да се качи на борда.

Стана точно така, както очакваше. Той прескочи двуметровата ограда и хукна по асфалта. Отвинти плота от страната на тоалетната и след няколко минути беше в самолета. Седна на тоалетната чиния и сложи плота на мястото му. После остана там. Парашутът и платнената чанта бяха на коленете му.

В девет и петнайсет вратата на самолета се отвори и Майлоу чу гласовете на двамата пилоти.

— Какво й има? — попита единият.

Последва отговор със силен италиански акцент — другият явно беше Пулакарпо.

— Пила е твърде много. Ще докарам колата, за да я качим по-лесно в самолета.

Майлоу извади автомата.

— Ако й стане лошо по време на полета, сигурно ще иска обезщетение. По-добре да се обадим на шефовете и да попитаме какво да правим.

Майлоу отвори вратата и излезе от тоалетната, като опря автомата на бедрото си. Двамата пилоти се обърнаха и го видяха. На лицата им се изписа изумление.

— Защо не излетите? Ако на някой му стане лошо, аз ще го изкарам навън — тихо каза Майлоу.

— Ако стреляш с това нещо, ще пробиеш корпуса и никога няма да се вдигнем от земята — рече по-високият от пилотите.

— Глупости... Знам как да боравя с такива неща.

Той ги съпроводи до пилотската кабина, но ги следваше от разстояние, за да не се обърнат и нахвърлят върху него.

— Затегнете коланите и не мърдайте.

Те се подчиниха и Майлоу изключи двата микрофона и слушалките и ги взе със себе си. Седна до вратата с автомата на колене и изчака, докато лимузината спря пред самолета. Пулакарпо изведе Анита от колата. Ръцете й бяха завързани. Изглеждаше упоена.

Пулакарпо ѝ помогна да се качи на борда. Майлоу я хвана за ръцете, за да не падне.

— Дрогирана ли е? Какво ѝ има? — обезпокоен попита той, защото един труп, пълен с наркотици, можеше да предизвика въпроси по време на аутопсията.

— Пила е водка... Много.

— Добре. Изчезвай.

Майлоу ѝ помогна да седне.

Пулакарпо се качи в лимузината и потегли. Майлоу погледна Анита. Очите ѝ бяха притворени.

— Забавлявахте ли се, мисис Ричардс?

Тя не отговори. Главата ѝ клюмна на рамото. Той протегна ръка и затегна колана ѝ. Ръцете ѝ още бяха завързани зад гърба, но Майлоу реши да изчака до края, за да се погрижи за тази подробност. После влезе в пилотската кабина.

— Хайде, момчета — каза той на уплашените пилоти, които започнаха да натискат копчетата.

Моторът вдясно забръмча. Майлоу включи слушалките и каза по микрофона.

— Тук е „Лир-55, 7-6-8-9 Уиски Сиера“. Разрешете да излетим незабавно.

— Прието, „Уиски Сиера“. Тръгнете по писта за рулиране 1–6 към писта за излитане 3–5.

Майлоу тупна по рамото единия от пилотите с автомата.

— Ще го направиш ли?

Получиха разрешение за излитане и самолетът започна да рулира. Скоро лъскавият „Лир-55“ изрева по пистата и се вдигна в нощното небе.

Майлоу каза на пилотите да се отправят към Кливланд. Те набраха координатите и той се облегна назад, без да ги изпуска от поглед.

След два часа вече се носеха над езерото Ери и Кливланд се появи на цветния радар. Дотам оставаха още осемдесет километра. Майлоу извади автомата и застана зад втория пилот.

— Отивам до тоалетната. Станете ли от местата си, мъртви сте.

Сетне удари помощник-пилота с приклада. Главата на мъжа увисна на гърдите. Другият пилот извика и се опита да откопчае

предпазния колан. Майлоу замахна с оръжието. Удари го два пъти по главата и човекът престана да се съпротивлява.

— Благодаря за пътуването, момчета.

Майлоу протегна ръка и дръпна лоста за спускане. Погледна цветния радар и видя координатите. Намираха се на петнайсет километра от сушата. Планът му беше да скочи от самолета, да се понесе с парашута по посока на вятъра и да стигне до западния бряг на езерото Ери. Трябваше да насочи самолета така, че да падне в нивите източно от „Хопкинс Фийлд“, международното летище на Кливланд. Катастрофата несъмнено щеше да предизвика въпроси, но през последните няколко години няколко самолета се бяха разбили, опитвайки се да се приземят на „Хопкинс“. Военновъздушните сили бяха провели подробно разследване, но не можаха да обяснят защо, територията се бе превърнала в Дяволски триъгълник за авиаторите. „Лир-55 Уиски Сиера“ щеше да бъде поредната от серията необясними самолетни катастрофи. Майлоу развърза ръцете на Анита и се вгледа в нея. Не беше необходимо да я удря, за да изпада в безсъзнание. Тя още беше замаяна от алкохола. Остави я и се приближи до задния аварийен изход. Дръпна дръжката, хвърли я на килима зад гърба си и отвори люка. Вятърът свиреше през отвора и Майлоу изпита радостна тръпка. После скочи в студения нощен въздух.

Той падаше. Лицето му замръзваше. Хапливият студ пронизваше кожата му. Преброи до десет и дръпна въженцето. Парашутът се разтвори и ремъците се впиха в тялото му. Вляво се виждаше брега на езерото Ери и светлините на Кливланд. Майлоу насочи парашута натам. Разбра, че лесно ще стигне до брега.

Анита се събуди. Беше изпаднала в унес, но когато Майлоу отвори аварийния люк, студеният въздух я върна в съзнание. Отначало не разбра къде се намира, ала после се сети... Пътуването с лимузината, спирането пред магазина за алкохол и заповедите на мъжа със силния италиански акцент. Той я принуди да изпие водката. Блъскаше я в ребрата с автоматичен пистолет и изливаше съдържанието на бутилката в устата ѝ, докато Анита припадна.

А сега беше в някакъв самолет... Чуваше шума на моторите, чието бръмчене беше по-силно от обичайното и когато се обърна, видя, че аварийният изход е отворен. Откопча предпазния колан и

препъвайки се, влезе в кабината, където и двамата пилоти бяха в безсъзнание.

— О, боже! — възкликна на глас тя.

После съзря земята. Летяха съвсем ниско, стрелкайки се над осветените от луната ниви, поля и разпръснати тук-там сгради.

Анита видя ужасена как една тухлена постройка се приближаваше стремглаво към нея. *Нещо не е наред*, повтаряха обърканите ѝ мисли, докато самолетът се заби в хамбара.

Пламъците лумнаха на сто метра височина. Вълните от експлозията разтърсиха прозорците на селските къщи в радиус от няколко километра. Из нивите се разхвърчаха горящи отломки от самолета. Корпусът се превърна в купчина изкривен и обгорен метал.

Когато пристигна първата пожарна кола, от него не бе останало почти нищо.

[1] Outlaw — човек, обявен извън закона (англ.). — Б.пр. ↑

49. СЪЧУВСТВИЕ

Цял следобед Каз работи в един малък кабинет в Министерството на правосъдието във Вашингтон, окръг Колумбия. Правеше компютърни разпечатки и погледът му се замъгли, докато се ровеше из данъчните декларации на Уолас Литман. Започна да подозира, че няма да стигне доникъде. На металната маса пред него имаше озадачаваща паяжина от взаимосвързани холдингови компании, корпорации, фондации и благотворителни дружества. Всичко беше много объркано, но той не спираше. Дори не беше сигурен какво точно търси. Беше използвал толкова много стари федерални приятели, че бе заприличал на прокажен — видеха ли го, поемаха в обратната посока.

Досието пред него беше на „Интертел Комюникейшън Корпорейшън“, която имаше инвестиции в „Телефони и телеграфи“ в Атлантик Сити. През последните две години Литман постепенно бе увеличил броя на акциите в тази компания. Каз се беше обадил на Коул, за да го попита знае ли нещо по този въпрос. Харис му обясни, че вероятно един ден телефонната компания ще стане главният разпространител на телевизионни програми. Във всеки американски дом имаше телефон и оптичният кабел позволяваше използването на телефонните линии за осигуряване на развлекателни програми и новини, като по този начин се премахваше необходимостта от традиционното излъчване в ефир. Това беше интересно предположение, но засега то причини само главоболие на Каз. Вечерта трябваше да се срещне с Коул. Бившият репортер проучваше връзките между Ю Би Си и мафията — въпрос, който отдавна разпалваше въображението му. Соломон го предупреди да бъде внимателен и дискретен — две думи, които явно бяха излезли от речника на Коул.

В седем часа Каз затвори кабинета и излезе от сградата през страничната врата. Щеше да се срещне с Коул в един неугледен ресторант във Вирджиния на име „Шареното теле“, който се славеше с печено говеждо в специален сос. Харис пристигна, след като Соломон бе прекарал в заведението половин час и пиеше втората си кола.

— Няма да те питам какво става — рече Харис. — Имаш такъв вид, сякаш те е блъснал камион.

— Литман е собственик на компании в компаниите. Данъчната му структура е устроена като банкокско предградие. Не знам какво да правя.

— Докато ти се ровеше в данъчните декларации, аз успях да надуша нещо интересно.

— Какво?

— Свързах се с един човек, който е работил в Харкорт с Литман, в компанията „Лоу и Смит“ в Чикаго. Както си спомняш, Литман е бил там счетоводител, преди да напусне и да потърси късмета си в телевизията.

— Е, и?

Сервитьорката се приближи до тях и Коул я погледна.

— Днес празнувам. Мартини с две маслини.

Тя се отдалечи. Беше яка жена, която изглеждаше смешна в широката пола и надиплена бяла престилка.

— Трябва да се срещаме другаде — рече Коул. — Тук нищо не е наред — като започнеш от покривките и свършиш със сервитьорките.

— Говори по същество. Какво научи?

— Ами според онзи човек Уолас бил казал, че е водил личното счетоводство на съпругата на Майър Лански, след като се преместил във Флорида.

— Уолас е бил съветник по инвестициите на Теодора Лански?

— Така твърди онзи човек.

— Господи, как да го докажем?

— Ами ако той е попълвал данъчните й декларации, сигурно се е подписал. Защо не преровиш данъците на Теодора Лански? Почти съм убеден, че там няма да има компании в компаниите.

В този миг телевизорът на барчето показва снимка на Анита Фарингтън Ричардс. Каз я съзря с крайчеца на окото си.

— Погледни.

Коул се обърна точно когато сервитьорката донесе мартинито.

— Гледахте ли телевизия там вътре?

Жената кимна.

— Съпругата на Хейз Ричардс току-що е починала. Самолетът й катастрофирал, докато отивала при него в Охайо.

Сервитьорката отмина.

— От самолета не е останало почти нищо — разказваше кореспондентът от мястото на събитието. — Напоследък няколко самолета се разбиха близо до международното летище „Хопкинс“. „Лир-55“, с който е пътувала съпругата на сигурния кандидат на Демократическата партия Хейз Ричардс, се врязал в един хамбар и се взривил. Властите са на местопроизшествието и ще закарат останките за разследване. Досега са измъкнати три тела, които според подадения план на полета са на Дейвид Хортън, първи пилот, Сам Шелтън, втори пилот, и на Анита Ричардс. Утре ще бъдат известни резултатите от зъбната експертиза.

После на екрана се появи Видал Браун. Записът беше направен по-рано.

— Хейз Ричардс е под въздействието на успокоителни лекарства. Анита беше негова дългогодишна съпруга. Познавах се още от колежа и тя споделяше надеждите и мечтите му. Хейз Ричардс е съкрушен от загубата.

— Искаш ли да поработиш върху този случай? — попита Коул.

Уолас Литман видя репортажа, докато монтираше новините за десет часа. Винаги оставаше до късно, за да дочака и последните вести и да си отбележи някои неща, които да съобщи на сутрешното заседание. Клонът на Ю Би Си в Кливланд осигури снимковия материал за самолетната катастрофа и потвърждението, че Анита Ричардс е мъртва. Уолас остави бележника и се обади на Стив Израел с надеждата да научи повече подробности.

— Не знам — отговори Стив, след като Литман го попита какви ще бъдат политическите последствия. — Такова нещо не е ставало досега. Единственият подобен случай е бил с Джеймс Бюканън през 1857. Годеницата му, за която щял да се жени пред встъпването си в длъжност, се самоубила, затова племенницата му, жена на име Хариет Лейн, е била първата дама на тържеството. Разбира се, сега е съвсем различно. В момента провеждаме телефонно допитване, но според мен Хейз ще бъде залят от огромна вълна съчувствие.

Уолас затвори, приближи се до прозореца и погледна нюйоркския пейзаж. Осени го една обезпокоителна мисъл. Възможно

ли беше Мики да има нещо общо със злополуката? После прогони идеята. Какво би спечелил от това?

Хората от предизборния щаб на Андерсън се бяха събрали в една малка стая в апартамента във Вашингтон, окръг Колумбия, нает за кампанията. Те чакаха Шишкото и Хени, които пристигнаха със закъснение от двайсет минути. Андерсън хвърли палтото си на масата и всички седнаха. Хени се обърна към Джъстин Дейвис, специалистът по проучване на общественото мнение.

Дейвис, възпълен мъж с приятна външност, вече бе провел едно бързо телефонно допитване и резултатите бяха пред него. Виждаха му се ужасни.

Той стана и започна:

— Преди всичко искам да кажа, че съжалявам за загубата на Хейз... Но трябва да погледнем на нещата от политическия им аспект. Случилото се може да повлияе на нашата стратегия, затова простете ми, ако думите ми прозвучат хладнокръвно.

— Добре — каза Андерсън.

— И така, обадихме се само на триста човека, така че прецизността на проучването е умерена, но извадката е представителна. Освен това не сме подбирали хората по демографски признак. Всички изпитват огромно съчувствие към Хейз. На въпроса дали загубата на съпругата ще се отрази на способностите му като президент, повечето от запитаните отговарят „не“. Това не ме учудва. Онова, което ме изненадва, е, че случилото се е повдигнало рейтинга му. Процентът му е с петнайсет по-висок, отколкото миналата седмица, когато зададохме този въпрос. Същото е и с въпросите за поведението по време на криза и за икономиката. Лично аз недоумявам как самолетната катастрофа ще подобри умението му да се справи с национална военна криза или с икономиката, но резултатите са налице. Естествено, това е предварително проучване, но трябва да приемем факта, че в момента хората са настроени адски добре към Хейз. Според мен съчувствието ще нараства, няма да има отлив. Въпросът е дали явлението ще трае две седмици, или ще се затвърди и ще стане част от основната му характеристика.

Джъстин седна и погледна Андерсън и Хени.

— Какво да правим с жената? — попита Стан Дършман, задавайки въпроса, който се въртеше в главите на всички.

Дършман беше секретарят по печата и бе запланувал за другия ден голямо шоу, в което Бонита Мъни щеше да разобличи Хейз като донжуан.

— Направим ли го, ще изчезнем в забвение — каза Джъстин.

Присъстващите се умълчаха.

— Трябва да го отложим за по-нататък — предложи Дършман. — Хейз няма да тъгува толкова дълго за съпругата си. След месец може да изкараме Бонита.

— След като съпругата му е починала, фактът, че е имал връзка с друга жена преди две години, някак губи въздействието си, нали? — каза Джъстин. — Щом Анита не страда пред телевизионните камери, мисля, че няма да получим очаквания ефект.

— Човекът е загубил съпругата си — прекъсна го Андерсън. — Не мога да повярвам, че говорите такива неща. Историята с Бонита Мъни и без това не ми харесваше. Не съм убеден, че тя казва истината. Няма да я използваме.

— Ами ако тя реши да говори, без да ни пита?

— Ти ще отидеш при нея, Джъстин... Направи каквото можеш и я убеди да мълчи. А сега престанете с тези глупости и обсъдете хода на кампанията — каза Андерсън, взе палтото си и се приближи до вратата. После се обърна. — Понякога целта не оправдава средствата.

Шишкото тръгна по коридора, намери пуста стая и написа на Хейз Ричардс съболезнователно писмо.

Мики научи новината лично от Майлоу, който му се обади по безопасната телефонна линия от една бензиностанция минути след катастрофата. Разговорът беше кратък.

— Гледай новините — каза Майлоу и затвори.

В девет и трийсет излъчиха специален бюлетин. Мики гледаше равнодушно, докато говорителят разказваше за горящите останки от самолета и за проклятието, тегнещо над летище „Хопкинс“ в Кливланд, където за осемнайсет месеца се бяха разбили три самолета. Мики Ало изключи телевизора, после слезе в кухнята и си взе сандвич и студена бира.

Лусинда чу по вътрешната радиовръзка, че хората от два кораба обсъждат смъртта на Анита Ричардс. Тя извади стария черно-бял телевизор и го нагласи така, че Райън да може да гледа новините на предната палуба. Сърцето му се сви, когато научи за случилото се. Докато работеше за кампанията, той бе чул, че кандидатът и съпругата му не са в добри отношения... После си спомни бара в хотел „Савой“, където бе казал на Ей Джей, че ако иска да предизвика съчувствие, трябва да измисли някаква трагедия. Наистина ли несъзнателно бе причинил смъртта на Анита Ричардс? Райън се закле, че ще направи всичко възможно да разобличи Мики.

— Какво има? — попита Лусинда, като видя странното изражение на лицето му.

— Утре искам да отида в града и да се срещна с лекарката, която си намерила. Трябва да се възстановя на всяка цена.

Лусинда хвана ръката му. И двамата знаеха, че ваканцията свърши. Ала съвсем не подозираха, че Призрака вече беше в града и чакаше.

50. ПРОВЕРКА

На другата сутрин в осем и десет те пристигнаха на малкото пристанище в Авалон. За десет минути Райън успя да слезе от гумената лодка и седна на една пейка на дървения кей.

Лусинда го остави там и отиде да вземе под наем една от електрическите колички за голф, които всички на острова използват вместо автомобили. Райън видя, че на отсрещната страна на улицата има телефон. Автоматът се намираше само на двайсет крачки, но той се зачуди дали ще може да извърви разстоянието. Застана на здравия си крак, бръкна в джоба си за монети, после заподскача по дървения пристан, грабна слушалката и, олюлявайки се застрашително, набра номера.

Телефонът в къщата в Ню Джърси на семейство Ало иззвъня пет пъти, преди Пулакарпо да отговори.

— Да — каза той.

— Искам да говоря с Мики.

— В момента го няма. Оставете името и телефонния си номер.

— Кажете му, че го търси Райън Болт. Намерете го. Той иска да говори с мен.

След десет секунди се чу гласът на Мики.

— Хей, Райън, приятелю, как я караш?

— Не много добре, Мики. Всеки път, когато се обърна с гръб, някой мускулест здравеняк размахва бейзболна бухалка или пистолет срещу мен.

Мики извади „Пин Тел“ от чекмеджето на бюрото и докато говореше, започна да търси номера, от който се обаждаше Райън. Той беше различен от онзи, който бе използвала Лусинда, но Мики видя, че кодът и първите цифри са същите... Райън беше в Авалон със сестра му.

— Слушай, Райън... Не знам какво си мислиш, но нещо грешиш.

— Нима?

— Аз съм твой приятел.

— Ти нямаш приятели.

— Намислил ли си нещо, или само се перчиш?

— Обадох се, за да ти кажа, че ще си изпатиш заради това.

— Заради кое?

— Заради Анита Ричардс. Знам защо се разби самолетът ѝ. Ти я уби. Знам също, че ти поддържаш Хейз Ричардс. Нападна ме два пъти, когато не бях подготвен. Но сега съм готов.

— Заплашваш ли ме?

— Това не е заплаха, а обещание. Ще те пъкна зад решетките, Мики.

— Каня те да опиташ, дрисльо.

— Спомняш ли си, когато бяхме ученици, Мики? Аз бях добрият от теб. Винаги те побеждавах. Която и категория да избереш, аз те превъзхождам.

— Категорията е убиец. Ти не си убиец, Райън. А аз съм. За теб играта винаги е имала правила. Аз имам само едно правило — да спечеля на всяка цена. Затова прицели се добре, глупако. Не се притеснявам, защото още не ми се е случило нищо лошо.

Мики затвори и Райън наистина се почувства глупак. Когато Лусинда се върна на кея, той седеше на пейката.

— Боли ли те? — попита тя, като видя напрегнатото му изражение.

— Не... Да вървим.

Тя му помогна да стигне до количката за голф. Настани го в нея, седна зад волана и двамата потеглиха към болницата.

Армандо Васкес гледа дълго след тях. Жилавото му тяло свидетелстваше за двайсет и осемте години, прекарани в Южен Лос Анджелис. Тялото му беше покрито с белези от ножове и имена на бивши приятелки. Погледна малката снимка на Райън, която държеше в ръката си, после стана от пейката в края на пристана и се вторачи в отдалечаващата се електрическа количка. Бръкна в джоба си и извади малък остър нож за рязане на линолеум. Облегна се на перилата и зачака завръщането им.

В болницата цареше оживление. В чакалнята кихаха и подсмърчаха ученици с възпалени синуси. Неколцина от тях погледнаха крадешком Лусинда и Райън. В девет и петнайсет

училищният преглед свърши и доктор Андреа Луис излезе и ги видя да чакат търпеливо, хванали се за ръце.

— Значи това е Бил?

— Моля? — попита Лусинда.

— Лорен и Бил, не си ли спомняте? Това сте вие двамата.

Записах ви в дневника.

После, без да чака отговор, лекарката протегна ръка на Райън.

— Аз съм доктор Андреа Луис.

— Приятно ми е. Аз съм Бил.

— И още как.

— Бихте ли прегледали крака му? — рязко попита Лусинда.

— Можете ли да вървите?

— Мога да подскачам добре.

Лусинда и доктор Луис му помогнаха да влезе в лекарския кабинет. Помещението беше боядисано в жълто и имаше шкаф, пълен с лекарства и превързочни материали, както и метална маса за прегледи, покрита със стерилна хартия. Райън легна на масата, а Андреа взе ножица от подноса с инструменти.

Лусинда събу маратонките и смъкна панталона му. Превръзката се беше обагрила в кафеникавочервено. Лекарката я погледна внимателно.

— Отстрани ли е раната? — попита тя.

— Да.

Доктор Луис пъкна ножицата под превръзката, срязва я и внимателно я махна. После се вгледа в шевовете на доктор Джаз.

— Кой заши раната?

— Един лекар от Ню Джърси. Лошо ли е зашита? — попита Райън.

— Напротив, много добре. Имате ли треска?

— Не...

— Взимате ли антибиотици?

— Той ми даде силна доза пеницилин.

Доктор Луис се обърна, взе тампон, напоен с дезинфекционен разтвор, и почисти мястото около раната.

— Това е рана от огнестрелно оръжие, нали?

Не последва отговор.

— Не мога да ви лекувам, без да извикам шерифа.

— Моля ви, не го правете. Едни хора се опитват да го убият...
влиятелни хора. Ако разберат, че е тук, ще дойдат и ще го застрелят.

— Защо?

— Просто ще го направят.

— Полицията ви търси — отсече лекарката и веднага почувства,
че я обзема страх.

— Не — каза Райън. — Нека да сключим сделка. Ще се махнем
оттук... Не ме преглеждайте и не ми давайте лекарства. Щом не сте ме
лекували, няма за какво да докладвате.

Доктор Луис не знаеше какво да направи. Беше лекарка само от
шест месеца. Това беше първата ѝ работа, откакто завърши медицина.
Искаше да бъде интернист и затова кандидатства за място в болницата,
като мислеше, че ще бъде много интересно, но не се беше пазарила за
такова нещо. От друга страна, някакъв нелогичен подтик я караше да
им помогне. Те не приличаха и не говореха като престъпници. Явно
бяха с добро образование, имаха открити лица и бяха изключително
привлекателни.

— Не е толкова лесно. Законът не казва, че ако не ви лекувам, не
трябва да докладвам на полицията. Там пише, че трябва да съобщавам
за всяка огнестрелна рана, която видя.

— Това не е рана от огнестрелно оръжие. Без да искам, се
прободох с един шиш за скара — ухили се Райън.

— Представяте се с фалшиви имена. Не искате да викам
полицията... А аз виждам вдлъбнатината в крака, където е влязъл
куршумът.

Райън се обърна към Лусинда.

— Помогни ми. Да се махаме оттук.

Тя понечи да вдигне панталона му, но доктор Луис протегна ръка
да я спре.

— Шиш за скара ли казахте?

— Да. Освен ако не измислите по-добро обяснение — отговори
Райън.

— По това време на годината в Ню Джърси е твърде студено, за
да печете шишчета навън.

— Наложил се.

Лекарката поклати глава и отново погледна раната. Внимателно
опъна краищата, за да види как нараства.

— Добре, ще сменя превръзката. Трябва да внимавате да не се инфектира. Ще ви дам антибиотици за две седмици. Взимайте ги по два пъти на ден, докато свършат.

— Предполагам, че няма да искате да ме прегледате пак?

— Вижте какво, Бил, или който и да сте... Мога да си навлека ужасни неприятности заради вас. Правя го, защото нещо ми подсказва, че вие двамата сте порядъчни хора, макар че, откакто сте дошли, не сте казали една вярна дума. Ще превържа крака, ще ви дам лекарства, няма да ви запиша в медицинския дневник и ще се преструвам, че не съм ви виждала. За това можете да пуснете сто долара в буркана навън, където събираме помощи за изграждане на детско игрище. Дойдете ли отново, ще уведомя полицията.

Андреа се обърна към масата и взе няколко стерилни марли и дезинфекционна пудра. Поръси раната и сложи тампони на шевовете. Превърза крака първо с марля, после с еластичен бинт. Сетне даде пудрата и остатъка от бинта на Лусинда.

— След четири дни срежете превръзката и я сменете. Ако започне да го тресе или потече кръв или гной, веднага го заведете в болница. Инак може да загуби крака си. След седмица може да махнете конците. И никакви шишчета на скара до август — добави тя.

— Ще мога ли да стъпвам на този крак? — попита Райън.

— Зависи. Не съм ви оперирала и не знам какви поражения е имало. Можете ли да го вдигате?

Райън се опита и вдигна леко крака.

— Добре. Свивателният мускул и нерв са запазени и се оросяват с кръв. Трябва да благодарите на онзи, който ви е зашил.

— Ще мога ли да ходя?

— Не знам. Трябва да се опитате да заздравите мускулите, които са ви останали. Но вероятно никога няма да бъде както преди.

Лусинда помогна на Райън да вдигне панталона си.

— Ще ви донеса ампицилин.

Лекарката излезе и Райън направи знак на Лусинда да я последва. После нахлузи маратонките. Опита се да стъпи на болния крак, но веднага разбра, че няма да може. Подскачайки на един крак, той отиде в преддверието на кабинета, където Андреа изваждаше лекарства от шкафа. Сложи ги в шишенце и ги даде на Лусинда. После се обърна към Райън.

— Нуждаете ли се от патерици?

— Имах, но ги загубих.

— Ще ви донеса дървени. Момент.

Доктор Луис излезе от кабинета и тръгна по коридора. В склада имаше телефон и тя се позабавлява с мисълта да се обади на шерифа. Канцеларията му се намираше само на две пресечки от болницата. Взе патериците и ги даде на Райън. Лусинда се ръкува с нея и тихо каза:

— Благодаря.

Сетне пусна пет двайсетдоларови банкноти в буркана с надпис „Фонд училищно игрище“ и след няколко минути двамата с Райън се качиха в електрическата количка и се отправиха към пристанището. Андреа застана на главния вход на болницата и ги проследи с поглед.

Лусинда спря на пазара близо до телефона, от който се беше обадила на майка си. Купи прясна риба, зеленчуци и въглища за скарата. Един мъж на средна възраст с червеникава коса и изгорял от слънцето нос я видя, че едва мъкне тежката чанта.

— Искате ли да ви помогна? — предложи той. Над челото му имаше рибарска шапка.

— Ще се оправя, благодаря.

Тя се измъкна от пазара, подаде чантата на Райън и подкара към дървения пристан.

Стигнаха до кея и бавно тръгнаха надолу. Райън се опитваше да отпусна по малко тежестта си на ранения крак, но всяка стъпка му причиняваше все по-силна болка. Реши още на другата сутрин да започне да прави гимнастика за раздвижване. Лусинда се качи на гумената лодка и остави продуктите, а той хвърли патериците на борда и я зачака да му помогне.

Армандо Васкес наблюдаваше от сянката под пилоните. Беше приклепнал с ножа в ръка. Избра подходящия момент и се хвърли в атака.

Райън го видя, но не можа да се завърти на левия си крак и остана безпомощен. Залитна. Армандо замахна с ножа за рязане на линолеум. Райън се дръпна назад и тромаво падна на пристана, като се приземи на лакти, опитвайки се да предпази шевовете на раната. Лежеше по гръб, когато Васкес връхлетя върху него, насочил ножа към гърлото му, но отново не успя да го рани, защото Райън се претърколи наляво.

— Хей! Ей, ти! — изрева от вълнолома над тях червенокосият рибар, когото бяха видели на пазара. — Престани!

Армандо се поколеба. Лусинда се опитваше да слезе от гумената лодка, за да помогне на Райън. Човекът от пазара вече тичаше към тях. Биреният му корем подскачаше пред него, а шапката излетя от главата. В ръцете си стискаше дълъг харпун. Стигна до Армандо и замахна с харпуна. Острието се заби в рамото на Васкес. Мексиканецът изпсува, когато рибарят извади харпуна и откъсна парче от плътта му. Изкрещя от болка, а червенокосият отново размаха харпуна. Този път го уцели във врата, но не го нарани дълбоко. Армандо отскочи и се обърна към плешивия рибар, който пак насочваше харпуна. Мексиканецът се завъртя, скочи във водата и заплува. Стигна до брега и хукна по улицата. От него течеше кръв. Скоро се скри от погледа им.

— Божичко — заеквайки промълви Райън.

— Стори ми се, че ви следи — обясни рибарят и ухилен посочи златния „Ролекс“ на Райън. — Това нещо е десет хиляди доларова покана да ви пребият и оберат.

— Бил Уилямс — представи се Райън и протегна ръка.

— Джери Парадайз.

Червенокосият се наведе и помогна на Райън да се изправи. Лусинда грабна патериците и ги подаде на Райън.

— Това е приятелката ми Лорен.

— Благодаря ви, мистър Парадайз — каза тя.

— Няма защо. Внимавайте и не носете онази златна дрънкулка, синко.

— Благодаря.

Джери погледна часовника си, после — пустото водно пространство. Въздъхна, поклати възмутен глава и тръгна по пристана.

— Искате ли да ви закараме донякъде? — попита Райън.

Джери се обърна и се усмихна.

— Чаках един приятел да ме вземе. Разпънал съм палатка на залива „Уайт“.

— Ще ви вземем.

— Не искам да ви причинявам неудобство.

— Шегувате се. Скачайте в лодката.

Лусинда и Джери помогнаха на Райън да се качи в гумената лодка.

Призрака се качи последен и килна шапката си назад. Така приличаше на обикновен, глупав и дебел рибар.

Лусинда запали мотора на малката лодка и те се отдалечиха от пристанището заедно с опасния си пътник.

Призрака беше намерил Армандо на остров Бар. Показа му снимката на Райън, която му бе изпратил Мики.

— Тоя чука приятелката ми — оплака се той на озадачения мексиканец, който кимна сериозно.

Призрака даде на новия си приятел сто долара и обеща, че ще му даде още толкова, след като изплаши и прогони Райън. Предупреди Армандо да не го убива. Всичко стана точно както го бе запланувал. И сега Призрака беше с набелязаната жертва. Плаваха към яхтата, където убиецът щеше да изпълни мисията си. Ако всичко минеше така, както искаше, сутринта щеше да е в самолета на път за Атлантик Сити.

51. ПРАВО НА ЗАВРЪЩАНЕ

В девет часа сутринта на същия ден Коул и Каз се срещнаха да закусят в „Рубио“. Специалитетът в този вашингтонски ресторант беше яйца по флорентински. Поръчаха и горещо кафе. И двамата не бяха спали. Цяла нощ Каз безпокои стари приятели. В полунощ събуди Кърк Алън, дългогодишен приятел, който работеше във военновъздушните сили и чакаше пенсиониране. Соломон му каза, че вероятно в самолетната катастрофа с Анита Ричардс има нещо повече, отколкото проклятието, тегнещо над международното летище на Кливланд.

— Ако знаеш нещо, Каз, по-добре изплюй камъчето. Става дума за съпругата на кандидат-президента на демократите.

— Само кажи на съдебните експерти да търсят нещо необичайно — експлозивни, проблем с пневматичния контрол, повредени уреди... каквото и да е. Самолетът не е паднал, защото е бил омагьосан.

— Ако си научил нещо и не ми казваш, жив ще те одера, Каз.

— Ще ти се обадя, ако узная нещо полезно.

Докато Соломон работеше по тази следа, Коул се върна в къщата на брат си в Рай, Ню Йорк. Пристигна в полунощ. Причината за пътуването беше един стар кожен куфар, забутан в мазето под скиорската екипировка на Карсън. Коул измъкна куфара, докато Беа и брат му нервно надничаха над рамото му. Преживяването в кухнята ги беше потресло. Не съобщиха нищо на полицията, за да прикрият Коул. И двамата се надяваха, че той ще си вземе нещата си и ще се махне.

Коул сложи куфара на работния тезгях и го отвори. Вътре имаше стотици репортерски тетрадки, които съдържаха бележките му от двайсетгодишната кореспондентска работа по целия свят. Потърси двете тетрадки от март, 1971. Намери ги. На картонените корици беше написал „Израел, 1971, Майър Лански“.

Пъхна ги под мишница и се качи в хола, където имаше силна светлина, и отвори едната.

— Тук ли ще работиш? — нервно попита Беа.

— Да, ако нямате нищо против.

— Ами... Късно е... — рече Карсън.

— Сигурно не искате още едно вълнуващо преживяване. По-добре да изчезвам.

Коул измоли от брат си петстотин долара, после целуна вече успокоилата се Беа, прегърна Карсън и отиде в най-близкото денонощно кафене.

Седна в най-отдалечения ъгъл, с гръб към стената и далеч от прозореца — метод на оцеляване, който бе научил в Ливан — и се залови с първата тетрадка, надписана „Вторник, 10 март“. Мислите му се върнаха към онзи ден през 1971. Беше прикрепен към европейското бюро на Ю Би Си и го изпратиха в Ерусалим, за да отразява делото на Лански срещу държавата Израел. Стотина журналисти от цял свят се бяха струпали в двора на Съдебната палата, която се намиреше в руската част на оградения с крепостни стени Стар град.

Беше горещо и задушно. Настроението беше мрачно. Всички бяха там, за да станат свидетели на една от най-странните юридически битки в историята на Израел.

Населението беше съставено почти изцяло от емигранти. В раздел 2(б)З от израелската конституция пишеше, че всеки човек, роден от майка еврейка, има право да се завърне в страната. Всеки евреин заслужаваше място в новата държава.

След една кариера от подозрителна дейност в Маями, Ню Йорк, Лас Вегас и други мафиотски средища Майър Лански беше подал петиция до държавата Израел. Убеден, че ще прекара последните си дни в Обетованата земя, похапвайки пушена херинга, сложил еврейска шапчица на главата, той очакваше да му дадат поданство. Но в закона за емиграцията имаше едно допълнение, според което, ако ищецът се славеше с лоша репутация или беше заподозрян в престъпна дейност, Министерство на вътрешните работи можеше да откаже репатриране. И именно това се случи с Майър Лански.

Ала му оставаше още една възможност. Той можеше да съди израелското правителство и да се опита да отхвърли допълнението.

Лански бе наел един адвокат на име Йорам Алрой, препоръчан от друг адвокат от Маями, Дейвид Розен. Двамата се опитваха да решат спора, привеждайки довода, че Майър Лански не беше осъждан и бе обвинен несправедливо от световната преса.

От другата страна беше израелският прокурор Гавриел Бах — хубав, висок и слаб мъж с аристократични черти. Бах беше решил да не допуска съмнителни личности в страната, независимо колко би му струвало това. По средата на процеса представителите на пресата чуха, че преди три месеца американското Министерство на правосъдието е поканило Гавриел във Вашингтон. Разнесе се слух, че там е била сключена необичайна сделка.

Американското правителство подготвяше процес срещу Лански и се опасяваше, че ако той емигрира в Израел, няма да може да го екстрадира. А федералните власти се надяваха, че след като го осъдят, Майър ще даде показания срещу мафиотите в Съединените щати.

Друг слух твърдеше, че на израелските военновъздушни сили са били предложени за продажба неизвестен брой реактивни изстребители „Фантом Ф-4“, ако правителството откаже поданство на Лански. Всички говореха за тези неща, но „официалните източници“ ги отричаха. Нямаше доказателства дали са верни.

Делото на Лански продължи почти цяла седмица и в онзи задушен ден всички се бяха събрали да чуят какво ще бъде решението на съда.

Докато четеше дневника си отпреди двацет и пет години, Коул си спомни мършавия, непрекъснато псуващ шейсет и осем годишен мафиот, който също присъстваше в съдебната зала. Лански беше облечен в овехтял костюм, купен от универсален магазин. Вратовръзката му беше накриво. Появи се на страничната врата и репортерите се втурнаха към него.

— Мистър Лански... Разбрахме, че Гавриел Бах е сключил някаква сделка с Вашингтон, за да ви принуди да се върнете в Маями, където ще ви съдят.

Майър ги изгледа кръвнишки. Коул беше изумен от ниския му ръст. Макар и само метър и шейсет, мафиотът излъчваше неподправена злоба.

— Шибаняци! — измърмори той.

— А куфарът? Какво има в него? — попита някой от Ен Би Си.

— Какъв куфар? — ядоса се Лански. — Какви ги дрънкате, мамка ви?

— Внимавайте как се изразявате. Не можем да излъчваме неприлични думи — рече кореспондентът на Ен Би Си, сякаш на

Лански му пукаше, и повтори: — Какво има в куфара?

Репортерът имаше предвид средния по размери метален куфар, който Гавриел Бах бе носил на няколко предавани по телевизията срещи с главния съдия на израелския Върховен съд.

— Разбрахме, че американското Министерство на правосъдието е дало на Гавриел Бах доказателства срещу вас.

— Изкарайте ме отгук — изкрещя Лански на адвокатите си, които му проправяха път през тълпата.

Най-после стигна до двойните врати, водещи към съдебната зала. Коул ги последва и бутна оператора си да влезе, преди да заключат.

Майър и двамата му адвокати седнаха на дървената скамейка, която се намираше на две нива под петте съдии. Гавриел Бах седеше зад масата за консултантите. Пред него беше металният куфар. Като всички останали и Коул се зачуди какво има в него. Главният съдия прочете на иврит взетото с пълно единодушие решение. Думите му се превеждаха.

Прочитането на решението продължи дълго. Главният съдия най-после стигна до заключението, че министърът на вътрешните работи с право е отказал да даде поданство на мистър Лански.

— Ако му се позволи да остане в страната, грозното явление организирана престъпност може да бъде пренесено в Израел.

Коул изпрати репортажа и видеозаписа, които бе направил до бюро в Париж. Вечерта Ю Би Си съобщи, че Майър Лански е предаден на американското посолство, което ще го върне в Маями, където ще бъде съден за укриване на данъци и незаконна печалба от казина.

Процесът така и не се състоя, защото Майър почина.

Същата година, два дни преди Коледа, Коул прочете в „Лондон Таймс“, че на Израел са били предадени двайсет и пет американски изстребителни „Фантом Ф-4“.

Коул затвори тетрадките в два часа след полунощ. Седеше сам в пустото кафене и разсъждаваше. Мислите му непрекъснато се връщаха към куфара на масата пред Гавриел Бах. Какво ли имаше вътре? Защо беше в съдебната зала в онзи далечен ден? Коул изпи вече истиналото кафе и потегли обратно към Вашингтон. Пътуването му отне пет часа.

Пристигна точно навреме за предварително уговорената закуска с Каз. Седна уморен и с подути очи се загледа в яйцата по флорентински. После изяде само белтъците и остави жълтъците заради холестерина.

— Къде сме? — попита накрая той.

— Закусваме в „Рубио“, най-хубавия ресторант във Вашингтон, окръг Колумбия.

— Докъде сме стигнали в разследването?

— Ами, намерих данъчната декларация от 1972 на Теодора Лански. Тази сутрин трябва да ми я дадат.

— Искам да те питам нещо... Можеш ли да ми намериш вътрешна информация от Министерство на правосъдието за една сделка, която вероятно е сключена между Гавриел Бах и някой от Държавния департамент през 1971?

— Кой е Гавриел Бах?

— Израелският прокурор, който е защитавал интересите на държавата срещу Майър Лански на процеса за поданство. Какво ще кажеш?

— Да, може би, но приятелите ми в онази сграда са на привършване. Защо ти е?

— Имам едно предчувствие. Ще ти кажа, ако се материализира в нещо. Нещата ще се оправят, няма начин.

Ала не стана така. Нещата се влошиха...

52. ПРОБИВ

В десет и трийсет Каз се върна в Министерството на правосъдието и зачака да му донесат данъчната декларация на Теодора Лански. Седеше в един кабинет, а на предния му джоб беше прикрепен пропуск за посетител. Малкото сиво помещение без прозорци беше точно като за служители с нисък ранг. Каз започна да прелиства телефонния указател с имената на персонала. Търсеше един стар боен приятел от 70-те на име Ейбъл Макнеър.

Макнеър беше постъпил на работа в Министерство на външните работи след войната и Каз смяташе, че приятелят му е имал вземане-даване с Министерство на правосъдието по въпросите с операциите на Изток през 70-те. Ейбъл беше записан в указателя като помощник-секретар за Средния изток и Соломон набра вътрешния му номер.

— Кабинетът на Ейбъл Макнеър — каза един мъжки глас.

— Кажете му, че се обажда Соломон Казоровски.

Настъпи продължително мълчание, после се чу същият глас.

— Боя се, че мистър Макнеър не може да разговаря с вас в момента.

— Бихте ли му предали съобщение? — любезно попита Каз.

— Разбира се. Кажете.

— Бихте ли му предали, че ще купя от грапавите презервативи, които той предложи снощи, вместо от обикновените. Той да вземе само шампанско. Ще се срещнем в шест в „Ланс и Тими“.

Последва дълга тишина.

— Може би трябва да му го кажете лично... Един момент — отговори мъжът и сетне се обади Ейбъл.

— Каз, наистина съм много зает тази сутрин. След двацет минути имам съвещание. Какво искаш?

— Искам да знам дали си чувал за един човек на име Гавриел Бах.

— Звучи ми познато. Не мога да се сетя...

— През 70-те той е бил прокурор в Израел и е сключил сделка с някой от Министерство на правосъдието по въпроса за иска на Майър Лански срещу държавата.

Отново настъпи продължително мълчание.

— Да, спомням си. Един висок и слаб... Мисля, че почина. От рак. Имам факс за смъртта му.

— Кой е сключил сделката?

— За такива неща обикновено отговаря Дейвид Роб.

— Къде е той? Работи ли още?

— Мистър Роб трябва да е осемдесет и пет годишен и още е сред нас.

— Благодаря, Ейб.

— Чух, че са те уволнили.

— Да.

— Неприятно. Трябва да вървя.

— Разбира се — рече Каз и затвори.

След десет минути един разносвач нахлу в стаята, като буташе количка, пълна с държавни документи.

— Вие ли сте Казоровски?

— Да.

— Подпишете се тук — каза момчето и посочи един плик, който беше на върха на купчината. — Не може да го изнасяте извън сградата. Трябва да го върнете до шест и трийсет.

Каз се подписа и отвори плика, а младежът излезе.

Соломон погледна данъчната декларация на Теодора Лански. Фактът, че Теодора и Майър не бяха пуснали обща данъчна декларация, не беше особено интересен... Вероятно поради причини, известни само на отдавна покойния финансов плановик на мафията. Най-отдолу фигурираше името на счетоводителя. Там, с избледняло синьо мастило, пишеше „Уолас Литман“.

Райън и Лусинда поканиха Джери Парадайз на борда на яхтата си в един часа следобед. Джери помогна на Лусинда да пренесат Райън от гумената лодка. Тримата седнаха в кабината за управление, до голямото лъскаво кормило, и усмихвайки се един на друг, отвориха студени бири. Само на трийсет метра от тях имаше петнайсетметрова

рибарска лодка с двама души на борда. Призрака съзнаваше, че лодката е твърде близо, за да „осъществи договора“, затова седеше, пиеше бирата си и изпълваше въздуха с приятни бръцоловения.

— Имате чудесна яхта — провлечено отбеляза той. — Имате ли нещо против да сляза долу и да поразгледам?

Призрака искаше да добие представа за разположението, в случай че се наложеше да дойде пак, след като се мръкне.

— Обичам начина, по който са направени тези неща — добави той. — Рибар съм и повечето време плавам на стари корита. Много ми се иска да се науча да управлявам кораб.

— Хайде, покажи му яхтата — усмихна се Райън.

Джери стана и последва Лусинда.

Нещо у Джери Парадайз безпокоеше Райън. Може би южняшкият акцент. Или безрадостната усмивка под подлите очи. А може би бързите му движения, когато размахваше харпуна срещу мексиканеца. В същия миг на пейката до себе си Райън видя нещо, което явно бе паднало от задния джоб на Джери. Посегна и го взе. Самолетен билет. Джери и Лусинда разговаряха долу. Райън разгърна билета. Името, записано там, беше Хари Мийкс. На квитанцията беше отбелязано, че Мийкс е пристигнал предишния ден с полет 1628 от Атлантик Сити. Връщането беше за шест тази вечер. Райън затвори билета и го остави там, където бе седял Джери. Атлантик Сити беше територия на Мики Ало. Райън беше убеден, че Джери е изпратен от Мики.

— Истинска кукличка — чу се гласът на Призрака, който се появи на стълбите и прекъсна мислите на Райън.

Джери седна, забеляза билета и погледна Райън, който се бе вторачил в рибарите. Призрака прокле наум грешката си, но Райън седеше далеч от билета и едва ли го бе видял. Парадайз го пъкна в джоба си и се ухили.

— Каква стръв използваш? — попита Райън и се обърна.

— Какво?

— Когато ловиш риба...

— Ами преди всичко жива. Така най-лесно се лови моруна.

— Трябва да пробваш с дълбоководна стръв. Аз имам едно перо със стоманен връх, което е страхотно за риба тон.

— Наистина ли? — удиви се Призрака и погледна Райън със светлосините си очи.

— Да. Рибата тон се измъква от кукичката. А в изкуствената стръв има нещо, което вибрира, така че, като я хвърлиш във водата, жужи и привлича рибата.

— Трябва да си купя такава — каза Джери и погледна рибарите, които вдигаха котва и се приготвяха да се преместят на друго място.

Райън също ги гледаше.

— Скъпа, донеси ми кутията с риболовните принадлежности. Онази зелената.

— Не, не е необходимо — възрази Призрака.

— Не, трябва да видиш стръвта.

Лусинда долови настойчивостта в гласа на Райън, но не я разбра.

— Хайде, донеси я — повтори той.

Тя кимна и тръгна по стълбите. Райън и човекът, който беше изпратен да го убие, гледаха как рибарската лодка се отдалечава. Призрака вече беше решил да ги убие с голи ръце. Не искаше да оставя гилзи, защото произшествието трябваше да прилича на злополука. С Райън щеше да бъде лесно, защото беше почти неподвижен. Щом приключеше и с двамата, Призрака щеше да пусне газта в трюма, да прокара някой кабел на борда и да включи мотора. Така корабчето щеше да се запали. Бреговата охрана щеше да помисли, че двамата летовници са забравили да проветрят трюма, преди да включат мотора. Нямаше да има престъпление, нито разследване или риск.

Лусинда донесе зелената метална кутия и я даде на Райън, който я отвори под такъв ъгъл, че Джери да не вижда какво има вътре. Под риболовните принадлежности лежеше армейски „Колт 45“. Райън го беше купил в Сейнт Томас, защото бе чул, че в Карибско море върлуват пирати, които нападат яхтите и убиват собствениците, за да откраднат електрониката на борда.

— Това бебенце е удивително.

Той извади оловната стръв и я подаде на Джери.

Рибарската лодка почти се беше изгубила от погледа им. Призрака знаеше, че моментът за действие е настъпил, затова взе стръвта, усмихна се на Райън и после внезапно се хвърли върху него.

Райън измъкна ръката си от кутията. Зареди и насочи пистолета, преди Джери да стигне до него. Призрака се вцепени.

— По дяволите, кой си ти?

— Нали ти казах...

— Мики те е изпратил, нали?

— Кой е Мики?

Лусинда не разбра защо Джери се опита да скочи върху Райън, нито защо Райън бе насочил пистолета срещу него. Всичко стана много бързо.

— Райън? — попита тя.

— Този тип има билет от Атлантик Сити. Запазил си е място за връщане за тази вечер. Мисля, че го е изпратил брат ти.

— Откъде знае, че сме тук?

— Не знам, но той е изпратил този човек.

— Аз спасих живота ти — рече Призрака.

— Наистина ли? Или предварително уреди нещата и нападна мексиканеца, за да приспиш бдителността ни? Махай се от кораба ми.

Призрака погледна Райън и се опита да разгадае изражението в очите му. Дали щеше да стреля? Някои хора са убийци по природа, но други не са. Въпреки всичко Призрака изпитваше уважение към големия автоматичен пистолет в ръката на Райън.

— Видя ли те отново, ще те застрелям — каза Райън.

— Аз съм само един обикновен рибар. От петнайсет години идвам да ловя риба тук...

— Нима? Тогава би следвало да знаеш, че по тези брегове няма моруна. Скачай от яхтата, Джери, иначе ще ти пръсна черепа.

Най-после Джери пристъпи към перилата, погледна Райън с безумна крива усмивка и се хвърли във водата. После заплува към брега.

— Вдигни котвата и запали мотора — каза Райън.

Лусинда се приближи до лебедката на кърмата и я включи. На двайсет крачки от тях Джери Парадайз газеше във водата и ги гледаше. Котвата се издигна и издрънча в металния корпус на корабчето.

Моторът забръмча и яхтата излезе от залива Тойон. Лусинда отново съзря Джери Парадайз. На лицето му още сияеше същата кошмарна усмивка.

Тя се приближи до Райън и тихо седна в кабината за управление.

— Той ще се опита да го направи отново — каза той. — Извадих късмет, че билетът му падна от джоба. Трябваше да го застрелям.

— Защо не го направи?

— Пистолетът беше празен.

Двамата седяха, без да говорят, докато корабчето се отдалечаваше от острова.

— Дори да беше зареден — продължи Райън, — не знам дали щях да го застрелям. Брат ти имаше право... Аз играя по правилата.

53. СТРАТЕГИЯ

Предварителните избори в Калифорния щяха да поставят автоматично Хейз Ричардс на върха. Нямахе начин да претърпи поражение. Всички други кандидати на Демократическата партия се бяха оттеглили от надпреварата.

По програма Хейз трябваше да изнесе реч след победата в Калифорния. Щабът на кампанията му беше отседнал в ремонтирания хотел „Феърмонт“ в Сан Франциско. Речта щеше да бъде в банкетната зала.

Ей Джей настояваше словото да бъде кратко, защото Хейз още беше в траур заради Анита, макар че скръбта му включваше най-малко едно чукане на ден със Сюзан Уинтър.

Сюзан бе станала неофициална първа дама на кампанията и това много безпокоеше Тийгардън. Тя не само спеше с Хейз, но и се държеше с всички от екипа като с боклуци. Беше зарязала длъжността си на „личен служител“, за да се посвети изцяло на тялото на Хейз — ирония, която не даваше покой на Ей Джей. Сюзан се държеше студено и надменно. Всички я наричаха Ядрената зима.

Нещо по-лошо, отношенията между Хейз и Ей Джей бяха охладнели, откакто Ричардс спечели Супер Вторника — резултат от ужасния престъпен заговор, в който участваха и двамата.

Вече не можеха да се понасят.

Ей Джей реши да се възползва от това неловко положение, вместо да бяга от него. Поиска среща в пет часа, като настоя Хейз да бъде сам.

В три часа първоначалните резултати в северните и южните калифорнийски райони показваха, че победата ще бъде най-малко с шейсет и пет процента. Бен Савидж, макар и практически въвн от надпреварата, все още фигурираше в бюлетините в родния си щат, но бе получил неубедителните двайсет процента. Хейз щеше да бъде кандидатът на Демократическата партия.

Ей Джей искаше тихо и кротко да обсъди текста на победната реч. Предишната нощ бе работил два часа с Малкълм Рашър, опитвайки се да измисли идеалните три параграфа — да благодари на калифорнийците за подкрепата, която са оказали на Хейз през ужасните дни след смъртта на Анита и за решението им да му дадат гласовете, необходими за победата. Бяха решили Хейз да говори за Анита, за светлата ѝ памет, за онова, което тя е означавала за него и как сега го гледа от небето и му се усмихва, защото нейната мечта също се е сбъднала.

Срещата се състоя в президентския апартамент в хотел „Феърмонт“. Таванът се извисяваше на шест метра височина и беше покрит с рисувани фрески. Блиндираните прозорци гледаха към великолепното пристанище и червеникавите очертания на моста „Голдън Гейт“, който се простираше над залива Сосалито. Оттам до скромната ферма на Бъд и Сара Колфийлд имаше много път. Хейз и Сюзан бяха облечени в еднакви сини халати с монограми.

— Какво искаш? — грубо попита Хейз.

— Приготвил съм речта на победата — отговори Ей Джей и връчи първите страници на кандидата.

Хейз ги прочиташе и ги подаваше на Сюзан.

Тя поклати глава в знак на мълчаливо недоумение още когато стигна до средата на първата страница.

— Още колко време мислиш да разиграваш тази жалка лигава история с Анита? — попита Сюзан, пронизвайки Ей Джей със студени очи.

— Ами около четири месеца, плюс-минус един ден — отговори той, усещайки как жлъчта се надига в гърлото му.

— Правиш Хейз да изглежда слаб. Той стои там и дърдори за Анита пред очите на целия свят. Аз мисля, че Хейз трябва да изглежда силен. Трябва да говорим за бъдещето, не за миналото.

— Ей сега ще пороботя по въпроса.

— Мисля, че Сюзан има право.

В стаята настъпи мъртвешка тишина. Тийгардън започна да се ядосва.

— Според проучванията сърцето на Америка се къса от загубата ти. Хората искат да плачеш за Анита. Тя беше твоя дългогодишна приятелка и съпруга. Те знаят, че си я обичал, и те харесват заради

това. Докарах те толкова нависоко. Аз спечелих в Айова, аз измислих характеризиращото събитие в Ню Йорк, аз намерих средствата за кампанията ти и нямам намерение да стоя и да гледам как удавяш всичко в море от вагинално блаженство.

— Достатъчно... Хейз, уволни това лайно — изсъска Сюзан.

— Не можеш да ме уволниш, Хейз, и знаеш ли защо? Защото ти и аз имаме една ужасна тайна. Искаш ли да кажа на Ядрената зима каква е тя?

— Престани, Ей Джей.

— Ще ѝ кажа. Да изплюя ли камъчето сега, стари приятелю? Защото на мен не ми пука.

Вината за смъртта на Анита съсипваше Ей Джей. Той се приближаваше застрашително към нервна криза.

— Млъкни — тихо рече Хейз.

— Тогава ѝ кажи да излезе. Искам да поговорим и за някои други неща.

— Остави ни за минутка, Сюзан.

— Какво?

Тя скочи и се зачуди с какво толкова я превъзхожда Ей Джей.

— Излез, Сюзан — малко по-настоятелно каза Хейз.

Тя стана и тръгна към спалнята.

— Не там. Кажи ѝ да отиде в стаята си.

Ей Джей отвори вратата и надникна в коридора, за да провери за репортери. После направи знак на Сюзан да излезе.

— Върви — рече Хейз.

Тя се подчини, като спря за секунда на прага, за да изпепели Ей Джей с поглед. Тийгардън бе спал с нея, докато Сюзан беше служителка в кантората му. Беше ѝ предложил работа в кампанията на Хейз, а сега тя се бе превърнала в негов смъртен враг. Той затвори вратата след нея.

— Хейз, ще провалиш всичко.

— Не мисля така.

— Направи ли си труда да погледнеш стратегията ми? Изпратих ти я преди три дни. Не си казал нито дума.

Тийгардън имаше предвид програмата, която беше измислил, за да направи Хейз известен на света. Ричардс нямаше международен облик. Ей Джей настояваше Хейз да отиде в чужбина и да се срещне с

редица изтъкнати личности като Джон Мейджър, Митеран и Елцин. Да се снима с Арафат и ключови фигури от израелския Кнесет. Идеята беше да се види, че Хейз решава световните проблеми с държавните глави от Европа, Средния изток и Ориента.

— Не искам да ходя в чужбина.

— Хейз, не мога да те предпазя от пресата, ако си тук.

— Не ми е необходима защита.

— Нужна ти е. Все ще кажеш някоя глупост или ще направиш грешка. Не си свикнал на такова щателно изучаване. Ако заминеш, ще играем по друг начин. Послушай ме, Хейз. В чужбина ще имаш работа с деликатни въпроси. Не можеш да ги обсъждаш. Можеш само да се извисиш над тях, както направихме тук. Какво ще кажеш, ако някой те попита какво мислиш за сърбите в Сараево?

— Откъде да знам, по дяволите? Този въпрос е пълна мъгла за мен. Ето защо не искам да заминавам.

— Ще кажеш, че стъпките за помирение трябва да се направят от хората, които воюват от години и че не е разумно да се очаква решение за една нощ. И ти работиш за постигането на постепенен напредък.

— Мога да го кажа и тук.

— Не. Тук си далеч от сцената на събитията. Не можеш вечно да подхвърляш банални неща на пресата. Вече си избраникът на Демократическата партия. Хората ще искат специфични отговори и с всяка дума ще си създаваш врагове, които ще понижат рейтинга ти. Колкото по-дълго стоиш в чужбина, толкова по-голям е шансът ти да победиш Шишкото през ноември. След шест месеца ще бъдеш в Белия дом, Хейз. Ще успееш, но трябва да ме слушаш и да правиш каквото ти казвам. Още не съм те предал, нали? Назови едно нещо, което не е станало така, както съм казал.

В гласа на Ей Джей звучеше отчаяние. И двамата го чуха.

Спорът продължи почти половин час и накрая стигнаха до компромис. Хейз щеше да замине в чужбина, но само ако Сюзан го придружаваше. Ей Джей се съгласи, съзнавайки, че ще съжалява. Ала накара Хейз да обещае, че няма да я чука. На Ричардс му писна от нравоучителната лекция и се съгласи с всичко, макар да нямаше никакво намерение да удържи на думата си.

Каз и Коул гледаха речта на победата в един бар ресторант във Вашингтон, окръг Колумбия. Всички посетители говореха за коронацията на Хейз Ричардс — кандидата, който се бе появил от нищото и бе спечелил номинацията на Демократическата партия. Двамата изслушаха мълчаливо краткото слово, което включваше момент, където Хейз спомена Анита и избърса очи.

— Видя ли сълзи? — навъсен попита Каз.

— Това е Калифорния. Може да е от мръсния въздух. Там на всяка мъничка кислородна молекула се падат по около петдесет частици азотен окис.

Каз направи знак на бармана да му донесе още една кока-кола.

— Трябва да намерим Дейвид Роб. Разпитах тук-там, но никой не знае къде е. Според мен това означава, че трябва да проверим болниците и старческите домове. И смъртните удостоверения.

Коул погледна празната чаша пред себе си.

— Искам да те питам нещо, защото съм озадачен.

— Затова съм тук, Коул — да излекувам озадачеността ти.

— Хейз Ричардс е кандидатът на Демократическата партия, нали?

— Така изглежда.

Барманът сложи една кока-кола пред Каз. Коул го отпрати.

— Анита Ричардс е мъртва, но не разполагаме с нищо, освен с догадки по въпроса.

— Ченгетата работят по догадки.

— А на мен ми трябва два достоверни източника, за да пусна един репортаж. Защо Хейз би убил съпругата си?

— Заради съчувствието. То може да му спечели изборите.

— Но нали и без това печелеше?

— Така ще изглежда по-убедителен... Или за да избегне атаката с мадамите, която съм сигурен, че Шишкото му е готвел. Какво друго те измъчва?

— Как ще компрометираме кампанията на Хейз? Единственото, което можем да докажем, е, че мафията финансира Уолас Литман. И неговата телевизионна мрежа манипулира изборите. Това може дори да не е престъпление. И само защото Литман е писал данъчните декларации на Теодора Лански не означава, че е получавал пари от мафията. Къде е доказателството? Нямаме нищо.

— Още не, но ако успеем да докажем, че Ю Би Си е контролирана от мафията и Мики Ало иска да вкара Хейз в Белия дом, тогава смятам да го изоблича. Американците не обичат да ги правят на глупаци. Докажем ли, че мафията и Ю Би Си са избрали Хейз и се опитват да манипулират изборите, това ще свърши работа.

Коул плати питиетата и двамата се преместиха на една маса да вечерят.

— Откакто се състоя процесът на Лански, все се чудя какво имаше в онзи куфар. Сигурно е било нещо много убедително — задържа го въвн от Израел — рече Коул, докато сядаха.

— Според мен са били незаконни телефонни записи на поверителни разговори на Лански с престъпниците. Вероятно неща, които Министерството на правосъдието не е могло да използва в съдебните зали на Съединените щати, защото са придобити незаконно, но е било напълно възможно да ги дадат на израелците. Ако ни провърви, може би записите още съществуват. Няма да ги има в архивите, защото за подслушвателните устройства не се води документация. Сигурно Дейвид Роб е одобрил сделката. Това означава, че записите са у него или поне знае къде са. Ако го намерим, може да решим половината уравнение... Възможно е да попаднем на стари разговори на Лански с Джоузеф Ало.

— Или с Уолас Литман.

— Искан ми се да не бях спирал алкохола, за да вдигна наздравица за това — рече Каз.

Сервитьорът донесе менюто, но когато видяха цените, двамата станаха и излязоха.

Вечеряха в един претъпкан „Макдоналдс“. Докато децата около тях пицяха и се замерваха с кубчета лед, те си поделиха досадната задача да намерят Дейвид Роб.

54. ПО ВЯТЪРА

Лусинда поддържаше курс към Кабо Сан Лукас и петнайсетметровото корабче се носеше по посока на вятъра. Небето беше изпълнено с високи, бързодвижещи се облаци, които го правеха сребристо на следобедната светлина.

Райън остана на палубата, като подскачаше тромаво между лявата и дясната страна на борда.

Случката с Джери Парадайз беше изяснила опасността и за двамата. За Лусинда това беше финалният акорд от една тъжна fuga, започнала в деня, когато погребяха Рекс — оркестрирана заблуда, включваща побоя над момчето в парка... студеното, равнодушно предупреждение в кабинета и заплахата в кухнята, където Мики я блъсна и я обвини, че го шпионира. Но всички тези неща избледнях в сравнение с Джери Парадайз и опита му да ги убие.

— Трябва да се обадим на Каз и да му кажем какво се случи — рече тя.

Райън слушаше вятъра, който свиреше из такелажа. Знаеше, че Лусинда има право. Клетъчният телефон беше долу, в каютата. Само трябваше да заредят батерията му.

Лусинда слезе да го включи. Когато отново се качи на палубата, Райън седеше пред кормилото и гледаше към хоризонта. Сърцето ѝ се сви. Сега у него имаше нещо, което липсваше преди — някаква сила, целеустременост и решителност. Погледна я. Тя му се усмихна, за да прикрие колебанието и смущението си, и отиде при него.

— За какво мислеше? — попита Лусинда.

— Чудех се каква сила в космическия план реши да ни замеси в този огромен проблем. Как ще успеем да попречим на подземния свят да си присвои президентството?

Тя нямаше отговор на този въпрос. Мисълта я съкруши.

Силен вятър изду главното платно и двамата усетиха как корабчето се наклони, докато се спускаше по вълната.

Райън погледна една нисколетяща чайка, която бе разперила крила и се носеше на въздушното течение без никакви усилия и без да променя положението си и си помисли колко хубаво би било, ако можеше да контролира ветровете в живота си със същата лекота.

След четирийсет минути клетъчният телефон се зареди и Лусинда слезе да го вземе. Набра номера на майка си и след три извънявания чу гласа на Каз.

— Да — равнодушно каза той.

— Каз?

— Кой се обажда?

— Лусинда. Райън иска да говори с теб.

Тя даде клетъчния телефон на Райън.

Каз беше във Вашингтон и бе паркирал пред Службата по човешки ресурси. Канеше се да влезе там и да намери някой, който би повярвал на глупостта, че в социалната осигуровка на Дейвид Роб е изплатена по-голяма сума от полагащата се.

— Как я караш, Каз? — попита Райън.

— По-добре да попитам как си ти?

— Оправям се. Но има един проблем, който трябва да решим.

— Ще се постарая...

— Никой не би трябвало да знае къде сме. Прекарахме тук три дни, когато един тип, който се представи като Джери Парадайз — а може би името му е Хари Мийкс — се появи и се опита да ни убие. Беше от Атлантик Сити и съм убеден, че го е изпратил Мики. Само едно не мога да проумея — как Мики е разбрал, че сме тук?

— Обаждате ли му се?

— Аз говорих с него веднъж, но беше от уличен телефон. Пък и ни нападнаха същия ден, така че не може да е изпратил човек толкова бързо.

Райън погледна Лусинда и каза на Соломон:

— Чакай малко... Обаждала ли си се на брат си? — обърна се той към нея.

— Не — отговори тя, после си спомни, че беше говорила с Пени.

— Но преди два дни, когато ходих в Авалон за храна, се обадох на майка в къщата в Ню Джърси.

— Лусинда се е обаждала на Пени в Ню Джърси преди два дни.

— Мики сигурно има „Пин Тел“.

— Какво?

— Едно приспособление, което телефонната компания измисли, за да залавя хора, които отправят заплахи по телефона. Ако има такова засичащо устройство, той е получил разпечатка на номера, от който Лусинда се е обадила. Сетне вече не е било трудно да разбере местонахождението. Предполагам, че не е необходимо да ви казвам да не му се обаждате повече.

— Слушай, Каз, искам да участвам в тази работа.

Соломон не отговори и Райън продължи:

— Мики се опита да ме убие вече три пъти. Щом съм набелязана мишена, по-добре да съм готов.

Каз не искаше да работи с аматьори, но не можеше да го каже на Райън.

— Коул и аз сме по следите на едно нещо. Намерете някое място, където няма да привличате внимание и не се показвайте много. По клетъчния телефон ли се обаждаш?

— Да.

— Добре. Дай ми номера и се крий. Ако се нуждая от помощ, ще ти се обадя.

Райън му каза номера и разговорът свърши.

Двамата с Лусинда седяха хванати за ръце в кабината за управление, а денят бавно се превръщаше в нощ. Слънцето стоеше на хоризонта като оранжева топка върху надиплен зелен плюш. Постепенно се скри от погледа. Обгърна ги странен здрач. В продължение на една минута цветът на океана и на небето беше един и същ — тъмносив. Там, където небето и водата се сливаха, нямаше хоризонт. Това създаде необикновено усещане на замайване, сякаш яхтата се намиреше в безцветен водовъртеж и беше малка подвижна платформа в един свят от невидими стремителни течения.

После се стъмни и луната озари океана. Корабчето безшумно се придвижваше към Мексико.

Влязоха в един залив в мексикански води на около десет километра южно от Енсенада и в девет и трийсет сутринта пуснаха котва. Още сънena, Лусинда сви платното и го завърза. После седнаха в кабината за управление и пиха кафе. Лусинда включи радиото, за да

намери музика, която да ги поразвесели, и докато слушаха, двамата се възхищаваха на красивия, но гол мексикански бряг.

В десет часа по радиостанцията от далечен Сан Диего съобщиха онова, което по-голямата част от света вече знаеше — Хейз Ричардс бе спечелил първичните избори в Демократическата партия в Калифорния и щеше да ръководи конгреса, който щеше да се състои в Денвър.

Райън изключи радиото и взе патериците.

— Къде отиваш? — попита Лусинда.

— Да приведа във форма крака си.

Той легна, и помагайки си с десния крак, започна да вдига левия. Потеше се и правеше гримаси от болка, но упорито продължаваше да раздвижва болния крак.

Мускулът нямаше почти никакви сили и след малко Лусинда слезе в малката каюта, защото не можеше да гледа повече. Беше присъствала на операцията и знаеше, че по-голямата част от мускула липсва.

Горе на палубата, под лъчите на мексиканското слънце, Райън продължаваше с упражненията. От тялото му се лееше пот, но мислите му бяха далеч. Върна се в миналото, в университета Станфорд, на игрището в сенките на Мейпълс Павилион. Тогава беше на деветнайсет години, лежеше на тревата и правеше упражнения. Сякаш чу гласа на Зоран Петрович, треньорът, който крещеше с немски акцент: „Хайде, мързеливи женички. Едно, две, три...“.

Райън се опитваше да вдига ранения си крак, като все по-малко използваше помощта на здравия.

Навремето беше млад и здрав. Не изпитваше страх от поражение.

Беше най-добрият. И сега нямаше да се предаде. Нямаше да позволи на Мики да спечели... Не и след като мафиотът бе стигнал толкова далеч.

55. ОЗДРАВЯВАНЕ

На стотина километра южно от границата те намериха един усамотен залив, посочи на картата като Магдалена и хвърлиха котва.

След май дойде юни, а сетне юли. Живееха, без да се притесняват за нищо. Райън правеше гимнастика по два пъти на ден в продължение на два часа, като се съсредоточаваше не само върху крака, но и върху цялото си тяло и укрепваше мускулите. Лусинда готвеше, плуваше и се печеше гола на слънцето на предната палуба. А нощем се любеха под звездите.

Седмиците минаваха и единствената им връзка със света беше местната радиостанция и мексиканското корабче за лов на омари, което от време на време влизаше в залива. Два пъти седмично се обаждаха на Каз и Коул, които още не бяха успели да намерят Дейвид Роб. Соломон им обясни, че вече не е добре дошъл в Министерството на правосъдието и не му дават пропуск. Гласовете и на двамата звучаха уморено и отчаяно.

Атмосферните условия позволиха на Райън и Лусинда да хванат една радиостанция от Сан Диего, по която предаваха само новини и късно в една юнска нощ те научиха, че Хейз Ричардс е заминал за Европа и обсъжда световните събития с държавните глави. Той се върна в Съединените щати през третата седмица на юли за конгреса на Демократическата партия, но Райън и Лусинда не го гледаха, защото телевизорът не приемаше толкова отдалеч. Соломон им разказа за това по телефона.

— Онова шибано копеле... Трябваше да го чуете. Щял да накара Америка да заработи отново, и още как. Ще я накара да заработи за шайка мафиоти. По Ю Би Си казаха, че бил кандидат-президентът на 90-те и Рузвелт на нашето време. Така се вбесих, че ми се дощя да се застрелям.

След конгреса Хейз избра сенатора Бен Савидж от Калифорния за кандидат-вицепрезидент, после пак отиде в Европа, където се снима

с арабски крале и балкански президенти. Каз им разказваше за събитията. С всяко обаждане им се струваше все по-отчаян.

След два месеца Райън укрепна достатъчно, за да прави по няколко несигурни крачки без патериците.

Един следобед отидоха с гумената лодка до брега. Беше топло и рядко обличаха дрехи. Бяха сами в уединеното заливче. То беше техният рай. Всички сенки в живота им бяха отмити от океана и изгорени от яркото слънце. Бяха донесли хавлии, храна и малката скара.

Райън бе твърдо решен да извърви цялата дължина на плажа. Лусинда го погледна и се засмя, когато той падна от лодката на двайсет метра от брега и започна да плува. Движенията му бяха грациозни и ставаха все по-силни. Преди два месеца Лусинда бе махнала конците от раната. Кожата на Райън беше придобила тъмнокафяв загар, с изключение на червената линия на белега.

Той излезе от водата. Дългата му руса коса беше почти побеляла от слънцето. Лусинда приближи лодката до брега и Райън ѝ помогна да я изтеглят на пясъка. После тя грабна една хавлия и хукна към края на плажа.

— Къде отиваш?

— Можеш да ме имаш, ако ме хванеш — закачливо отговори тя.

Той се втурна след нея. Трудно му беше да тича в пясъка. Лусинда вървеше назад и се смееше. Накрая хвърли хавлията към него. Райън я хвана и отново побягна. Лусинда помисли, че може би го боли и изтича към него. Той я хвана за крака и я събори до себе си на пясъка. Прегърнаха се.

— Господи, обичам те — прошепна в ухото му тя.

— Чудя се защо — откровено каза Райън.

Лусинда долепи устни до неговите, а после той започна да целува тялото ѝ. Зърната на гърдите ѝ бяха възбудени от желание. Испитаха едновременно оргазъм веднага щом той проникна в нея. Не можеха да се наситят един на друг.

— Бих искала престоят ни тук да няма край — каза тя.

— Споменът ще е вечен.

Вечерта извадиха от хладилника в яхтата последните две пържоли и ги опекоха на скарата. Наблизо нямаше град, откъдето да купят зеленчуци и плодове, затова за в бъдеще щяха да се хранят с

намаляващия запас от консерви и с омарите и рибата, които успеяха да уловят.

След вечерята легнаха на пясъка, хванаха се за ръце и се замислиха за първата си среща, когато Райън беше поканен в дома на семейство Ало за Деня на благодарността.

— Ти се появи на вратата и аз веднага се влюбих в теб. Как е възможно това? — зачуди се тя. — Тогава бях едва на седем години. Сякаш Господ ми каза: „Това е той“.

Райън заговори за Мат.

— Най-лошото от всичко е, че имаше толкова много неща, които исках да направим заедно с него, неща, които никога не станаха. Загуби, които не можах да преживея, защото те съществуват във въображението ми и се променят едновременно с мен.

Райън благодари на Лусинда, че е прогонила кошмара със сянката... Благодарил я е, че му е обяснила удавянето на Терънс... И че е разсеяла мрака от живота му.

— Ако оцелеем след цялата тази история, ще се омъжиш ли за мен? — попита накрая той.

Тя се подпря на лакът и го погледна. Лунната светлина се отразяваше в сините му очи.

— Бъди сигурен.

Райън свали пръстена на Мат от малкия си пръст... Това беше най-ценното му притежание, а струваше само двацет долара — убедителен пример за безсмислието на кариерата му към богатството и властта. Сложи го на пръста на Лусинда и двамата се вгледаха в него, безмълвно празнувайки годежа си.

Една вечер в края на август Коул проведе телефонен разговор, който промени всичко. Тъкмо влизаше в пансиона в Джорджтаун, когато телефонът иззвъня и някакъв мъж с тънък глас от „Медикъл Груп“ във Феникс започна да говори с него.

Идеята да проверят старческите домове в южните щати като Хавай, Флорида, Аризона и Ню Мексико беше на Каз. Според него възрастните хора отивали да живеят в места с по-топъл климат, защото кожата им ставала по-тънка, а кръвообращението — по-бавно. Двамата с Коул търсеха човек, който, изглежда, не беше включен в системата за

медицинско осигуряване, а може би беше и починал. Бяха им останали само неколкостотин долара и трябваше някак да стеснят кръга на издирването.

— С мистър Харис от „Медикеър“ ли разговарям? — попита непознатият.

— Да.

— Получих писмото ви и отговарям на запитването ви относно Дейвид Роб.

Каз беше фалшифицирал едно писмо от социални и медицински грижи „Медикеър“. Сетне с Коул изпросиха от Карсън двеста долара, за да напечатат и размножат писмата и пликите. „Това са последните, Коул. Повече не мога да ти давам пари“ — бе казал отчаяният му брат. Ето защо Коул и Каз заложиха пръстените и часовниците си.

Соломон бе написал кратко писмо, в което съобщаваше, че „Медикеър“ е прегледала сметката на Дейвид Роб и моли „Медикъл Груп“ да се свърже с тях. Направиха петстотин копия на подправеното писмо и ги изпратиха с надеждата, че никой няма да забележи, че на плика има марка, а не правителствен печат. Още не бяха получили отговор отникъде, но най-после им се обадиха от Феникс.

— Това домашният ви телефон ли е? — попита гласът.

— Частен дериват — отговори Коул, опитвайки се да накара човека да говори.

— Малко съм озадачен от вашето писмо. Проверявате Дейвид Роб, така ли?

— Извинете, но кой се обажда?

— Дейл Денисън от Програмата за социални грижи в югозападните щати. Свързани сме с „Медикеър“ и отговаряме за мистър Роб.

Коул намери писалка и започна да рови в чекмеджето за лист хартия.

— Само за да се уверя, че говорим за един и същи човек, бихте ли ми казали сегашния му адрес?

— Според нашата информация той е в старческият дом „Уайлд Оукс“ във Феникс.

— Бихте ли ми казали на колко години е, каква е била основната му професия и номера на социалната осигуровка?

— За какво са ви необходими?

— Проверяваме демографските статистики за хората над шейсет години, включени в списъците на „Медикеър“ — отговори Коул с надеждата, че заплетените му бръщолевения ще объркат достатъчно мистър Денисън и той ще престане да задава въпроси, на които не можеше да отговори.

— Аха, разбирам — каза озадаченият глас от другия край на линията.

— И така, трябва да ми кажете на колко години е, основната му професия и номера на социалната осигуровка.

— Ами добре. Мистър Роб е бил федерален служител. Участвал е в разработката на плана „Блу Крос“... На осемдесет и шест години е и номерът на социалната му осигуровка е 568-52-2713.

Каз се прибра в осем часа. Беше се опитвал да открие Дейвид Роб чрез Министерството на отбраната, но му отказаха. Беше ядосан, когато влезе, но щом чу, че Коул е успял, настроението му рязко се промени.

Старческият дом беше ниска едноетажна постройка на шосе 357 — магистрала, която минаваше през Феникс.

Каз и Коул платиха таксито, което бяха взели от летището, и влязоха в сградата. Онова, което видяха, дълбоко ти потисна.

„Уайлд Оукс“ беше място, където натъпкани с успокоителни лекарства, възрастните хора вегетираха, влачейки се едва-едва под зорките погледи на болногледачите. Каз се представи на една яка медицинска сестра от индиански произход на име Арлийн Клауд, която ги гледаше с неприкрита подозрителност.

— Аз съм Джоузеф Роб, а това е брат ми Дон. Братовчеди сме на Дейвид от Алтуна — обясни той на жената, която изобщо не повярва на думите му.

— Кого мислите, че будалките? Документите на Дейвид Роб са у мен. Той няма роднини. Надживял е целия си род.

— С изключение на чичо си.

— Кой чичо?

— Чичо Сам.

Каз извади федералната си значка и я размаха.

— Ако продължавате да се държите така, сестро Клауд, ще ви изпратя призовка за съда, задето пречите на органите на властта да изпълняват задълженията си.

От всеки възможен отвор на тялото на Дейвид Роб стърчаха тръбички, а в гърлото му имаше разрез, през който на четири минути вкарваха кислород в белите му дробове. Теглото му беше не повече от петдесетина килограма. Лежеше в самостоятелна стая без прозорци. Най-хубавото нещо у него бяха очите му — тъмнокафяви и още озарени от светлината на интелигентността. Каз се приближи до него, дръпна един стол и седна.

— Мистър Роб?

Старецът го погледна и кимна.

— Аз съм Соломон Казоровски, а това е Коул Харис — започна Каз и му показва значката си от ФБР. — Трябва да разговаряме с вас за Гавриел Бах. Можете ли да говорите?

Мъжът отново кимна, после бавно отвори уста.

— Да.

Гласът сякаш излезе от дъното на пращен кладенец.

— През 1971 вие сте говорили с него за Майър Лански. Дали сте му някакви материали. Така ли е, сър?

Дейвид Роб изсъска отговора, като клатеше глава, за да бъде убедителен.

— Какво му дадохте, сър?

Възрастният мъж се вгледа в тях в продължение на един дълъг и тягостен миг. Сбръчканите му клепачи мигаха като фарове на отчаянието. После облиза устни, но не ги навлажни.

— Сър... какво имаше в куфара?

— Записи на подслушвани телефонни разговори — прошепна старецът. — С подземния свят.

— Незаконни записи?

Дейвид Роб кимна.

— Сър, спомняте ли си чии гласове бяха записани? На Джоузеф Ало?

Старецът ги погледна и не отговори. После затвори очи за минута. Когато ги отвори, погледът му беше отправен към Коул.

— Това беше толкова отдавна...

Кислородният апарат се включи автоматично и помпата вкара въздух в хлътналите му гърди.

— Къде са сега записите?

— Гавриел ги взе и не ги върна.

Дейвид Роб затвори очи и започна да диша тежко. Каз и Коул се спогледаха. Роб вече хъркаше. И сякаш да подчертае, че разговорът е приключил, кислородният апарат се самоизключи.

— Не мога да повярвам — рече Каз. — Загубихме цели два месеца, за да чуем това. Гавриел Бах е мъртъв.

— Гавриел Бах беше нещо като вълк единак в канцеларията на израелската прокуратура. Помня това, откакто отразявах процеса. Куфарът беше на масата му в деня, когато произнесоха присъдата. Не го остави при съдиите. Не мисля, че е предал записите на израелските власти. Освен това, след като случаят на Майър Лански е бил приключен, за какво би могъл да им послужи куфарът? Там е имало доказателства за престъпна дейност в Съединените щати.

— Какво се опитваш да кажеш?

— Със записите е станало едно от двете — или ги е запазил, или ги е изхвърлил. Ти си ченге. Би ли изхвърлил доказателства, дори да смяташ, че едва ли някога може да ти потрябват?

— Разбира се, че не.

— Ето защо Бах може би ги е запазил. Куфарът може да е на някой таван.

— В Израел? Но ние имаме само десет долара. Как мислиш да стигнем дотам?

— Аз ще свърша черната работа. Ти работи върху тактиката — отговори Коул.

— Какво имаш предвид?

— Райън Болт има пари. Да го заведем в чужбина и да му позволим да финансира пътуването и престоя.

— Той е сакат и аматьор.

— Имаш ли по-добра идея?

Двамата излязоха от старческия дом и застанаха навън в трепкащата лятна жегга, докато Каз се опитваше да се обади на Райън по клетъчния телефон на Пени Ало.

Беше девет вечерта, когато най-после се свърза с него.

56. ФИНАНСОВА СЛЕДА

Призрака беше облечен в униформата на служител от газовата компания на Южна Калифорния. На дясното рамо бе праметнал брезентова чанта, в която имаше „Рюгер Марк II“ със заглушител и две пачки с по десет 22-милиметрови патрона. Беше си сложил гумени ръкавици и синя бейзболна шапка. Намери охранителната система на стената на жилищния блок и изключи алармата на апартамент 4-В. Качи се по стълбите и застана пред вратата на жилището. Пъхна тънък островръх инструмент в ключалката и отвори.

Влезе вътре и се ослуша. Не чу нищо и започна внимателно да оглежда апартамента, за да се увери, че няма никой. На тоалетката бяха наредени снимки на Райън Болт. На една от тях Болт бе сниман в студиото, а на друга се усмихваше пред количка за голф. Призрака намери вратата към кухнята, сетне провери гардероба и банята, но не забеляза доказателства, че с жената живее и някой друг. Откри малка ниша встрани от кухнята, откъдето можеше да наблюдава входната врата. Извади от брезентовата чанта автоматичния „Рюгер“, зареди го и провери дали заглушителят е добре завинтен. После зачака.

Ключът се превъртя в седем и трийсет.

Елизабет Апългейт влезе в кухнята. Носеше чанта с хранителни продукти. Призрака допря студената стомана на пистолета до ухото ѝ и каза:

— Остави чантата и вдигни ръце над главата.

— Какво... Кой...

Той натисна дулото.

— Прави каквото ти казвам.

Елизабет остави продуктите и се опита да се обърне, за да види кой е зад нея, но Призрака я сграбчи грубо, повали я на пода и се стовари върху нея. Преди тя да успее да каже нещо или да изпищи, той напъха един парцал в устата ѝ и завърза ръцете ѝ зад гърба с пластмасовите белезници, които бе донесъл. Обърна я по гръб и

Елизабет се озова пред студените сини очи и овално лице на един червенокос мъж.

— И така, Елизабет, не искам да ти причинявам болка, но ще го направя, ако ти пожелаеш да бъде така. Единствената ти възможност да оцелееш, е да правиш точно каквото ти кажа. Ясно ли е?

Тя кимна. Очите ѝ бяха безизразни от отчаяние. Призрака ѝ се усмихна, после я изправи и я наблъска в банята. Затвори вратата и свали белезниците от китките ѝ.

— Съблечи се — заповяда той.

Призрака беше научил, че ако махне дрехите на мишените си преди разпита, получава по-лесно информация. Така сломяваше съпротивата им и създаваше сексуална заплаха, както за жените, така и за мъжете.

Елизабет разкопча широката си рокля и я пусна да се свлече на пода. Остана само по сутиен и бикини.

— Махни и тях. Свали всичко. Започвам да ставам нетърпелив.

С трепереща ръка тя разкопча сутиена, свали бикините и застана гола пред него.

— Така не е ли по-добре? Само се погледни — засмя се Призрака.

Сграбчи я грубо и отново сложи пластмасовите белезници на ръцете ѝ.

— А сега влизай във ваната.

Елизабет се подчини.

— Легни по гръб.

Догади ѝ се. Страхът сви стомаха ѝ и тя започна да се задушавя. Призрака чакаше този миг. Почти винаги ставаше така. Той извади парцала от устата ѝ, а Елизабет повърна върху себе си.

Сетне Призрака я принуди да легне върху стомашните си течности.

Тя обезумя от ужас.

— Не ме убивай — дрезгаво каза Елизабет.

— Зависи колко добро момиче ще решиш да бъдеш.

— Ще бъда добра.

— Чудесно. Дошъл съм да разбера къде е Райън Болт.

— Кой? — попита тя, без дори да знае защо го казва.

Той я удари с пистолета. Елизабет изпищя, когато усети, че устната ѝ се разцепва. Устата ѝ се напълни с кръв.

— Какво каза? — тихо попита той.

— Добре... Недей...

Тя се задави с кръвта, която бликаше в устата ѝ.

— В коя банка са сметките на Райън? Ходих в къщата му на плажа, но там няма никакви финансови документи. Искам да знам какви кредитни карти има... Кой плаща сметките му... Неща от този род.

— Кой плаща сметките му?

— Точно така. Един прост отговор на този въпрос и ти си свободна, Елизабет.

— Ами... Джери...

Тя започна да се задушава. Виеше ѝ се свят.

— Спокойно. Поеми дъх. Кой е Джери?

— Джери Ъпшоу, неговият агент. Те ползваха услугите на една фирма, която уреждаше сметките им срещу пет процента възнаграждение.

— И къде се намира тази фирма?

— В една частна сграда на име „Мейфлауър“ на Вайн. Джери се отказа от Райън като клиент, но урежда сметките му, докато Райън се върне.

Елизабет погледна с надежда червенокосия мъж.

— Ще ме пуснеш ли сега?

— Разбира се. Свършихме, Елизабет. Искам да ти благодаря за великолепно съдействие. Наистина ми помогна много.

Тя се помъчи да стане. Призрака я изчака да приклепне и стреля. Автоматичният „Рюгер“ подскочи в ръката му. Куршумът поразил Елизабет в челото. Задната част на главата ѝ експлодира и мозъкът ѝ се разпръсна по плочките. Елизабет залитна назад и се удари в стената, после се свлече във ваната и се отпусна в собственото си повръщане и кръв.

Призрака отвинти заглушителя и бързо огледа апартамента, за да се увери, че не е забравил нещо. Излезе през предната врата, качи се в колата си, която беше паркирана през няколко пресечки и потегли в лятната нощ.

Офисът на Ъпшоу се намираше на първия етаж в сградата „Мейфлауър“ на Вайн. Призрака намери алармената система. *Смешна работа*, помисли си той. Алармата дори не беше свързана с полицията. Изключи я, отвори един от задните прозорци и се вмъкна вътре. Компютърът, който търсеше, беше в един кабинет с надпис „Сметки на клиенти“. Призрака го включи и написа на клавиатурата „Болт“. На екрана като по магия се появи финансовата история на Райън. Призрака се придвижи бързо през банковите данни и намери информацията за кредитните карти на Райън. Започна да я преглежда и видя нещо, което развали настроението му. Райън бе използвал „Американ Експрес“ в Сан Диего и бе изтеглил десет хиляди долара.

— По дяволите — изруга Призрака.

Щом имаше толкова много пари в брой, Райън едва ли щеше да тегли още. Призрака потърси номера на сметката за самолетни билети и го записа. После изключи компютъра и излезе така, както беше влязъл. Затвори прозореца и нагласи алармата.

Върна се в малкия хотел в Холивуд, взе телефонния указател и отвори на авиолиниите. Щеше да ги провери всичките — една по една.

Самолетът от Сан Диего се приземи на международното летище във Феникс. Райън слезе по стълбата без патерици. Лусинда беше до него. Каз и Коул ги посрещнаха на изхода и докато се ръкуваха, бившият федерален агент и бившият репортер следовател се учудиха, че Райън изобщо може да ходи. Двамата с Лусинда имаха орехов загар. Бяха зрелищна двойка. Дългите черни коси на Лусинда и светлорусите на Райън караха хората да се обръщат след тях.

— Нямахте да повярвам, ако не го виждах с очите си — отбеляза Каз, като погледна левия крак на Райън, който вървеше с едва забележимо накуцване.

— Е, не мога да го свивам рязко в коляното, но се справям много добре, като вървя.

Райън и Лусинда бяха взели само ръчен багаж — малко дрехи и тоалетни принадлежности. Бяха оставили корабчето на съхранение при мексиканската флота и платиха на шефа на пристанището да го пази един месец.

Каз държеше разписанието на самолетите.

— Ще вземем полета в два часа за Атланта и оттам ще отлетим директно за Тел Авив — каза той, докато вървяха към гишето на „Юнайтед Еърлайнс“, където Райън плати за всички билети в брой.

Служителят намери името му в компютъра и записа сумата на сметката, без да споменава за това. След час четиримата вече летяха за Атланта.

— „Юнайтед Еърлайнс“ — каза по телефона един мъжки глас. — Аз летя само с вашите авиолинии, а вие не ми правите отстъпка — каза Призрака.

Това беше четвъртата авиолиния, на която се обаждаше.

— Бихте ли ми казали името и номера на сметката си? Ще проверя в компютъра.

— Райън Болт — отговори Призрака и каза номера, който бе записал в кабинета на Джери Ъпшоу.

— Имам сметката ви, сър. Странно... Току-що сме записали там шейсет и пет хиляди километра.

— Това е невъзможно.

Призрака грабна една писалка от нощното шкафче.

— Не, сър... Четири билета от Феникс до Атланта, а после — до Тел Авив с полет 2356 на „Ел Ал“. Мистър Болт ли е? Откъде се обаждате?

Служителят започна да става подозрителен.

— Грешката е моя — рече Призрака и затвори.

Сетне се обади на авиолинии „Ел Ал“.

— Имате ли полет от Атланта до Тел Авив?

— Да, сър, полет 2356 тръгва в седем вечерта и пристига в единайсет сутринта — информира го служителят.

— А може ли да тръгна от Лос Анджелис, за да посрещна самолета в Израел?

Чу се щракане на копчета.

— Да, сър. Полет 3476 тръгва от Лос Анджелис в четири днес следобед и пристига в Тел Авив в девет сутринта. Ще бъдете там два часа преди полета от Атланта. Желаете ли да ви запазя място?

— Да, ако обичате. Казвам се Харолд Мийкс.

Призрака приготви малкия си куфар, сетне повика такси. Преди да излезе, той се обади на Мики Ало по линията, включена към скрамблера.

— Току-що разбрах, че отиват в Израел.

— Така ли?

Мафиотът беше станал от масата, за да отговори на обаждането и държеше кърпа за хранене с монограм.

— Защо им е да ходят в Тел Авив? — попита Призрака.

— Не знам.

— Четирима са. Имате ли представа кои са другите?

— Ти само свърши работата. Мислех, че си най-добрият. Защо се бавиш толкова?

— Мистър Ало, много по-лесно е да се погрижа за тях в Израел. Там имам връзки. Хората в онази страна непрекъснато умират неочаквано. Не се притеснявайте, така е по-добре.

Призрака затвори и набра номера на един човек на име Акмад Джам Джарар, който живееше в Париж. Акмад не беше в хотела, затова Призрака остави на телефонния секретар съобщение, което гласеше: „Трябва да събера стария екип. Незабавно ме потърси в Тел Авив, хотел «Американ». Същите условия както обикновено. Призрака“.

57. НЕОЧАКВАНИ ПРОБЛЕМИ

Пътникът на място 255 от полет 3476 на „Ел Ал“ получи конвулсии в седем и трийсет и седем, точно когато стюардесите се готвеха да поднесат закуската. Името му беше Ленард Грийнберг. Беше петдесет и шест годишен и притежаваше бижутерски магазин в Бърбанк, Калифорния. Изпружи крака и ритна седалката пред себе си, после се стрелна напред и удари главата си в масичката за сервиране. Жената пред него се стресна, събуди се, обърна се и го изгледа гневно. Но щом го видя, се уплаши. Ленард Грийнберг се вторачи в нея с помръкнали кафяви очи и каза:

— Много се извинявам.

До него седеше съпругата му Хана и шестнайсетгодишната му дъщеря Саша. И тримата отиваха в Израел за пръв път.

— Повикайте стюардесата! Лекар! — извика Хана, а дъщеря ѝ се измъкна от мястото си и хукна за помощ.

— Шунтът му не издържа — обясни Хана на сепнатата жена пред себе си.

Мисис Грийнберг бе виждала съпруга си в това състояние два пъти и знаеше, че последствията могат да бъдат фатални, ако незабавно не му направят операция, за да освободят мозъка от налягането.

Един човек от редицата зад тях се приближи и коленичи до Ленард. Носеше черно куфарче.

— Аз съм лекар.

— От шунта е. Виждала съм тези конвулсии и преди. Трябва незабавно да бъде отведен в болница.

— Какво е шунт, за бога? — попита стюардесата.

— Всеки човек има течност, която огражда мозъка — обясни лекарят. — Някои хора нямат правилно дрениране и тази течност се просмуква в мозъка, причинявайки онова, което е познато като хидроцефалия. За да предотвратим това, ние слагаме една пластмасова тръбичка с клапа, която се нарича шунт. Понякога шунтът се задръства

и причинява огромно налягане върху мозъка. Човекът се нуждае от незабавна операция.

— Трябва да обясните това на пилота. Елате с мен.

Тя поведе лекаря към пилотската кабина. Призрака се събуди, когато двамата минаха покрай него. Съзря разтревоженото лице на стюардесата и веднага разбра, че нещо не е наред. Сграбчи я за ръката и пусна глупавата си безобидна усмивка на търговец.

— Някакъв проблем ли има?

— Болен пътник. Вероятно ще се отклоним в Лондон и ще кацнем на летище „Хийтроу“.

— Но това ще отнеме няколко часа. Аз трябва да съм в Тел Авив навреме. Имам важна работа...

— На борда на самолета има телефон. Убедена съм, не искате някой от спътниците ви да умре, за да си свършите работата.

Стюардесата отмина и съобщи по микрофона за отклонението.

Призрака се приближи до телефона. Използва една от кредитните карти на името на Хари Мийкс и се върна на мястото си със слушалката в ръка.

Набра номера на хотел „Американ“ в Тел Авив и попита в коя стая е Акмад Джарар. След минута чу гласа на арабина.

— Слава богу, че си там — без предисловие каза Призрака.

— Да, приятелю. Току-що пристигнах. Взех първия полет, който можах.

— Необходима ми е помощ. Ще кацнем на „Хийтроу“, защото един от пътниците не е добре... Нашият изпълнителен директор ще пристигне на летище „Бен Гурион“ в единайсет с полет 2356 на „Ел Ал“. Той пътува с трима счетоводители, сред които една красива жена. Трябва да бъдат посрещнати, но не и придружени. Зависим от сценария, докато дойда там. Свързочният команден контролен център е в твоя хотел.

Това беше код, който бяха използвали и преди. За Призрака и екипа му от убийци „изпълнителен директор“ означаваше мишената за премахване. „Счетоводителите“ бяха хората, които се движеха с мишената. „Да бъдат посрещнати, но не и придружени“ означаваше да ги следят, но да не ги залавят. Акмад каза, че ще се оправи. Призрака описа Райън и Лусинда. Спомена, че по всяка вероятност мъжът ще

бъде с патерици и че е русокос и хубав, а младата жена — чернокоса. Не знаел как изглеждат другите „счетоводители“.

— Готови ли са да се заловят за работа? — попита Акмад.

— Категорично — отговори Призрака, с което подсказваше, че те са опасни и с тях трябва да се внимава.

Разговорът приключи и Призрака усети, че самолетът се накланя наляво, към „Хийтроу“. Вероятно щеше да бъде в Тел Авив четири часа по-късно от заплануваното. Той обичаше да импровизира. Обичаше преследването. Ала най-много от всичко обичаше да убива.

Летище „Бен Гурион“ — малко, но модерно — беше извън Тел Авив и на двайсет минути с кола от Ерусалим. Охраната беше строга.

Самолетите не рулираха, а оставаха на широката писта, където пътниците слизаха и после се качваха в големи автобуси, които ги откарваха до изхода. Коул обясни, че това позволява по-засилени мерки за сигурност.

Щом излязоха от самолета, Каз, Коул, Райън и Лусинда бяха поразени от горещината и влагата. Температурата беше над трийсет и осем градуса. Дрехите им залепнаха за телата още докато слизаха по стълбичката. Коул познаваше добре Израел. Беше написал множество репортажи от тази страна. Той реши да отседнат в хотел „Карлтън“ в Тел Авив. Кореспондентите обичаха да седят в международния бар. Там щеше да намери някой от агенция „Ройтер“, от когото да измъкне информация. Харис искаше да разбере всичко за семейството на Гавриел Бах... Останал ли бе някой жив? Къде са децата му? Къде биха могли да бъдат личните му вещи? Сведенията, с които засега разполагаше, бяха оскъдни. Четиримата бяха на шестнайсет хиляди километра от родината и търсеха незаконно направени записи на телефонни разговори, които преди двайсет и пет години бяха предадени на един вече покоен израелски прокурор. Дори да съществуваша още, записите може би не съдържаха нищо ценно. И все пак малката група се бе отправила по следите на тази тънка нишка чак в другия край на света.

В митницата стояха почти цял час. Най-последно униформените пазачи с лъснати ботуши и картечни пистолети „Узи“ ги пуснаха навън. По пътя към такситата минаха покрай един нисък мършав

арабин, който беше облечен в сиво-кафяв къс панталон и пушеше турска цигара.

Акмад Джарар видя четиримата американци и предположи, че това са хората, които търси. Хубавият мъж не беше с патерици, както бе казал Призрака, но леко накуцваше. Младата жена наистина беше много красива.

Акмад ги проследи и видя, че се качиха в едно такси „Субару“, което се отправя към Тел Авив. Той махна с ръка и до тротоара спря наетото от него синьо „Мицубиши“. Вътре имаше двама мъже. Зад волана седеше Фридек Мистек, германец, терорист, който беше идеологически увреден от обичта си към парите. Беше участвал с Призрака в няколко удара. Фридек беше безличен и обикновен на вид, с изключение на склонността му към насилие. На задната седалка беше Йоси Рот, слаб мъж, евреин, който изглеждаше добре и имаше черни къдрици. Навремето работеше в Мосад, но се беше преместил в подземния свят на наемните операции.

Всички говореха английски. Акмад посочи колата с американците.

— Следвай ги отблизо... Такситата се губят лесно в движението. Фридек настъпи газта и пое след субаруто.

58. ГРАД НА ОГЛЕДАЛАТА

Магистралата се спусна на изток, към Тел Авив. На юг назъбеният скалист бряг очертаваше пристанището на Яфа, където през 1882 бяха пристигнали първите ционистки заселници. По крайбрежието се издигаха стари каменни постройки, които се печеха на приспивната жега. Тел Авив се сливаше с предградията на Яфа.

Скоро се озоваха на широките павирани улици на града. Тел Авив беше модерен като Лос Анджелис и древен като Библията. Той отразяваше най-хубавото и най-лошото — град на огледалата.

Поеха по улица „Шенкин“, завиха по „Аленби Роуд“ и скоро спряха пред хотела. „Карлтън“ представляваше пететажна архитектурна грешка и беше разположен в онова, което се бе оформило като търговска част, когато градът се бе разраснал на север. Кореспондентите харесваха хотела, защото телефонните връзки бяха надеждни, а мястото — централно и можеха да пийнат по две-три питиета в „международния“ бар, където наливаха двойни дози на всеки, притежаващ журналистически пропуск.

Райън плати за двете стаи, които наеха. След пет минути се събраха при Коул и Каз. Старата климатична инсталация бръмчеше и пропускаше хладен въздух в неугледното помещение. Коул седеше на леглото и говореше по телефона. Търсеше някой от „Ройтер“, който можеше да им помогне. Но, изглежда, никой от старите му познати не работеше вече тук. Опита се да намери петима журналисти, но те вече не бяха в Тел Авив. Накрая се сети за Наоми Зур, американката, която винаги бе харесвал. Тя беше фоторепортер и месеци наред той се бе опитвал да я вкара в леглото си, ала Наоми беше влюбена в един евреин, полковник в армията. След минута Коул чу познатия дрезгав женски глас.

— Фото „Опс“. Говорите с Наоми Зур.

— Опитвам се да облека един бурнус^[1], но не мога да си спомня как ставаше... Увивате ли източния край под короната, или го закачвате зад ухото си и го пъхате отзад? — попита той, като си

спомни как двамата се бяха опитвали да проникнат в един палестински лагер за бежанци, за да напишат репортаж.

Коул не успя да се издокара като арабин и за малко не го убиха.

— Господи, Коул... Ако си се върнал, ще помоля незабавно да ме преместят.

— Хей, Наоми, не беше чак толкова лошо. Искаш ли да обядваме в ресторанта в „Колбо Шалом“?

Агенция „Ройтер“ се намираше в един от най-големите търговски центрове в Тел Авив, доминиран от универсалния магазин „Колбо Шалом“.

— Кой ще черпи?

— Ами нали затова слагат клечки за зъби на масата, Наоми. Ще теглим жребий — отговори Коул, после не се сдържа и попита: — Между другото, как е Ури?

— Почина. Земна мина — монотонно каза тя.

— Съжалявам — рече Коул, който си спомняше грубоватия красив израелец, герой от войната, който безброй пъти бе рискувал живота си. — Ще се видим след час... Този път аз черпя.

Той скочи от леглото, грабна тънкото си сако и тръгна към вратата.

Коул излезе, а Райън и Лусинда се прибраха в стаичката си в дъното на коридора. Каз дълго седя, потънал в мисли. Накрая реши, че трябва да намерят оръжия. Нещо му нашепваше, че да се разхождат невъоръжени из Тел Авив, е опасно. И глупаво. Предполагаше, че няма да е трудно да си купят оръжие. Заклучи вратата и тръгна към стаята на Райън да вземе пари. Спря пред вратата, когато чу някакъв звук отвътре и осъзна, че това са стенанията на Лусинда. Задъханите стонове се придружаваха от ритмично потракване на леглото. Разтревожен за нейната безопасност, Каз едва не почука, но се въздържа в последния миг.

Господи, помисли си той, толкова отдавна не съм го правил, че не познах звуците. Сетне реши да намери търговец на оръжие и да го доведе в хотела. След няколко минути вече вървеше по оживената улица.

Акмад Джарар седеше на предната седалка на синьото мицубиши. Видя го, излезе и тръгна след него.

Ресторант „Колбо Шалом“ беше на второто ниво и гледаше към пристанището. Там имаше ястия от цял свят, а клиентите бяха само бизнесмени.

Коул различи четири-пет езика. Навсякъде кипяха оживени разговори и звъняха клетъчни телефони, а на дървените подноси разнасяха пресни салати и шиш кебап.

Тел Авив се бе превърнал в средище на бизнеса, където зараждащите се източни демокрации разперваха криле над потоците от израелско финансиране.

Влезе Наоми Зур, облечена в ушито по поръчка сако. Черните ѝ коси бяха прибрани на кок, а ризата — завързана на талията. Нямаше грим. Макар и петдесет и девет годишна тя беше поразителна жена. Забеляза Коул и черните ѝ очи заискряха. Беше висока колкото него. Прегърнаха се и преди да седне, Наоми стисна ръката му.

— Приличаш на мадама от корицата на „Вог“.

— Ти си такъв гаден лъжец, Коул, но все пак благодаря — усмихна се тя и взе менюто. — Какво ще почерпиш?

— Всичко, което можеш да изядеш, стига да не надхвърля десет долара.

— Значи само хляб.

— Съжалявам за Ури.

— Благодаря. Него вече го няма... но животът продължава.

Типично по израелски. Тя нямаше намерение да разисква въпроса, нито да споделя болката си с друг. Не търсеше и не искаше съчувствие.

Салатите пристигнаха и Наоми попита:

— Колкото и да съм привлекателна, не мисля, че си дошъл чак дотук, за да ме почерпиш.

— Нуждая се от помощ за един репортаж. Мисля, че в компютрите на „Ройтер“ може да има онова, което ми трябва.

— А в компютрите на Ю Би Си?

— Изхвърлиха ме оттам, Наоми. Въпросът е приключен.

Тя кимна, сякаш това не я изненада. Коул се зачуди какво е въздействието му над хората. Може би не толкова, каквото мислеше.

— Какво ти трябва? — попита Наоми.

— През 1971 отразявах процеса на Лански. Главният прокурор беше един човек на име Гавриел Бах...

Тя слушаше внимателно. Накрая Коул ѝ обясни, че иска да намери вдовицата на Бах — ако е жива. Или някой друг от семейството му. Коул беше убеден, че за видна политическа фигура като Гавриел Бах трябва да има информация в компютрите. Пропусна да спомене за Мики Ало и за Ю Би Си — репортерската му параноя беше непокътната. Когато свърши, Наоми го погледна насмешливо.

— И всичко това само за един репортаж? В тази работа има нещо повече от една проверка на Гавриел Бах.

— Така е.

— Каж ми за какво става дума.

— Отглеждал е персийски котки. Ще пиша статия за едно списание за домашни любимци.

— Виж какво, Коул, знаеш как стоят нещата. Ако ти помогна и стигнеш донякъде, аз искам да обера лаврите.

— Добре, но ще ти разкажа всичко, когато преценя, че е безопасно. Имам известни съображения за сигурност. Преследват ме опасни хора.

— Думата ти винаги е струвала нещо — лукаво отбеляза тя. — Само не знам какво.

Той плати сметката с американски долари и двамата тръгнаха към новинарската агенция. Докато влизаха в асансьора, минаха покрай един висок израелец с черни къдрици. Йоси Рот влезе с тях в кабината и видя, че Наоми натисна копчето за четиринайсетия етаж. Той слезе на третия, върна се във фойето и провери в указателя. Целият четиринайсети етаж беше зает от агенция „Ройтер“.

Коул се настани пред компютъра, сякаш беше у дома си, и започна да преглежда информацията. Наоми стоеше до него. Имаше материали за Гавриел Бах. Вдовицата му се казваше Мишамма и беше известна като Миша. За последен път се споменаваше в един репортаж

за престрелка между араби в Ерусалим само преди два месеца. Била очевиден. Живеела в Стария град и се грижела за зълва си.

Коул записа адреса — улица „Бен Йехуда“ — и обеща на Наоми, че ще ѝ се обади, ако стане нещо.

Когато Коул се върна в хотел „Карлтън“, Каз вече беше там. На леглото имаше два картечни пистолета „Узи“ и пачки с патрони. На нощното шкафче се мъдреше отворен куфар с две автоматични пушки „Дезърт Ийгъл“, един деветмилиметров „Берета“, пачки с патрони и кобури. До него стоеше мръсен на вид мъж с прашна кестенява коса.

— Запознай се с Емир Шамгар — представи го Каз. — Той е кварталният търговец на оръжие. Мисля да вземем едно-друго, преди да навлезем в тази джунгла. Онези две куклички спят, но след като си избереш каквото искаш, ще ги събудим и ще уредим сделката. Мистър Шамгар е много сговорчив, стига да платим веднага.

След десет минути Райън и Лусинда се присъединиха към тях. Райън реши да рискува и плати покупката с картата си. Коул се изуми, когато Шамгар извади метална пластинка и направи отпечатък на кредитната карта, преди да вдигне слушалката и да поиска потвърждение за финансовото положение на Райън от центъра на „Американ Експрес“.

— Това е новият Израел — мрачно отбеляза той.

Райън взе едната от тежките „Дезърт Ийгъл“ и две пачки с патрони. Сключиха сделката. Всичко струваше около хиляда и шестстотин долара. Преди да си тръгне, мистър Шамгар щедро остави две допълнителни кутии с амуниции.

Шамгар излезе от „Карлтън“ в четири следобед. Призрака вече седеше в синьото мицубиши, паркирано на отсрещната страна на улицата, и го видя.

[1] Връхна арабска дреха с капишон. — Б.пр. ↑

59. МИША

Каз окачи картечния пистолет „Узи“ на рамо и пъхна деветмилиметровия „Берета“ в джоба си, но Коул предпочете да остави своя „Узи“ в стаята. Райън се чувстваше неловко с тежката си „Дезърт Ийгъл“. Облече широко копринено яке, но оръжието се очертаваше под него. Каз напъха допълнителните кутии с патрони в чантата на Лусинда.

Четиримата излязоха от хотела и взеха такси.

Старият град Ерусалим беше само на сто километра от Тел Авив, но движението беше натоварено и пътуването им отне два часа. Слязоха от таксито на улица „Бен Йехуда“, без да забележат синьото мицубиши, което спря на една пресечка зад тях. Призрака и Акмад излязоха от колата и тръгнаха след американците.

Улица „Бен Йехуда“ беше превърната в пешеходна зона. Беше широка около петнайсет метра и имаше няколко преки, които също бяха затворени за превозни средства. Жълтите павета подхождаха по размери и цвят на старите камъни, използвани преди повече от две хиляди години за построяването на древните сгради. Магазините имаха разноцветни сенници, които висяха като ресници на притворени клепачи. Пешеходната зона гъмжеше от хора от всички националности. Те се разхождаха надолу по хълма и минаваха през Портата на Яфа — древния вход на Стария град.

Първото, което Райън долови, беше чувството за святост в града. Навсякъде витаеше атмосфера на богата духовна история... Еврейска, християнска и мюсюлманска. Минаха покрай Стената на плача.

— Удивително... Все едно съм в църква — каза Лусинда, разгадавайки мислите му.

— Само в два града можеш да изпиташ такова чувство — рече Коул. — В Ерусалим и във Ватикана.

Тръгнаха по една тясна криволичетца уличка и накрая намериха номера на къщата.

Сградата беше триетажна. Външната врата беше направена от мазно дърво, което бе придобило златист цвят от времето и горещината.

Коул почука и след минута една възрастна жена със забрадка на главата се показа на балкона и изкрещя нещо на иврит.

— Извинете, мадам — извика Каз. — Не говорим еврейски.

— Иврит, тъпако — поправи го Коул.

Жената се скри и на балкона излезе едно момиче на около дванайсет години.

— Да? Какво желаете?

— Търсим Мишама Бах. Приятели сме на покойния ѝ съпруг.

Момичето каза нещо на някого, после се обърна и пак ги погледна.

— Момент.

След малко вратата се отвори и пред тях застана Миша. Беше висока и кокалеста, облечена в широки дрехи. Стоманеносивите ѝ коси бяха прибрани в кок на тила. Добре оформените ѝ черти прикриваха едно лице, сломено от разочарованията и времето. Най-хубавото бяха тъмнокафявите ѝ очи. *На млади години сигурно е била голяма красавица*, помисли си Коул.

— Аз съм Миша Бах.

Английският ѝ имаше лек британски акцент.

— Аз съм Коул Харис. Познавах вашия съпруг и се възхищавах от него. Може ли да влезем за няколко минути? Идваме отдалеч.

Тя огледа останалите. Коул ги представи и след като всички се ръкуваха с нея, Миша ги покани вътре. Тръгнаха след нея по тясното дървено стълбище към апартамента на първия етаж.

— Къщата е на зълва ми. Тя беше много болна и затова от няколко месеца съм тук да се грижа за нея.

Апартаментът беше малък, но чист и подреден. От белите стени гледаха портретите на ционистки герои — Давид Бен Гурион на фона на израелското знаме и Менахем Бегин пред Кнесета. На видно място стоеше снимката на Гавриел Бах, облечен в прокурорска тога.

— Зълва ми много се гордееше с брат си. Преди да умре, той влезе в състава на Върховния съд — обясни Миша, като видя, че Райън гледа портрета. — Тя спи в спалнята. Ще затворя вратата.

Коул се усмихна широко. Беше в настроение да събира новини — нещо, което след четиримесечното им познанство Каз бе започнал да ненавижда.

— Мисис Бах, вашият съпруг беше един от най-видните юридически умове, които съм срещал. През 1971 отразявах процеса на Майър Лански. Тогава Гавриел направи на Израел неоценима услуга, която може би беше решаваща за оцеляването на държавата.

— Благодаря. Не мисля, че е споменавал за вас, мистър Харис.

— Е, аз бях само един от множеството негови почитатели. Разговаряхме няколко пъти и уважението ми към него е завладяващо, защото той нито веднъж не пожертва идеалите си. Той беше човек, от когото всички можем да се поучим. Имаше такава дълбока душевност, чувства и високи морални качества, че самият аз бях принуден да преоценя професионалните си цели и мотиви, след като се запознах с него.

Коул не спираше да бълва глупости. Каз, Райън и Лусинда неловко пристъпваха от крак на крак.

— Сигурно сте го познавали много добре, за да разберете това.

— Не достатъчно. И именно заради това дойдох чак дотук, за да разговарям с вас, мисис Бах. Пиша поредица от статии, наречена „Мълчаливи герои“ за списание „Тайм“. Избирам по един невъзпят герой от пет страни... хора, променили курса на държавата си... може би дори хода на историята... хора, служили на човечеството, без да са получили някакво особено признание или аплодисменти. И поради благотворното въздействие, което Гавриел оказа върху моя живот, избрах него.

Коул се бе увлякъл и кръжеше свободно около заплетеното си кълбо от измишльотини.

Миша Бах бе скръстила ръце в скута си и се бе навела към него, сякаш се страхуваше да не изпусне някоя негова дума.

— С какво мога да ви помогна?

— Знаете ли, че преди процеса той е сключил сделка с американското Министерство на правосъдието и в резултат на това на израелските въздушни сили са били предадени двама и пет реактивни самолета „Ф-4 Фантом“?

Тя поклати глава.

— Знам, че преди процеса той ходи във Вашингтон, но никога не ми е разказвал за съдебните си дела.

— Нужно ми е доказателство за онова историческо споразумение, инак редакторът няма да ми позволи да публикувам тази част от статията.

— Не знам какво мога да направя за вас...

— Имаше един метален куфар и мисля, че вътре е физическото потвърждение за сделката. След процеса той остана у Гавриел...

— Как изглежда куфарът?

— Метален, около два пъти по-голям от дипломатическо куфарче. Сребрист на цвят, със сребърна дръжка...

— Ами този куфар е в стаичката над гаража в къщата ми в Херцелия Питуа. Стои там от години.

— Наистина ли? — попита Каз, удивен от откровеността, и със завист и уважение си помисли: „Този подмазвач е на път да постигне успех“.

Коул изпадна във възторг.

— Знам, че искам много, но може ли да отидем там и да го видим?

— О, няма проблем. Ключът за гаража е под третата саксия от лявата страна на къщата.

— И вие нямате нищо против да влезем ей така?

— Ами няма какво да вземете оттам. Само стари куфари, кашони и спортни принадлежности — усмихна му се тя.

— Мисис Бах, ще бъдете толкова горда, като прочетете статията. Ще разкажа на целия свят какъв герой беше Гавриел Бах. Според мен той спаси Израел.

Коул бълваше неискреност като спукана отводна тръба.

На Райън му се стори, че видя Призрака, докато излизаха от апартамента на улица „Бен Йехуда“. Той съзря един човек с размерите и телосложението на Джери Парадайз, който се шмугна в магазина за сувенири на срещната страна на улицата. Бързите му движения напомниха на Райън за схватката на дока в Авалон. Той хвана Лусинда за ръката и я дръпна към себе си.

— Какво има? — попита Каз.

— Там, отсреща. Мисля, че видях мъжа, който беше на яхтата ми.

— Вие тримата продължавайте. Аз ще проверя тази работа — рече Каз.

— Няма да стане — възрази Райън. — Ти дори не знаеш как изглежда.

Райън пхна ръка под мишницата си и напипа автоматичната пушка „Дезърт Ийгъл“. Извади я от кобура и я притисна до крака си.

— Добре — измърмори Каз. — Коул, вземи Лусинда и ни чакайте край Портата на Яфа. Наемете кола — едно от онези таксите „Мерцедес“. Тук ги има с хиляди, и се проследяват трудно. Отървете се от шофьора и чакайте с включен двигател.

— Как да го направя?

— Не знам. Залей го с патетичното си бръцоловене. Хайде, тръгвайте. И внимавайте, може да ни следят повече хора.

Коул и Лусинда се отдалечиха.

Райън и Каз се увериха, че никой не ги следи, сетне погледнаха към отсрещната страна на улицата.

— Кой магазин? — попита Соломон.

— Третият надолу.

— Прибери оръжието. Ще го извадиш, докато влизаме. Аз ще тръгна пръв и ще застана вляво. Движи се бързо и отиди от другата страна на входа. Ходи приведен, защото онзи ще се цели на нивото на гърдите...

Прилив на адреналин изпълни сърцето на Райън. Двамата прекосиха улицата и се насочиха към магазина. Картечният пистолет „Узи“ още беше праметнат на гърба на Каз, но едната му ръка беше на приклада, за да може да го завърти и за секунди да изстреля поток от куршуми.

Соломон бързо се приближи до вратата. Долепи се до стената от лявата страна и насочи автомата. Райън побягна след него. Преди да стигне до дясната страна, раненият му крак се огъна. Той падна броени секунди преди да експлодират два изстрела, които пробиха дупки в стената там, където трябваше да е главата му. Каз стреля, описвайки дъга из малкия магазин. Сувенирите станаха на прах. От дулото се лееха куршуми, които свистяха, докато отскачаха от плочките на пода. Въздухът се изпълни с миризма на кордит. Задната врата се тресна и по

уличката отекнаха тежки стъпки. Райън се изправи и хукна да гони Призрака, но Каз изкрещя:

— Не! Първо да проверим наоколо. Може да има още някой.

Двамата обиколиха тичешком магазина и внимателно надникнаха в пътеките между етажерките. Намериха брадатия продавач, скрит зад тезгяха. Убедиха се, че няма втори убиец, излязоха през задната врата и погледнаха в пустата уличка.

— Да се махаме оттук. Не ни трябва онзи тип, а онова, което е в куфара — рече Каз и двамата се отправиха към Портата на Яфа.

Райън куцаше и имаше чувството, че гърбът му е твърде широк и незащитен.

Пред Портата на Яфа Коул водеше оживен спор с един шофьор на такси. Крещяха на два различни езика. Лусинда стоеше до тях и ги гледаше стъписана.

Каз се приближи и насочи картечния пистолет срещу израелеца.

— Разкарай се оттук, дрисльо.

Човекът отстъпи назад, като ги гледаше гневно, а Коул седна зад волана. Райън и Лусинда се настаниха на задната седалка. Каз се качи отпред и облегна още горещото дуло на оръжието си на таблото.

— Тръгвай, човече! Загрей гумите! — изкрещя той.

Коул включи на скорост и се отдалечи от древната порта, като разпръсна птици, търговци и войници, натискайки продължително клаксона. Стигна до двулентовото шосе и подкара обратно към Тел Авив.

60. КУФАРЪТ

Предградието Херцелия Питуа беше курортната зона на Тел Авив. Там имаха вили президентите на корпорации и високопоставените дипломати. Къщата на Гавриел Бах беше разположена в края на брега, на около хиляда и петстотин метра зад главната група сгради, скрита зад редица фикуси. Басейнът зад нея гледаше към Средиземно море.

Дългата алея за коли беше заслонена от двуметрова бетонна стена. Бившият телевизионен продуцент, бившата сестра на мафията, бившият репортер и бившият федерален агент паркираха откраднатото такси пред гаража и слязоха.

— Бръкни в жабката и претърси багажника — обърна се Каз към Коул.

— Защо?

— Тук всички над дванайсет години са въоръжени. Онзи шофьор сигурно е имал някакво оръжие. Искам да го вземеш. Нуждаем се от него.

Намериха един руски „Токарев ТТ-33“ и кутия седеммилиметрови патрони за немски „Маузер“. Каз извади пачката, огледа я, после дръпна плъзгача и стреля.

— Руски боклук. Бил е деветмилиметров, но вече не могат да се намерят руски патрони, затова някой го е преправил. Дано да ти върви с него.

Сетне връчи пистолета на Коул, който го хвана с палеца и показалеца си, сякаш беше димящо изпразнение.

— Не го искам.

— Тогава ще го взема аз — заяви Лусинда, грабна го и бързо го пусна в чантата си.

Коул намери ключа за гаража. Пъхна го в ключалката и електрическата врата се отвори. Стаичката над гаража беше дълга и тясна. В единия ъгъл имаше няколко лавици, отрупани със спортни принадлежности и стари вещи.

Металният куфар беше на втората лавица. Коул го грабна и го сложи на пода.

— Лек е — отбеляза той и щракна ключалките.

Всички се насъбраха около него и погледнаха вътре. Куфарът беше празен.

— Може да не е същият — предположи Лусинда.

— Не, този е — възрази Коул. — Размерите му се необичайни. По-голям е от дипломатическо куфарче и по-малък от обикновен пътнически куфар.

Четиримата стояха в малкото помещение и гледаха празния куфар, сякаш като по чудо отговорът беше все още вътре. Бяха изминали толкова дълъг път. Струваше им се невероятно, че това е краят.

— Какво ще правим сега? — попита Коул.

— Хайде да разгледаме къщата — предложи Райън.

— Мислиш, че записите може да са в някое чекмедже ли? Та те са отпреди двайсет и шест години — рече Коул.

— Нищо няма да ни стане, ако проверим — настоя Каз.

Тръгнаха покрай къщата. Каз разгледа рамките на прозорците, но не откри алармена система.

— Дай ми кредитната си карта — каза Коул на Райън.

Взе я и тръгна към вратата на килера. Пъхна картата във валчестата дръжка, отключи и я върна на Райън, като се усмихна.

— Благодаря за пропуска.

Бутнаха вратата и влязоха в къщата. Последен вървеше Райън, който носеше празния метален куфар.

Силвио Кандрате намери Мики Ало на съвещание в един хотел в Трентън. Мики се опитваше да възстанови мрежата за разпространение на хавайски „лед“ — наркотик, който се употребяваше в модните клубове в Манхатън. Силвио се свърза с него в десет сутринта.

— Мики — каза той, — обади се нашият приятел от Израел. Мисли, че там става нещо странно. Знам номера, на който можеш да се свържеш с него, ако мислиш, че имаш безопасна линия. Той чака.

— Кажи го.

Мики се приближи до обществения телефон във фоайето на хотела и набра номера. Чу гласа на телефониста, който му каза, че трябва да плати осем долара за три минути. Мики винаги носеше в дипломатическото си куфарче десет долара по двацет и пет цента. Пусна необходимите монети и зачака. След второто иззвъняване се обади Призрака.

— Здравейте.

Гласът му звучеше удивително близо.

— Какво искаш да ми кажеш?

— Сигурен ли е телефонът?

— Горедолу. Обществен автомат.

— Разбрах кои са другите. Единият е Коул Харис, бивш репортер...

— Не съм го чувал.

— Другият е едно бивше федерално ченге на име Соломон Казоровски.

— Мамка му! Кога ще ме остави на мира?

— Познавате ли го?

— Да. Слухти около мен от двацет години. Уволниха го, защото се мотае в краката на всички. Какво прави там?

— Не знам. Затова се обаждам. Търсят нещо, свързано с някой си Гавриел Бах. Чували ли сте за него?

— Не.

— Срегнаха се с вдовицата на Бах. Проследих ги до една къща в скъпо предградие. Сега са вътре. С мен е един израелец, който казва, че Гавриел Бах е бил важна клечка. Стигнал до съдия във Върховния съд. Реших да проверя дали нямате никакви допълнителни указания. Смятам да премахна всичките. Няма да ви струва нищо.

— Чакай да помисля една минута.

Мики допря телефонната слушалка до гърдите си. Нещо се въртеше в главата му. Името Бах му беше познато, но не можеше да го свърже с нищо. После отново долепи слушалката до ухото си.

— Кажи ми още нещо за онзи съдия...

— Ще ви дам израелеца — отговори Призрака, връчи слушалката на Йоси Рот и му каза: — Искате да те пита за Бах.

— Той беше голяма клечка тук — тихо обясни Йоси. — Съдия във Върховния съд. Писаха много за него, когато почина преди шест

години.

— А преди това?

— Не знам... Мисля, че беше прокурор.

— Дай да говоря с другия.

След секунда отново се чу гласът на Призрака.

— Доколкото си спомням, Гавриел Бах беше прокурор по делото на Майър Лански през 1971. Той не разреши на Майър да емигрира в Израел. Но какво общо има това с цялата история?

— Искате ли да зарежем тази работа? Ще ги премахна и ще се разкарам оттук.

Мики се чудеше какво търсят, но реши, че е минало твърде много време. Президентските избори бяха само след три седмици. Нямаше значение какво търсят. А и смъртта им някъде на другия край на света щеше да остане загадка.

— Направи го — каза той, без да се замисля върху факта, че заповядва смъртта на собствената си сестра.

Призрака затвори клетъчния телефон, приближи се до синьото „Мицубиши“ и погледна Фридек, Йоси и Акмад Джарар, който се беше облегал на задната броня. В багажника имаше достатъчно пластичен взрив С-4, за да вдигне във въздуха цялото пристанище на Яфа.

— Йоси, искам да сложиш пакета под онова такси... Използвай радиодетонатор. Когато натисна копчето, искам оная шибана кола да се разпръсне на парчета.

Йоси кимна, отвори багажника и грабна чантата. Сетне прескочи стената в дъното на частната собственост и след като избра прикрит маршрут, тръгна към къщата.

61. НА ОНЯ СВЯТ

На масата за кафе в приемната на Миша имаше албуми. Лусинда ги разглеждаше, а Каз, Коул и Райън търсеха изчезналото съдържание на куфара. Имаше множество снимки на внуците. Някой, вероятно Миша, бе написал датата и обяснителни бележки под всяка.

Фотографиите бяха прилежно подредени по години. Лусинда прелисти на 1971. На мястото на месец март имаше снимки, които показваха Гавриел Бах гол до кръста, ухилен пред фотоапарата, а на други той изливаше бетон върху площадката в началото на алеята за коли. Отдолу пишеше: „Гавриел гради «криви» колони след процеса на Лански“. Лусинда взе албума и влезе във всекидневната. Мъжете се движеха из къщата, като отваряха и затваряха чекмеджета.

— Бихте ли дошли тук за минутка? — извика тя.

Райън влезе пръв.

— Какво има?

— Може би попаднах на нещо — отговори Лусинда.

След няколко секунди всички се събраха във всекидневната. Лусинда им показа снимките.

— Правени са веднага след процеса.

Те се наведоха над албума.

Каз отиде да вземе празния метален куфар от килера, където го беше оставил Райън. Сложи го на масата за кафе, отвори го и започна внимателно да го оглежда отвътре.

— Какво правиш? — попита Райън.

— Ако е извадил записите и ги е скрил под бетона в площадката, може би в куфара ще има следи от цимента.

Каз близна пръста си и го долепи на няколко места в куфара, където имаше бял прах. Сетне го показа на другите.

— Ето, като този...

Всички се усмигнаха на Лусинда.

— Адски хитро, мила — рече Каз и тя се изчерви.

Коул бе видял някакви инструменти в гаража и двамата с Каз отидоха да ги вземат. Райън чакаше на прага на отворената врата. С крайчеца на окото си съзря някакво движение. Обърна се точно навреме, за да види един мъж в бяла риза и сиво-кафяв къс панталон, който тичаше по алеята за коли. Каз и Коул се появиха с чук и щанга.

— Току-що видях един човек. Бягаше по алеята.

— Как изглеждаше? Онзи едрият ли беше? — попита Каз.

— Не можах да го видя добре. Беше слаб... облечен в бяла риза и къс панталон.

— Да отидем да проверим — предложи Коул.

— Не — тихо възрази Каз. — Винаги допускате най-лошото. Така няма да ви изненадат. Да предположим, че ни следят още от Ерусалим. Ако отидем да проверим, те ще разберат, че сме ти видели и ще загубим малкото си преимущество. Чакайте малко.

Той се приближи до таксито и започна внимателно да го оглежда. На прашната хромирана предна броня Соломон видя отпечатък от пръсти. Легна по гръб и се вмъкна под колата. Към резервоара за бензин беше прикрепен около един килограм пластичен експлозив, свързан с детонатор. Каз протегна ръка и извади детонатора. После откачи от колана си пейджъра, който представляваше сложна сателитна комуникационна система, използвана от федералните власти. Соломон го бе откраднал, когато го уволниха и прилежно сменяше батерията на всеки две седмици. Пейджърът така и не звънеше, но Каз беше готов, в случай че го потърсят. Знаеше, че е глупаво, но се чувстваше добре с него. Махна капака на устройството, изтръгна жицата от детонатора и я уви около батерията. Пъхна пейджъра и жицата в пластичния експлозив, сложи детонатора в джоба на панталона си и се измъкна навън.

— Намери ли нещо? — попита Коул.

— Не. Хайде да разкопаем площадката.

Взеха картечните пистолети „Узи“, огледаха алеята за коли и се заловиха за работа.

Лека-полека пробиха достатъчно голяма дупка, за да бръкнат вътре. Райън протегна ръка и напипа някаква чанта, но не можа да я измъкне.

— Вътре има нещо — каза той. — Разширете отвора.

Най-сетне Райън извади един голям брезентов сак.

Останалите го възнаградиха с леки усмивки.

— Да влезем вътре — предложи Каз, който непрекъснато се озърташе.

Дори с помощта на бинокъла Призрака виждаше само предната врата през фикусите в западната част на двора. Вече бе решил, че най-добрият начин да премахне и четиримата е, като взриви таксито. Погледна Йоси Рот и Акмад Джарар и каза:

— Ще се промъкна до къщата и ще проверя дали ще можем да стреляме със снайпер през прозорците. Това ще ги накара да излязат. Йоси, щом таксито тръгне, взриви го. После трябва да изчезнем оттук за секунди.

Призрака се приближи до мицубишито, отвори багажника и извади един синкав стоманен пистолет „Чартър Армс Експлорър-II“, двайсет и втори калибър. Намираше го за грозен колкото стария „Маузер“, който имаше дръжка като на метла, но с „Експлорър-II“ се боравеше удивително лесно. Призрака го харесваше, защото заглушителят не променяше посоката на куршумите. Сложи двайсетсантиметровия заглушител, взе една пачка, пълна с куршуми дум-дум и я пъкна в пистолета. Сетне прикрепи оптичския прицел. Обърна бейзболната си шапка с козирката назад, прескочи стената и тръгна към къщата.

Тримата разглеждаха съдържанието на чантата, а Каз наблюдаваше двора през прозореца. Големите тежки аудиоленти бяха навити на петнайсетсантиметрови ролки. Коул си спомни старомодните магнетофони от 70-те. Имаше и един шестнайсетмилиметров филм. Ролките не бяха надписани. Коул вдигна една от лентите към светлината, за да се опита да види какво има на нея, с надеждата, че е нещо важно.

— Ще се почувствам пълен глупак, ако на тези ленти е заснет рожденият ден на някое хлапе — каза той и се приближи до прозореца, за да вижда по-добре.

В същия миг Каз забеляза някакво движение край басейна. После видя Призрака, който се появи откъм ниската стена със смъртоносен

на вид пистолет с оптически мерник в ръката. От дулото излезе пламък.

— Не! — извика Каз, хвърли се върху Коул и го повали на пода.

Двамата се строполиха сред дъжд от стъкла.

Райън прескочи канапето и падна на болния си крак. Претърколи се през рамо, но успя да се изправи. Дръпна пердето и закри полезрението на Призрака.

Коул стана с озадачена физиономия. Беше опръскан с кръв. Огледа се зашеметен и постепенно осъзна, че кръвта не е от него.

Каз лежеше на пода с изпружени крака. От една огромна дупка в гърдите му бликаше кръв. Куршумът дум-дум го беше уцелил в гърба и се бе разпръснал в тялото. Частиците бяха проникнали в белите му дробове и бяха излезли, образувайки тринайсетсантиметров отвор точно под ключицата. От раната струеше на талази гъста артериална кръв, която изцеждаше живота на Соломон. Райън извади пушката „Дезърт Ийгъл“, довлече се до прозореца и надникна през пердето. Навън нямаше никой.

— Донеси хавлия — извика Коул и Лусинда хукна към банята.

Докато се връщаше при останалите, през прозореца на коридора тя видя човека на име Джери Парадайз, който тичаше по алеята за коли. Лусинда се втурна в тъмната всекидневна и бутна хавлиите в ръцете на Коул.

— Видях го да бяга по алеята! Онзи тип... Джери Парадайз!

— Тека като пробита мексиканска лодка, а? — Каз едва изговаряше думите.

— Защо го направи? — непрекъснато повтаряше Коул.

— Няма да ме бъде. Отивам на оня свят.

— Глупости — отчаяно рече Коул.

— Вкарайте таксито в гаража и ме качете... Ще ги прегазя... Ще ви дам възможност да избягате...

Каз говореше през стиснати зъби.

— Не. Ще дойдеш с нас — възрази Лусинда.

— Умирам — бавно изрече Соломон. — Мога да направя само едно...

Коул бе служил във флотата и моралът не му позволяваше да остави ранен воин на бойното поле, в ръцете на противника.

Каз отгатна мислите на Коул, затова извади деветмилиметровия си „Берета“ и го насочи към него.

— Докарай таксито.

Соломон знаеше, че имат само една възможност да спечелят играта, но времето му изтичаше. Усещаше, че силите го напускат.

— Направи го — настоя той и дръпна ударника.

Райън погледна умиращия бивш федерален агент и нещо заседна в гърлото му. Не можеше да го остави така, но съзнаваше, че е безсилен да спаси живота му. Единственото, което можеше да направи, беше да изпълни последното му желание.

— Аз ще го докарам — каза Райън.

— А болния ти крак?

— Достатъчно съм бърз.

Ключовете бяха на таблото на таксито. Райън отвори предната врата на къщата и пробяга краткото разстояние до колата. Кракът му пулсираше, но можеше да стъпва на него. Скочи в таксито, включи двигателя, даде на заден ход и го вкара в гаража.

През бинокъла Призрака видя, че вратата на гаража се затваря и повика Акмад и Йоси.

— Скоро ще излязат. Бъдете готови.

Йоси взе радиодетонатора и зачака.

Райън и Коул качиха Каз на предната седалка, зад волана. Соломон беше ужасно блед. Закашля се и кръвта обагри хавлията, която бяха сложили на раната му.

— Премести се. Идвам с теб — каза Райън.

— Слушай, по дяволите. Намерихме онова, за което дойдохме. Свършено е с плана на Мики — едва доловимо прошепна Каз и гордо добави: — Това е за родината.

Можеха да му отнемат значката и работата, но не можеха да го променят. Той искаше само доброто да възтържествува над злото.

— Хайде да го направим.

Каз впери поглед напред и се облегна на вратата, а Коул включи двигателя. После, докато таксито бавно излизаше от гаража, Соломон погледна Лусинда и дрезгаво каза:

— Дай ми клетъчния си телефон.

В гласа му вече се долавяше шепотът на смъртта. Белите му дробове се изпълваха с кръв.

Тя му даде телефона и той набра кода на местността и номера на пейджъра си, който беше пъхнат в пластичния експлозив под него.

— Това е номерът на сестра ми. Кажй й, че я обичам — рече Каз.

Върна телефона на Лусинда, притвори очи и настъпи газта. Мина през вратата на гаража и я направи на трески.

Лусинда чу как клетъчният телефон набра номера. Тя го държеше глуповато пред себе си и гледаше таксито, което се засилваше по алеята. Чу няколко изщраквания, а после съскане по линията.

Сигналът се стрелна към трансатлантическия кабел със скоростта на светлината.

Каз шофираше със замъглен поглед. Главата му беше замаяна, а ръцете — сковани и по-леки от въздуха.

Телефонното обаждане стигна до Денвър и беше препратено към Лас Вегас, където влезе в регионалния обмен на ФБР, а после бе насочено към геосинхронния сателит „Телстар“, който предаваше на всички федерални агенти, работещи в северното полукълбо.

Каз видя тримата мъже, които стояха до мицубишито, паркирано в края на алеята за коли. Йоси насочи радиодетонатора към таксито и натисна бутона. Нищо не се случи.

Сателитът „Телстар“ изпрати десетволтовото си послание към пейджъра на Каз, точно когато таксито прескочи ниския бордюр на алеята и се понесе през храстите към мицубишито. Тримата мъже се хвърлиха към колата, а Соломон натисна газта. Блъсна се в мицубишито и го изправи на две колела. Призрака вдигна „Експлорър-II“ и изстреля поток от дващсет и два милиметрови патрони с жълти обвивки в лицето на Каз, като превърна главата му в червена мъгла.

— Мамка ти — изпсува Призрака.

Сърцето му туптеше като обезумяло. Чудеше се какво да направи.

Някой друг вече бе взел решението вместо него. Пейджърът на Каз извъня.

Трусът се усети чак на пристанището в Яфа. „С-4“ се взриви и горящите отломки от двете коли полетяха на стотици метри във въздуха. По-късно някои от тях бяха намерени на четиристотин метра от мястото на експлозията... Но никой не намери останките на Призрака и съдружниците му. Нито на Соломон Лийланд Казоровски. Той изчезна от лицето на земята. Каз седеше в един претъпкан бар на

оня свят и усмихвайки се, пиеше първата си чаша „Джак Даниелс“ от десет години насам.

62. ПРОСЛУШВАНЕ

Взривът строши някои от прозорците на къщата на семейство Бах. Коул и Райън наблюдаваха от прага на гаража. Една-единствена подробност щеше да ги преследва до края на живота им. Високо над квартала боядисаният в черно и зелено преден капак на таксито блестеше на слънцето, като се огъваше и преобръщаше, понесен от въздушното течение. Сетне се отправи към пристанището.

— Мамка му — със страхопочитание произнесе Коул, когато отломките започнаха да се сипят по двора.

Райън и Коул се обърнаха и видяха Лусинда, която стоеше зад тях, притиснала ръка до устата си.

— Да се махаме отгук — каза Райън, който пръв дойде на себе си.

Влязоха в къщата с разтреперени крака, събраха нещата си и сложиха лентите и филма в чантата. След няколко минути вече вървяха по дългата алея за коли. Храстите се бяха запалили и хората заизлизаха от домовете си и гледаха изумени мястото на експлозията.

Тримата се отдалечиха от местопроизшествието и се качиха на автостоп на един камион, който превозваше цитрусови плодове.

Пътуваха към Тел Авив, без да разговарят. Всички мислеха за Каз.

Ъгловата стая в хотел „Карлтън“ беше осеяна с малкото вещи на Каз. Лусинда започна да прибира нещата, а Коул се опита да се свърже с Наоми Зур. Трудно им беше да повярват, че едрият рошав бивш федерален агент го няма. Той бе спасил живота на Райън и на Коул. Беше им дал полезни съвети, които никой от тях не знаеше. Чувстваха се тъжни и уязвими.

Най-после Коул се свърза с един от служителите на „Ройтер“, който му каза домашния телефон на Наоми. Тя току-що излизаше от банята.

— Какво ти трябва?

— Искам да прослушам едни записи, да прехвърля един филм и да ми помогнеш да се махна от Израел колкото е възможно по-скоро — отговори Коул.

— Това може да стане по следния начин: Първо, отиваш в някоя телевизионна станция и плащаш на някой да прехвърли филма, после хващаш пътя за летище „Бен Гурион“ и си купуваш билет.

— Наоми, току-що убиха партньора ми. В ръцете си може би държа най-сензационния репортаж в кариерата си. Ще ти обясня всичко, но трябва да ми помогнеш и сетне да ни изкараш нелегално от страната с някой частен самолет.

— Защо не пътувате като обикновени пътници?

— Защото всеки път, когато го правим, някой убиец на мафията се изпречва на пътя ни.

— Къде сте?

— Ние ще дойдем при теб. Кажй къде.

— Входът за „Ройтер“ е в подземния гараж. Паркирайте на едно от маркираните в жълто места и отидете до най-отдалечения асансьор. Там има платка с копчета. Натиснете цифрите три и шест, после буквите П-У-Д и вратата ще се отвори. Ще се срещнем на четиринайсетия етаж след двацет и пет минути.

— Ти си истинска сладурана.

— И по-добре да си попаднал на най-горещата история след аферата „Уотъргейт“ — добави тя и затвори.

Наоми, която бе отразявала някои от най-сензационните истории на десетилетието, разбра, че ако е истина, това е нещо изключително.

Четиримата седяха в залата за конференции в „Ройтер“ и тя гледаше Райън и Лусинда, които според нея бяха твърде красиви, за да бъдат участници в тази драма. Този път Коул не скри нищо, включително факта, че Хейз Ричардс е контролираният от мафията кандидат-президент... Той извади аудиолентите и филма от брезентовия сак и ги сложи на масата.

— Ще прехвърля филма на видеокасета, но, по дяволите, Коул, не съм виждала такива огромни ролки от пет години. Техниците ще ги

презапишат, но това ще отнеме няколко часа. Ще трябва да ви ги изпратя.

— Няма начин тези записи да изчезнат от очите ми.

Наоми отново погледна ролките.

— Превърнахме библиотеката на седмия етаж в склад за остаряла техника...

— Да вървим.

В библиотеката имаше купища стара апаратура, бюра и технически средства. Накрая намериха един малък магнетофон без шнур.

— Да се надяваме, че лампите му са наред — каза Райън, докато го разглеждаше.

Върнаха се на четиринайсетия етаж. Райън взе лампата от бюрото и отрязва шнура ѝ с джобното си ножче. После махна задния капак на магнетофона. Намери захранването, оголи жицата от лампата и я свърза с магнетофона.

През това време Коул нави лентата на по-малки ролки. Райън включи магнетофона и въздъхна облекчено, когато червената лампа за захранването светна.

Коул нагласи лентата и каза:

— Хайде, Райън, пускай го.

Райън натисна клавиша и като по чудо малкият старомоден магнетофон заработи. Говорителите не бяха много наред и леко бръмчаха, но беше възможно да се чуе всичко. В началото на всеки запис имаше обяснения.

— Шестнайсети януари 1966. Агент Питър Лосън. Записът е направен в апартамента на Майър Лански в хотел „Фонтенбло“. Дневна смяна, девет часът сутринта.

Последва съскане, после се чу същият глас:

— Дневна смяна, десет часът сутринта. Няма обаждания.

Коул обясни, че агентът се обажда на всеки час заради архивите. Спомни си старите разследвания, откъдето бе научил, че Майър често се записва във „Фонтенбло“ под фалшиво име.

Отново се разнесе съскане и изведнъж — телефонен звън. Сетне се чу гласът на Майър. Финансистът на мафията говореше уморено и ядосано.

— Да — въздъхна той.

— Майър, обажда се Огъстъс. Как е Бъди?

— Бъди е синът на Майър. В инвалидна количка е от прогресираща склероза — обясни Коул.

— Как бил Бъди. По дяволите, защо не ме оставиш на мира? Зает съм. Хей, Теди, намали радиото — изкрещя Лански. — Какво всъщност искаш, Огъстъс?

— Чиста ли е линията?

— Да. Всяка сутрин идват едни хора и проверяват апартамента.

Коул долови въпросителния поглед на Райън и каза:

— Този вид подслушвателно устройство се включва, само когато някой говори по телефона. Активизира се от гласа, затова не са го открили. Сега такива устройства са нещо обикновено, но през 70-те мафията не знаеше за съществуването им.

Разговорът продължи:

— Майър, имаме неприятности във Фили с Кастаня и всички ония педали. Всеки път, когато искам да разпространя нещо, той бърка в джоба ми и си мисля, че това не е в духа на споразумението, така да се каже.

— Виж какво, Огъстъс, аз не съм рефер. Трябва да разговаряш с Мо-Мо. Той има връзки с Кастаня.

— Шибаният Джанкана. Мисля, че Мо е в дъното на цялата история.

— Добре, добре... Ще видя как стоят нещата, но ако ги оправя, ще ми бъдеш длъжник.

— Вече съм ти длъжник, Майър. Знаеш, че няма да те оставя на сухо. Ти си моят равин в тази сделка.

— Глупости — отсеке възрастният мафиот.

— Както и да е. Ще ти се обадя след ден-два... Става ли?

— Да...

Повечето телефонни разговори бяха подобни. Разни умници обсъждаха сделки, а Майър се явяваше като един вид регулировчик и разпределител. Всяка ролка траеше по един час, но когато стигнаха до края на втората, започнаха да губят надежда. Лесно се виждаше как записите бяха помогнали на израелския Върховен съд да откаже „правото на завръщане“ на Лански, но засега те не съдържаха нищо, което би свързало Майър, Уолас Литман и Джоузеф Ало.

Изключиха магнетофона, когато един сътрудник от „Ройтер“ донесе сандвичите и студената бира, които Наоми беше поръчала.

Коул започна да си мисли, че бяха прахосали живота на Каз за нищо. Оставаха още три малки ролки и шестнайсетмилиметровият филм.

— Защо да не дам на техниците да прехвърлят филма на видеокасата? — попита Наоми, долавяйки мрачното му настроение.

Коул беше убеден, че записите ще потвърдят теорията им. А сега му се виждаха без никаква стойност. Имаха да прослушат още час и нещо, затова той бутна филма към нея и Наоми го даде на сътрудника.

— Занеси го на техниците и им кажи веднага да го прехвърлят на VHS. И не го изпускай от поглед.

Той излезе и те пак пуснаха магнетофона.

Слушаха разговори от началото на 70-те. Първият беше от частната трапезария на един клуб за стриптийз в Маями, който принадлежеше на фамилията Коста.

Явно бе възникнал някакъв спор относно разпространението на колумбийския кокаин. Маями беше отворен град, но когато търговията с наркотици се разрасна, страстите се развихриха и започна да лети олово, там стана напечено. Майър се опитваше да постигне примирие между клановете Коста и Деларико. Изглежда, единственият въпрос, по който двете фамилии бяха единодушни, беше, че мразеха колумбийците повече от съперника си.

— Сключихме сделка с Мендоса — със силен носов глас каза Франк Коста. — Ние доставяме всичко, а ония типове в Дейд се опитват да се намесят в разпространението. Имаме цяла аптека — от „Ранобудно момиче“ до „Мамина помощница“. А сега, в последната минута, Деларико се опитва да се споразумее с моите испанци, за да доставя шибания „Маршируващ прах“ от Перу на по-висока цена. „Бялата дама“ ще ни излезе през носа.

Очите на Коул се разшириха.

— Какви ги дрънка тоя макаронаджия?

— „Ранобудно момиче“ е марихуана. „Мамина помощница“ е валий, успокоително. Някои го взимат с други наркотици, за да постигнат по-силен ефект. „Маршируващ прах“ е кокаин от Перу — обясни Райън.

Коул кимна. Изведнъж се почувства адски уморен. Гледаше магнетофонната лента и надеждата му намаляваше с всяка минута. Започна да се примирява с мисълта, че вероятно няма да стигнат доникъде.

И тогава се случи — един разговор между Майър Лански и някой си Уоли. Подслушващият агент се казваше Лий Стейн и според надслова в началото Майър се обаждаше от уличен телефон срещу апартамента си. Датата беше петнайсети януари 1971. Стейн каза, че федералните агенти са се намесили в линията от един телефонен стълб на следващата пряка. Майър мислеше, че е напълно безопасно и говореше свободно, уверен, че уличните автомати не могат да бъдат подслушвани.

— Получи ли пратката, Уоли? — чу се немощният и монотонен глас на Майър.

— Разбира се, Майър, точно както каза. Но ще я държим в компанията за бои извън страната, докато ми потрябва.

Коул знаеше, че „Мери Карвър Пейнтс“ е компания фасада и пералня за пари на Бахамските острови, основана от Майър за фамилията Ало. После разпозна гласа на Уолас Литман и застана нащрек.

— Това е Литман — прошепна той. — Можем да направим анализ на гласа, но съм сигурен, че е той. Вероятно това е записът, който търсим.

— Добре — продължи Майър. — Мисля, че трябва да запазиш същото ниво на вестниците и радиото. Имаме четири вериги на разпространение, но много повече ме интересува телевизията.

— Съгласен съм, Майър. Хвърлил съм око на „Юнайтед Бродкастинг Къмпани“. Те са група от независими станции, но мисля, че могат да бъдат купени на подходящата цена. Можем да ги разширим и да създадем телевизионна мрежа. Бих препоръчал да задвижим покупката, защото после ще ни трябват много пари в брой, за да се сдобием с допълнителни станции и фондове за програми.

— Колко?

— Не съм сигурен. Мисля, че в момента медийната собственост върви по седем, може би осем милиона. И цената ще продължава да се покачва. Бих искал да зарежа радиото, за да подпомогна фонда за

покупката на Ю Би Си. Може би Пол Аркет ще помогне да получим лиценз от Вашингтон.

— Добре, щом искаш, говори с него. Аз не се срещам с него, защото Джоузеф Ало иска да стоим на разстояние. Да не се разнася смрад около кандидата му.

— Ще говоря с него. Следващата седмица ще бъде във Вашингтон. Как е Теодора? — попита Уолас, насочвайки разговора към съпругата на Майър, която искрено обичаше.

— Отлично, Уоли. А мисис Литман?

Сърцето на Коул започна да бие учестено.

— Добре е. Трябва да се срещнете някой път.

— Не може да се срещаме. Джоузеф иска да бъдеш чист. Ако вкара човека си в Белия дом, ти си онзи, който ще го осъществи. Ти и твоята телевизионна мрежа.

Последва продължително мълчание, сетне Майър добави:

— След като човекът попадне в ръцете ни, ще оставим без работа всички ония педали от Министерството на правосъдието.

— Пази се, Майър. Надявам се, че се чувстваш по-добре.

— Чувствам се отвратително, но ще се прибирам в Израел. Подадох документи за поданство. Ще отида в родината си и ще умра в Обетованата земя.

Коул протегна ръка и изключи магнетофона. Погледна останалите. Всички бяха затаили дъх.

— Мамка ти — възкликна Наоми. — Имаше право.

А после се наведе над масата и го целуна.

63. ЗАВРЪЩАНЕ В РОДИНАТА

Пътуването до летище „Бен Гурион“ беше параноично пътешествие през сенките на въображението им. Във всяка кола сякаш имаше зли убийци. Закараха ги на пистата и се качиха на частен самолет. Сърцата им туптяха като обезумели.

Макар че Каз не беше с тях, неговият дух витаеше в малкия реактивен „Хокър“ с десет места. Чантата с личните му вещи беше на една празна седалка.

Самолетът принадлежеше на агенция „Ройтер“. Наоми проведе четири телефонни разговора, за да получи разрешение да го ползват. Тя моли, флиртува и лъга, и накрая шефът на бюро за Средния изток подписа.

Веднага щом прехвърлиха шестнайсетмилиметровия филм, те грабнаха двете видеокасети и потеглиха към летището с една кола на „Ройтер“.

След малко се понесоха над Средиземно море и преди да прекосят Атлантическия океан, се отправиха към Азорските острови, за да заредят гориво. Коул сложи касетата във видеото и започна да гледат немия филм за Майър Лански, който се срещаше с мъже в тъмни костюми по ъглите на улиците в Маями. На всяка поредица от кадри беше отбелязано местонахождението и датата. Телеобективите се опитваха да доловят разговорите. Понякога се виждаха движенията на устните.

— Ще ни трябва специалист по разчитане на думите по устните, за да преведе това — отбеляза Коул, а Наоми кимна.

Филмът не изглеждаше зловещ, ако човек не знаеше кои са участниците в него. Коул разпозна няколко прословути личности. Имаше кадри на Майър и Джо Коломбо, които излизаха от един нощен клуб в Маями, и на Майър и Сам Джанкана. Четиримата наблюдаваха постоянно променящия се парад от мафиотски принцове, а сетне, към края на втората касета, Коул натисна паузата. Кадърът показваше Майър Лански, който излизаше от едно такси с Джоузеф Ало. Лусинда

видя баща си отпреди двацет и шест години, а после и Мики Ало слезе от таксито. Камерата се приближи и се видя, че Джоузеф говори нещо. След минута записът свърши и дежурният федерален агент показа пред обектива табелка, на която пишеше: Пети юли 1970, паркингът на хотел „Фонтенбло“. Това бяха единствените кадри, на които се появяваше Мики Ало. Но после, съвсем неочаквано филмът показва Уолас Литман, сниман в Лас Вегас. Една камера в асансьора на хотел „Фронтър“ бе заснела краткия му разговор с Джоузеф Ало. Изгледаха всичко и изключиха видеото.

— Стратегическо съвещание — обяви Коул. — Имаме Майър и Уолас Литман, които планират да използват Ю Би Си, за да вкарат човека си в Белия дом, като казват, че Джоузеф Ало е техен поддръжник. Имаме Майър и Джоузеф Ало, заснети заедно. Както и Джоузеф и Литман в асансьора на хотел „Фронтър“. Ала нямаме нищо, което да свързва Хейз Ричардс с Мики Ало.

— Аз подслушах един телефонен разговор между Ей Джей и Мики относно финансирането на кампанията на Ричардс от Бахамските острови — каза Райън.

Всички се умълчаха за миг. Не бяха сигурни, че това е достатъчно.

— Щом федералните власти са чули записите, на които Майър Лански говори за спечелване на президентската институция чрез използването на телевизионна мрежа, защо не са направили нищо? — попита Лусинда.

— Поради редица причини — отговори Коул. — През 1971 телевизията не е била такъв мощен политически фактор както сега. Второ... мафиотите вечно кроят планове как да злепоставят Министерството на правосъдието. И трето... не бива да забравяте, че това са незаконно направени записи. Правителството не е можело да ги използва, дори да е искало. Пък и навремето може да са се чудили за какво точно става дума. Планът има двацетгодишна програма. Това е твърде дълъг период за всяко ченге, което познавам. Каз беше изключение. Федералните агенти са искали да правят бързи удари. Но времето минавало и нищо не се случвало, а тези неща са потънали някъде и вече на никой не му пука. Всичко е било забравено.

Райън кимна.

— Да кажем, че имаме достатъчно доказателства. Как ще ги използваме? Ако ги предадем в неподходящи ръце, може да изчезнат или да бъдат изопачени. Вече видяхме колко е опасен Мики и колко далеч е готов да стигне, за да осъществи плана си.

— Трябва да помислим по въпроса — угрижено каза Коул, макар че вече знаеше какво да направи. — Нямаме много възможности и не искам да изпускаме историята, докато не попадне в подходящи ръце.

Наоми знаеше много добре какво има предвид Коул. Трябваше внимателно да подберат медията, чрез която щяха да направят съобщението. Разполагаха само с върха на айсберга, но това беше достатъчно да привлекат интереса на властите. Когато Министерството на правосъдието започнеше да се рови из финансовите документи на Литман, и особено на „Мери Карвър Пейнтс“, Наоми беше сигурна, че всичко щеше да излезе на бял свят. Но попаднеше ли в неподходящи ръце, историята можеше да бъде изопачена и променена. Не я ли разпространяха бързо, Литман и Мики щяха да имат време да унищожат записите, преди да се е намесило Министерството на правосъдието.

— Имаме само две седмици — продължи Коул. — После Хейз Ричардс по всяка вероятност ще бъде избран за президент и ще стане късно. Това означава, че през следващите четиринайсет дни трябва да съобщим истината на хората и да изберем някой, на когото вярват.

След половин час обсъждане те се спряха на Том Брокоу от Ен Би Си, защото Коул бе играл тенис с него и му имаше доверие. Щяха да се свържат с Брокоу веднага щом самолетът се приземеше.

Събитията обаче промениха всичко.

Докато реактивният „Хокър“ се носеше над Атлантическия океан, Мики Ало се досети какво е станало в Израел.

Полицията от Тел Авив бе намерила деветмилиметровия автоматичен пистолет, който от силата на взривната вълна бе излетял през покрива на таксито и бе паднал на около двеста крачки от местопроизшествието. Експертите извадиха отпечатъци от оръжието и ги сравниха с тези на Соломон Казоровски. Градинарят, който работел в съседния двор, видял как таксито с предполагаем шофьор Казоровски се блъснало в една синя кола с трима неизвестни мъже.

Забелязал и двама мъже и една жена на алеята за коли пред къщата на семейство Бах. Градинарят бе описал доста точно хората.

Мики се обади на Силвио от уличен телефон и Кандрате му каза, че е по-добре да се срещнат.

Двамата стояха до един шумен фонтан в парка край Трета улица в Малката Италия.

— Мисля, че той е мъртъв — каза Силвио, имайки предвид Призрака.

— Откъде си толкова сигурен?

— Каза ми, че ако не се обажда всеки ден по обед, значи са го убили. Вече пропусна едно обаждане. Смятам, че е загинал по време на експлозията.

Раменете на Кандрате се отпуснаха.

— Там е бил и Казоровски.

— Да, но другите са живи. Измъкнали са се.

Кандрате погледна Мики. Искаше му се да избяга от този човек. Когато сключиха сделката, Силвио не знаеше, че Мики е поръчал смъртта на собствената си сестра. Умът му не побираше колко злобен трябва да е един човек, за да направи това.

Срещнаха се в губернаторското жилище в Роуд Айланд. Казаха на Мики да паркира отзад и че един войник ще го чака там. Получи указания да се представи като Джон Харингтън. Войникът нямало да задава въпроси, щом чуел това име. Щял да го придружи до асансьора, с който да се качи на втория етаж, където бил губернаторският апартамент. Като кандидат-президент на Демократическата партия Хейз имаше охрана от тайните служби, но щеше да ги остави на летището. Полицаяте, които го бяха охранявали два мандата, щяха да го изпратят до дома му. Всичко това беше направено, без, разбира се, да уведомят пресата. Влязоха в подземния гараж четири часа, след като Мики бе поискал срещата. Хейз и Ей Джей слязоха от лимузината. И двамата имаха кръгове под очите, но Хейз, който току-що се бе завърнал от Европа, успяваше да изглежда като президент. Костюмът му стоеше чудесно — тъмносин с кафяво-червена вратовръзка и безупречно сгъната кърпа в горното джобче. Той се ръкува с неколцина от войниците, с които се бе сприятелил с течение на годините, и се

качи в семейните си покои. Щом останаха сами в кабинката на асансьора, Хейз погледна Ей Джей.

— Онзи негодник... Знаеш какво трябваше да преживеем, за да осъществим всичко това.

— Недей така, Хейз. Мики е убиец. Не се будалкай с него.

Хейз го погледна студено, но не каза нищо. Вратата се отвори и двамата влязоха в губернаторския апартамент. Мики беше в кабинета. Обърна се, когато те прекрочиха прага.

— Нямам много време — каза Ричардс. — Мога да ти отделя само десет минути.

— Наистина ли? Само десет?

Хейз не долови зловещия сарказъм във въпроса.

— Трябва да следвам програмата си.

— Тогава да говорим по същество. Спомняш ли си Райън Болт?

— Бегло. Той правеше онзи документален филм, който така и не беше довършен.

— Болт, един тип на име Соломон Казоровски, бивше федерално ченге, Коул Харис и — представи си — собствената ми сестра се опитват да докажат, че аз съм те въвлякъл в тази игра и съм използвал Юнайтед Бродкастинг Къмпани да популяризира кандидатурата ти.

— Е, и...

— Ако успеят да го докажат, лошо ни се пише. Избирателите ще бъдат възмутени и ти няма да станеш президент, пиленце.

— Откъде знаеш какво се опитват да направят?

— Няма значение. Казоровски е мъртъв, но останалите слухтят в Израел и търсят нещо, с което да ни разобличат. Трябва да разбере какво точно търсят и какво вече са намерили. Обади се в Министерството на правосъдието и разбери какво е имал един човек на име Гавриел Бах. Някъде трябва да има някакви документи. Не знам откъде другаде да започна.

— Ние получаваме инструкции по въпросите за националната сигурност от Гидиън Блек — намеси се Ей Джей. — Можем да му се обадим и да разберем дали знае нещо.

Хейз се свърза с Блек, но не можа да прикрие нетърпението в гласа си. Мразеше Мики да му заповядва какво да прави. Закле се, че след като го изберат за президент, ще намери начин да скъса с него.

Гидиън Блек работеше до късно в кабинета си.

— Шефът на секцията за Средния изток е дипломат от кариерата на име Ейбъл Макнеър — каза той. — Ще го намеря и ще му кажа да ви се обади, сър.

— Ако това няма да ви затрудни — каза Хейз, макар да знаеше, че Блек ще предпочете да се самоубие, отколкото да не свърши работата.

След пет минути телефонът извънтя и Ейбъл Макнеър започна да говори с човека, за когото беше сигурен, че ще бъде следващият президент на Съединените щати. Хейз му обясни какво иска и Ейбъл си спомни разговора с Казоровски. Току-що бе чул по Си Ен Ен, че Казоровски е бил убит в Израел и знаеше, че „сигналът е даден“.

— Мисля, че мога да ви помогна, сър — каза Ейбъл. — Казоровски ми се обади преди два месеца. Опитваше се да разбере каква сделка е била сключена между американското Министерство на правосъдието и Гавриел Бах, за да не допуснат мистър Лански в Израел. Министерството явно е дало на Бах някакви неустановени материали. Предполагам, че са били незаконно направени записи, доказващи, че Майър е имал връзки с престъпния свят. Казоровски търсеше тези материали. Нямам представа какви точно биха могли да бъдат, но мога да се опитам да разбера.

— Няма да е необходимо. Благодаря.

Хейз затвори и разказа на Ей Джей и на Мики какво е научил от Макнеър.

— Незаконно направени записи — повтори Мики, а сърцето му се сви. — Казоровски е търсил нещо, което да свърже Майър с баща ми. Райън се опитва да докаже, че кампанията е манипулирана чрез нашия контрол върху Ю Би Си. Майър е участвал в плана от самото начало. Той и баща ми са го измислили през 70-те. Един господ знае колко пъти са разговаряли за плана. Ако федералните власти имат записи на телефонните разговори, това ще предизвика истинска сензация.

— Има ли още нещо, или мога да се върна на летището? — попита Хейз, сякаш всичко това не го засягаше.

— Да, има... Трябва да принудя Райън и Коул Харис да минат в нелегалност, така че, ако са се докопали до нещо опасно, да не могат да го използват. Трябва да ги злепоставя, за да не им вярват хората.

— И как ще го направим? — попита Ричардс.

— Ти си избраникът на Демократическата партия за президент на Съединението щати. Райън Болт е работил в кампанията ти. Наел си го да направи документален филм, но човекът не е бил с всичкия си. Наложило се е Ей Джей да го уволни. Райън се заклел да отмъсти. Тази вечер той и уволненият репортер Коул Харис са ти се обадили по телефона. Заплашили са те с убийство. Ей Джей е чул всичко по деривата.

— Шегуваш се — рече Хейз.

— Ако са те заплашили с убийство и са замесени в експлозията на онази кола в Израел, тайните служби ще се развихрят... Ще ги накарам да минат в нелегалност.

— Хубав план — отбеляза Ей Джей. — Ще бъдат обявени за общонационално издирване и ще им бъде трудно да разгласят онова, с което разполагат.

Когато самолетът на агенция „Ройтер“ се приземи в Ню Джърси, снимките им вече бяха показани по новините в десет часа.

64. БЯГСТВО

Ако бяха кацнали на летище „Кенеди“ в Ню Йорк, всичко щеше да свърши много бързо, но в Ню Джърси митничарите бяха само двама възрастни мъже, които чакаха пенсиониране. От няколко часа не бяха влизали в помещението с факса, за да погледнат последните съобщения. Пиеха кафе. Прегледаха паспортите, зададоха няколко рутинни въпроса и сложиха печати на формулярите. След десет минути четиримата бяха в едно такси на път за Трентън.

Спряха пред „Дейз Ин“ и Коул влезе, за да провери дали има свободни места. Големият телевизор във фойето предаваше новините на Си Ен Ен. Коул се приближи до администрацията и каза на служителя, че иска две стаи, когато чу името си.

Обърна се и видя на екрана една стара своя снимка. Беше небръснат и приличаше на убиец.

Служителят се опита да не покаже шока си от факта, че човекът, когото нарекоха „отявлен терорист“, стои пред него.

— Предполага се, че мистър Харис, безработният телевизионен продуцент Райън Болт и сестрата на краля на подземния свят в Ню Джърси Майкъл Ало са замесени в заговор за убийството на кандидат-президента Хейз Ричардс — продължи говорителят Улф Блицър.

— Копеле — рече Коул и изскочи от хотела.

Метна се в таксито и каза на шофьора да ги закара в Трентън. Излязоха от паркинга и поеха по шосето. Райън и Лусинда се опитаха да възразят, но Коул хвана младата жена за ръката и ѝ направи знак да мълчи. Наоми беше отразявала достатъчно опасни истории и знаеше, че е по-добре да си затваря устата и да се прави на ударена. След няколко километра се разминаха с две полицейски коли, които бяха пуснали червените светлини и сирените.

Когато най-после стигнаха до предградията на Трентън, часът беше единайсет вечерта. Коул посочи една автобусна спирка и рече:

— Спри тук. Ще вземем автобуса до Вирджиния.

Слязоха и извадиха куфарите си от багажника, а Райън плати на шофьора.

— Автобус до Вирджиния? Какво става? — попита той, след като таксито се отдалечи.

— Показаха ни по новините... Без Наоми, но всички останали. Казаха, че се опитваме да убием Хейз Ричардс.

— Какво? — изуми се Райън.

— Да. ФБР ни търси... Обявени сме за общонационално издирване. Администраторът в хотела отвори такава уста, че преброих пломбите му. Предположих, че е по-добре да се махаме оттам.

— Какво ще правим сега? — попита Лусинда.

— Шофьорът на таксито ще каже на ченгетата, че сме тръгнали за Вирджиния. На тази улица има хотел. Наоми ще ни вземе стаи... Гледай да имат телевизори. И ще разберем колко е лошо положението.

Хотелът представляваше дървена четириетажна рибарска хижа и се казваше „Рибарят“. Наоми взе един апартамент, като използва фалшиво име, после слезе по задното стълбище и им отвори страничната врата.

След десет минути четиримата вече гледаха цялата ужасяваща история по Си Ен Ен. Положението беше много по-лошо, отколкото очакваха.

— От няколко месеца Райън Болт се държеше много безразсъдно — каза Марти Ланиер от студиото на Ен Би Си, където го интервюираше един известен кореспондент на Си Ен Ен. — Беше изпаднал в... ами, неудобно ми е да го кажа, но... в антисемитски настроения. Нападна ме в залата за прожекции и трябваше да извикат охраната да го отстрани.

На Райън му се стори, че съзря лека усмивка на сериозното лице на Марти. Кореспондентът на Си Ен Ен се обърна към камерата.

— Полицията в Лос Анджелис подозира, че може би има връзка между зачестяващите прояви на насилие в поведението на мистър Болт и убийството на бившата му секретарка. Елизабет Апългейт е била намерена в банята на апартамента си, където е била застреляна в главата с куршум дум-дум дващест и втори калибър.

Райън наведе глава и закри лицето си с ръце. Когато вдигна чело, изражението му беше страдание. После влезе в банята.

Докато другите седяха смълчани, на екрана се появи говорителят Улф Блицър.

— От митницата съобщиха, че тримата бегълци са пристигнали от Израел с частен самолет на агенция „Ройтер“. В момента полицията разпитва пилотите. Приземили са се на едно малко летище в Ню Джърси. На борда е била и Наоми Зур, фотограф от „Ройтер“.

— Добре дошла в нашия клуб — мрачно се усмихна Коул, когато на екрана показаха снимката на Наоми.

Блицър продължи да бърбори:

— Всичко това е свързано с вчерашната експлозия в Израел, която отне живота на бившия агент на ФБР Соломон Казоровски и трима неизвестни израелци. Извършва се проверка на хората, наели коли, за да се установи самоличността им. Тримата бегълци и Соломон Казоровски са посетили вдовицата на покойния прокурор на Израел Гавриел Бах и са я излъгали, че пишат статия за списание „Тайм“ и се нуждаят от архивите, които Бах явно е запазил. После отишли в къщата на мисис Бах и влезли с взлом. По-късно участвали в престрелка с тримата израелци. Източници от Министерство на правосъдието, близки до следствието, казват, че това е част от сериозен заговор за убийството на кандидат-президента на Демократическата партия Хейз Ричардс.

Превключиха каналите. Навсякъде разказваха за тях.

След няколко минути Райън излезе от банята и седна на леглото, без да каже нищо. Когато репортажите започнаха да се повтарят, Коул изключи телевизора.

— Гадна работа — отбеляза той. — Но аз имам една идея.

— Ето, това искам да чуя — рече Наоми.

— Изслушайте ме внимателно, защото дълго мислих по въпроса. Ще откраднем сигнала на Ю Би Си и сами ще излъчим историята чрез сателита. Ще използваме телевизионната мрежа на Уолас Литман, за да осуетим собствения му план. Имаме достатъчно доказателства... Трябва ни само малко смелост и изобретателност.

— Какви наркотици взимаш? — попита Наоми.

— Те използват Ю Би Си, за да осъществят плана си. А ние ще излъчим материалите по нея и другите телевизии също ще го предадат. Репортерите ще принудят Министерство на правосъдието да проследи

дирята на записите. Направим ли го, свършено е с тях. Не е невъзможно да откраднем телевизионния сигнал. Осъществимо е.

— И все пак, мисля, че трябва да занесем записите на Том Брокоу — монотонно каза Наоми.

— Сега вече никой няма да ни повярва. Обявени сме за престъпници. Никой няма да погледне онова, което имаме.

— Откъде знаеш? — попита Лусинда.

— Знам. Хайде... Нали трийсет години съм бил един от онези нагли чакали репортерите.

Коул се обърна към Райън и продължи:

— И ти ще участваш, Райън. Знам, че току-що преживя голям шок, но излез от него. Няма да ти позволя да седиш с поглед в обувките си.

— Заври си го отзад, Коул.

— Казвам само, че се нуждаем от помощта ти.

— Елизабет беше моя приятелка. Спаси ме, когато ме раниха. А сега е мъртва заради мен.

— Ще ти кажа кой я е застрелял... Онзи главорез от Израел. Работата е сериозна, Райън.

Райън прекоси стаята, хвана Коул за яката на ризата и го изправи. Дватамата застанаха един срещу друг, стиснали юмруци.

— Ако искаш да ме удариш, направи го — рече Коул.

— Единственото, което искаш, е да си го върнеш на онези типове, които те уволниха — изкрещя Райън. — Само това има значение за теб. Каз и Елизабет бяха убити заради амбициите ти. А техният живот струваше много повече от кариерата ти.

— Нямаме време, Райън. Ричардс скоро ще бъде в Белия дом.

Райън го пусна и се обърна към прозореца. Още дишаше тежко и се опитваше да се овладее.

— Повярвай, можем да откраднем сигнала. Но трябва да бъдем единни.

Най-сетне Райън погледна Коул.

— Ще ни трябва инженер и мисля, че познавам човека, който ще ни помогне — продължи Харис, долавяйки подновеното внимание на Райън.

— Няма ли да ни предаде? — попита Лусинда.

— Не мисля. Ю Би Си го изхвърлиха две седмици преди да се пенсионира. Обвиниха го, че откраднал техническа апаратура.

— Наистина ли го е направил?

— Ами, до известна степен... В дома си работеше върху ново превключвателно устройство. Една нощ претърсили багажника на колата му и намерили някои неща. Името му е Джон Уилям Бейли. Всички го наричат Дърдоркото, защото е най-мълчаливият тип, когото познавам.

— Все още имаш възможност да се откажеш, Наоми — каза Райън. — Можем да кажем, че сме те отвлекли.

— Благодаря, Райън. Тъкмо се чудех кой ще го предложи.

— Не го направих, защото съм работил с теб и те познавам. Трябва да те убием, за да се откажеш — рече Коул.

— Харис има право. И все пак благодаря за предложението.

Мигът сякаш отново ги обедини. Коул седна пред телефона, извади тефтерчето си с кожената подвързия и набра номера на Джон Бейли.

Дърдоркото отговори на второто извъняване.

— Предполагам, че си гледал телевизия — каза Коул, след като се представи.

— Да.

— Виж какво, Джон, попаднали сме на нещо голямо. Но се нуждаем от помощ.

Бейли не каза нищо, затова Коул продължи:

— Искаме да разпространим в ефир една сензационна история.

— Как?

— Необходим ни е достъп до „Галактика 4“. Нали се сещаш за какво говоря?

— Да.

— Но преди да се срещнеш с нас, трябва да ти кажа, че много хора се опитват да ни хванат и положението може да стане много опасно.

— Майната им — каза след минута мълчание Джон и обеща след един час да чака на ъгъла на една улица в Уестчестър.

Коул ги уведоми, че трябва да откраднат кола, но няма представа как да го направи.

— Аз знам — каза Лусинда. — Брат ми ме научи.

След десет минути тя спря пред страничния вход на малкия хотел с един сив форд.

Наоми и Коул отидоха да вземат Джон Бейли, а Лусинда и Райън останаха в рибарската хижа.

65. ИНЖЕНЕРЪТ ПО РАДИОЧЕСТОТИ

Джон Бейли стоеше на ъгъла на улицата в оскъдно осветеното предградие на Манхатън. Беше почти полунощ, когато видя един сив форд с жена зад волана.

Джон помнеше Коул Харис от Ю Би Си и не можеше да го понася. Коул беше прекалено взискателен и груб. Държеше се с инженерите като със слуги. Но омразата се подчинява на закона на относителността. Пък и Джон ненавиждаше шефовете на Ю Би Си повече от кървящите хемороиди. Радваше се на възможността да им показва колко са уязвими. Обвини ги, че не охраняват достатъчно добре „Замъка“, както той наричаше паркинга на покрива до трийсететажната Черна кула. Запазеният за високопоставени гости паркинг беше претъпкан с взети под наем коли, оставени точно под сянката на огромната десетметрова чиния — главната връзка на телевизионната мрежа със сателита „Галактика 4“, чрез който Ю Би Си разпространяваше сигнала си над Съединените щати. „Птицата“, както го наричаха, беше един от новите хибридни сателити, които предаваха както на обхват С, така и на обхват К.

— Насам, Джон — прошепна от мрака един глас, който прекъсна мислите му.

Бейли се обърна и видя Коул Харис, който стоеше в сенките, далеч от уличното осветление. Приблужи се до бившия кореспондент. Не без задоволство забеляза, че времето не е било милостиво към Харис. Беше оплешивял и имаше блед и недохранен вид, но още ходеше облечен като млад напорист професионалист — вратовръзка, тиранти, широк панталон и високи обувки с бомбета.

— Много се радвам, че те виждам — ухили се Харис и потупа по гърба високия слаб инженер с надеждата, че ще предизвика реакция.

Но напразно. Сивият форд спря до тях, Коул отвори задната врата и инженерът се качи.

— Това е Наоми — представи Коул жената зад волана.

— Приятно ми е да се запознаем — рече тя.

— Да — отговори Джон и това беше всичко, което каза през целия път до хотел „Рибарят“.

Пристигнаха в един часа след полунощ и Харис запозна Бейли с Райън и Лусинда.

— Джон знае всичко за техническите средства в телевизията. Той е инженер по радиочестоти.

— Е, как ще го направим? Как ще откраднем сигнала? — попита Райън.

Джон имаше една-единствена тема, по която проявяваше желание да говори с цели изречения — техническите съоръжения в Ю Би Си. Той беше конструирал по-голямата част от тях. Поддържаше ги. Беше им посветил живота си. Той бе инсталирал и ремонтирал цялата апаратура, когато в първите дни парите не достигаха. Превключвателното устройство, което бе решил да направи вкъщи, щеше да позволи на телевизионната мрежа да преминава от сателитното предаване към студийното, без никакво потрепване на сигнала. Обичайната практика беше да изключат едната система и да превключат на другата, като изчакат четирийсет и пет секунди на празен екран. Това време се използваше от дъщерните станции за местни реклами.

Обвиниха го в кражба и го уволниха. Не можа да си намери подобна работа другаде и сега беше техник в една гимназия.

— Въпросът е да разберете как ще стане — каза той. Често бе описвал системата на посетителите на Ю Би Си, затова си бе подготвил реч и обясняваше, без да се замисля. — Телевизионната мрежа има два препредавателя на „Галактика 4“, които излъчват едновременно — за Източното крайбрежие и планинските райони и за западния часови обхват. Сателитът е на височина четирийсет хиляди километра в космоса. Сигналът се изпраща към него от голямата чиния с обхват С, която се намира на „Замъка“. Електричеството минава по кабели из сградата и се нарича основно захранване. В мазето на Черната кула има два резервни петстотинкиловатови генератора, които могат да задействат главната чиния, в случай че основното захранване спре. Тя работи в обхват от четири до шест гигахерца. Ако възникне повреда в основното захранване, чинията автоматично се свързва с един от резервните генератори в мазето. Той я захранва с по-ниска

мощност — осем-деветстотин киловата, но все пак достатъчни силна, за да се получи ясен отразен сигнал от сателита в космоса.

— Какво е гигахерц? — попита Райън.

— Един гигахерц е хиляда милиона цикъла за секунда. Но това няма значение. Само трябва да знаете, че ще изключим основното захранване и двата генератора, за да откънем сигнала на Ю Би Си.

— Необходимо е да направим две неща — намеси се Коул. — Първо, да прекъснем сигнала от централата на Ю Би Си, после да сме готови да излъчим в ефир нашето предаване. За тази цел трябва да откраднем подвижна телевизионна станция. Това е камион с по-малка чиния, която работи на обхват К-У. Ще я свържем със сателита в космоса и веднага щом прекъснем основното и резервното захранване, ще излъчим нашия пиратски сигнал.

— Първо трябва да изключим главното захранване, докато трае четирийсет и пет секундната пауза с празен екран — добави Дърдоркото. — Номерът е да го направим толкова гладко, че сто и осемдесетте дъщерни станции да не забележат потрепването на сигнала.

— Защо? — попита Наоми.

— Всяка местна станция наблюдава като ястреб сигнала — обясни Коул. — Ако се усъмнят, че някой пипа захранването, ще се обадят в централата и в „Елипсата“ ще разберат, че са изключени от сателита. Тогавя ще прекъснат захранването на цялата телевизионна мрежа и ние няма да можем да разпространим сигнала си.

Райън никога не се беше замислял върху тези проблеми.

— Не се ли включим гладко, хората в контролната апаратна ще забележат — продължи Джон. — Ще разберат, че някой прави нещо със сигнала. Ако стигнем до „Птицата“, ще имаме само десетпетнайсет минути и после ще ни намерят. Лесно ще установят откъде излъчваме и ще довтасат достатъчно ченгета за един парад.

— И така — рече Коул. — Ето какво ще направим...

Той им разясни останалата част от плана.

Райън се разтрепери, докато слушаше. Не успееше ли този път, вероятно последното, което щеше да чуе, щеше да бъде pistolетен изстрел.

— Ю Би Си има десет подвижни телевизионни станции, разпръснати из страната и няколко подвижни контролни центрове —

добави Бейли. — Номерът е да отвлечем една от тях.

— Добре. Наоми, ти и аз ще направим предаването — каза Коул и плесна с ръце, внезапно зареден с енергия.

— Необходима ни е апаратура за монтаж.

— В гимназията, където работя, има видеоапаратура — каза Джон. — Нали затова ме взеха на работа там — да създам видео лаборатория.

Коул вече беше забравил за неприятностите.

66. ЛУННА СЯНКА

Гимназия „Медисън“ представляваше едноетажен паметник от кафява мазилка и лошо проектиране. Видео лабораторията се намираше в източната част на двора в нещо, наречено Учебен център. Когато Джон Бейли отвори вратата и запали осветлението, Коул Харис разбра, че ще се сблъска с трудности. Единствената камера беше десетгодишна „Тринитрон“. Записващата апаратура също беше много стара. Пространството, което учениците използваха за студио, беше една стена, покрита с тъмнозелена хартия.

— Е, не е като централата на Ю Би Си, нали? — подхвърли той.

Джон изръмжа. Техниката беше старомодна, но той обеща, че ще я накара да заработи.

Коул седна пред една работна маса в далечния ъгъл на стаята и даде на Джон касетите, на които бяха записани срещите на Майър с мафиотските принцове.

Бейли взе лентите и отиде в задната част на видео лабораторията. Наоми седна зад бюрото и включи стария компютър „Епъл“. Райън и Лусинда обикаляха из стаята с чувството, че са безполезни.

— Искате ли да напиша встъпителния текст? — предложи Райън.

— Аз ще го направя — каза бившият кореспондент, който винаги сам пишеше репортажите си. — Това ще отнеме един-два часа.

Райън и Лусинда излязоха от видео лабораторията и намериха една пейка, която беше обърната към обляното в лунна светлина игрище. Райън се вгледа продължително в младата жена до себе си. Не знаеше как да започне. От два дни го тревожеше нещо.

— Искам да знаеш... — каза той накрая, а ветрецът отнесе думите му. — Аз ти дължа живота си. Не мога да ти опиша колко близо бях до ръба. Ти успя да ме върнеш към живота.

— Няма да ти взема пари за това.

— Знам, че този кошмар приближава към своя край. Чувствам, че накрая ще трябва да застана пред Мики.

— Може би това се дължи на усета ти към драматизъм... Лошият тип срещу добрия. Няма да стане така.

Тя не искаше всичко да свърши по този начин, защото Райън щеше да загуби. Никой не можеше да победи Мики.

— Може би. Но имам някакво странно предчувствие. Ще се наложи да го спра. Той няма да остави нещата да свършат по друг начин и мисля, че ще трябва да го убия.

Някъде в мрака един бухал издаваше печални звуци.

— Какво всъщност искаш да ме попиташ?

— Ако стане така, ще продължиш ли да ме обичаш?

Лусинда хвана студената му ръка и каза:

— Не можеш да контролираш любовта. Тя съществува, независимо дали искаш, или не.

Бухалът продължаваше да пее самотната си песен.

— Райън, ако преди два месеца беше задал същия въпрос, отговорът ми щеше да е различен. Тогава живеех в една фантазия, макар че доказателството беше пред очите ми. Семейството ми ме закриляше. И после се случи всичко това. Трябваше да се сбогувам с фантазията.

— Съжалявам.

— Недей... Ти не си искал това от мен. Няма да кажа, че не ми е трудно. В първите дни, след като Джери Парадайз се качи на борда на яхтата, нощем се будех и се чудех как е възможно собственият ми брат да изпрати някой да ме убие. Още си спомням някои приятни мигове... Мики може да бъде чаровен и забавен... Разсмиваше ме, когато бях малка. Но той е изключителен актьор. Сега знам, че дори към мен не изпитва нищо.

Тя отмести поглед встрани, сетне продължи:

— Той се изсмя, когато застреляха Рекс. Опитва се да ни убие. Това е наистина много тъжно. Но сега разбирам, че всички неща, които харесвах у Мики и у баща ми, са били измислени от тях, за да ме манипулират. Знам, че ако контролира президента, Мики ще разруши всичко, което представлява тази страна.

Лусинда го погледна в очите.

— Но най-добре от всичко знам, че те обичам. Повече от живота си. Ако цялата история завърши зле, единствената ми утеха ще бъде, че те намерих.

Те чуха как грабливата птица тихо размахва криле и се възряха в мрака. Отначало не го видяха, но после огромният бухал прелетя между тях и луната.

— Ето го — каза със страхопочитание Лусинда, докато птицата отминаваше и хвърляше лунна сянка над замръзалия двор.

Мики съзнаваше, че последният сблъсък за спасяването на плана на баща му ще зависи от него. Бе подценил жестоко Райън. Фактът, че Лусинда бе застанала на страната на Райън, предизвика странни угризения... Това го гнетеше дни наред и накрая се отъждестви с ярост. Гневът беше чувство, а на Мики не му се беше случвало да има работа с чувства. Беше се стаил в стомаха му и го разяждаше отвътре. Отмъщение. Неутолимо и неконтролируемо. Трябваше да разчисти сметките си.

Откакто бе разбрал, че е социопат, Мики изучи това състояние. Узна, че социопатите често имат по-висок коефициент на интелигентност от обичайния, близък до този на гениите. Разбра, че социопатите стават изключителни актьори и могат да имитират емоциите, които чувстват другите, и това им позволява да манипулират и контролират хората. Научи, че социопатите могат да лъжат, да измислят заговори и дори да убиват, без да изпитват нищо.

В една книга, озаглавена „Патологична психология“, той се бе натъкнал на един странен раздел, в който психиатърът пишеше, че когато прехвърлят четирийсетте, социопатите започват да се държат по различен начин. Стават нормални. Научават се да изпитват чувства като всички останали хора. Лекарите наричаха това откритие „обнадеждаващ пробив“, но мисълта ужасяваше Мики. Идеята, че дарбата, която бе пазил като зеницата на окоето си, може да изчезне, го преследваше непрекъснато. Щеше да загуби голямо преимущество. Мики винаги беше в състояние да подбира аналитично жертвите си, да ги напада със злоба и да не страда от угризения.

Той седеше в кабинета на баща си и гледаше картините, които Джоузеф бе събрал. Маслените бои изобразяваха пристанището на Палермо и полята край Неапол. Мики бе свикал съвещание, за да обсъдят начини как да намерят Райън. Мъжете, които чакаха долу, бяха готови да убиват за Мики Ало.

Той влезе в банята на баща си и се вторачи в очите си. Огледа овалното лице, мазната коса и подутите си пръсти. Протегна ръце. Треперещите му пръсти породиха нови чувства у него. Новата емоция го съкруши. Стомахът му се вледени. В нервните му окончания забръмча електрически заряд. Обля го студена пот.

За пръв път през живота си Мики Ало изпита страх.

Хейз Ричардс беше на върха на славата. Намираше се в хотел „Империал“ във Виена и се срещаше със световните лидери на импровизирана финансова конференция, уредена от Ей Джей.

Когато Хейз заговореше, хората млъкваха. Не разбираше много от световната икономика, но Тийгардън му бе разяснил някои ключови факти и наблюдения. Мъжете, които вече управляваха правителствата си, млъкваха и започваха да водят бележки, докато Хейз бълваше дадените му наготово идеи.

Макар да беше адски досаден, Ей Джей се оказа прав. Ричардс беше на предните корици на националните списания. Снимки на кандидата с Борис Елцин, с Франсоа Митеран и с главите на Европейската общност и НАТО се появяваха навсякъде. Запознаха го с най-красивите жени на света. Раздаваше автографи като филмова звезда.

Ала напоследък на Ей Джей можеше да се разчита все по-малко. Той пиеше много. Преди два дни не присъства на съвещанието на предизборния щаб. Намериха го припаднал в хотелския бар. Тийгардън трябваше да се оттегли от кампанията.

Хейз се бе настанил в президентския апартамент в хотел „Империал“. Таванът беше висок шест метра и украсен с рисунки. Сводестите прозорци гледаха към забележителностите на града. Подът в хола беше покрит с дъски и имаше размерите на бейзболно игрище. На стените висяха триметрови портрети на Хабсбургите. Казаха му, че в същата тази стая през 1797 бе спал Наполеон... Кенеди, Айзенхауер, Дьо Гол и Чърчил, както и почти всички известни управници в продължение на триста години бяха стъпвали по този под и бяха гледали през сводестите прозорци. А сега апартаментът беше на разположение на Хейз Ричардс, следващия президент на Съединените щати.

Същинските избори бяха след две седмици и по програма Хейз трябваше да се върне в родината на идната сутрин. Щабът му искаше да направи една бърза обиколка на фермерските щати, където избирателите показваха леко колебание, но Хейз водеше навсякъде другаде.

Той влезе в спалнята, отпусна се на покритото с балдахин легло и започна да прави ежедневната си гимнастика.

Още две седмици. Тринайсет дни. Триста и дванайсет часа и Хейз Ричардс щеше да стане четирийсет и третият президент на САЩ.

— Каква шибана страна — ухили се той.

Лежеше по гръб и вдигаше крака точно в средата на леглото, където някога бе спал Наполеон.

67. ПОДВИЖНИ ТЕЛЕВИЗИОННИ СТАНЦИИ

Намериха ПТС със сателитна чиния и подвижен контролен център по-лесно, отколкото Коул предполагаше. Райън включи сутрешните новини и говорителят съобщи, че на другия ден на стадион „Джайънт“ ще се играе футболният мач на седмицата. Подвижната телевизионна станция и екипът вероятно вече бяха там.

Намериха двата камиона, паркирани на служебната алея в стадиона. Бяха взели едно сиво комби. Спряха на паркинга. Минаваше полунощ в неделя сутринта. Останаха в колата и гледаха подвижната сателитна чиния, разположена в задната част на подвижната телевизионна станция и огромния контролен център, намиращ се в камион с осемнайсет колела.

— Ето я — каза Дърдоркото, с обич поздравявайки стария си приятел.

Райън имаше известен опит в шофирането на тежкотоварни камиони и смяташе, че ще се справи.

Той предложи двамата с Лусинда да откраднат камионите. Ако не успеяха и ги заловяха, опитният телевизионен журналист, Наоми и Джон щяха да потърсят друга излъчвателна техника.

Наблюдаваха мълчаливо около двацет минути, за да се уверят, че никой не охранява апаратурата. После Райън излезе от колата. Кракът му изтръпна и той се почувства неловко, докато изваждаше щангата от багажника. Сетне двамата с Лусинда тръгнаха към камионите.

Служебният вход беше отключен. Райън се качи на стъпалата на подвижната телевизионна станция и погледна в кабинката. Зад предната седалка имаше легло. Пердето беше спуснато.

Той слезе долу и прошепна на Лусинда:

— Ще счупя стъклото и ще отворя вратата. Ако вътре спи някой, ще се опитам да се справя с него. Дръпни се назад.

Не бе предполагал, че ще се наложи да удря невинен шофьор с щангата по главата. Надяваше се, че ще овладее положението, без да прибегва до насилие. Ако имаше алармена система, трябваше бързо да я изключи.

Изведнъж го налегнаха съмнения. Замисли се за Каз и за пореден път пожела бившият федерален агент да беше с тях. Да мърмори недоволено, да дъвче незапалена пура и да им казва какво да правят. Райън знаеше, че сега всичко зависи от самия него.

Замахна с щангата и строши стъклото. Алармата се включи и огласи тихата нощ. Някой дръпна пердето и Райън се озова на крачка от един стреснат мъж в джинси, фланелка и с посивяла брада.

— Мамка ти — изруга шофьорът.

Райън протегна ръка, сграбчи го за фланелката и го издърпа от предната седалка, без да изпуска щангата.

— Изключи шибаната аларма — заповяда Райън.

— Какво?

Райън удари с щангата по дръжката на вратата, за да предизвика реакция.

— Добре, добре, приятел. Не се вълнувай.

Шофьорът бръкна под таблото и изключи алармата.

— Дай ми ключовете — нареди Райън и мъжът се подчини. — А другият камион? Имаш ли ключове за него?

Човекът поклати уплашено глава.

Лусинда изтича до подвижната телевизионна станция и издърпа жиците на запалването. После ги доближи една до друга и моторът забръмча.

Райън изкара уплашения шофьор от кабинката и седна зад волана. Камионът беше по-различен от онези, които бе карал преди години, но се надяваше, че се управлява горе-долу по същия начин. Завъртя ключа и запали двигателя. Шофьорът се обърна и хукна в мрака.

Коул гледаше удивен как огромните камиони се отделят от оградата. Двете превозни средства започнаха бавно да се придвижват по служебната алея за коли.

Последва ги. Райън зави надясно, покрай кортовете за тенис, където всяка година се състоеше откритият шампионат на

Съединените щати. Накрая запалиха фаровете и поеха по магистралата за летище „Кенеди“.

Сърцето на Райн туптеше лудешки. Превключи скоростите и големият мотор изръмжа.

Райн осъзна, че се усмихва.

През деня бяха забелязали един паркинг за продажба на камиони, който се намираше вдясно от магистралата, на четири километра от стадион „Джайънт“. На табелата пишеше, че в неделя пазарът е затворен. Бяха решили да скрият камионите там, сред другите. Щяха да покрият издйническата сателитна чиния и да се надяват да изкарат така деня.

Джон и Коул решиха да излъчат предаването в неделя вечерта поради няколко причини. Първо, тогава дежуреха вторите екипи, които щяха да се объркат повече от редовните, когато прекъснеше захранването. Този смут щеше да им спечели няколко допълнителни минути. И двамата се притесняваха за АГРС. Започнеха ли излъчването, щяха да издадат местонахождението си. Ала не казаха на другите. Това беше проблем, който не бяха решили. Втората причина, поради която избраха неделя вечерта, беше, че тогава зрителската аудитория беше най-многобройна. Трето, улиците не бяха оживени и шансовете им да стигнат до Черната кула с откраднатите камиони, бяха относително по-големи. Коул искаше да се включат, преди по Си Би Ес да започне предаването „Шейсет минути“, защото броят на зрителите тогава беше най-голям. Накрая решиха да се вместят в рамките на бившите „Новини в шест“ на Брентън Спенсър — ирония, която не развесели никого.

Докараха камионите пред боядисаната в червено и бяло ограда. Коул грабна щангата и счупи катинара, после отвори портата и Райн паркира откраднатия камион между един бял „Кенуърт“ и син „Мак“. Лусинда спря подвижната телевизионна станция зад офиса. Сърцата им туптяха лудешки. Веднага щом угасиха фаровете, по магистралата профучаха две патрулни коли, които се бяха отправили към стадион „Джайънт“.

68. ВАЖНА СРЕЩА

В пет часа в неделя сутринта Стив Израел събуди Уолас Литман.

— Извинявайте, че ви безпокоя, сър, но са откраднали една подвижна телевизионна станция и един контролен център от стадион „Джайънт“ — без предисловие каза той.

Уолас още не се беше разсънил, когато информацията стигна до него. Не искаше да буди Сали, затова се премести на телефона в кабинета си.

— Добре, откраднали са камионите — грубо каза той. — Продължавай.

— Шофьорът е дал описанието на мъжа и жената на полицията. Казах да докарат от Чикаго малкия контролен център и чинията с обхват К-У. В момента уреждам да взема назаем един от камионите на Си Ен Ен, така че следобед ще можем да предаваме мача.

Литман кимна. Струваше му се, че за такова нещо едва ли беше необходимо да го вдигат от леглото в пет сутринта. Апаратурата беше застрахована. Пък и едва ли някой би стигнал далеч с нея. Адски трудно беше да се скрие един камион с осемнайсет колела и четириметрова сателитна чиния.

— Предполагам, че това можеше да почака, Стив.

— Помислих, че ще искате да знаете.

— Е, сега знам — отсече Литман и затвори.

Зачуди се за миг защо ли някой би откраднал сателитна връзка и подвижен контролен център. Легна и след няколко минути заспа.

В седем и четирийсет и пет го събуди второ телефонно обаждане. Литман вдигна слушалката и погледна часовника.

— Какво има пак, по дяволите? — изръмжа той.

— Знаеш ли кой се обажда? — рязко попита Мики.

Уолас седна в леглото и се помъчи да се ориентира.

— Пред сградата те чака кола. Бъди в нея след пет минути.

— Имам други планове за деня.

— Отложи всичко.

Литман стана, а Сали се надигна и го погледна загрижено.

— Работа — каза той и влезе в банята.

След десет минути излезе в студеното мъгливо утро и извървя няколкото метра до черния „Линкълн“, който чакаше с включен мотор. Вътре имаше един смугъл мъж с буйни коси, облечен в лъскав зелен костюм с ужасен десен. Седеше зад волана и пушеше. Литман го виждаше за пръв път.

— Мен ли чакате? — попита той, проклинайки наум Мики Ало.

Уолас не беше свикнал да го измъкват от леглото и да му заповядват какво да прави.

— Тук съм да взема мистър Литман — отговори Пулакарпо ди Пауло.

Уолас се настани на задната седалка и затвори вратата.

— Имате ли нещо против, ако пуша? — попита той.

Пулакарпо хвърли фаса си през прозореца и включи на скорост.

Срещата се състоя в един изоставен хамбар извън Трентън. Пристигнаха там след един час.

Спряха и Уолас видя четирима мъже, които стояха в полукръг. Дъхът им се виеше над главите на облачета. Приближиха се до колата и го придружиха до хамбара. Щом влезе и очите му свикнаха със светлината, Литман видя Мики Ало, който седеше на един стар стол пред работния тезгях и четеше някаква компютърна разпечатка. Той стана, когато Уолас се приближи до него, но не мина пред тезгяха да го посрещне. Отстояваше територията си и принуди финансиста да отиде при него. Това беше демонстрация на сила. Важно беше да се знае кой командва парада. Бяха разговаряли по телефона много пъти и бяха виждали лицата си по новините и във вестниците, но поради съображения за сигурност не се бяха срещали от детските години на Мики.

— Имаме проблем — каза Ало.

— Какъв?

— Снощи са откраднали ПТС и сателитна чиния. Вече го съобщиха по новините в седем сутринта.

— Знаем. Казаха ми в пет.

— Мисля, че са ги откраднали Райън Болт, Коул Харис, сестра ми и оная фоторепортерка от „Ройтер“.

— Не мисля, че биха могли...

Уолас млъкна, защото на лицето на Мики се изписа нещо средно между раздразнение и презрение. Свинските му очички гледаха свирепо и Литман усети, че от Мики се излъчва някаква топлина. Уолас смени тактиката и смекчи тона.

— Предполагам, че имаш причини да мислиш така.

— Само имам такова предчувствие, което може да е погрешно, но ако не е, на всички ни предстоят огромни неприятности.

— Да чуем.

Мики му разказа цялата история — за куфара, пълен със записи на подслушвани от Министерство на правосъдието телефонни разговори и предаден на Гавриел Бах, за пътуването до Израел, за влизането в къщата на Бах, за експлозията, убила Казоровски и тримата убийци, и за предположението си, че ще се опитат да излъчат историята по Ю Би Си. Когато свърши, двамата се умълчаха. В празния хамбар повя ветрец, който разтърси вратата и разпръсна сламки от плевника отгоре.

— Разговарял ли си с баща ми през 70-те за купуването на телевизионна мрежа?

— Един-два пъти в годината. Но внимавахме и използвахме улични телефони. Мислиш, че са откраднали чинията и подвижния контролен център, за да излъчат старите ни разговори?

— Твърде вероятно. Ако греша, загубили сме няколко часа. Но ако имам право, трябва да им попречим.

В очите на Мики нямаше място за възражения. Ако наистина очите бяха прозорци към душата, тогава Литман току-що бе видял извратената психика на Мики.

— Искаш да им попреча ли?

— А ти какво мислиш, по дяволите?

— Ами... Ще трябва да питам инженерите. Ако се опитат да откраднат нашия сигнал, използвайки сателитната връзка, смятам, че можем да ги засечем. Не знам как става това, но ще разбера. Не съм инженер.

— Искам лично да ръководиш работата.

— Откъде знаеш, че те са още в Ню Йорк?

— Предполагам. Често се оказвам прав. Имам необикновено шесто чувство и демони, които ме насочват — отговори Мики и ледени тръпки побиха Уолас.

— Разбирам.

— Добре. Обади ми се по безопасната линия, когато научиш отговора.

Двамата мъже стояха един срещу друг.

— Това е всичко, което исках да чуеш.

Мики освободи един от най-богатите мъже в света, сякаш му беше прислужник.

Уолас Литман усещаше погледа на Мики върху себе си, докато изминаваше краткото разстояние до вратата. Все едно някаква невидима сила бе протегнала ръка и го беше докоснала по гърба. Той ускори ход и почти тичаше, когато мина прага.

Отиде право в кабинета на директора на направление „Новини“ в Черната кула. Намери Ред Декър, главния инженер, и му разказа какъв е проблемът.

— Ще ги засечем много лесно. Всяка сателитна връзка има АТРС.

Уолас погледна с недоумение главния инженер, който му обясни, че АТРС означава автоматичен трансмисионен разпознавателен сигнал.

— Той отива до сателита и показва, че сигналят идва от определена система на земята. Ние знаем номера на АТРС на откраднатата подвижна телевизионна станция. Той не може да бъде променен. Сателитът регистрира и ГПС — глобалната позиционна система на чинията. Можем да определим местоположението на камиона с чинията с приемник за ГПС.

— Добре. Подгответе всичко, преди да се стъмни.

Декър излезе, като се чудеше какво му става на Литман — беше много странно, че собственикът на Ю Би Си лично ръководеше операцията по намирането на откраднатата сателитна чиния. Ред не знаеше, че президентската институция на Съединените щати виси на косъм.

Уолас се обади на Мики по линията, включена към скрамблера в три и трийсет следобед. Беше подготвил всичко и имаше допълнителна информация.

Мики вдигна слушалката на второто извънмяване.

— Да?

— Аз съм — каза Литман.

Предпочиташе да не споменава името си, независимо дали линията беше включена към скрамблера, или не.

— Казвай.

— Готови сме да уловим сигнала. Ако се опитат да стигнат до сателита и ако са в Ню Йорк Сити, ще узнаем къде се намират. Освен това инженерът каза, че може да разбере, ако пиратски сигнал се опитва да се добере до нашия преподавател на „Птицата“. В контролната апаратна ще забележат това. Картината ще трепне. Ефектът се нарича двойно осветляване. Ще уведомят дъщерните станции да прекъснат захранването. Всички ще бъдем изключени от ефир, но цялата работа ще продължи около четири минути.

Мики мислеше да заповяда на Ю Би Си изобщо да не излъчват, но се отказа от тази идея. Щеше да се вдигне голям шум, а той не искаше това... Пък и не можеше да попречи на Райън и Коул да стигнат до сателита на друга телевизионна мрежа. Беше убеден, че те ще изберат Ю Би Си заради поезията в отмъщението. Хората са такива... Взимат решения, основани на емоциите.

— Кажи им да бъдат готови. Онези материали не трябва да излизат в ефир — каза той.

Уолас седеше в директорския кабинет на трийсет и третия етаж и наблюдаваше дейността в „Елипсата“. Навремето не се страхуваше от Джоузеф Ало, но синът му, онова малко дебело момче, го плашеше повече от импотентността или смъртта.

Нюйоркската полиция и ФБР заградиха определен периметър по всички пътища, излизащи от града, веднага щом получиха описанието на Райън. Те смятаха, че четиримата са терористи, които се опитват да убият Хейз Ричардс. Не им беше ясно защо са откраднали сателитната чиния, но федералните власти казаха на нюйоркската полиция да не

жалят сили. Заповедта беше да застрелят бегълците веднага щом ги видят.

В неделя сутринта те се качиха в подвижния контролен център в огромния камион. Заслушаха се в движението по магистралата, която минаваше на стотина метра, и се опитаха да поспят.

В два часа следобед се събраха около малкия пулт под червените светлини. Джон Дърдоркото начерта плана на мазето на Черната кула на Ю Би Си. Показа на Райън и Лусинда къде се намират двата резервни генератора. После нарисова покрива на „Замъка“ и обозначи местоположението на сателитната чиния и стълбището. Надписваше всичко с големи печатни букви. Обясни, че камионът е твърде висок, за да влезе в паркинга. Трябваше да го спрат на улицата под сградата. Коул и Джон решиха, че ако оставят чинията в ъгъла на покрива, а големият камион — на улицата, ще имат достатъчно коаксиален кабел, за да ги свържат, като го спуснат по аварийното стълбище.

Наоми им направи снимка, докато се хилеха като Бони и Клайд преди банков обир.

В шест часа свериха часовниците си. Райън се качи в камиона, а Лусинда седна до него. Бейли се настани отзад, при апаратурата. Коул и Наоми ги последваха с подвижната телевизионна станция.

Бяха решили да минат по малките улички, за да не бъдат забелязани от пътната полиция. Огромният камион се движеше с грохот из жилищните квартали на Куийнс. Улиците бяха необичайно тихи. Семействата се бяха събрали на вечеря.

Слънцето залязваше и Ню Йорк Сити се обля в червена светлина, която прилепна към заплашителните стоманеносиви облаци. Стигнаха до финансовия район на града. След километър и половина видяха трийсететажната Черна кула на Ю Би Си, която се извисяваше в помръкналото небе. На Райън му се стори, че тя им прави знак да влязат в тихата ѝ конструкция от черно стъкло.

А може би им показваше среден пръст?

69. НАПАДЕНИЕТО НА „ЗАМЪКА“

Райън спря до тротоара на „Джон стрийт“, която беше перпендикулярна на „Бродуей“. Осветеният вход на Ю Би Си беше зад ъгъла на следващата пресечка. Той изключи двигателя, излезе от кабината и почука отстрани на камиона.

Дърдоркото отвори вратата и го изгледа гневно.

— Да не искаш да повредиш нещо? Това е прецизна техника, крехка работа.

— Ще помогна на Коул и Наоми. Ще слезем долу и ще отворим аварийния вход.

— Не забравяй това — каза Бейли и му подаде една брезентова чанта, пълна с инструменти, които беше събрал от контролния център.

Райън се приближи до входа на паркинга. Коул беше слязъл от подвижната телевизионна станция и оглеждаше автоматичната бариера, която се вдигаше с помощта на билет за паркиране. Двамата с Райън взеха по един френски ключ от брезентовата чанта и започнаха да отвинтват болтовете на бариерата.

Наоми седеше зад волана. Беше спряла подвижната телевизионна станция пред входа на паркинга, за да прикрива онова, което те правеха. Махнаха и последния болт и вдигнаха бариерата. Наоми вкара камиона, а те сложиха бариерата на мястото ѝ. След три минути стояха пред „Замъка“. Полумесецът хвърляше лъч светлина през облаците върху пустите места за коли в паркинга. Сателитната чиния на Ю Би Си беше насочена към космоса и приличаше на огромен разтворен чадър.

Райън и Коул се взряха в небето. Там някъде сред звездите, на четирийсет хиляди километра над тях един спътник препускаше в пространството със скорост няколко хиляди километра в час в геосинхронен танц със земята.

Ако всичко вървеше добре, сигналят им щеше да стигне до него след по-малко от трийсет минути... Електронен изстрел, който щеше да отекне по цял свят.

Бяха паркирали камиона с чинията там, където тя щеше да бъде в една и съща траектория с главната сателитна връзка.

Мълчаливо се заловиха за работа. Коул откачи коаксиалния кабел, който беше навит като пожарникарски маркуч в задната част на камиона, и отвори аварийния изход. Райън грабна тежкия щепсел и се втурна към стълбището. Металните стъпала дрънчаха, докато слизаше и теглеше кабела. Мина два етажа и изведнъж кракът му започна да се огъва. Той спря за минута да си почине. От време на време мускулите на ранения крак му изневеряваха.

— Какво има? — прошепна Коул.

— Кракът ми. Ще се оправя.

Отново тръгна надолу, като този път се движеше по-бавно и стигна до аварийния изход на приземния етаж.

— Погледни това — извика той на Коул, който го следваше. — Някаква алармена система.

— По дяволите — изруга Харис.

Камионът с подвижния контролен център беше на десет крачки от другата страна на вратата, но те не можеха да стигнат до него, без да задействат алармата. Коул погледна часовника си — шест без седемнайсет минути. На Райън все още му предстоеше да слезе в мазето на сградата, да отвори служебния вход, да изключи основното хранване и да извади от строя двата резервни генератора — и всичко това за по-малко от четвърт час. Нямаха време да се мотаят около аварийния изход.

— Налага се да рискуваме — каза Коул и без да чака отговор, бутна вратата.

Някъде в паркинга се разнесе звън.

Коул даде кабела на Джон, който го включи към камиона. Двамата влязоха в тъмната контролна апаратна, а Райън остана навън.

Джон започна да загрява апаратурата. Един по един мониторите светваха.

— Добре. Да видим сега дали ще можем да се включим — рече Дърдоркото.

Той задейства глобалната позиционна система, която чрез компютъра му каза точно къде се намират и напечатана географската ширина и дължина. Показа му също в каква посока е насочена чинията на покрива и оста, на която е поставена. Компютърът запамети цялата

тази информация. После Бейли набра кода на „Галактика 4“ и се свърза със сателита в космоса. Подвижната чиния, която се намираще четири етажа по-горе, започна да се върти и бавно да променя положението си, насочвайки антената си към „Галактика 4“.

Наоми подскочи, когато малката чиния до нея започна да се движи. Тя ѝ направи снимка с фотоапарата си. Чинията се издигна и после се завъртя на изток, към преподавателя на Ю Би Си на сателита „Галактика 4“. Наоми чу, че някъде далеч долу звъни аларма, но се опита да не се тревожи за нея. Тя имаше опит в тайни операции. Знаеше, че никога нищо не става според плана. Половината от способността да бъдеш добър кореспондент от мястото на събитието се дължеше на уменията да импровизираш.

В контролния център Джон Бейли чакаше чинията на покрива да получи достъп до сателита и търсеше сигнала на Ю Би Си. После щеше да се отърве от електронния шум. Изчистеше ли сигнала, на петте монитора в камиона щеше да има същата картина като в контролната апаратура в „Елипсата“. Тогава той и Коул чуха трите електронни писукания, които им казаха, че глобалната позиционна система е намерила преподавателя на „Галактика 4“. След няколко секунди думите, които и двамата очакваха да видят, се появиха на главния монитор: „Връзката със сателита е осъществена“.

Райън и Лусинда имаха пет минути да свършат останалата работа. Следобед те бяха разучили картата, начертана от Джон.

Дърдоркото им показва къде е външната врата на Ю Би Си. Предупреди ги, че ще е заключена.

— Но аз имам ключ. Гадните копелета забравиха да ми го вземат — добави той.

Откачи тежката връзка от колана си, извади ключа и го даде на Райън.

— Не мога да гарантирам, че не са сменили ключалката, но като ги знам какви са, предполагам, че не са го направили... Когато основното захранване спре, генераторите се включват автоматично. Те се задействат от струя въздух, а не от мотор. Докато основното захранване е спряно, те ще започнат да функционират след около шест секунди и отново ще захранят с електричество сградата. Първо трябва

да изключите генераторите, а после основното захранване. Инак ония ще имат време да се обадят тук-там. Телефоните са свързани с компютри. Изключите ли електрическото захранване, ония от Ю Би Си ще трябва да викат от прозорците за помощ.

Нищо в опита на Райън не го беше подготвило за онова, което му предстоеше да извърши. Двамата с Лусинда заобиколиха сградата и намериха уличката, която разделяше Ю Би Си от федералната банка. Разстоянието между двата небостъргача беше достатъчно за служебните камиони, които можеха да спират пред вратите. Райън погледна нагоре, когато усети на врата си първите капки леден дъжд.

— Вали — каза той.

— Е, сигурно времето няма да се промени много.

Той се зачуди на Лусинда и на нейната смелост. Тя беше неотстъпно до него. Какво ли изпитваше?

Намериха вратата, за която им беше казал Джон. Райън извади ключа от джоба си и го пъкна в ключалката. Влезе лесно и се превъртя. Отвори вратата и влязоха през служебния вход на Ю Би Си на приземния етаж.

Стълбището беше добре осветено. Бетонните стени бяха лъскави и гладки и отразяваха редиците жужащи неонов лампи на тавана. Двамата заслизаха бавно по широките метални стълби. Райън усети, че кракът му се схваща, но не спря. Помещението с резервните генератори беше на най-ниското ниво. Трябваше да минат по един дълъг осветен коридор и да отворят двойните врати в дъното със същия ключ.

В края на стълбището Райън отвори брезентовата чанта. Вътре имаше две одеяла, два големи фенера и инструменти за изключване на електрическите мощности. Той взе единия фенер. Стигнаха до двойните врати и ги отключиха.

Агрегатите заемаха почти една четвърт от мазето. На западната стена имаше шест огромни токопрекъсвача — всички с големи лостове с червени гумени дръжки. Двама грамадни петстотинкиловатови резервни генератора стояха един до друг в средата на помещението. Неизвестно защо, Лусинда се изсмя.

— Нерви — обясни тя. — Инак ще се побъркам.

Райън хвана ръката ѝ и я стисна.

— Хайде да дръпнем онези дръжки.

Взеха клещи и Райън се приближи до първия лост. Стисна го с клещите и започна да го развива. Идеята беше да разхлабят болтовете на шестте лоста, да ги дръпнат и да изключат електричеството. Сетне щяха да вземат болтовете със себе си, за да не може охраната на Ю Би Си да ги сложи на местата им.

И точно тогава се сблъскаха с първия голям проблем... Всички болтове бяха запоеени.

70. ОТВЕТНИ ХОДОВЕ

Ред Декър беше при шефа на инженерите в Ю Би Си, когато Уолас Литман се обади и му каза да отиде в един офис в централен Манхатън. Декър взе една от малките преносими глобални позиционни системи и голямата електронна сателитна карта на Ню Йорк, която с точност до сантиметри показваше географската ширина и дължина. Сложи я в куфарче. Картата беше изработена от „Лоджак“ — алармена система за автомобили, с която можеше да се определи местоположението на откраднатите коли чрез радиосигнал.

Ред намери офиса в строената в началото на века сграда, украсена с колони и изпращания на гълъби. Офисът се намираше на третия етаж и на остъклената врата пишеше: „Димарко и син, товарни превози“. Казаха му да бъде там в пет часа и той отиде навреме. Натисна дръжката. Вратата беше отключена и той бавно влезе в малката стая.

— Всичко е наред. Чакам те.

Ред се обърна рязко и видя Пулакарпо ди Пауло, който се бе изтегнал на един въртящ се стол. На къдравата му чернокоса глава имаше слушалки на уокмен „Сони“. Италианецът се усмихна широко и оголи белите си зъби.

— От телевизията ли си?

— Да. От Ю Би Си. Тук съм, за да помогна да намерите откраднатата апаратура — отговори Декър, демонстрирайки пълното си невежество по отношение на истинската мисия.

Пулакарпо махна слушалките и стана.

— Всички са долу.

Декър го последва. Минаха по коридора и се качиха в клатещия се асансьор, който стенеше като стара проститутка, докато дрънчеше и се спускаше към подземния гараж.

Един син микробус спря и Ред беше поканен да се качи в плюшения му сив интериор. Озова се пред четирите лица, с които Уолас Литман се бе срещнал сутринта. Двамата на задната седалка му

направиха място да седне между тях. Всички бяха смугли, с подпухнали клепачи и тъмни сенки около очите.

— Това са моите братовчеди.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Декър.

Мъжете не отговориха.

— Те не говорят английски. Аз съм го учил в училище — обясни Пулакарпо.

Излязоха от подземния гараж и потеглиха в студения нюйоркски здрач. Слънцето залязваше, когато се стрелнаха из града.

Синият микробус измина четири пресечки на изток и спря пред една шейсететажна сграда от бетон и огледално стъкло. Тя беше собственост на фамилията Ало. Джоузеф обичаше да кръщава недвижимите си имоти с американски имена, но всички в Ню Йорк я наричаха „Макаронения палат“, защото в небостъргача се помещаваха корумпирани профсъюзи и служещи за фасада на мафията фирми.

Пулакарпо и братовчедите му придружиха Ред до асансьора. Качиха се на последния етаж с такава скорост, че ушите му започнаха да пукат. Поведоха го към едно стълбище и накрая Декър се озова на покрива.

В средата имаше летище за хеликоптери и един „Бел Джет Рейнджър“, боядисан в сиво и червено. На платформата под мъгливия дъжд стояха шестима мъже, но погледът на Ред бе привлечен от един нисък човек с овално лице и мазна коса, който пристъпи напред.

— Носиш ли апаратурата? — попита Мики Ало, без да се представи.

— Тук е.

Ред извади малкия приемник на глобалната позиционна система от джоба си и отвори куфарчето с електронната карта.

— Това ли е? — изненада се Мики от малките размери на приемника.

— Да, сър.

Декър изпитваше странно чувство към ниския дебел мъж. Нещо му подсказваше да се държи почтително с него.

— Шибана работа. Мислех, че е нещо грамадно.

— Не, сър, всичко е миниатюризирано.

— Как се казваш?

— Ръс Декър. Но ми викат Ред.

— Добре. Разположи се където искаш. Тук е добре, нали?

— Страхотно е. Хубаво място, няма смущения. Ще мога да приемам, ако изпратят сигнал.

В същия миг Ред забеляза няколко автоматични оръжия на задната седалка на хеликоптера. Някакъв инстинкт за оцеляване му нашепна да си затваря устата, да си свърши работата и да се прибира вкъщи.

— Хей, искаш ли да хапнеш нещо? — попита Мики.

— Не, сър.

— Никадома, дай му един хамбургер.

Един висок широкоплещест мъж тикна в ръцете на Ред голям сандвич.

— Благодаря — каза Декър и го взе, макар че не го искаше.

Той настрои глобалната позиционна система и се зачуди какво общо би могъл да има Уолас Литман с тази шайка главорези.

Намериха един голям чук в шкафа за инструменти под работния тезгях и Райън го вдигна. Тежеше около пет килограма.

— Какво ще правиш? — попита Лусинда.

— Не знам, но трябва да следваме разписанието. Ще повредим генераторите, после ще изключим основното захранване и ще се опитаме да счупим дръжките.

И двамата знаеха, че ако хората от охраната слязат в мазето и дръжките са още на местата си, служителите просто ще ги бутнат и ще изключат от ефир предаването на Коул. Десетметровата чиния с обхват С на покрива беше по-мощна от техниката в подвижната телевизионна станция и можеше да прекъсне емисията им. Трябваше по някакъв начин да счупят дръжките. Лусинда съзря два пожарогасителя, които бяха окачени до вратата.

— Може първо да ги охладим. Така металът ще стане по-чуплив — предложи тя.

— Струва си да опитаме.

Райън погледна единия от генераторите. Въздушният стартер беше кацнал на върха му като гигантско праисторическо насекомо. Стартерът щеше да вкара струя въздух в мотора и да го включи. Джон

им беше казал, че ако блокират всмукателното отворствие, могат да спрат процеса.

Райън се качи до генератора и погледна всмукателното отворствие. То беше шейсет на трийсет сантиметра.

— Дай ми едното одеяло — каза той.

Лусинда му го подаде и той го напъха в отворстието.

— Вземи пожарогасителя.

Райън погледна часовника си. Времето им изтичаше. Телевизионната мрежа щеше да влезе в четирийсет и пет секундното ниво „черно“ в изображението след по-малко от две минути.

Той запусти и другото отворствие и слезе, а Лусинда запали фенерите и ги насочи към токопрекъсвачите в ярко осветеното помещение.

— Трийсет секунди — с напрегнат глас каза Райън. — Да охладим дръжките.

Лусинда започна да пръска студения въглероден двуокис от пожарогасителя върху дръжките на токопрекъсвачите. Образуваха се ледени кристали.

Стив Израел излезе от кабинета си в „Елипсата“, за да провери как върви предаването.

Зад бюрото на водещия седеше Дейл. Екипът се готвеше да влезе в четирийсет и пет секундното ниво „черно“ в изображението. Операторите нагласяха камерите.

Рик Рошар се настани на директорския стол в контролната апаратна и гласът му прогърмя по микрофона.

— Дейл, влизаме в ниво „черно“ след петнайсет секунди. Ще излезем след около минута. Всички да бъдат готови.

Екипът гледеше как стенният часовник отброява секундите.

— В ниво „черно“ сме — каза директорът. — Излизаме след четирийсет и пет секунди...

В същия миг електричеството навсякъде угасна.

— Какво става? — попита Рошар, а Стив Израел грабна включения към компютъра телефон — единственото нещо в „Елипсата“, което още работеше.

— Дайте ми инженерния отдел — изкрещя той.

Операторът седеше на тъмно на третия етаж на Черната кула.

— Знаете ли вътрешния им номер, сър? Нищо не виждам.

Телефоните замлъкнаха, когато Райън разби четвъртия токопрекъсвач в мазето.

И тогава Стив Израел произнесе въобразимо най-неприятните думи за една телевизионна мрежа.

— Загубихме сигнала. Не сме в ефир.

Когато счупиха и последния токопрекъсвач, Райън и Лусинда чуха как всмукателните отворстия се опитват да включат генераторите. И двата се завъртяха веднъж и после утихнаха. Одеята бяха всмукани дълбоко навътре.

Райън продължаваше да удря изстудената дръжка на лоста. Лусинда се оказа права — ледената струя втвърди метала и първата дръжка се отчупи с третия или четвъртия удар с чука. Изхвърча и издрънча върху отсрещната стена.

Райън затвори очи, за да увеличи усилията си, докато замахваше с тежкия чук. Лусинда стоеше от дясната му страна и пръскаше въглероден двуокис от пожарогасителя в основата на стоманените лостове.

— Какво става там? — извика мъжки глас.

Те се обърнаха, но не видяха никого.

— От инженерната сме — отговори Райън. — Опитваме се да отстраним повредата.

— Не мърдайте. Аз съм от охраната. Хвърли онова нещо.

Райън и Лусинда бяха неясно осветени от фенерите и не виждаха мъжа от охраната, който стоеше на тъмния вход.

— Имам пистолет. Хвърлете инструментите.

Райън нямаше намерение да изпълни заповедта. Пазачът можеше да обърне хода на събитията. А вече бяха отишли твърде далеч. Той не беше убеден, че човекът има пистолет, затова продължи да удря с чука. Втората дръжка се счупи и излетя някъде из помещението. Пазачът стреля. Звукът прозвуча оглушително в затвореното бетонно пространство. Куршумът се заби в стената близо до главата на Райън, откърти едно парче и пръсна прах в очите му. Зрението му се замъгли

за миг. Лусинда обърна пожарогасителя по посока на изстрела и изпълни входа с леденостуден въглероден двуокис.

Коул чакаше в камиона. Ю Би Си беше изключена от ефир, но местните станции не знаеха това, защото имаха още десет секунди, преди мрежата да поеме отново сигнала и да излезе от ниво „черно“. Джон вече беше проверил полярността, за да се увери, че са свързани устойчиво с препредавателите на Източното и Западното крайбрежие.

— Добре — каза той. — След десет секунди излизаме от ниво „черно“.

После натисна трансмисионния бутон и изпрати сигнала към „Птицата“. Започна да брой и пусна музика, а Коул се наведе към микрофона.

— Специален репортаж на Ю Би Си — сериозно каза той и образът му изпълни екрана.

Гледаше в камерата с професионално спокойствие. Историята се разпръскваше над Съединените щати от „Галактика 4“.

— Правителствата са уязвими — важно започна той. — Те съществуват по прищевките и страстите на техните народи. Властта наистина е главозамайващ парфюм, ето защо не е изненадващо, че през нашето десетилетие видяхме как редица правителства станаха жертва на политически бунтове и интриги. Обикновено такива преврати се извършват в страните от Третия свят. Ето защо е двойно позумително, че в момента се прави опит за подобен преврат тук, в нашата родина Съединените американски щати. Сега ще ви покажем доказателства, че кандидат-президентът на Демократическата партия Хейз Ричардс е сключил сделка с мафиотския бос Майкъл Ало от Ню Джърси. Целта на сътрудничеството им е да вкарат Хейз Ричардс в Белия дом. Ще чуете записи на телефонни разговори и ще видите филм, който свързва тези двама мъже с покойния финансов шеф на мафията Майър Лански. Нещо повече, ние ще докажем, че престъпната фамилия Ало, посредством Майър Лански, е финансирала купуването и контрола върху Юнайтед Бродкастинг Къмпани на Уолас Литман. Тези хора са използвали мощната електронна комуникационна система, за да манипулират, контролират и напишат сценарий на събитията в хода на първичните избори... Да повлияят на

общественото мнение, за да си присвоят националните избори за президент на Съединените щати.

На покрива на „Макаронения палат“ глобалната позиционна система на Декър изписа координатите на сигнала.

— Пригответе хеликоптера — изрева Мики.

Пилотът завъртя перките.

Ред проследи с пръст географската ширина и дължина на електронната карта и заяви:

— Трябва да има някаква грешка.

— Защо? Какво има? — изкрещя Мики.

— Това е нашата чиния. Точно тук — отговори Ред и посочи мястото на картата, където се намираше паркингът на Ю Би Си. — Това е собственият ни сигнал.

Мики го погледна, опитвайки се да разбере какво иска да каже инженерът.

— Какви ги говориш?

Декър се отдалечи от хеликоптера, отново провери показанията на глобалната позиционна система и поклати глава.

— Невероятно — каза той.

— Кое?

Мики губеше търпение.

— Голямата чиния на Ю Би Си предава на обхват С, а този приемник е само за излъчвания в обхват К-У, така че не може да е нашият сигнал. И все пак, идва от същото място. Как е възможно това?

— Те са на шибания покрив с откраднатата чиния, тъпако!

Мики се обърна, хукна към хеликоптера и скочи вътре.

Мъжете грабнаха автоматичните оръжия и започнаха да ги зареждат. „Бел Джет Рейнджър“ излетя и се наклони надясно. После се отправи към Ю Би Си и към последния сблъсък.

71. КОЗЪТ

Уолас Литман и съпругата му Сали бяха поканили Карън и Макс Йергенсон на партия бридж. Литман винаги държеше телевизора включен на програмата на Ю Би Си. Погледна картите в ръцете си и хвърли едно око на екрана. Козове бяха карите. Литман обмисляше първия си ход. В същия миг видя образа на Джоузеф Ало по телевизията. Взе дистанционното управление и усили звука. Коул Харис още разказваше:

— Финансирането, което създаде мощната телевизионна империя на Уолас Литман, идва от компанията „Мери Карвър Пейнтс“, собственост на Майър Лански на Бахамските острови. Създадена през 60-те, тази компания е била корпоративна фасада, която е изпращала суми в брой от Майър Лански до Уолас Литман. Прехвърлянето на пари продължило и през 70-те и 80-те. Именно този подземен фонд е дал възможност на Уолас Литман да купи телевизионната си империя...

— Какво...

Литман стана, залитайки, раздвояван от дилемата дали да изключи телевизора, така че семейство Йергенсон да не гледат това, и желанието си да чуе какво говорят за него. После се разнесе собственият му глас в разговор с Майър Лански.

— Радвам се, че се обади, Майър.

— Получи ли пратката, Уоли? — попита немощният глас на Лански.

На екрана се появиха снимки на Майър и Литман от стари списания, които Наоми Зур бе успяла да намери.

— Разбира се, но ще я държим в компанията за бои, докато ми потрябва.

— Но това си ти, Уолас — каза Сали. Лицето ѝ беше напълно озадачено.

— Добре — продължи Лански. — Мисля, че трябва да запазиш същото ниво на вестниците и радиото. Имаме четири вериги на

разпространение, но много повече ме интересува телевизията.

— Съгласен съм, Майър. Хвърлил съм око на „Юнайтед Бродкастинг Къмпани“. Те са група от независими станции, но мисля, че могат да бъдат купени на подходящата цена. Можем да ги разширим и да създадем телевизионна мрежа. Бих ти препоръчал да задвижим покупката, защото после ще ни трябват много пари в брой, за да се сдобием с допълнителни станции и фондове за програми.

Литман се бе вцепенил и не беше в състояние да изключи телевизора и да прекъсне това разобличително обвинение. Карън и Макс бяха оставили картите и ту се споглеждаха, ту гледаха Уолас, докато заговорът между домакина и мафията излизаше наяве.

— Как е Теодора? — попита Литман.

— Отлично. А мисис Литман?

— Добре е. Трябва да се срещнете някой път.

— Не може да се срещаме. Джоузеф иска да бъдеш чист. Ако вкара човека си в Белия дом, ти си онзи, който ще го осъществи. Ти и твоята телевизионна мрежа. След като човекът попадне в ръцете ни, ще оставим без работа всички ония педали от Министерство на правосъдието.

Специалният репортаж завърши с филм, заснет със скритите камери на ФБР. Първо показаха Джоузеф Ало и Майър Лански, сетне Джоузеф и Литман в асансьора на хотел „Фронттиър“ преди двайсет години. Уолас все още не беше оплешивял, но ясно се виждаше, че е той.

Коул продължи:

— Не е трудно да се досетим защо едно семейство от организираната престъпност се опитва да купи президента. През 1993 в Италия корупцията в правителството стигна чак до министър-председателя. Мафията разруши институциите в италианското правителство. Щом Хейз Ричардс стои на прага на Белия дом, можете да се обзаложите, че се е заклел да служи вярно на хората, които финансират и контролират кандидатурата му и създадоха публичния му облик и популярност чрез коварно използване и манипулиране на телевизионните предавания.

Камерата се приближи до лицето му.

— Този репортаж беше подготвен от четирима души, които в момента са издирвани от ФБР. Подозират ни в заговор за убийството на

Хейз Ричардс — обвинение, изфабрикувано, за да дискредитира нас и предаването ни. Всички материали, които сме събрали, са на разположение на пресата и на органите на правосъдието. Анализът на гласовете ще потвърди достоверността на аудиозаписите. А филмът е достатъчно красноречив. Наоми Зур, Лусинда Ало, Райън Болт и аз, Коул Харис, се предаваме на полицията. Един смел мъж, преждевременно пенсионираният федерален агент Соломон Казоровски, плати с живота си за този репортаж и за родината си. Аз съм се посветил на идеята за свободна и открита преса. В демократичните страни журналистиката е страж за злините, които хората вършат, но какво се получава, когато тя стане заложник на нечии интереси? Когато най-ценната ни свобода бъде продадена на престъпниците? Когато свободното слово е ограничено от медийни заговори? Ако искаме перото да остане по-мощно от меча, тогава трябва пламенно да го защитаваме... Да се браним от...

Предаването прекъсна. На екрана се появиха снежинки.

Хеликоптерът се спусна над гаража и двама от италианските „братовчеди“ се наведоха през отвора и обсипаха с дъжд от куршуми подвижната телевизионна станция. Те прекъснаха хранващия поток и пиратското предаване. Наоми Зур изтича пред камиона и долепи фотоапарата до окоото си. Направи петнайсет снимки, преди градушката от куршуми да я повали.

Раниха я на две места.

Единият куршум мина през дланта на дясната ръка. Другият проникна в гърдите и прониза сърцето ѝ.

Коул накара Джон да избяга. Неговото участие в заговора беше приключило и Харис не искаше да го излага на повече опасности. В далечината се чуваха изстрели. Инженерът затвори внимателно апаратурата и хукна в дъждовната нощ.

Райън и Лусинда се скриха зад генераторите в мазето, когато с насълзени от въглеродния двуокис очи пазачът влезе в тъмното помещение с насочено оръжие. Райън се хвърли върху него и го блъсна в стената. Мъжът беше шейсет и седем годишно бивше ченге от

Бруклин. Превн се на две и въздухът излезе от белите му дробове. Пистолетът изхвърча от ръката му и падна до стената. Лусинда грабна фенера и отиде да го вземе, а Райън откопча белезниците от колана му и прикова с тях възрастния човек към една от тръбите.

— Извинявай — каза Райън на пазача, който не отговори, защото се мъчеше да поеме дъх.

Изкачиха стълбите. Кракът на Райън се разтрепери от усилията. Излязоха на уличката. Беше тъмно и валеше пороен дъжд. Чуха откоси от автоматично оръжие и докато тичаха, видяха хеликоптера. Четирима мъже се бяха навели над отвора и стреляха. Райън почувства, че Мики е в хеликоптера. Сблъсъкът, който бе предсказал, предстоеше.

Студеният дъжд ги намокри. Стигнаха до стълбището, където беше паркиран подвижният контролен център. Хеликоптерът вече кръжеше над главите им, но мъжете изведнъж спряха да стрелят. Райън започна да удря по вратата на големия камион, а Лусинда се шмугна в сградата.

— Аз съм. Райън.

Коул отвори вратата. Лицето му беше зачервено от вълнение.

— Не можах да пробият покрива — ухили се той.

— Взemi записите и влизай в гаража. Аз отивам да се срещна с Мики — каза Райън и без да чака отговор, се втурна към аварийната врата.

Хукна нагоре по стълбите, като се подпираше на перилата. Кракът му бе загубил почти всичките си сили.

Накрая излезе на покрива и застана пред хеликоптера, който се намираше на стотина метра от него. Мики седеше до пилота.

— Ела тук, Мики! — извика Райън срещу вятъра и дъжда, макар да знаеше, че Мики не може да го чуе. — Слез, мръсно копеле!

Мики видя Райън и гневът заслепи разсъдъка му.

— Педераст! — изкрещя той.

Пилотът го погледна с учудване и тревога. Мики се озова в нова територия — там, където влизаше за пръв път. Чувствата контролираха напълно реакциите му. Той удари пилота по рамото и посочи надолу. Четиримата италиански „братовчеди“ слагаха нови пълнители в „АР-15“.

— Ще застреляте онова копеле, ако ме нападне — извика Мики. — Падна ли, убийте го.

Те го погледнаха тъпо и той повтори заповедта си на италиански. Сетне кимнаха със сериозни изражения.

— Дай ми го — каза Мики на Пулакарпо и посочи деветмилиметровия „Берета“, който висеше на колана на сицилианеца.

Пулакарпо му даде пистолета, а хеликоптерът кацна в единия ъгъл на „Замъка“, далеч от голямата сателитна чиния. Мики скочи на покрива.

Деляха ги само петдесет крачки. Вятърът от перките на хеликоптера разпръсваше дъжда навсякъде. Тялото на Наоми Зур лежеше между тях. Дъждовните капки барабаняха по бетона. Райън се приближи до Наоми, коленичи и провери пулса ѝ. Разбра, че е мъртва, още щом я докосна. После се изправи и погледна Мики.

— Беше неизбежно да се стигне до това — изкрещя мафиотът.

В гласа му прозвуча гняв и огорчение. Сетне вдигна пистолета и го насочи към Райън.

— Не съм въоръжен — извика Райън, но Мики не отговори. — Ти се нуждаеш от оръжие, защото никога не си ме побеждавал в ръкопашен бой. Ти си пъзльо, Мики. Дебело, мазно, страхливо лайно.

Мики погледна хубавия русокос мъж. Господ бе надарил Райън с красота... Мики винаги бе презирал този дар, но и той притежаваше нещо — сила. И сега се закле да отнеме красотата на Райън... със собствените си ръце. Яростта му нарастваше. Завладя го прилив на чувства. Пусна пистолета и тръгна напред.

Райън не мръдна. Застанаха един срещу друг в средата на покрива и вдигнаха юмруци.

— Можеше да ми бъдеш приятел — огорчен каза Мики. — Аз се опитвах да ти помогна.

— Не. Ти нямаш приятели. Само ти беше приятно да ме гледаш как се гърча... Аз бях като Рекс... Тичах с откъсната глава, без да зная къде отивам.

Мики замахна.

Схватката не продължи дълго. Юмрукът му удари Райън право в челюстта. Райън залитна назад, после се завъртя надясно на здравия си крак и заби лявата си ръка в ребрата на Мики. Мафиотът отстъпи, но не падна. Извърши лъжливо движение с дясното рамо и замахна с лявата ръка. Райън избягна удара и му нанесе злобен ъперкът. Мики се олюля и падна на едно коляно. Нададе яростен рев и се хвърли върху

Райън, който се опита да се отмести вляво, но раненият му крак се огъна и той се строполи на земята. Мики връхлетя върху врага си, като крещеше от гняв и радост. Вече не се владееше. Стисна врата му с дебелите си пръсти и започна да го души. Райън се опита да се освободи, но адреналинът даваше на Мики свръхестествени сили. Райън взе да губи съзнание. Сетне, с последен прилив на енергия, той се преобърна и се стовари върху Мики. Сякаш тласкани от невидима сила, двамата започнаха да се търкалят към края на покрива. Райън разхлаби хватката на Мики. Изправи се, но мафиотът се обърна и побягна.

Райън разбра, че Мики тича към деветмилиметровия „Берета“ и хукна след него. Мики взе пистолета и го насочи към Райън.

— Мамка ти, Болт! Свършено е с теб — изкрещя той и стреля.

Райън усети пареща болка в дясното рамо. Сетне прозвучаха три последователни изстрела и Мики залитна назад.

Стомахът му се отвори и вътрешностите се изсипаха в краката му. Той погледна надолу ужасен, докато животът изтичаше от дупката в корема му.

На входа стоеше Лусинда, стиснала пистолета на пазача. Тя гледаше брат си с широко отворени очи.

Мики още държеше пистолета. Пусна го и препъвайки се, отстъпи назад към хеликоптера, който се връщаше за него. Мики се движеше с последни усилия на волята. Зрението му беше замъглено. Губеше ориентация и се влачеше слепешком по мокрия бетон.

Хеликоптерът беше на няколко метра от края на сградата и италианските братовчеди изстреляха още един смъртоносен поток от деветмилиметрови куршуми. Оловото разпръскваше бетонни отломки около Райън, но по чудо не го улучи. Мики се приближи, олюлявайки се, до хеликоптера и те престанаха да стрелят. Той се хвърли към хеликоптера и падна от покрива, като в последната секунда се хвана с две ръце за ръба.

Райън го погледна. Деляха ги само няколко крачки. Изражението на мафиота беше странно и безизразно. Държеше се здраво, макар да знаеше, че смъртта приближава. От него се изтръгна нещо неземно — силно и гневно ръмжене. Райън коленичи, за да чуе какво казва. И тогава Мики Ало произнесе две смразяващи кръвта изречения.

Очите му блестяха и бяха нечовешки светли и жизнени. Усмихна се леко и се пусна.

Тялото му падаше, като се превърташе във въздуха и след четири етажа се разпръсна на настилката.

В далечината се чува сирени. Хеликоптерът рязко смени посоката и полетя в дъждовната нощ.

С кървящо рамо Райън се приближи до Наоми, взе фотоапарата ѝ и се върна при Лусинда. Прегърна я и промълви:

— Благодаря.

— Какво каза Мики? — още втрещена попита тя.

Райън отмести поглед встрани.

— Не можах да разбера.

Влязоха в гаража и намериха Коул на първото ниво. Той гледаше към улицата, където спираха полицейски коли.

— Наоми е мъртва. Взemi фотоапарата ѝ.

Коул наведе глава. Тя бе отишла при своя израелец.

Излязоха на улицата. Ченгетата ги арестуваха. Сложиха им белезници и им прочетоха правата. Дъждът намаля. Качиха ги отделни коли.

Райън седеше на задната седалка и слушаше как чистачките отмиват влагата. Намираше се в центъра на един осеммилионен град и въпреки това се чувстваше самотен и уплашен. Не можеше да забрави последните думи на Мики Ало. „Аз ще се върна — бе обещал едновременно му съквартирант. — Ще се върна и ще те пипна.“

72. ЗАЩО ДА СЕ ПРИТЕСНЯВАШ?

Хейз Ричардс се върна от Европа и щом слезе от самолета, беше арестуван от федералните власти и отведен в главната квартира на ФБР. След два дни Малкълм Рашър направи кратко изявление за медиите от стълбите пред губернаторското жилище в Роуд Айланд.

— Хейз Ричардс се оттегля от изборите за президент на Съединените щати. Това в никакъв случай не означава, че има закононарушения от страна на мистър Ричардс, но докато разследването приключи, губернаторът чувства, че няма да бъде здравословно за нашата демокрация, ако продължи кампанията си. Хейз Ричардс желяе да благодари на всички свои поддръжници и ще направи изявление след няколко дни.

Но Хейз не се показва да се защити в продължение на седмица. Пресата гъмжеше от статии за случая, като изваждаше на бял свят все повече разобличаваща информация. Появиха се твърдения, че Анита Ричардс се е готвила да подаде заявление за развод и си е уговорила среща с адвокатката си в Провидънс. Не е ли странно, че бе починала на следващия ден? И не е ли странно, че Хейз е получил такива изумителни суми за кампанията си? Въпроси без отговори.

От една седмица никой не беше виждал Тийгардън.

Коул каза на Райън, че два дни след като са ги пуснали, Хейз е бил обвинен в заговор за убийство. Коул и Райън се опитваха да поддържат близки взаимоотношения, но двамата нямаха почти нищо общо помежду си. Не приятелството, а събитията ги бяха сближили. Изпиха питиетата си в хотелската стая на Райън и се сбогуваха, съзнавайки, че вероятно повече нямаше да се видят.

Лусинда се прибра вкъщи, за да бъде с майка си, която беше съкрушена от смъртта на Мики и от разкритията за семейство Ало. Райън остана сам в апартамента си в хотел „Шери Недерланд“ Репортерите дебнеха по коридорите, катереха се по аварийните стълби и се опитваха да го снимат. Телефонът му не спираше да звъни. Той каза на администратора да го изключи. Всяка вечер му носеха

телефонни съобщения и писма в една брезентова торба, която тежеше повече от килограм.

Марти Ланиер му се обади пет пъти.

Всяка вечер разговаряше с Лусинда.

— Странно — каза тя в нощта, преди Райън да замине за Лос Анджелис. — Тя е толкова сдържана... Не разбира защо аз...

Лусинда млъкна, защото не беше в състояние да довърши изречението.

— Ти не го уби, Лусинда... Той се самоуби. Сам предизвика смъртта си.

Но тя не му вярваше и нощните им телефонни разговори бяха изпълнени с продължителни паузи, през които и двамата мълчаха.

— Трябва да се прибера вкъщи — каза Райън. — Да се сбогувам с Мат. Мисля, че най-после мога да го направя. Но ти ми липсваш. Бих искал да те видя.

Накрая тя заговори и думите ѝ го смразиха.

— Казах, че те обичам... И ти също ме обичаш... Но можем ли да живеем заедно с толкова много неприятни спомени? Достатъчно ли сме силни?

— Не знам.

И наистина беше така.

Райън се върна в Лос Анджелис. Летището гъмжеше от репортери, които се блъскаха, ругаеха и тикаха под носа му микрофони, докато полицаите му проправяха път. До тротоара го чакаше кола.

Беше пристигнал като кандидат-президента, чиято кариера бе съсипал.

На следващата сутрин Райън слезе с товарния асансьор на хотел „Сенчъри Плаза“ и зачака във входа. Скоро наетата под наем кола, шофирана от служител на фирмата, спря до бордюра. Райън се качи и се скри под едно одеяло, а след две пресечки човекът му даде ключовете и се върна на работа.

Райън си бе уговорил среща с агентката на недвижими имоти на Линда в къщата в Бел Еър.

— Мога да почакам — усмихна му се дългокраката трийсет и пет годишна блондинка с тяло на инструкторка по фитнес.

— Не... Искам да го направя сега.

Той взе един стар куфар и сложи вътре някои неща, много по-ценни от старинните предмети, които украсяваха стаите.

Линда все още беше собственичка на къщата, но след развода рядко ходеше там. Пътуваше из Европа. Нещата, които Райън взе, нямаше да ѝ липсват. Той отвори гардероба на Мат и се загледа в дрехите. Помириса ги и сякаш усети уханието на сина си.

Сърцето го заболя и очите му се напълниха със сълзи. Взе спортния екип и бейзболните шапки на Мат и внимателно ги сложи в куфара. Прибра и ръкавиците му. На стената висеше съчинението, което синът му бе написал с равния си почерк. Смяха се, когато го измисли преди четири години. Райън го откачи от стената и го прочете за последен път.

Защо да се притесняваш?

Има само две неща, за които трябва да се притесняваш — или си болен, или си здрав. Ако си здрав, няма за какво да се притесняваш. Ако си болен, има само две неща, за които трябва да се притесняваш — или ще живееш, или ще умреш. Ако живееш, няма за какво да се притесняваш. Ако умреш, има само две неща, за които трябва да се притесняваш — ще отидеш или в рая, или в ада. Ако отидеш в рая, няма за какво да се притесняваш. Но ако отидеш в ада, ще срещнеш толкова много стари приятели, че няма да имаш време да се притесняваш.

В същия миг Райън чу смях — или поне така му се стори. Дали това беше плод на въображението му, или Каз се присмиваше на противоречията в живота?

Райън взе и топката на Мат, после излезе в коридора и се вгледа в снимките на стената. Взираше се в тях за пръв път след смъртта на сина си. Мат и Линда се усмихваха под лъчите на хавайското слънце. Хората на снимките вече не му се струваха непознати. Ясно си спомняше онези мигове. Откачи една снимка. На нея Мат и Линда се смееха, защото котаракът им Джордж седеше до спящия Райън и ближеше косата му. Тази снимка му говореше много повече от

останалите. Не знаеше защо. Прибра я в куфара при другите съкровища.

Продължи да се разхожда из стаите. Разглеждаше всичко и се сбогуваше. След два часа излезе от къщата. Остави двете си награди „Еми“ в кабинета.

Отиде с колата в къщата на плажа и се успокои, като видя, че там няма репортери. Влезе и застана на верандата. После седна на шезлонга и се заслуша в плисъка на вълните.

Какво да правя сега, замисли се Райън. В главата му се въртяха въпроси без отговори. Знаеше, че се нуждае от Лусинда. Тя трябваше да бъде част от живота му. Беше ли я загубил? Щеше ли да се върне при него? Ами Елизабет? Защо бе умряла? Защо точно тя бе станала жертва? Елизабет, която винаги се грижеше за него, оправдаваше го... и го обичаше.

Райън стана и влезе в спалнята. Легна и се опита да измисли какво да прави с живота си.

Април мина и дойде май. Обади се на Лусинда и тя му каза, че двете с майка си се опитвали да изяснят нещата помежду си. По-добре било Райън да не ходи при нея.

Той започна да пише роман, но трудно намираще думи. Опита се да тича по плажа всяка сутрин. Смяташе да приведе поне тялото си във форма. Не отговаряше на обажданията на Марти Ланиер и отказа да се срещне с агента си Джери Ъпшоу. Реши да отиде някъде, където слънцето не грееше всеки ден... и нямаше хора. В планината.

В последния ден на май, докато тичаше по пясъка, тя се върна при него. Видя я да стои на кея. Вятърът развяваше буйните ѝ черни коси. Райън се затича по-бързо. Сърцето му заби учестено.

— Здравсти — тихо каза тя, когато той изкачи стъпалата до нея.

— Здравсти — отговори той, страхувайки се да добави нещо, което би могло да я прогони.

Прегърна я нежно и долепи устни до слепоочието ѝ.

— Райън, можем ли... да живеем с всичко, което се случи? Или то ще ни съсипе?

— Не знам.

— Майка не може да ми прости и аз не съм сигурна дали сама мога да си простя. Толкова е странно. И през ум не ми е минавало, че ще застрелям Мики. Тази мисъл не ми дава покой. Знам, че той искаше да ни убие, но не биваше да го правя... И непрекъснато сънувам как стана. Искам всичко да бъде като в Мексико, но не знам дали ще мога да се върна там.

Райън я притисна до себе си и тя склони глава на гърдите му.

— Не можеш да контролираш любовта — повтори той думите ѝ.
— Тя съществува, независимо дали искаш, или не.

Лусинда го погледна. Вълните се плискаха в брега, а белите им гребени се пенеха около подпорите на кея.

— Тогава да не ѝ се противопоставяме.

Райън се почувства като прероден — възстановен и подмладен. Този път нямаше да позволи на нищо да ги раздели.

ЕПИЛОГ

Коул Харис спечели третия си „Пулицър“ за публикацията, която озаглави „Планът“. Включи посмъртно като съавтор Наоми Зур и семейството ѝ сподели наградата с него. Предложиха му договор в Ен Би Си и той ходеше на работа всеки ден, облечен в широк панталон с тиранти и тихо влудяваше колегите си с властното си държание. Изпрати на Райън и Лусинда комплект писалка и молив. На гравираната плочка пишеше: „На Коул Харис, най-добрия от най-добрите. Уолас Литман“. Сложи вътре бележка: „Не и докато не срещнах вас. Пийте по едно за мое здраве“. Скъпото шампанско, което трябваше да придружава подаръка, така и не пристигна.

Уолас Литман беше принуден от Федералната комуникационна комисия да продаде лиценза си за телевизионната мрежа. Той беше обвинен в манипулиране на изборите и два месеца по-късно оправдан от нюйоркски съдебни заседатели.

Хейз Ричардс беше обвинен в заговор за убийството на Анита Ричардс, а Ей Джей Тийгардън — като съзаклятник. Хейз пледира за непредумишлено убийство и беше осъден на седем години, а Ей Джей сам се осъди на смърт. Купи си един пистолет четирийсет и пет калибър от оръжеен магазин във Вашингтон, нае стая в хотел и сложи край на живота си в мръсната баня с очукани плочки. Никой не поиска тялото му.

Джон Бейли Дърдоркото остана в гимназията. Но Коул и Райън му дадоха пари, за да създаде модерна видео лаборатория в училището.

Андерсън Шишкото беше избран за четирийсет и третият президент на САЩ.

Райън и Лусинда се ожениха през юни. Първото им дете се роди през март 1998. Четирикилограмово момиченце.

Кръстиха я Елизабет.

Издание:

Стивън Канел. Храна за акули

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1996

Редактор: Анелия Христова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.